DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

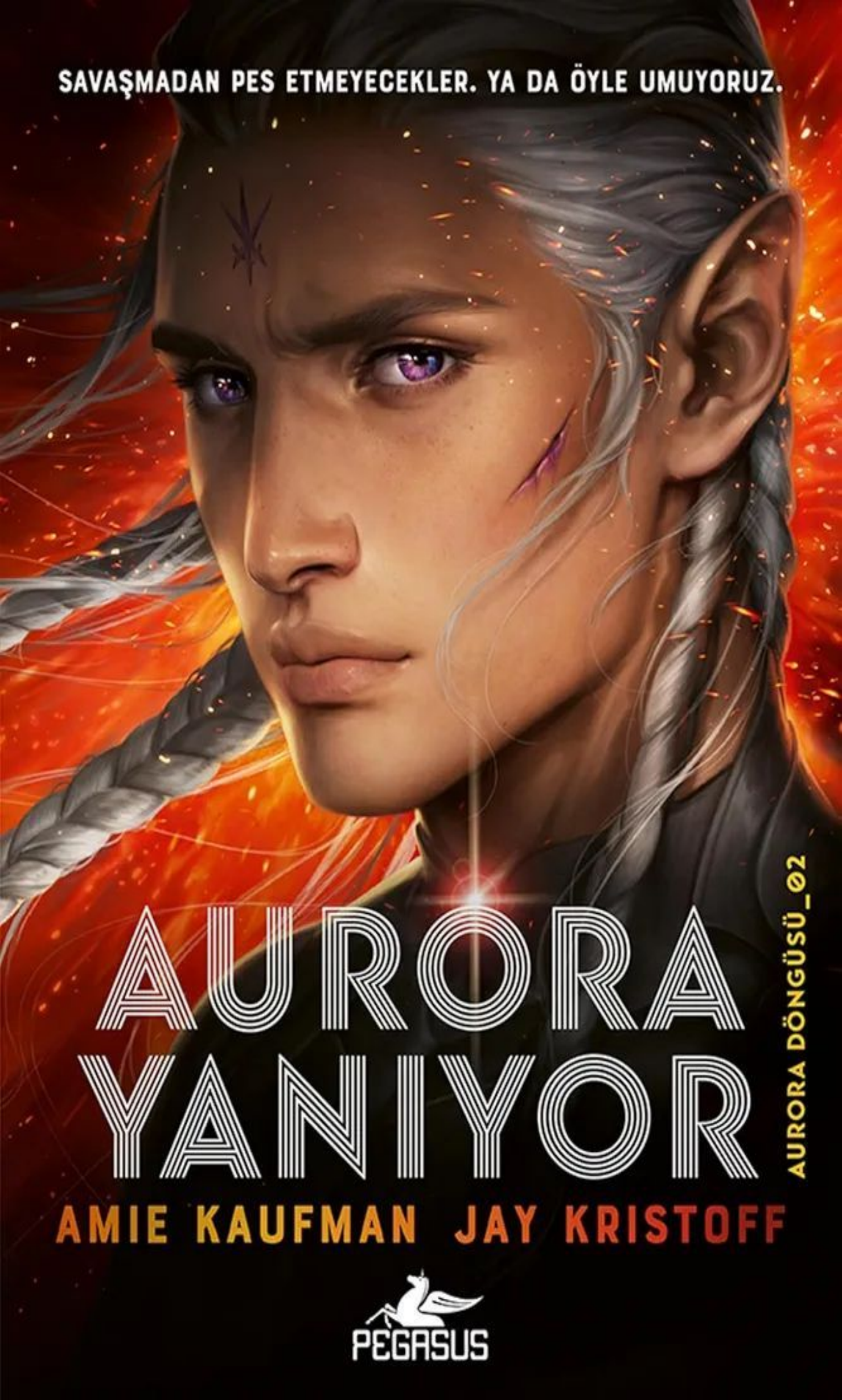
SAVAŞMADAN PES ETMEYECEKLER. YA DA ÖYLE UMUYORUZ.
AURORA YANIYOR
AURORA DÖNGÜSÜ_02
AMIE KAUFMAN JAY KRISTOFF
PEGASUS

Pegasus Yayınları: 2806

Aurora Yanıyor
Aurora Döngüsü_02
Amie Kaufman & Jay Kristoff
Özgün Adı: Aurora Burning: Aurora Cycle_02

Editör: Pelin Zorbay
Düzelti: Mustafa Erdoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2025 - Ciltli
ISBN: 978-625-410-436-7

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2025
Copyright © LaRoux Industries Pty Ltd. & Neverafter Pty Ltd., 2020
Kapak tasarımı © Charlie Bowater, 2020

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinevi pegasusyayinlari pegasusyayinlari pegasusyayinlari_resmi

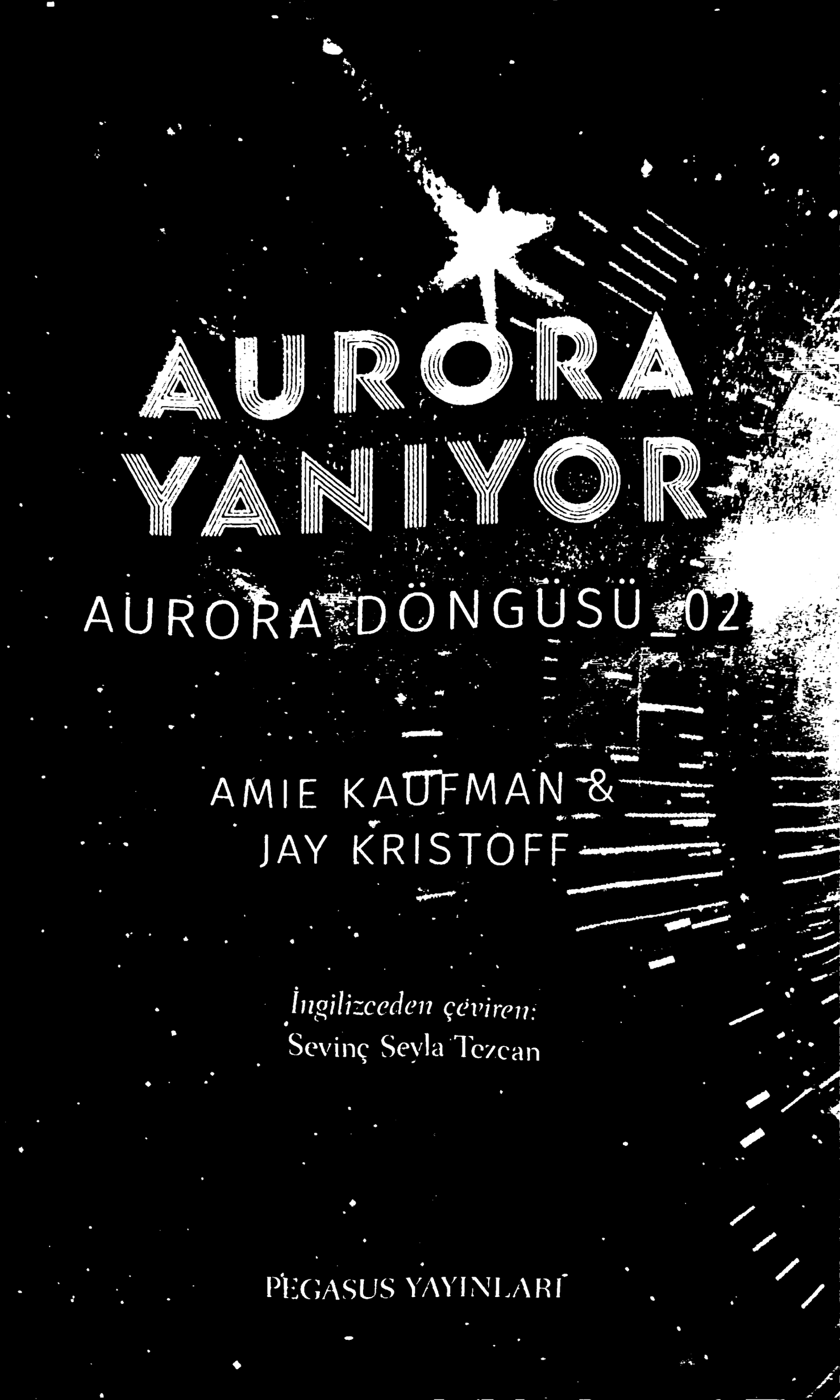
AURORA
YANIYOR
AURORA DÖNGÜSÜ_02
AMIE KAUFMAN &
JAY KRISTOFF
İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan
PEGASUS YAYINLARI

Bu kitap Ekip 312 için.
Her biriniz için.

Bilmeniz Gereken Şeyler

▶ 1. Kitap: *Aurora'nın Dönüşü*

▼ Kadro

Aurora Jie-lin O'Malley: zamanın dışındaki kız. Aurora iki yüz yıldan uzun zaman önce diğer kolonicilerle birlikte Octavia III'e gitmek üzere Terra'dan yola çıkmıştı. İçinde olduğu araç yani *HADFIELD*, Kat olarak bilinen boyutlararası uzay uzantısında kaybolmuş ve ancak yüzyıllar sonra Aurora Lejyonu'ndan er Tyler Jones tarafından bulunmuştu.

Sağ kurtulan tek yolcu Aurora'ydı.

Auri, kurtarılmasının ardından kehanet içeren rüyalar görmeye ve telekinetik güçler sergilemeye başladı. Ekip 312'nin uyumsuzlarıyla birlikte kaçarken, sonunda bir şekilde Octavia III'e geri yönlendirildi. Burada evi olması planlanan gezegenin aslında Ra'haam –kabuğun altında uyuklayan milyonlarca asimile yaşam formundan oluşan kadim bir gestalt varlığı– için bir yuva dünya olduğunu keşfetti.

Aurora ayrıca güçlerinin ona Ra'haam'ı çağlar önce yenmiş gizemli bir ırk olan Eshvaren tarafından bağışlandığını öğrendi. Kadim düşmanlarının günün birinde galaksiyi yeniden ele geçirmeye çalışacağını bilen Eshvaren, Ra'haam'la savaşmak için Kat'a bir silah gizlemiş ve silahı ateşleyecek bir "Tetik" yaratmak için olayları harekete geçirmişti.

Aurora o Tetiğin kendisi olduğunu öğrendi.

Auri'nin cüssesi küçük, yüreği büyüktü. Hâlâ bu yeni zaman ve galaksideki yerine uyum sağlamaya çalışıyor ama onu aralarına kabul eden Aurora Lejyonu'na sıkı bir sadakatle bağlı.

Siyah kisa saçlarinin perçemleri arasinda beyaz bir tutam var ve kökeni Çinli-İrlandali. Beyaza dönen sağ gözünün irisi güçlerini kullandiği zaman işildiyor.

Tyler Jones: Altin Çocuk. Tyler Aurora Lejyonu'na on üç yaşinda, babasi Jericho'nun ölümünden sonra yazildi. Akademi'nin Alfa Lis tesine girerek hayatini galaktik huzur ve düzenin sağlanmasina adadi. Ancak Aurora'yi Kat'ta kurtarmasinin ardindan, Ty kendini aykiri, ezik ve disiplin sorunu olan bir grubun başinda buldu. Aurora Lejyonu Ekip 312.

Tyler ve ekibi Sagan Maden İstasyonu'nda Küresel İstihbarat Ajansi tarafindan ele geçirilmelerinin ardindan kendilerini Terra hükümetinden kaçarken buldu. Yasak Octavia III dünyasini ziyaret ederken galaksideki her tür duyarli irki tehdit eden eski bir komploYu ortaya çikardilar. Ve bu komploYu durdurmak Ekip 312'nin uyumsuz üyelerine düşüyordu.

Ty doğal bir lider ve harika bir taktisyen ama kiz kardeşine göre, "eğlence, gezegeni istila etse fark etmeyecek kadar eğlenceden uzak". Kibir derecesinde bir öz güvene sahip ama genellikle bu öz güvenin arkasi boş değil.

Mavi gözleri, dalgali sari saçlari ve yumurtalikları otuz metreden infilak ettirecek gamzeleri var.

Kaliis Idraban Gilwraeth: Yabanci. Kaliis yeryüzü ve Syldra arasindaki savaşin sona ermesinden bu yana Aurora Lejyonu'na katilan az sayidaki Syldrathi'den biri. Savaşsoyu Kolu'nun –Syldrathi'nin savaşçi kaśtinin– bir üyesi ve korkusuz savaş mahareti onu Akademi'nin tank kolu için doğal bir seçim yapmiş. Ancak dişaridan

gelen biri olarak herkes ondan uzak durmuş. Sonunda kendini Ekip 312'de buldu.

Kal, Aurora'yla tanıştıktan sonra, hemen "Kapılma"nın –akıl almayacak kadar yoğun bir Syldrathi çiftleşme dürtüsü– etkisin girdi. Aurora'yı anlayamacağı bir duruma ya da ilişkiye zorlamak istemediği için ekipten ayrılmaya karar verdi. Ancak Aurora da ona olan hislerini itiraf edince, kalmaya karar verdi ve kendini be'shmai'sini (sevgilisini) korumaya adadı.

Kal savaşçı içgüdüsüyle sürekli mücadele ediyor ve içindeki bu sözde düşmanla mücadelesi geçmişinde, henüz paylaşmadığı bir karanlığın varlığını düşündürüyor.

Kal kara kara düşünmek konusunda bir numara. Gerçekten profesyonel düzeyde kara kara düşünebilir.

Hülyalı menekşe rengi gözleri, esmer teni ve gümüş rengi uzun saçları var. Elmacık kemikleri konusunda ise ağzımı açtırmayın.

Scarlett Jones: Gönülçelen. Tyler'ın ikiz kardeşi (üç dakika, 37,4 saniye farkla daha büyük). Scarlett'ın Aurora Lejyonu'na kardeşiyle birlikte yazılmasının nedeni kanuna ve düzene hizmet etme sevdası değil, daha çok Tyler'ın başının belaya girmesini önlemek. Scarlett Akademi'nin diplomasi koluna katıldı ve kendini derslere akademi tarihindeki bütün erlerden daha az vermesine rağmen, altıncı duyusu da sayılabilecek "başkalarının ne düşündüğünü algılama becerisi" sayesinde aradan sıyrılmayı başardı.

Scar alaycılıkta siyah kuşak sahibi. Dikkati kolay dağılsa da çok zeki ve her durum/kültür/ortam hakkında çoğu senaryoya pürüzsüz bir şekilde uyacak kadar hızlı bilgi edinebiliyor. Bu sayede bilgi yarışması gecesinin kraliçeliğini kimseye kaptırmıyor.

Scar açık tenli, heykel güzelliğinde ve asimetrik bir kesimle şekillendirilmiş kızıl saçları var. Hiçbir ilişkisi yedi haftadan uzun sürmemiş ve arkasında bıraktığı kırık kalplerin çizdiği iz kollarım kadar uzun.

Tabii eğer kollarım olsaydı...

Finian de Karran de Seel: Ukala. Finian bir Betraskalı ve sinir bozucu kişiliği ve parlak sayılamayacak kişilerarası becerileri sayesinde Aurora Akademisi'nde aynı dönemde olduğu teknisyenler arasında seçimlerde en sona kalan bir mekanik dehasıydı.

Finian çocukken Lysergia'ya yakalanmış ve hastalık onu öldürmese de hareket becerisine büyük ölçüde hasar vermiş. Trask'tan sıfır yer çekimli bir uzay istasyonuna, üçüncü büyükanne ve büyükbabasının yanına gönderilince, teknik becerilerini kullanarak şimdi üstünden hiç çıkarmadığı bir mekanik dış iskelet yapmış. İskelet yardımsız hareket etmesine olanak sağlıyor ve bir dizi faydalı alet ve aygıt içeriyor.

Finian güvensizliğini bir kinizm duvarının arkasına gizliyor. Halkı gibi, onun da açık renk bir teni ve saçları var ve gözlerini UV radyasyonundan korumak için siyah kontak lensler takıyor.

Merak ettiyseniz, Scarlett Jones'a umutsuzca abayı yakmış falan değil. Scarlett'ın ikiz kardeşinin de tatmin edici bir teselli ödülü olacağı dedikodusu da sizi hiç ilgilendirmez.

Zila Madran: İnsanı korkutacak kadar zeki. Ya da sadece korkutucu diyelim. Zila Ekip 312'nin bilim subayı. Nadiren konuşsa da içgörüleri genellikle kusursuz çıkıyor ve hayata buz gibi bir rasyonellik hissiyle yaklaşıyor.

Zila'nın sosyal becerileri yok denecek kadar az. Açık sözlü, mesafeli ve başka insanlara empati duymakta sorun yaşıyor. Bu davranışının nedeninin geçmiş travmalarına bağlı olduğunu ima etti ama o travmanın ne olabileceğinden henüz bahsetmiş değil. Zila kısa boylu, koyu renk bir teni ve kendi başına buyruk hareket eder gibi görünen (aslında bu çok şey anlatıyor) uzun, kıvırcık saçları var. Tuhaf bir şekilde o anda her ne yapıyorsa ona uygun görünen çeşit çeşit altın küpeler takıyor. Yumuşak bir üslubu, ürkütücü bir zekâsı var ve şok tabancasıyla bir şeylere ateş etmeye bayılıyooooor.

Catherine Brannock: Yetenek abidesi. Cat "sıfır" Brannock parlak bir pilot ve Aurora Lejyonu'nun bir üyesiydi. Çocukluktan beri Ty ve Scar'ın en yakın arkadaşı olan Cat, Tyler'ın sağ kaşındaki yara izinin de sorumlusuydu (anaokulundaki ilk günlerinde kafasında sandalye kırmış).

Cat ve Ty er olarak son senelerine başlarken birlikte oldular. Her ne kadar Ty, Cat'i ciddi bir ilişkinin iyi bir fikir olmadığına ikna ettiyse de cat'in hisleri bitmedi ve Ekip 312'nin uyumsuzları Ty'ın başına kalınca, onu yalnız bırakmadı.

Şüpheci ve mücadeleci biri olan Cat, Aurora'yla sık sık anlaşmazlığa düşüyor ve ekibi doğru yolda tutmaya çabalıyordu. Trajik bir şekilde takım Octavia III'ü ziyaret ettiği zaman Ra'haam'ın birleşik zihinleri onu ele geçirdi. Cat, Gestalt'a karşı cesurca savaşarak takım arkadaşlarına gezegenden kaçacak zamanı kazandırsa da kendisi sonunda kolektifin içine emildi.

Biliyorum. Ben de çok üzüldüm. ☹

Eshvaren: Kime sorduğunuza göre değişmek üzere Eshvaren bir milyon yıl önce tükenmiş gizemli varlıklardan oluşan kadim bir ırk da olabilir, düzmece sanat eserlerinin iki-kredi madrabazı ve üreticisi tarafından sürdürülegelmiş bir dolandırıcılık da.

Aslında, Eshvaren sadece var olmadı, bütün galaksinin kaderi için Ra'haam'a karşı savaş verdiler. Sonunda Eshvaren kazandı.

Kadim dostlarının bir gün geri dönebileceğini bildikleri fakat o günü muhtemelen göremeyecekleri için, Kat'a Tetik'in –müthiş bir psişik güç sahibi bir varlığın– yaratılmasının yolunu açacak aygıtlar gizlediler. Ayrıca Ra'haam'ı yenmeye muktedir bir silah da gizledikleri düşünülüyor.

Silahı nerede bulacağımızı biliyorsanız, gerçekten, bize çok yardımınız dokunur...

Ra'haam: Milyonlarca zihinden oluşan tek bir varlık. Galaksiyi "birliğine" katmak isteyen Ra'haam bir zamanlar galaksideki bütün duyarlı zihinleri yok etmenin peşine düşmüştü.

Eshvaren tarafından yenilen Ra'haam Samanyolu'na serpiştirilmiş yirmi iki gizli yuva dünyada uykuya yattı. Her biri Kat'ın içinde doğal olarak açılan kapılara yakın olan bu gezegenlerin yüzeylerinin altına sinen Ra'haam, bir milyon yıldır yaralarını yalayarak iyileştirmeye çabalıyor.

Ne yazık ki bu dünyalardan biri de Terra kolonisi olarak seçilen Octavia III gezegeni. Yüzeyin altında oluşmaya başlayan Ra'haam'ı keşfeden koloniciler yok edilerek Ra'haam'ın bütünlüğüne eklendiler. Bu kolonicilere Aurora'nın babası Zhang Ji de dâhildi.

Sonrasında olanlar biraz bulanık ama anlaşılan Ra'haam gizli planlarında ilerleme kaydetmek için, bozduğu kolonistleri Küresel

İSTİHBARAT AJANSI'NA SIZMALARI İÇİN YERYÜZÜ'NE GERİ GÖNDERMİŞ. ŞİMDİ, YİRMİ İKİ DÜNYASININ ALTINDA BEKLİYOR VE YENİDEN ÜREYEBİLECEĞİ VE KAT'TAN PÜSKÜREREK GALAKSİNİN TAMAMINI ENFEKTE EDECEĞİ ZAMAN İÇİN GÜÇ TOPLUYOR.

MACELLAN: İŞTE BEN! MERHABA! O BURUŞUK İNSAN SURATLARINIZI ÖZLEDİM. PEKÂLÂ, HAFIZANIZ TAZELENDİ Mİ? KEMERLERİNİZİ BAĞLAYIN, MİLLET. ARTIK KANSAS'TA DEĞİLİZ...

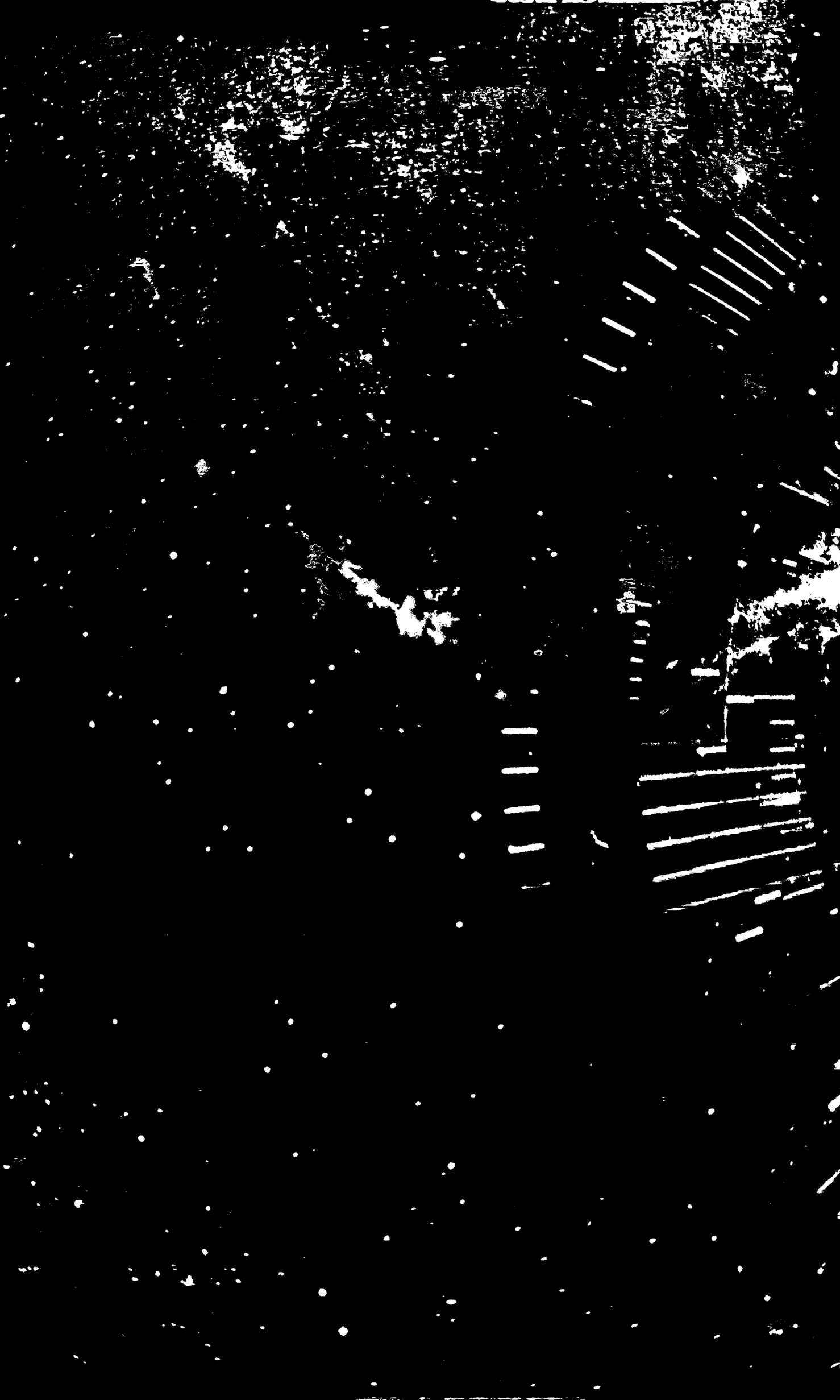

1. KISIM

ZÜMRÜT ŞEHRİ'NDE SEFALET

1

TYLER

Şok tabancasının atışı Betraskalı'nın göğsüne isabet etti.

Adam ciyakladı ve ağzından salyalar akarak yere yığılırken, kucak dolusu e-tek havaya uçtu. Düşerken üstünden atladım ve bir şok tabancası atışı daha kulağımın yanından tıslayarak geçerken kenara kaçtım. Pazar kalabalıktı ve arkamızda yeni silah sesleri yankılanırken insanlar iki tarafa doğru kaçışıyorlardı. Scarlett terden yanaklarına yapışmış alev kırmızısı saçlarıyla hemen arkamda koşuyordu. Baygın Betraskalı kadının ve etrafa saçılan eşyalarının üstünden atlarken bir özür haykırdı.

"Çok üzgünüm!"

Bir el daha ateş edildi. Bizi kovalayan gangsterler kalabalığa kenara çekilmelerini haykırıyordu. Bir semptar tezgâhının üstünden atladık, sersemlemiş satıcının yanından geçip arka kapıdan yine kalabalık ve nemli bir sokağa fırladık. Hava araçları ve pervaneli robotlar. Etrafımızda açık yeşil duvarlar, üstümüzde kızıl bir gökyüzü, ayağımızın altında sarı plaston zemin, karşımızda gökkuşağı gibi rengârenk giysiler ve ten renkleri.

"*Sol!*" diye haykırdı Finian komdan. "*Sola gidin!*"

Ana yolun dışına doğru kirli bir ara sokağa daldık. Botlarımızla yeri döverek ve çöpleri etrafa saçarak koşarken, işportacılar ve esrarkeşler bize bakakaldılar. Bizi kovalayan ufak tefek gangsterler sokağın ağzına ulaştılar ve havayı şok tabancalarının gürültüsüyle doldurdular: *PAF! PAF!* Yüklü partiküllerin vızıltısı kulağımın yanından aktı. Hurda makine parçalarıyla dolu bir çöp kutusunun arkasına çömeldik.

"Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim!" dedi Scarlett soluk soluğa.

"Ve ben de sana bende kötü fikir olmayacağını söyledim," diye bağırdım bir kapıyı tekmeyle açarken.

"Ah, öyle mi?" dedi bir yandan peşimizdeki adamlara ateş ederek.

"Öyle!" dedim ve onu içeri çektim. "Sadece bazıları diğerlerinden daha az müthiş olabilir!"

. . . . .

Tamam, biraz geri saralım.

İşler kızışmadan yaklaşık kırk dakika öncesine. Bunu daha önce de yaptığımı biliyorum ama böylesi daha eğlenceli. Bana güvenin. Gamzeleri unuttunuz mu yoksa?

Kırk dakika önce, müziğin kulaklarımda gümbürdediği kalabalık bir bardaki kalabalık bir masada oturuyordum. Üstümdeki siyah, dar tunik ve daha dar bir pantolonla şık olduğumu tahmin ediyordum, ne de olsa onları benim için Scarlett seçti. Kız kardeşim de sivil bir kılıkla yanımda oturuyordu: kan kırmızı renkte, vücudu saran ve hiç vazgeçmediği gibi derin dekolteli bir giysi.

Karşımızda bir düzine gremp kedisi oturuyordu.

Işıkların sürekli yanıp söndüğü, havası puslu, tavan kirişlerine kadar tıklım tıklım dolu bir bardaydık. Salonun or-

tasında bir tür kanlı dövüş yapıldığını tahmin ettiğim geniş bir çukur vardı ama neyse ki bu akşam orada kimse kimseyi öldürmüyordu. Etrafımızda uyuşturucu ve ten ticareti dönüyordu: istasyonun önemsiz üçkâğıtçıları ve gündelik uğraşları. Taşdumanı kokusunun ve hoparlörlerden yayılan gümbürtünün arasında, kafamda tek bir soru uğulduyordu.

Yaradan aşkına, ben buraya nasıl geldim?

Karşımızda gremp kedileri oturuyordu: masanın diğer tarafına sıkışmış bir düzine küçük, tüylü yaratık. Çizgi şeklindeki gözleri Scarlett'ın masanın üstünde aramıza koyduğu holocama dikilmişti. Avuç içi büyüklüğünde şeffaf silikondan yapılma yassı aygıtta holo görüntüler açıktı. Aygıtın birkaç santim üstünde bizim Uzunyay'ın ışıltılı bir görüntüsü asılı duruyordu. Parlak titanyum ve karbitten yapılma gemi ok başı biçimindeydi. İki yanında Aurora Lejyonu'nun logosu ve ekibimizin numarası olan 312 parlıyordu.

Gemi bir teknoloji harikasıydı. Çok güzeldi. Birlikte çok şey atlatmıştık.

Ve şimdi onu elden çıkarmak zorundaydık.

Gremp kedileri ince bıyık telleri titreyerek, tıslama ve mırlama karışımı dilleriyle kendi aralarında bir şeyler konuştular. Liderleri bir metreden biraz daha uzundu ve bu onu türüne göre hayli iri gösteriyordu. Vücudunu kaplayan kahverengi-sarı desenli kürkü son derece bakımlıydı ve inci beyazı takımı buram buram "gangster şıklığı" kokuyordu. Açık yeşil gözleri koyu renk pudrayla boyanmıştı ve heyecan olsun diye evcil hayvanlarına insan yediren biri gibi bakıyordu.

"Riskli Dünyalı kız." Gremp'in sesi pürüzsüz bir mırlama gibiydi. "Rrriskli."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Bize Skeff Tannigut'ın biraz riskle baş edebilecek bir kadın olduğunu söylediler," dedi Scarlett gülümseyerek. "Buralarda hayli güçlü bir itibarınız var."

Bahsi geçen Bayan Tannigut pençelerini masanın üstüne vurarak bakışlarını Uzunyay'ın hologramından kız kardeşimin gözlerine çevirdi.

"Bir normal risk vardır, Dünyalı kız, bir de Ay Ceza Kolonisi'nde yirmi yıl geçirme riski. Çalıntı Aurora Lejyonu donanımı ticareti şaka değil."

"Donanım da öyle," dedim.

On iki çift çizgi göz bana çevrildi. On iki sivri dişli ağız şaşkınlıkla açıldı. Skeff Tannigut kulakları hayretle dikilerek kız kardeşime baktı.

"Erkeğinin ortalıkta konuşmasına izin mi veriyorsun?"

"Çok... heyecanlıdır." Scarlett gülümserken bana yan gözle *Kapa çeneni* diyen bir bakış attı.

"Sana bir acı tasması satabilirim," dedi gangster. "Onu susturur."

Kaşımı kaldırdım. "Teşekkürler ama... ah!"

Masanın altından acıyan baldırımı tuttum ve sendika liderinin gözlerinin içine bakmak için öne eğilen Scarlett'a baktım. "İçinizden cömertlik yapmak geliyorsa, ön sevişmeyi atlayabiliriz, ne dersiniz?" Eliyle Uzunyay'ın holo görüntüsünü işaret etti. "Yüz bine sizindir. Silah şifreleri dâhil."

Tannigut arkadaşlarıyla kısa bir fikir alışverişi yaptı. Baldırıma bir tekme daha yemek istemediğim için çenemi kapalı çizgisinin doğru tarafında tuttum ve etrafımızdaki kulübü incelemeye başladım.

Bara gökkuşaklarıyla dolu şişeler sıralanmıştı ve duvarlarda holografik görüntüler parlıyordu. Jetbol maçları ve Central'dan

en son ekonomi raporları, Tarafsız Bölgeler'de hareket halindeki Bükülmezler gemilerinden haberler. Çekirdek çok uzak olmasına rağmen, bu istasyondaki farklı tür sayısının çokluğu beni şaşırtıyordu. İki saat önce kenetlendiğimizden beri, en az yirmi tür saydım: açık tenli Betraskalılar, tüylü grempler, iri yarı mavi Chellerialılar. Burası bütün Samanyolu'nun kirli bir diliminin tehlikeli, yörünge altı bir eritme kabına atılmış hali gibiydi.

Üstünde süzüldüğümüz gezegen bizim oradaki Jüpiter'den biraz daha küçük bir gaz deviydi. Bu istasyon stratosferde, dört yüz yaşında ve yirmi bin kilometre genişliğinde bir fırtınanın üstünde asılı duruyordu. Hava filtre ediliyordu, havada süzülen şehrin tamamı başımızın üstündeki gökyüzünde belli belirsiz çatırdayan iyonlaşmış partiküllerden çevrelediği şeffaf bir kubbenin içine mühürlenmişti. Ama yine de fırtınaya rengini, istasyona adını veren klorin gazının tadını alabiliyordum.

Suyumdan bir yudum aldım. Altındaki bardak altlığına baktım.

ZÜMRÜT ŞEHRİ'NE HOŞ GELDİNİZ! diyordu. AŞAĞI BAKMAYIN!

Gremplerin konuşması sona ermiş, Tannigut'ın ışıltılı bakışları yeniden Scar'a çevrilmişti. Gansgter bir yandan patisiyle bıyıklarını düzelterek konuştu.

"Otuz bin veririm," dedi. "İlk ve son teklif."

Scar biçimli kaşını kaldırdı. "Grempler ne zamandan beri komedyenlik yapıyor?"

"Aurora lejyonerleri ne zamandan beri gemilerini satıyor?" diye sordu gremp.

"Bu bebeği çalabilirdik de. Birlik'ten olduğumuzu nereden çıkardınız?"

Tannigut beni işaret etti. "Saç kesimi."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Saçımın nesi... Ah!"

"Saygısızlık etmek istemem ama nedenler sizin üstünüze vazife değil," dedi Scarlett tereddütsüz bir sesle. "Aurora laboratuvarlarından çıkan teknoloji galaksinin hiçbir yerinde yok. Yüz bin iyi bir teklif ve bunu siz de biliyorsunuz." Alev kırmızısı perçemlerini gözlerinin önünden çekerken, Scar'ın yüzünde çaresizliğimizi yansıtan en ufak bir iz yoktu. "Ve bu yüzden, hanımefendi, size iyi günler diliyorum."

Scar kalkmak için doğrulurken ve Tannigut onu durdurmak için uzanırken, barda şamata koptu. Patırtının nedenini anlamak için sesin geldiği yere baktım ve duvarlara yansıyan jetbol maçı ve borsa raporu görüntülerinin özel bir haber için kesildiğini gördüm.

Ekranların alt kısmındaki mesajı okuyunca yüreğim ağzıma geldi.

AURORA LEJYONU TERÖR SALDIRISI

İri yapılı bir Terralı, barmenden sesi açmasını istedi. Daha iri bir Chellerialı böğürür gibi bir sesle maçı geri açmasını istedi. Küçük bir kavga koptu, barmen gümbürtülü müzik sesini kısıp haberin sesini açtı.

"*... saldırıda yedi binden fazla Syldrathi sığınmacısı hayatını kaybederken, Terra ve Betraska hükümetleri katliam karşısında öfkelerini...*"

Habere eşlik eden görüntüleri izlerken kalbim göğsümün içinde hızla çarpıyordu. Görüntüde bir yıldız denizinin arasında süzülen devasa bir asteroidin yan tarafına gömülmüş bir maden işleme istasyonunun metal grisi kabartıları vardı.

Yapıyı görür görmez tanıdım. Burası ekibimizin Aurora Akademisi dışında ilk görevi için gönderildiği maden istasyonu Sagan'dı. Orada bir Terra destroyeri tarafından yakalanıp Küresel

İstihbarat Ajansı tarafından esir alınmıştık. Auri'yi gözaltına aldıklarını görmüş olabilecek bütün tanıkları susturmak için Sagan'ı yok etmişlerdi. Oradan geriye sadece molozlar kalmıştı.

Üstünden sadece birkaç gün geçtiğine inanmak zor.

Gözlerimin önünde, görüntüye bir gemi girdi ve bir füze bombardımanı başlayarak istasyonu imha etti. Ancak görüntü saldıran gemide donarken, ölümcül ateşi açanın hantal, küçük burunlu bir Terra destroyeri olmadığını fark ettim. Saldıran gemi ok başı şeklindeydi, titanyum ve karbitten yapılma gövdesi ışıldıyor, iki yanında Aurora Lejyonu'nun arması ve ekip numarası parlıyordu.

312.

"Yaradan aşkına..."

Scarlett'a baktım. Haberi okuyan ses, gittikçe şiddetlenen bar kavgasının gürültüsünü bastırdı.

"Sagan katliamcıları ayrıca Terra güçleri tarafından takip edilirken Galaktik Yasak'ı ihlal ettikleri için de aranıyorlar. Aurora Lejyonu'nun eş komutanı Amiral Seph Adams, birkaç dakika önce şu açıklamayı yayınladı..."

Aurora Lejyonu Komuta Subayı Amiral Adams'ın resmî üniforması içindeki tanıdık siması görüntüye girdi. Geniş göğsünde düzinelerce madalya parlıyordu. Sibernetik kollarını kavuşturmuştu, ifadesi ciddiydi. Konuşurken protez parmağını ön koluna vuruyor, metale çarpan metalin çınlaması duyuluyordu.

"Aurora Lejyonu'ndan Ekip 312'nin Sagan İstasyonu'ndaki eylemlerini en katı şekilde kınıyoruz. Bu ekibin komuta sınırlarını açıkça ihlal etmesi dışında, gerekçelerine herhangi bir izah bulmamız mümkün değildir. Güvenimizi sarstılar. Kurallarımızı çiğnediler. Aurora Lejyonu Komutası bu katillerin yakalanması

için Terra hükümetine her tür desteği sunacaktır. Düşünce ve dualarımız, katledilen sığınmacıların aileleriyle birlikte."

Ekranda fotoğraflar belirdi. Ekibimin yüzleri ve isimleri.

Finian de Karran de Seel.

Zila Madran.

Catherine Brannock.

Kaliis Idraban Gilvraeth.

Scarlett Jones.

Tyler Jones.

Her birimizin isimlerinin altından başka kelimeler kayarak geçiyordu.

ARANIYOR. ÖDÜL: 100.000 KREDİ

Ve işte o zaman yüreğim ağzıma geldi.

Nutkum tutulmuş bir halde kız kardeşime baktım. Harekete geçmeliydik. Scar holocamını masadan kaparken, Tannigut'ın pençesi bileğine yapıştı.

"Düşündüm de..." dedi gremp sivri dişlerini gösteren bir sırıtışla. "Yüz bin kredi gerçekten de iyi fiyatmış."

Scarlett bana baktı. Her zaman ikiz olmanın tuhaf bir şey olduğunu söylerim. Bazen kız kardeşimin ne diyeceğini daha o konuşmadan anlarım. Bazen sadece bana bakarak ne düşündüğümü okuduğuna yemin edebilirim. Ve o anda, bu leş kokulu bardan ve bu leş kokulu istasyondan en kısa zamanda çıkmamız gerektiğini düşünüyordum.

Dün gibi mesela.

Scarlett elinin köküyle Tannigut'ın burnuna sert bir darbe indirdi. Karşılığını güçlü bir çatırtı ve acı dolu bir feryat ve eline akan koyu mor bir sıvıyla aldı. Kız kardeşimin kanlı elini tutup onu masadan çekerken, diğer grempler uluyarak üstümüze atıldılar.

Barın diğer ucunda uzaktan kumanda için kopan kavga artık iyice büyümüştü ve biraz daha kaostan zarar gelmeyeceğine karar verdim. Böylece şok silahımı bir gremp'in yüzüne patlattım, çizmemle bir diğerinin sivri dişlerini yerinden söktüm ve Scar'ı kapıya doğru ittim.

"Yürü! Yürü!"

Biri haykırdı. Ayyaşın biri kafamın üstünden uçup duvara çarptı. Üç gremp pençeleriyle saldırarak ve ısırarak üstüme atladı. Tekmeler ve şok tabancasıyla ellerinden kurtuldum, yerde yuvarlanıp ayağa fırladım ve kız kardeşimin peşinde kapıdan dışarı, Zümrüt Şehri'nin sokaklarının çizdiği labirente fırladım.

İstasyon yüz metre genişliğinde seksen kattan oluşuyordu. Alt katlar aşağıdaki dev fırtına cereyanlarını toplayıp enerjiye dönüştüren, baş aşağı asılı duran rüzgâr türbinleri ormanına ayrılmıştı. Şehirde ulaşım, gücünü yine aynı cereyandan alan şeffaf tünelli bir toplu taşıma ağıyla sağlanıyordu. Kız kardeşim ve ben kendimizi bu tünellerden birine attık.

"Büyük Pazar!" diye haykırdı Scarlett. Bilgisayar, "UYGULANIYOR," diye çınladı ve daha göz açıp kapayana kadar bir iyonize oksijen yastığının üstünde, tünelin içinde hızla ilerlemeye başladık.

"Fin? Beni duyuyor musun?" diye haykırdım, tüneldeki akımın uğultusunda sesimi duyurmaya çalışarak.

Fin, "*Şey, evet,*" diye cevap verdi. "*Haberleri izledin mi, Altın Çocuk? Daha iyi bir fotoğrafımı kullanabilirlermiş.*"

"Evet, gördük. Bu şehirdeki insanların yarısı da görmüş olmalı. Uzunyay'ı satmaya çalıştığımız sendika da buna dâhil."

"*Bu durumda anlaşma yapılmadı, sanırım.*"

Arkama baktım ve basınçlı tünelden çıktığımız anda şok silahlarıyla ateş açmaya hazır bir halde hemen arkamızdaydılar.

"Öyle de denebilir," dedim. "Pazardan geçip döneceğiz. Bize yolu tarif etmen gerekecek. Kal ve Zila'ya fırlatmaya hazırlanmalarını söyle. Bundan sonra bu delikte ne kadar ödül avcısı, hukuk adamı ve toy iyi niyet timsali varsa peşimize düşecek."

"Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim."

"Ben de sana bende kötü fikir olmaz demiştim."

"Sadece bazıları diğerlerinden daha az mı müthiş olur?"

Zümrüt Şehri transit tünelinin iki yanından hızla akıyordu. Düzinelerce kat, binlerce sır, milyonlarca insan. Etrafımızdaki bulutlar ıslak bir tuval bezinin üstündeki sulu boya gibi, güzel desenler çizerek birbirine karışıyordu. İyonize kubbenin altındaki duvarlar, geçitler ve ışıldayan sivri kuleler aşağıdaki klorin fırtınasından vuran açık yeşil renge boyanmıştı ve üstümüzdeki gökyüzü mora çalan bir kırmızıydı.

Bu kadar ücra bir istasyona gelmenin bile fazla zorlamak olduğunu biliyordum. Emir zincirinden çıkıp başımıza buyruk hareket ettiğimiz haberinin yayılması an meselesiydi ve Küresel İstihbarat Ajansı'nın Octavia III'ten sonra peşimize düşeceğini de biliyordum. Ama kirli bir şekilde üstümüze geleceklerini tahmin etmeliydim. Bizi kendi katliamlarının saldırganları olarak suçlamak zekiceydi. Ahlaki değerlerimi geri dönüşüme atsam belki yapabileceğim bir şey. Bizi masum sığınmacıların katili ve Yasak çiğneyiciler olarak göstererek, Aurora Akademisi'yle ve bize yardım edebilecek herkesle bağımızı koparmışlardı.

Bizi reddettiği için Adams'ı suçlayamam. Ama babam öldüğü zaman beni ve Scar'ı kanatlarının altına almıştı ve bizi katil ilan etmesini dinlemenin canımı acıttığını itiraf etmeliyim. Ve galaktik terörizmle suçlanmamızın ardından bizimle

bağını koparması anlaşılabilir olsa da buna inanabilmesi beni çok yaraladı.

"Gelmek üzereyiz, kardeşim," diye seslendi Scar.

"BİR SONRAKİ DURAK, BÜYÜK PAZAR," dedi bilgisayar.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Kız kardeşim bana baktı ve göz kırptı. "Ben bir Jones'um."

Diğer yönden gelen hava akımı bizi yavaşlatarak tünel kapısının tam önünde durdurdu. Dışarı fırladık ve Zümrüt Şehri Büyük Pazarı denen tezgâh ve gürültü denizinin arasına daldık. Bir saniyem olsaydı durup manzaranın tadını çıkarırdım.

Ama ne yazık ki öldürülmemiz için sadece bir saniye yeterdi.

. . . . .

Kapıdan geçerek sokak arasından ucuz bir Betraska lokantasının luka fındığı yağı ve kızarmış javi kokan mutfağına daldık. Şef tam bize bağırmaya hazırlanırken ellerimizdeki şok tabancalarını gördü. Sonra o ve aşçıları akıllıca bir kararla molaya çıktılar.

Grempler arkamızdan içeri dalınca Scarlett ve ben tabancalarımızı üzerlerine boşalttık. Ben dördünü hakladım (hedef vurma sınavımdan 98'le geçmiştim), diğerleri sokak arasına geri kaçtı. Onlar kendilerini toplama fırsatı bulamadan tekrar koşmaya başladık ve kalabalık lokantanın ön kapılarından dışarı, sokağa fırladık.

Lokantanın ön tarafına bir havasandalıyla bir ergen yanaştı ve oturduğu yerden atladı. Ayaklarının yere değdiği anda bir çelme takıp onu düşürdüm, düşen şifre anahtarını kaptım ve az önce indiği araca atladım. Scar da arkama atladı ve havalanırken özür dileyen bir sesle delikanlıya seslendi.

"Üzgünüm!"

Kalabalığın içinde, etrafımızda zikzaklar çizen insansız ve insanlı araçların arasında ilerlemeye başladık. Burada trafik düpedüz kaos demekti, üç katlı ve yüksek hızlı trafik her saat yoğundu ve bu hengâmede izimizi kaybettireceğimizi umuyordum. Ama arkamızda patlayan bir şok tabancası öyle olmadığını haber verdi.

"Hâlâ arkamızdalar!" diye bağırdı Scar.

"O zaman ateş et!"

"Kötü bir nişancı olduğumu biliyorsun!" Gözlerinin önüne düşen saçlarını itti. "Son sınıftaki nişancılık derslerimi atış partnerimle flört ederek geçirdim!"

Başımı hayır der gibi salladım. "Neden benim ekibimde olduğumu hatırlatabilir misin?"

"Çünkü ekibine girmeyi kabul ettim, ukala dümbeleği!"

Komumuzdan Finian'ın sesi yükseldi. *"Bir sonraki sapaktan çıksan iyi olur, Altın Çocuk. Dosdoğru rıhtıma gidiyor."*

"Selaaaam, Finian."

"Şey... *hey, Scarlett."*

"N'apıyorsun?"

"Ah..." Teknisyenim gırtlağını temizledi. *"Şey, ben..."*

"Scar, kes şunu!" diye bağırdım ve arkamızda yine şok silahları patlarken sapağa döndüm. "Fin, istasyon güvenliğinin nerede olduğumuz konusunda fikri var mı?"

"Şimdilik bültenlerde hiçbir şey yok."

"Motorlar hazır mı?"

"Siz ikiniz buraya geldiğiniz anda fırlatılmaya hazırız." Fin bir kez daha gırtlağını temizledi. *"Gerçi sizsiz... zaten pilotsuzuz."*

Ve bir anda, saatte yüz yirmi kilometre hızla üstüme gelen dünya bir anda yavaşladı.

Scar'ın kolu belimi biraz daha sıkı sardı. Nefesim kesilir gibi oldu. Onu düşünmemeye çalışıyordum. Adını hatırlamamaya.

Göğsümdeki sızıyı yok saymaya, hareket halinde kalmaya ve şu anda içinde olduğumuz durumda kalmaya çünkü yas tutma zamanı değildi. Ama yine de.

Cat.

"Altmış saniye içinde oradayız," dedim. "Kapıları açın, hızlı giriş yapacağız."

"Anlaşıldı."

Etrafımızda uğuldayan trafiğin arasında çıkış rampasına o kadar sert çarptık ki az kalsın sekerek dışarı savrulacaktık. Arkaya bakma riskini alınca, arkamızdaki araçların arasından hızla yaklaşan çok alçak bir havaaracı gördüm. İki yanına bir düzineden fazla gremp yapışmıştı. Bu kadar kısa sürede nasıl başardığını bilmiyordum ama Tannigut takviye kuvvet çağırmıştı ve çok ciddi görünüyorlardı.

Rampa, yükleyiciler ve ağır sandallarla doluydu. Scar birkaç düzine çılgın atış yaparak ve rastgele birkaç hedefi vurarak şok silahını boşalttı. Ama son atışı bir gremp'in omzuna isabet edip gangsterin yola yuvarlanmasına neden olunca zafer kazanmış gibi bir çığlık attı.

"Birini hakladım!"

Scar belime daha sıkı tutundu ve beni çılgın gibi sarstı.

"Ne yaptım, gördün mü?"

Şok silahımı Öldür moduna ayarladım ve tam üstümüzdeki şeritte yol alan hantal yapılı bir çöp aracının karnına ateş ettim. Atış aracın stabilizatörüne isabet ederek bir duman bulutu içinde düşmesine neden oldu. Araç takla atarak ve arkamızdaki rampaya birkaç ton geri dönüşüm atığı boşaltarak bizim şeridimize inerken direksiyonu kırıp yana kaçtım. Kornalar öttü, hava frenlerine basıldı ve gremplerin hava aracı, önüne düşen insansız araca hızla çarparak yolcularını dumanı tüten bir kürk ve küfür yağmuru arasında etrafa savurdu.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Bütün takım tek bir atışla etkisiz hale gelmişti.

Şok tabancamın namlusuna üfledim ve kılıfına geri kaldırırken omzumun üstünden arkaya gülümsedim.

"Biliyorsun, değil mi?" dedi Scarlett dudaklarını bükerek. "Hava atan insanları kimse sevmez, kardeşcağızım."

"Bana böyle hitap etmenden nefret ediyorum," dedim sırıtarak.

Yaya trafiğinin, otomatik paketleyicilerin ve kargo yüklü kasaların arasından geçerek rıhtıma vardık. Zümrüt Şehri uzay limanının parlayan ışıkları, hareketli göğü ve beklemedeki şık gemileriyle karşımızda duruyordu. Bizim Uzunyay'ı biraz ileride, dev bir Betraska çekicisi ve Talmarr tersanelerinden yeni çıkmış yepyeni bir Rigellia gezi gemisinin arasında gördüm.

Fin yükleme rampasının ucunda durmuş, endişeli bir yüzle rıhtımı süzüyordu. Kemik beyazı teni ve açık renkli kısa ve dimdik saçları Uzunyay'ın ışıkları altında parlıyordu. Dar kesim sivil kıyafetleri uzuvlarını ve sırtını saran gümüş rengi mekanik dış iskeletiyle tezat oluşturuyordu.

Bizi gördü ve çılgın gibi el sallamaya başladı.

"*Sizi gördüm Altın Çocuk. Kıçını biraz kaldır, bir an önce...*"

Rıhtım hoparlörlerinden bir ses yankılandı. "BU BİR GÜVENLİK UYARISIDIR. ŞU ANDA ZÜMRÜT ŞEHRİ RIHTIMINDA BULUNAN GEMİLER BİR SONRAKİ EMRE KADAR GİRİŞ ÇIKIŞA KAPATILMIŞTIR. BU BİR GÜVENLİK UYARISIDIR..."

Scarlett kulağıma, "Sence bu bizim için mi?" diye bağırdı.

Üstümüzdeki gökyüzüne baktım, yükleyici ve vinç kalabalığının arasında bir güvenlik dronu gördüm.

"Evet," dedim iç geçirerek. "Bizim için."

Altımızdaki zemin sarsıldı ve karşımızdaki uzay limanı iskelelerinden kenetlenme kıskaçları yükseldi. Etrafımızdaki

mürettebat ve işçilerin küfürleri arasında, rıhtımdaki gemilerin etrafını sardılar. Bizi eve ulaştırma gayretiyle gaza asıldım ama rıhtım mekanizmaları Uzunyay'ımızı olduğu yere kilitlerken Fin'in yakınında ani bir frenle durduk.

Scar havasandalından atladı. Uyarı anonsu etrafımızda yankılanmaya devam ederken, sarı saçlarımı gözlerimin önünden çektim ve ellerimi kalçalarıma koyup kıskaçları inceledim. Elektromanyetik özellikli takviyeli titanyumdan yapılmışlardı ve yüzeyleri yağ yüzünden parlıyordu. Ve çok büyüktüler.

"Bu şeylerden kurtulacak itici gücü yakalamamız imkânsız," dedim.

Fin başını iki yana salladı. "Gövde paramparça olur."

"Sistemi *hack*'leyebilir misin?" diye sordum. "Kilidi çözmek için?"

Teknisyenim holocamını çıkarmıştı bile ve klavyede bir şeyler yazmaya başlarken aygıtın üstünde bir düzine kadar küçük holografik ekran parlıyordu. "Bana beş dakika ver."

"Kimseyi telaşlandırmak istemem," dedi Scar. "Ama beş dakikamız yok."

İkizimin işaret ettiği tarafa bakınca, zırhlı iki havasandalının rıhtımda hızla bize doğru geldiğini gördüm ve tadım kaçtı. Dümdüz bir çizgi çizerek üstümüze gelirlerken, yanıp sönen ışıkları ve öten alarmları kalabalığın iki yana kaçışmasına neden oluyordu.

Kontrol kabinlerinin arkasındaki yassı kasalarda şok toplarıyla donatılmış iki düzine ağır güvenlik robotu gördüm. Araçların kaputlarında ve güvenlik robotlarının göğüs kalkanlarında ZÜMRÜT ŞEHRİ GÜVENLİK yazılıydı.

"Pekâlâ," dedi Scarlett bana bakarak. "Başka müthiş fikrin kaldı mı?"

Konu: Galaktik Örgütler

▶ İyicil

▼ Aurora Lejyonu

Terra ve Trask arasindaki bir ittifaktan oluşan ve yakin zamanda Özgür Syldrathi'nin de katildiği Aurora Lejyonu yüz yili aşkin süredir Samanyolu'nda bağimsiz bir barış kuvveti olarak görev yapiyor. Birlik sinir anlaşmazliklarina aracilik ediyor, yardim çalişmalarina katiliyor ve aşağidaki düsturla hareket ederek galaksiye istikrar kazandiriyor:

Biz birliğiz

Biz işiğiz

Gece işil işil parlariz

Aurora lejyonerleri aşağidaki alti alandan birinde uzmanlaşirlar:

Liderlik ve planlama (Alfalar)

Diplomasi ve pazarlik (Yüzler)

Pilotluk ve ulaşim (Aslar)

Tamir, bakim ve mekanik işler (Teknisyenler)

Taktiksel dövüş ve angajman stratejisi (Tanklar)

Bilimsel ve tibbi görevler (Beyinler)

2

AURI

Fin topallayarak rampadan yukarı koşarken çoktan ayaklanmıştık.

"Teçhizatınızı alın," diye haykırdı. "Tüyüyoruz."

Tyler ve Scarlett da hemen arkasındaydı. Yataklarına ve dolaplarına koşuyorlardı.

Ekip liderimiz, Kal ve benim yanımdan geçerken, "Yirmi saniye!" diye bağırdı. "Yirmi saniye sonra kapıdan çıkmış olun!"

Her zamanki gibi cebimde duran holocamım Macellan ve üstümdeki giysiler dışında hiç eşyam yoktu. Bu yüzden Fin'in telaş içinde Zila'yla birlikte mekanik iskeletini tamir ederken kullandıkları alet setini topladığı tarafa gittim.

"Git," dedim. "Eşyalarını al. Bunları ben toplarım."

Bana minnettar bir bakış attıktan sonra geminin arka tarafına döndü. O küçük aletlerini ya da makinelerini köpük yuvalarına yerleştirecek zamanım olmadığı için her şeyi çantanın içine attım.

"On saniye!" diye haykırdı Ty arka tarafta bir yerden.

"Taşınabilir ve kıymetli eşyalar!" diye bağırdı Scarlett cevap olarak. "Çok yük almayın!"

Çantayı titreyen ellerle kaldırırken son dakikada kapabileceğim başka bir şey var mı diye etrafa baktım.

Kal ve ben son birkaç saati arka tarafta otururak geçirmiştik. Bana zihnimi odaklamama yardımcı olacağını umduğu bazı Syldrathi egzersizleri öğretmeye çalışmıştı. Octavia III'teyken kısa süre kontrol ettiğim o vahşi güç hâlâ içimdeydi –varlığını, kaburgalarımın arkasında kıvrılıp büküldüğünü hissedebiliyordum– ama üstündeki hâkimiyetim en iyi haliyle titrekti. Onu orada kapalı tutan valfi açarsam dışarı neyin çıkacağı konusunda bir fikrim yoktu ama hoş olmayacağını biliyordum. Kal, eğitim ve disiplinle, kullanımını kontrol altına alabileceğimi umuyordu.

Ancak zihnimde usul usul titreşen mor bir alev canlandırmaya ve sa-mēi'me –hâlâ anlayamadığım bir Syldrathi kavramı– odaklanmak için gerçeği uzaklaştırmaya çabalarken, kirpiklerimin arasından ona bakmadan durmak çok zordu. Konsantre olduğu zaman Kal'ın kaşları hafifçe çatılıyordu ve gerçekliği memnuniyetle bir kenara itip buna odaklanabilirdim doğrusu. Ama Kal bunu ciddiyetsiz bulabilirdi.

Son beş saniyemde masanın üstüne saçılmış kumanya paketlerini toplayıp Fin'in aletlerinin üstüne doldurdum ve diğerleri arka taraftan sıra halinde gelirken çantayı omzuma attım.

"Gidelim," dedi Tyler. "Kal, sen başı çekeceksin. İki zırhlı havasandalı bize doğru geliyor, en çok otuz saniye uzaktalar. Onlar gelmeden gitmiş olalım."

"Emredersiniz, efendim." Kal arkasına bakıp benim konumumu kontrol ettikten sonra en önde rampadan aşağı yürümeye başladı. Hemen arkasında Tyler, onun arkasında da

ben vardım ve bu yüzden aniden durunca Alfa'mıza arkadan çarptım.

"Hey, önüne baksana..."

Önünü görmek için yana eğilince, Kal durduğu için durduğunu anladım. Kal durmuştu çünkü...

"Sanırım," dedi Tank'imiz sakin bir sesle, "otuz saniye tahminin doğru değilmiş."

Üçümüz Uzunyay'ın yükleme rampasında avlanmaya hazır bir halde açıktaydık ve bu kötü haberdi çünkü yalnız değildik. Mavi ışıkları yanıp sönen yassı kasalı iki hava kamyonu, gemimizin önüne çekilmişti. Ve dik duran metal hamam böceklerini andıran korkutucu, dev robotumsu şeyler yere çarpmanın etkisini azaltmak için dizlerini bükerek aşağı atlıyorlardı. Gövdem büyüklüğünde silahlarla donatılmışlardı ve cilalı zırhları yanıp sönen ışıkları yansıtıyordu.

Birinden, "DİKKAT, ŞÜPHELİLER," diye bir ses çıktı. Ama ağzını hareket ettirdiğini görmedim. "SORGULAMA İÇİN ALIKONULUYORSUNUZ. DİRENCİNİZE KABA KUVVET KULLANILARAK KARŞILIK VERİLECEKTİR. İTAATİNİZİ GÖSTERMEK İÇİN ELLERİNİZİ KALDIRIN."

Uzun bir an, sessizlik sürdü. Etrafımızdaki şehir uğultusu bile kesildi ve sanki suyun altındaymışım gibi, tek görebildiğim, hamam böceği robot askerlerin zırhlarında dans eden yanıp sönen mavi ışıklardı. Kal durduğu yerde hafifçe kıpırdanarak vücudunu benimkine kalkan yaptı. Ensemde bir karıncalanma hissettim, damarlarıma adrenalin hücum ediyordu sanki. Dünyanın... kaydığını hissettim ve ne olduğunu anlamadan, zihnimde imgeler dönmeye başladı.

Bir görüntü daha.

Bir ekranda izler gibi sonraki birkaç dakikada olacaklar gözümün önünde canlandı. İzleyebileceğimiz yolları görebiliyordum. Yolların her biri dallara ayrılarak, cam netliğinde önümde uzanıyordu.

Bize kelepçe taktıklarını, yassı kasalı araçlardan birine yüklediklerini, bizi sabitlemek için kelepçelerimizi ortadaki uzun parmaklığa tutturduklarını gördüm. Zila'nın ellerinin arkasında büküldüğünü. Ty'ın çenesinin kasılmasına neden olan yenilgi ve sıkıntı ifadesini.

Ya da bir diğer yolda Kal'ın öne çıktığını, Ty'ın onun yanına geçtiğini ve ben kararsızlık içinde donakalırken, robotların açtığı ateşin vücutlarımızı paramparça ettiğini.

Ya da...

Kal usulca, "Be'shmai," dedi.

"Evet," dedim alçak sesle ve uzun ve yavaş bir nefes almak için duraksadım. Ciğerlerimin genişlediğini, içerideki basınçtan kaburgalarımın şiştiğini hissettim. Uyandırdığım şey içimde köpürüyordu, özgür bırakılmayı talep ediyordu. Hazırdı. Sesimi bütün Ekip 312'nin duyacağı şekilde, çok az yükselttim. "Herkes, üç saniye sonra yere çökün..."

Arkamda bir sorgulama işittim, uğultu kulaklarıma dolmaya başlamıştı bile.

"İki..."

Ekibin şaşkınlığının onları yavaşlatmayacağını umuyordum. Bana güvendiklerini. Gerçi yeni güvenimiz kalp kırıklığı üstüne kurulu narin bir şeydi.

"Bir."

Tyler ve Kal yere eğildi ve ellerimi havaya kaldırıp her parçamı özgür bıraktım. Vücudum gitmiş, Uzunyay'ın girişinde durduğu yerde kalmıştı. Ve ben aralara dört bir yanda patlayan

gaddar gümüş iplerin karıştığı gece mavisi bir zihinsel enerji hengâmesine dönmüştüm.

Dünyanın geri kalanı için görünmezdim ve vücudumun olduğu yere ya da belki de arada bir yere dönmüştüm. Ama bulunduğum düzlemde, köpürüp kabaran, ışık hızıyla genişleyip karşımdaki güvenlik robotlarını saran bir küreydim.

Zerre kontrolüm olmadan üstünde durduğum bir dalgaydı sanki. Yönümü seçemiyordum. Tsunamiyi kendimden uzak tutarak, Kal ve Tyler'ın, arkamdaki ekibin zayıf ve kırılgan vücutlarını koruyabiliyordum ama saniyenin binde biri kadar bir sürede dışarı ve yukarı doğru kabarmıştı bile.

Güç dalgası üç yüz altmış dereceyle infilak etti ve Uzunyay'ın robotlarla aynı anda ufalandığını belli belirsiz fark ettim. Gümüş iplerim ölümcül bir tutuşla onları sımsıkı sardı ve onları sıkıp ezerken, metalleri yamulurken ve devreleri parlayıp sönerken içim büyük bir sevinçle doldu.

Her şey sessiz, uğultu sağır ediciydi ve gece mavisi bulutumun bir parçası olmuş, onları gümüş iplerimle sımsıkı tutarken bir anda çok gerilmiş bir lastik parçası gibi tekrar vücuduma atıldım ve birden...

... her şey bitti.

Ve yeniden, iki titrek bacak üstünde duran kırılgan bir varlığa dönüştüm. Etrafımdan çığlıklar ve alarm sesleri yükseliyordu, karşımda araçların ve güvenlik robotlarının, etrafımda Uzunyay'ımızın enkazı duruyordu ve ben olduğum yerde sallanıyordum. Dizlerim robotların araç kasalarından atlarken yaptığı gibi, bükülmek istiyordu ve dudaklarımda kan vardı. Sonra hareket etmeye başladım, düşüyordum ve yer beni karşılamak için bana koşuyordu.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

. . . . .

Uyandığımda Kal üstüme eğilmişti ve yumuşak eli yanağımda duruyordu. Menekşe rengi gözleri iri ve güzeldi, gümüş rengi uzun saçları bulanık bir ışık halesiyle çevriliydi.

"Meleğe benziyorsun," diye mırıldandım.

Elimi eliyle tutarken, "Melek ne?" diye sordu. Yüzünde her zamanki gibi ciddi bir ifade vardı ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Elimi tutarken sıkmamak için kendini ne kadar zorladığını hissedebiliyordum.

"Kanatlı bir toprak çocuğu," dedi Finian arkasında bir yerden.

Kal'ın kaşları kalktı. "İnsanların kanatları yoktur."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Fin. "Hiç çıplak insan gördün mü?"

Kal'ın kaşları iyice havalandı ve kulakları kızarmaya başladı. Scarlett onu kurtarmak için araya girdi. "Kibar ol, Finian. Yaşıyor musun, Auri? Ne patlamaydı öyle!"

O ve Tyler görüş alanıma girdiler ve Kal'ın omzunun üstünden bana bakarlarken, kimsenin başında hale olmadığını, sadece içeride olduğumuzu, tavana gömülü ışıklar yüzünden öyle göründüklerini anladım. Kendimi insan biçiminde makarna gibi hissediyordum. Uzuvlarım güçsüzdü ve iş birliğine yanaşmıyorlardı ama en azından görüşüm açılıyordu. Zila, Kal'ı nazik bir hareketle kenara itip bir tıbbi tarayıcıyı üstümde dolaştırmaya başladı.

"Neredeyiz?" dedim kendimi zorlayarak.

"Zümrüt Şehri'nin alt kısmında bir otelde," dedi Tyler. "Düşük ücretli, soru sorulmayan türden. Gremplerle anlaşmaya

oturmadan önce, çok büyük bir terslik olması ihtimaline karşı yedek plan olarak tutmuştum."

"Terslik olması ne tuhaf," dedi kız kardeşi omzuyla omzuna vurarak. "Bütün fikirlerinin müthiş olduğunu sanıyordum. Bir B planına ihtiyacımız olacağını anlaman büyük şans."

"Gören, taktik falan çalıştığımı sanır," dedi Tyler da onu omuzuyla iterek.

"İyisin," dedi Zila bana bakarak. "Beyin dalgası faaliyeti hâlâ biraz yüksek ama biyo-değerler normalleşiyor."

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bilincini kaybettin," dedi Kal.

"Güvenlik robotlarını enkaz yığınına çevirdikten ve hava araçlarını gökyüzünden yere çektikten sonra," dedi Fin. "Bayağı havalıydı. Gerçi belki de bu şeyi nasıl nişanlayacağın konusunda biraz çalışabiliriz. Yere çökmeseydik..."

"Ama çöktük," dedi Scarlett. "Ve Auri'nin güç küresi güzel kıçlarımızı kurtardı. Bu yüzden teşekkürler, Auri."

Ekibimizin Yüzü doğrulmama ve sırtımı incecik yastıklara dayayarak oturmama yardım edince, eski ve bakımsız otel odasını daha iyi görebildim. Burası da sanırım ucuz otellerin hiç vazgeçmediği türden yapışkan zeminli bir dekora sahipti. Odada duvarlardan birini kaplayan bir holo ekran ve iki yatak vardı; yataklardan birinde ben yatıyordum, ekip üyeleri etrafımdaydı. Fin diğer yatakta, aletlerinin ortasına oturmuş, mekanik iskeletiyle uğraşıyordu. Odanın tek penceresi kirliydi ve altına eşyalarımız yığılmıştı.

Tyler sorulmadan cevap verdi.

"Rıhtımdan kaçtıktan sonra, ben otele tek başıma giriş yaptım," diye açıkladı. "Sizi pencereden içeri çektim. Böylece birilerinin bizi hatırlama ihtimali daha az hale geldi. Bir süre

burada güvende oluruz. Ödemeyi izi sürülemeyecek kredilerle yaptım."

"Yani biraz zamanımız var," dedi Scarlett yatağımın ucuna otururken. "Biraz nefes alabiliriz."

Hepimizi tek tek süzerek etrafına baktı ve eskiden Tyler'a duyduğu abla korumacılığının artık hepimizi içine almaya başladığını fark ettim. Zila, Fin'e yardım etmeye dönmüştü ve dizini her hareket ettirişinde Fin acıyla yüzünü buruşturuyordu. Kal bir heykel gibi yanımda duruyordu. Tyler ise düşüncelere dalmıştı. Ya da anılara.

Kalbinin iki atışından birinde Cat'i düşündüğünü biliyordum. Hepimiz düşünüyorduk.

Cat, Ra'haam'in kovan zihninde sonsuza dek kaybolmadan önce bana, *Bu yenilgi bir zafer,* demişti.

Oysa şimdi hiç öyle gelmiyordu. Terra ve Betraska hükümetlerinden kaçıyorduk, adımı taşıyan birlik bile bize karşıydı. Uzunyay'da en değerli mal varlığımızı kaybetmiştik, neredeyse hiç silahımız yoktu, paramız çok azdı ve kimden yardım isteyeceğimizi bile bilmiyorduk.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum alçak sesle.

Yara izli kaşı çatık duran Tyler yere bakıyordu. Bize liderlik etmek için çok çabaladığını görebiliyordum ve onun için içim sızlıyordu. Ama bazen, hâlâ hareket halinde olmamızın tek nedeninin hiçbirimizin ölümcül yara aldığımızın farkında olmaması olduğunu düşünüyordum. Çoktan devrilmemiz gerektiğinin farkında değildik sanki.

Scarlett rahatsız edici sessizliği el çırparak bozdu ve "Yemek," dedi. "Şüpheye düştüğün zaman, kafanı yemekle toplayabilirsin."

"Bu fikre bayıldım," dedim iç geçirerek.

Scar çantaya attığım kumanyaları çıkardı ve paketlerin üstündeki isimleri hayli ikna edici olsa da yapmacık bir neşeyle okuyarak, abartılı hareketlerle hepimize dağıttı. Benim payıma bir "Yahni"-ve-Püre™ düştü. Paketin üstünde *yahni* kelimesinin neden tırnak içine alındığına dair bir açıklama yoktu.

Cebimden Macellan'ın sesi geldi: "O ŞEYİN BESİN DEĞERİ ANALİZİNİ İSTER MİSİN? ÇÜNKÜ BAZI KÜLTÜRLERDE BÖYLE BİR ÖĞÜN BİR SAVAŞ NEDENİ SAYILABİLİR, HELE..."

Hepimiz bir ağızdan, "Sessiz mod," dedik ve odaya belli belirsiz bir gülümseme yayıldı.

Fin kafasını salladı. "Eski model holocamların biraz üşütük olduğunu biliyorum ama kesinlikle bu şeyin üstüne yok."

"Evet," dedi Tyler iç çekerek. "Scar UcuzFırsat'tan o kişiliği indirdikten sonra, bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

Kal, Scarlett'a gözlerini kırpıştırarak baktı. "Yani holocamın için güncellemeleri bir alışveriş kanalından mı aldın?"

"Hayır," dedi Tyler. "Benim holocamım için güncellemeleri bir alışveriş kanalından aldı."

"Yanında bedava el çantası veriyorlardı," dedi Scar omuz silkerek. "Hem zaten senin eski holocamındı, koca bebek."

Tyler gözlerini devirdi ve konuyu değiştirdi. "Mekanik dış iskeletin ne durumda, Fin?"

"İyi."

"Yanlış bir özet," dedi Zila neredeyse aynı anda. "Fin'in dış iskeleti Octavia III'te çok ciddi hasar aldı ve hâlâ ciddi bir tamire ihtiyacı var. Dahası, Finian'ın kendisi de dinlenmek ve iyileşmek için düşük ya da sıfır yer çekiminde zaman geçirmeli. Vücudunun normal sınırlarının birkaç gün üstüne çıktı."

Zila konuşurken Fin ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Sonunda dişlerini sıkarak konuşmayı başardı.

"Ben *iyiyim*. İdare edebilirim. Belki de kendi işine baksan daha iyi olacak."

Taktığı o siyah lensler yüzünden ifadesini okumak bazen biraz zor olsa da Fin'in Zila'ya attığı öldürücü bakışı fark etmemek imkânsızdı. Ekibimizin Beyin'i, Teknisyen'imizi bir süre süzdükten sonra her zamanki gibi ifadesiz bir yüzle Tyler'a döndü. Ama gözlerini kırpışında ve sallantılı altın küpeleriyle oynamasında –bugünküler gremp şeklindeydi– her zamankinden daha az kurşun işlemez bir hal vardı.

Aslında hepimiz eskiden olduğumuzdan daha az kurşun işlemez durumdaydık. Ama Zila için bu çözülme belirtisi sinir bozucu olmalıydı.

"Ben ekibin bilimsel ve tıbbi işlerinden sorumluyum," dedi doğrudan Ty'a hitap ederek. "Ekip üyelerinin durumu hakkında Alfa'ma rapor vermemden normal bir şey yok."

"Sorun değil," dedi Ty yumuşak bir sesle. "Teşekkürler, Zila."

Ancak Finian, Zila'nın istirahat tavsiyesini tamamen yok sayar gibiydi. Bir aleti Zila'nın elinden sertçe çekerek aldı, paketli öğününden bir lokma yedi ve tek kelime etmeden, iskeletinin üstünde çalışmaya döndü. Scarlett, Ty'a bir bakış attıktan sonra yanımdan kalkıp Fin'in yanına oturdu.

"Devrelerine Tıpkı Gerçek Taco™ kaçırırsan bir daha çıkaramazsın," dedi yumuşak bir sesle.

"Bu şeyi tamir etmeliyim," dedi Finian yemeğini çiğneyerek.

"Biraz mola ver, Fin." Scarlett elini Fin'in elinin üstüne koydu. "Yemeğini ye. Nefeslen."

Finian durdu ve ona, bir şekilde aynı anda hem yemeğini çiğnemeyi hem somurtmayı başararak baktı. Ama yutkunurken iskeletine kısa devre yaptırma olasılığından başka bir şeye teslim olur gibi, omuzlarındaki gerilim kalktı.

"Evet, tamam," dedi iç çekerek.

Bir süre hepimiz sessizleştik ve yemeklerimizi bitirdik. Ben bütün dikkatimi yemeğimi ağzıma sokmaya vermiştim, benim gibi sırtını karyolanın baş ucuna vermiş oturan Kal'ın omzuna yaslanıyordum. Her yerimin ağrımasına rağmen Kal'ın her nefesinin, en ufak bir hareketinin bile farkındaydım. Tanışmamızdan sonra, bana dokunmaktan kaçındığı ve Kapılma'yı uzak tutmak için ne gerekiyorsa yaptığı için, şimdi kendine bu lüksü tanıdığı anda içimde kıvılcımlar çakıyordu. Başkalarının yanındayken hâlâ çok dikkatli davranmasına rağmen bana bunu vermesi... Yeri ve zamanı olmadığını biliyordum.

Ama kendimi daha fazlasını isterken buldum.

"Pekâlâ, durum değerlendirmesi yapmalıyız," dedi Tyler akşam yemeği son bulunca. "Kal, bak bakalım yerel haberlerde bizimle ilgili bir şey bulabilecek misin? Başımızın ne kadar belada olduğunu öğrenmeliyiz. Zila, Scar, siz de envanter çıkarın. Fin, sen de Uzunyay'a ne olduğuna bak."

"Çok iyi görünmüyordu," dedi Kal bana hayranlıkla şaşkınlık arası bir ifadeyle bakarak. "Aurora'nın onunla işi bittikten sonra yani."

"Biliyorum," dedi Ty başını sallayarak. "Ama onu kurtarmamız mümkün olmayacaksa, bu delikten çıkmanın başka bir yolunu bulmamız gerekecek."

Fin ellerini sildi, holocamını çıkardı ve istasyon ağını *hack*'lemeye koyuldu. Kal da holoekranı açarak misafir sanatçı olarak katıldığımız bir yayın var mı diye, haber kanallarını

tek tek gezmeye başladı. Zila ve Scarlett sistemli bir şekilde çantalarımızı boşaltarak Uzunyay'dan çıkardığım her şeyi, kişisel eşya, grup eşyası ve satılabilecekler olarak sınıflandırmaya başladılar. Zila'nın Sempiternity'deyken çaldığımız iki KİA üniformasını kurtardığını gördüm ve boş ve yansıtıcı maskelerinde kendi yansımam gözüme takıldı. Perçemlerimdeki beyaz tutamlar, sağ gözümün beyaz irisi. Aynadan bana bakan kız, bazen hâlâ yabancı geliyordu.

Scarlett'ın Cat'in pelüş ejderhası Yonca'yı Fin'in çantasından çıkardığı ana denk geldim. Yaşlı gözlerle Tyler'a baktı ve oyuncağı ona vermek için uzandı. Tyler ejderhayı son derece kıymetli bir şeyi tutar gibi, özenle kavradı ve göğsüne bastırdı. Sonra onu izleyen Fin'le göz göze geldi. Besbelli, Uzunyay'dan çıkmak için acele etmesi gerekirken, Cat'ten geriye kalan bu son eşyayı kapmak için pilot koltuğuna koşan Fin'le.

Betraskalı hiçbir şey söylemeden başını hafifçe eğdi ve holocamına geri döndü.

Bu ekip benim için aile kavramına en yakın şey olsa da onların arasında kendimi hâlâ sudan çıkmış balık gibi hissediyordum. Böyle anlarda, evden ne kadar uzak ve zamanın ne kadar dışında olduğumu bir kez daha hatırlıyordum. Ben bir kriyopod içinde kayıpken, iki yüz yıl göz açıp kapayana kadar geçmişti. Benim için, Octavia'da yeni bir hayata gitmek için *Hadfield*'a bineli sadece birkaç hafta olmuştu. Ama şimdi, bildiğim her şey sevdiğim herkesi yanına katarak yok olmuştu.

Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Ama Cat'in eski oyuncağına ve gri üniformalara bakarken, Octavia III'te Ra'haam'la çatışmamızı düşünmemek elimde değildi. Cat'i ve onunla birlikte kovan zihnine emdiği sömürgecileri. Babamın

bir KİA ajanının maskesinin altındaki, gözlerinden gümüş çiçekler büyüyen yüzünü.

Jie-Lin, sana ihtiyacım var.

Ve bir yanım bu anının içine kıvrılıp haykırmak istese de büyük kısmım sadece öfkeli. Onu nasıl tükettiğini, kullandığını, bir elbise gibi kuşandığını düşününce. Gece mavisinin parmak uçlarımda karıncalandığını hissedebiliyorum. Eshvaren'in bana verdiği hediye tenimin hemen altında cızırdıyor. Ra'haam'ın kadim düşmanı, bir şekilde içimde canlı.

Bunu kontrol etmeyi öğrenebilirim, biliyorum. Beni dönüştürdükleri Tetik olabilirim.

Ama Tyler'ın Octavia'nın üstünde söylediği gibi, hâlâ Silah'ı bulmalıyız.

"Pekâlâ, Altın Çocuk," dedi Finian başını holocamından kaldırmadan iç geçirerek. "Önce iyi haberi mi istersin, kötüyü mü?"

"Hangisi daha az dramatikse," dedi Tyler.

"İyi haber şu ki Uzunyay şimdiden Zümrüt Şehri hurdalığında parçalara ayrılmış. Çok küçük, çok yassı, çok pahalı parçalara."

Tyler gözlerini kapadı. Gemiyi geri alma ihtimalimizin çok düşük olduğunu hepimiz bilsek de onu satma şansını kaybettiğimizi öğrenmek yine de ağır bir darbe olmuştu.

"Bunun neresi iyi haber?" diye sordu.

"Kötü haberin yanında iyi kaldığı için sanırım."

Tyler iç geçirdi. "Gönder."

Fin devam etti. "Kötü haber şu ki mevcut kaynaklarımızla edinebileceğimiz tek gemi, iticisi, navigasyonu ya da yaşam destek sistemi olmayan, son numarası Arcturus IV'ten çöp taşımak olan yüz yetmiş yaşında eski bir Chelleria savaş gemisi."

"Harika," dedi Scarlett duygusuz bir sesle.

"Süper," diye mırıldandım.

"Saçma," dedi Tyler yüzünü buruşturarak. "Başka hiçbir şey yok mu?"

Finian omuz silkti ve parmağının bir hareketiyle holocamındaki görüntüyü duvardaki ekrana yansıttı. Karşımızda devasa kruvazörlerden minik çekicilere kadar binlerce farklı geminin satışta olduğu karmaşık bir ağ düğümü vardı. Fiyatları alım gücümüzün o kadar üstündeydi ki biraz midemin bulandığını hissettim. Burun kısmındaki şirket adına, alevden bir çelengin ortasındaki bir dişli çarkı şeklindeki logoya baktım.

"Hephaestus AŞ," dedim.

"Zümrüt Şehri'nde bir hurdalığı olan en büyük şirket," diye açıkladı Fin. "Yaradan biliyor ya, yeterli kredimiz olsa azılı yıldızlararası suçlular olarak statümüze yakışır bir gemi alabilirdik ama..."

"Kredimiz yok," dedi Tyler tatsız bir ifadeyle.

"Lütfen bana o çöp gemisini almayacağımızı söyle," dedi Scarlett. "Çünkü kılığımın uygun olduğunu hiç sanmıyorum."

Kal, Scar'a gümüş rengi kaşını kaldırarak baktı. "Öyle bir gemiye uygun kılık ne olur ki?"

"Bir dakika," dedim nefesim gırtlağımda takılarak. "Fin, kaydırmayı bırakıp geri döner misin?"

Ses tonum odadaki herkesi durdurmuştu. Fin elini kaldırdı, bir orkestra şefi gibi sağdan sola kaydırarak, hurdalıktaki gemileri tek tek geçmeye başladı.

"İşte, dur!" Ağır hareketlerle ayağa kalkarken bütün gözler bana çevrilmişti. Duvarlardaki gemilerden birini işaret ettim.

"Auri?" dedi Tyler.

"Bu *Hadfield*."

Tyler duvara yaklaştı ve gözlerini kısarak baktı. Fin birkaç tuşa basarak görüntüyü büyüttü ve işte tam karşımızdaydı. Anılarımdan gerçek dünyaya geçivermişti.

Uzun ve puro biçiminde, eski bir Yeryüzü savaş gemisine benziyordu. Gövdesi kararmış, yanlarına uzun kesikler açılmıştı ve metali yer yer sıvılaşmış gibi görünüyordu ama onu nerede görsem tanırdım. İki hafta ve iki yüz yirmi sene önce Octavia III'te yeni bir hayata başlamak için bindiğim gemi. Artık tanıdığım her şey ve herkesle birlikte geride kalan bir hayat.

"Yaradan aşkına, haklısın, Auri." Ty *Hadfield*'a bir tür hayranlıkla bakarak kafasını salladı. "Onu son gördüğümde, bir KatFırtınası tarafından paramparça ediliyordu. Onu nasıl ele geçirmiş olabilirler ki?"

Fin omuz silkti. "Bilmem. Sen bu kaçak yolcuyu kurtardıktan sonra bir Hephaestus kurtarma ekibinin ona Kat'ta rastladığını tahmin ediyorum. Buradaki bilgiye göre Picard VI'da yapılacak bir açık artırmaya götürülecek bir mega konvoyun parçası."

"Böyle bir hurdayı kim neden istesin ki?" Scarlett bana baktı. "Yani, gücenme ama..."

"Hiç gücenmedim," dedim.

"Burada öyle yazıyor," dedi Fin. "'Terra yıldız keşifleri çağının meşhur enkazı! Tarihten hakiki bir parçaya sahip olabilirsiniz!'"

"Ona ulaşmalıyız." Sözcükler ağzımdan bilinçsizce dökülüverdi.

Tyler yüzünü ekrandan bana çevirdi. "Ne için?"

"Bilmiyorum. Sadece hissediyorum."

"Yeteneğin mi konuşuyor, be'shmai?" diye sordu Kal.

"Belki." Etrafımdaki şüpheli yüzlere bakarken her ne kadar bana güvenmeye başlasalar da Ekip 312'nin lejyonerlerinin bir iç sesten fazlasına ihtiyaç duyduklarını biliyordum. "Bakın, Ra'haam'ın çiçek açmasını önlemem gerektiğini biliyoruz, değil mi? Aksi takdirde bütün Kat'a yayılıp galaksiyi ele geçirecek. Ama Eshvaren hakkında hiçbir şey *bilmiyoruz*. Ve her şeyi hareketc geçiren, beni... her neysem ona dönüştüren onlar."

Kal yavaş hareketlerle kalkıp yanımda durdu ve gözlerini *Hadfield*'ın enkazına dikti. Galaksideki bütün ırklar arasında Eshvaren'in var olduğuna gerçekten inanan tek ırk Syldrathilerdi.

"Ve gemide Kadimler hakkında daha fazla bilgi edinebileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Ama bana o gemide bir şey olduğunu biliyorum. O kriyopoda girdiğimde sıradan bir insandım ve Tyler beni çıkardığında, artık..."

Bir kez daha miğfere yansıyan görüntüme baktım. Bana oradan bir yabancı bakıyordu.

"... buna dönüşmüştüm."

"Karakutuyu kurtarmış olabilirler," dedi Fin. "Uçuş kayıt cihazı bize *Hadfield*'ın olmaması gereken bir yere gidip gitmediğini, aygıtların ölçebildiği sıra dışı bir şeyin olup olmadığını söyleyebilir. Ne zaman. Nasıl. Nerede olduğunu."

Zila, "Doğasını anlayabilirsek, Aurora'nın misyonuna destek olmak için daha donanımlı olabiliriz," diye onayladı. "Ve bu misyonu ona verenlere."

Kal başını evet der gibi salladı. "Ya geçmişi öğrenirsin ya da geleceğin eziyetini çekersin."

Tyler uzun bir an Scarlett'a baktı. Scar başını yana yatırdı ve zarif bir hareketle omzunu silkti.

"Tamam," dedi Tyler, Yonca'yı daha sıkı kavrayarak. "Bir başlangıç noktası olabilir. Hem elimizde başka ipucu yok. Sun Tzu, 'Düşmanını ve kendini tanırsan yüz savaşa korkusuzca girebilirsin,' demiş."

"Sun Tzu kim?" diye sordu Fin.

"Ölmüş yaşlı bir adam," dedi Scarlett.

"Neden tavsiyesine uyalım?.."

Tyler'ın gözleri *Hadfield*'daydı ve konuşurken orada yanan ateşi görür gibi oldum. "Düşmanımız hakkında çok az şey biliyoruz. O zaman biz de dostumuz hakkında bilgi ediniriz."

"Pekâlâ," dedi Scar. "İşe bu hurda yığınına nasıl ulaşacağımızı öğrenerek başlayabilir miyiz?"

Konu: Galaktik Türler

▶ Sıralı

▼ Syldrathiler

Syldrathiler galaksideki en eski irktır. Uzun boylu ve zariftirler, sivri kulakları, menekşe rengi gözleri ve geleneksel olarak örülen gümüş rengi saçları vardır. Tipik olarak insanlardan daha güçlü ve hızlıdırlar ve genellikle diğer ırklar tarafından küstah ve soğuk bulunurlar. Dürüst olmam gerekirse, patron, çok da haksız sayılmazlar.

Toplumları hizipler olarak bilinen beş kasta ayrılır.

Savaşsoylular: *savaşçılar ve muhafızlar*

Yolyürüyenler: kat'ın incelenmesine adanmış telepatik mistik syldrathiler

Dokumacılar: bilimciler, mühendisler ve zanaatkârlar

Gözcüler: politikacılar ve diğer idareciler

İşçiler: çünkü birilerinin gerçek ağır işleri yapması gerek

Syldrathi iki yıl öncesine kadar Terra'yla savaş halindeydi ama 2378 Jericho Antlaşması'ndan sonra barış sağlandı. Türlerinin tamamı şu anda acımasız bir iç savaş yaşıyor (bkz. Özgür Syldrathi ve Bükülmezler).

Kısaca bugünlerde çok fazla eğlendikleri söylenemez.

3

SCARLETT

Benim kızlar bu üniforma için fazla iri.

Beni yanlış anlamayın, küçük hanımları severim. İkizler. Portakallar. Onları neye benzetmek isterseniz artık. Kusursuz dekolteyi sağladığınız ve siz yanlarından geçerken, insanların boyunlarının tıkırdadığını duyduğunuz zamanlar olur ya? Evet, ondan bahsediyorum. Muhteşem bir aptal dedektörüdürler. (Not: Kaçamak bakışlar attığınız için sizi suçlamıyorum ama yüzüm yerine onlara bakarak konuşuyorsanız, Sınav'ı geçemediniz demektir.) Genellikle geceleri daha eğlenceli olurlar.

Ama bazı günler insana bela olurlar.

Mesela koşarken onları tutmak zorunda kalıyorum. Bunu onları sizin gözünüze sokmak için yapmıyorum; tutmazsam canım acıyor. İyi sütyenler çok pahalı ve onları dikkatli yıkamalısınız yoksa kendinizi kısa süre içinde yeni bir pahalı sütyen ararken bulabilirsiniz. Şu balen konusunda hiç girmeyeyim. İnsanlık yıldızlararası yolculuğu becermiş bir ırk ama henüz benim ölçülerimdeki bir kıza hapis hissi vermeyecek bir sütyen yaratabilen olmadı. Size evrensel olarak kabul görmüş

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

bir gerçekten bahsedeyim. Günün sonunda o şeyi çıkarmak, dünyanın açık ara en harika hissidir.

Üzgünüm, beyler.

Ve bir de böyle anlar var. Maddeyi içine sığamayacağı kadar dar bir alana sıkıştırmaya çalışarak fizik yasalarına meydan okumaya çalışmak. Umarım Zila'nın o kocaman beyninde bunun için bir denklem vardır. Alan.ñ - [İkizler + æ {æ=süt-yenyoğunluğu}] =ACIIII.

Memelerimi yedinci kez düzelttikten sonra, "Fizikten oldum olası nefret etmişimdir," diye mırıldandım.

"*Ne?*" dedi Tyler komun diğer ucundan.

"Hiç," dedim iç geçirerek.

Zila ve ben Yeryüzü Küresel İstihbarat Ajansı ajanlarının üniformaları içinde Zümrüt Şehri 12. Kısım'da, Ceta Gezinti Yolu'nda ilerliyorduk. Bu giysileri Dünya Gemisi'ndeki cüretkâr soygunumuz sırasında, bizi tutuklamaya çalışan iki KİA ajanının üstünden çalmıştık. Burada anahtar kelime *çalışmak* zira Savaşsoyu Hizbi'nin üstadı Lejyoner Kaliis Idraban Gilwraeth, o ajanları çıplak elleriyle yapboz parçaları gibi ayırmıştı.

Eskiden Kal'ı işbaşında izlerken bana ateş bastığını ve fenalaştığımı gizlemeyeceğim. Ekibimizin Tank'ının yakışıklı olduğu kesin. Ama Auri'yle pek de saklamaya gerek görmedikleri bakışmalarından aralarında bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum. Bu yüzden kız kardeş dayanışması gereği, gözlerimi (çoğunlukla) kaçırmam gerekecek. Lö iç çekiş.

Daha önce bir Syldrathi'yle çıkmamış olmam çok yazık.

HER NEYSE, çalıntı üniforma genellikle üstünüze göre olmayan üniforma demektir. Gerçi geçen sefer bu şeyin üstüme daha iyi uyduğuna *yemin edebilirim.* Ama ekipteki kimse benim yarım kadar bile yalan söyleyemez ve KİA ajanı rolünü

daha önce de oynadım. Bu yüzden baştan ayağa nanodokuma gri üniformayı kuşanmış bir halde, gerçekten bana aitmiş gibi görünmesi için elimden geleni yaparak ilerliyordum. Zila bir yandan holocamından Adams'ın bizimle ilgili açıklamasını tekrar dinlerken, on sekizinci meme düzeltme girişimimi görmezden gelerek yanımda yürüyordu.

"... gerekçelerini izah etmemiz mümkün değildir. Güvenimizi sarstılar. Kurallarımızı çiğnediler. Aurora Lejyonu Komutası bu katillerin yakalanması için..."

"Senin de bu sorunu yaşadığın oluyor mu?" diye sordum.

Zila holocamını susturdu ve bana baktı.

"SORUN DERKEN?"

"Bilirsin işte," dedim göğsümü işaret ederek. "Boyut... dalgalanması."

Zila başını yana yatırdı, KİA aynamaske sesini daha da duygusuzlaştırmıştı. "YUMURTLAMA DÖNEMİNDE HORMON DEĞİŞİKLİKLERİ ŞİŞMEYE NEDEN OLABİLİR. ÖSTROJEN ÜRETİMİ DÖNGÜNÜN ORTA NOKTASINDAN HEMEN ÖNCE ZİRVE YAPAR VE BU DA..."

"Şey, Scarlett?"

"Evet, Finian?"

"Sen ve Zila'nın iletileriniz hâlâ açık."

"... Yani?"

"Şey... Boş ver."

"İyi cevap."

Tyler bir başkasının daha derine dalmasına fırsat bırakmadan araya girdi. *"Pekâlâ, Scar. Yaklaşık üç yüz metre arkanızda, altı yönündeyiz. Bizi görebiliyor musun?"*

Arkama baktım ve Tyler ve diğerlerini bir yakıt ikmal istasyonunun gölgesine sinmiş bir halde buldum. Rıhtım kalabalığına

uymak için çalıntı tulumlar giymişler, dikkat çekici özelliklerini gizlemek için kapüşon ve şapka takmışlardı. Zümrüt Şehri hayli medeni bir yerdi ve havada Güvenlik Dronları sürekli devriye geziyordu. Bana göre, hele başımıza ödül konmuşken böyle açıkta gezmemiz riskti. Ama *Hadfield*'a açık artırmaya çıkmadan ulaşmak istiyorsak bu istasyondan çıkmak zorundaydık. Ve Uzunyay'ımız artık kullanılamaz durumda olduğu için başka bir gemi bulmalıydık.

"SİZİ GÖRÜYORUZ, TYLER," dedi Zila.

"*Holocamlarımız üstünden izliyor olacağız, bu yüzden onları açıkta tutun. Başımız belaya girerse derhal uzaklaşın ve transit istasyonuna gidin.*"

"Gevşe, küçük kardeşim," dedim. "Bu iş bende."

"*En ufak bir şüphem yok.*"

"İyiiiiii cevap."

"*Aradığımız gemi sağ tarafımızda kalacak.*"

Etrafımdaki kalabalığı tararken, üstlerinden çevreyi görecek kadar uzun boylu olmama bir kez daha şükrettim. Ve eğer bir seksen boyunda bir kız olmanın çok hoş olduğunu düşünüyorsanız sizi boyunuza uygun pantolon aramaya çıkmaya devam ediyorum. Ya da sizden daha kısa olmayı yadırgamayacak bir oğlan.

Uzay limanı, Zümrüt Şehri'nin üst katında, zehirli atmosferi uzak tutan yüklü partiküllerden oluşan kubbenin en yakınındaydı. Buradaki doklar en az pazar yeri kadar renkli ve hareketliydi ama burada farklı bir telaş vardı. Gremp bağlantılı maceramızın neden olduğu güvenlik kapanması, yetkililer yasağı kaldırmak zorunda kalana kadar sadece yirmi dört saat sürmüştü. Bu yüzden rıhtımdaki gemilerin hepsi programlarının bir güneş günü gerisindeydiler. Kaptanlar mü-

rettebatlarına emirler yağdırıyorlar, otomatik yükleyiciler ve yakıt ikmal robotları son hızla çalışıyorlardı, hava yükleme dronlarıyla doluydu.

İnsanları ve yükleri diğer katlara taşıyan şeffaf transit tünellerin baş döndürücü, karmaşık bir düğümle buluştuğu istasyon sol tarafımızdaydı. Sağ tarafımızda ise, orta büyüklükte iniş pistlerinden birinde, bakımlı, neredeyse retro görünümlü bir kruvazör duruyordu.

Metalik griydi ve kalp şeklindeydi, gövdesinin iki yanı boyunca uzanan beyaz çizgileriyle dikkat çekiyordu. Geminin kıç tarafına spreyle adı yazılmıştı: *Opha May*. Ya da pruvasına? Pekâlâ, farkı bildiğimi söyleyemem. Dürüst olmam gerekirse uzay gemileri hiçbir zaman ilgimi çekmedi. Üçüncü sene bir oğlanı etkilemek için dikkatimi verdiğim dört hafta dışında, mekamühendislik derslerimin çoğunu uyuyarak geçirdim.

(Liam Chu. 32 numaralı eski erkek arkadaş. Artıları: Bana aşk şarkıları yazardı. Eksileri: Şarkı *söyleyemezdi*.)

Ama Tyler, *Opha May*'in iyi bir gemi olduğunu söylüyordu. Altı kişilik bir mürettebatı alacak büyüklükteydi. Beladan kaçabilecek kadar süratli ve geri kalanıyla savaşabilecek kadar tesirli. Ve eğer küçük kardeşimin beni sinir etmek, ukalanın teki olmak ve kusursuz saçlara sahip olmak dışında çok iyi bildiği bir şey varsa o da gemilerdi. Cat'le çok iyi anlaşmalarının nedenlerinden biri bu.

Demek istediğim, *buydu. Eskiden.*

Ah, kahretsin.

Ve bir anda gözlerim yine yanmaya başladı. Cat'in artık bizimle olmadığını hatırlamak içimi acıtıyordu. Cat'i anaokulundan beri tanıyordum. Akademi'de beş yıl boyunca oda arkadaşımdı. Belki saçma ama en çok onunla ilgili küçük şeyleri

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

özlüyorum çünkü o şeyler benim hayatımın değişmezleriydi ve şimdi artık olmadıkları sürekli yüzüme çarpılıyordu.

Uykusunda konuşmasını özlemiştim. Beni delirtmek için çoraplarımı saklamasını. Sormadan eşyalarımı ödünç almasını. Cat'in her gün, gün boyu tekrarladığı bu küçük dokunuşlar onun yanımda olduğunu anlamamı sağlıyordu. Varlığının teminatı gibiydiler. Ve varlığı en yakın arkadaşımın her an yanımda olması anlamına geliyordu. Suç ortağım her an yanımdaydı. Cat'in hayatımın bir parçası olmasının yanında getirdiği daha büyük ve dile getiremediğim şeyler de vardı.

Dün gece çantamda göz kalemini buldum ve bir saat boyunca ağladım.

Bu yüzden şimdi kendime bu hissi yaşama izni verdim. Sonsuza dek sürecek gibi gelen uzun bir an boyunca beni sarmasına göz yumdum. Canımın ne kadar acıdığını inkâr etmek istemiyordum çünkü bu, benim için anlamını inkâr etmek olurdu. Ama sonra derin bir nefes aldım ve Catherine "Sıfır" Bannock'la ilgili düşünceleri kafamdan iterek yapmam gereken şeye odaklandım.

Çünkü Cat de öyle yapmamı isterdi.

Zila'yla birlikte *Opha May*'e doğru yürürken, insanlar bizden uzak durmak için iki yana açılıyordu. KİA ajanlarının Çekirdek'in bu kadar uzak bir noktasına sık sık gelmediğine bahse girebilirdim ama Bulaşmak İstemeyeceğiniz İnsanlar olarak yaptıkları ün, Yol'un diğer ucundaki bu uzaylı güruhundan kimsenin bize bulaşmaması için yeterliydi. Kaslı Chellerialı işçiler üniformalarımızı gördükleri anda kenara çekiliyorlardı. Birlik renklerine bürünmüş tatsız ifadeli bıçkın tipler duman gibi ikiye ayrıldılar. İniş pistine yaklaşırken, bir yükleme dronunun bile yolumuzdan çekildiğine yemin

edebilirdim. Bu üniformaların içinde bulduğumuz insanların yüzlerini düşündüm. Auri'nin babası ve Ra'haam tarafından bozulan diğerlerini. Ve bir yanım, o bozulmanın nereye kadar yayıldığını merak ediyordu.

Bu düşünceyi başka bir güne bırakıp karşımızdaki gemide işbaşında olan küçük insan ve robot grubuna baktım. Müret-tebat farklı ten renklerinin karışımıydı ama hepsi Terralıydı. Ty'ın Zümrüt Şehri rıhtımında kayıtlı onca gemi arasından bunu seçmesinin nedeni, elbette buydu.

Finian holocam bağlantımız üzerinden, *"Yükleme rampasındaki kişi kaptan,"* dedi. *"Yüzünün ortasında tüylü bir şey olan ve sürekli bağıran adam."*

"Ona bıyık denir," dedi Tyler.

"Bence iğrenç demeli, Altın Çocuk."

"Sanki dudağının üstüne bir kertenkele oturmuş ve orada ölmüş gibi görünüyor," dedi Kal.

"Değil mi ama?" dedi Finian. *"İnsan vücut tüyleri. Iyy."*

Aurora'nın, *"Bir dakika,"* dediğini duydum. *"Yani Syldrathiler yüz tüylerini uzatmaz mı?"*

"Hayır, be'shmai."

"... Başka yerlerdekileri uzatıyor musunuz?"

"LÜTFEN, rica etsem. Dikkatimizi. İşimize. Verebilir miyiz?" dedi Tyler yavaş yavaş.

Holocamlardan gelen özürlerini duyunca kendimi gülümsemekten alamadım. Küçük ailemiz uyumsuz olabilirdi ama en azından aile *gibi gelmeye* başlamıştı. Hareketli iniş pistine baktım ve gerçekten ağzının üstüne ölü bir tırtıl yapıştırılmış gibi görünen ve etrafa emirler yağdıran kısa boylu adamı gördüm. Bir uçuş tulumu ve manyetik botlar giymişti. Yorgun görünüyordu ve mürettebatına, yüklemeye yardım eden robotlara ve

oradan geçen rastgele insanlara bağırmaktan yüzü kıpkırmızı olmuştu. Babam olabilecek yaşta görünüyordu.

Yani, babam biz on bir yaşındayken öldü ama ne demek istediğimi anlamışsınızdır.

"Pekâlâ," dedi Zila. "Sihrimizi konuşturalım."

"SİHİR DİYE BİR ŞEY YOKTUR, SCARLETT," dedi Zila.

"İzle ve gör, dostum."

Parlak botlarımızla zemini gümbürdeterek *Opha May*'in kaptanına yaklaştık. Kafasını holocamından kaldırmadı bile.

"Josef Gruber," dedim Fin'in rıhtım sunucularından bulduğu ismi kullanarak.

"Kim soruyor?" dedi kısa boylu adam, benden tarafa bakmadan.

"Terra Tescil Kanunu 12. Madde, Kısım B gereği, aracınıza el koyuyoruz."

İşte şimdi dikkatini çekmeyi başarmıştım. Sonunda kafasını kaldırıp yüzüme bakarken, uyuyarak geçirmediğim tek derste öğrendiklerimle onu tarttım. En iyi notları almamış olabilirdim. En iyi nişancı, taktikçi ya da pilot değildim. Ama Scarlett Isobel Jones işinde yine de iyiydi. Ve onun işi insanlardı.

Adam dört saatlik uykuyla ayakta duruyordu. Evine gitmeyeli altı ay olmuştu ve evini çok özlemişti. Tek gözünün sibernetik olduğunu görebiliyordum ve burnunun üstündeki damarların kırmızılığına bakılırsa içkiyi seviyordu. Sırtını dikleştirirken aksi yüzüne yansıyan düşmanlığı gördüm. Şaşkınlığı. Ve bir miktar korkuyu.

"Şaka yapıyorsunuz, değil mi?" diye homurdandı.

"Sizi temin ederim, Kaptan Gruber, son derece ciddiyiz."

Şaşkınlığı öfkesiyle savaşarak etrafına baktı.

"Terra'ya altmış milyon ışık yılı uzağız," dedi öfkeyle, dudağındaki tırtıl inip kalkarak. "Yaradan aşkına, KİA'nın burada ne işi olabilir?"

Korku düğmesine uzandım. "Söylediğim gibi, Kaptan, geminize el koyuyoruz. Siz bir Terra vatandaşısınız ve bu gemi Terra kanunlarına bağlı. Görev raporumda itaatsizliğinizi bildirmemi istemeyeceğinize inanın."

Eldivenli elimi uzattım. Titremiyordu. Birazcık bile.

"Şifre anahtarları, lütfen."

Gruber'in mürettebatı çalışmayı bırakmış ve etrafımızda küçük, düşmanca bir yarım daire oluşturmuştu. Kaptan bana dik dik bakıyordu. Beni geciktiğim için azarlayan, geciken ödevlerim için canıma okuyan ya da derste konuştuğum, uyuduğum ya da biriyle cilveleştiğim için disipline gönderen Akademi öğretmenlerinin kullandığı ses tonuyla konuşuyordum. Benden bir halt olmayacağını söyleyen o öğretmenlerin.

Kaptan Gruber tekrarlamak için fazla hanımefendi olduğum bir dizi küfür sayarak elini cebine attı ve bana ışıldayan bir anahtar demeti uzattı.

Öğretmenlerimin bilgisi bir yere kadarmış.

"*Aferin sana, kız kardeşim,*" dedi Tyler kulağımın içinde.

"Ne de olsa bir Jones'um."

"Ne?" dedi öfkeli kısa boylu kaptan.

"Sizin ve adamlarınızın kişisel eşyalarınızı boşaltmak için beş dakikanız var," dedim. "Geminin yakıt takviyesinin yapıldığından ve yola çıkmaya hazır olduğundan emin olun."

"Beş dakika mı?" dedi. "Yüküm ne olacak?"

"KİA webdüğümü üzerinden telafi formları doldurabilirsiniz."

Arkamı döndüm ve kalabalığın arasında Ty'ı aramaya başladım.

"İŞ BİRLİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜRLER," dedi Zila, kaptana.

Kaptanın dik bakışlarını kürek kemiklerimin arasında hissedebiliyordum. Adamlarının önünde alaşağı edilmenin utanç ve öfkesini. Ama Terra bürokrasisi hakkında söyleyebileceğim tek şey şu: Yol'da Terra bürokrasisiyle ters düşmek istemezsiniz. Bunu düşünmek için bile bizim gibi aptal olmanız gerekir. Gruber bir küfür daha savurduktan sonra, adamlarına eşyalarını almalarını emretti.

Ty ve ekibin kalabalığı yararak bize doğru geldiğini görünce, göğsüm küçük zaferimin heyecanıyla titredi. Umduğumdan bile iyi gitmişti. Ben aynamaskenin arkasından gülümserken, Zila yanıma sokuldu ve fısıldadı.

"YAPTIĞIN..."

"Sihirdi, değil mi?" dedim.

"DİKKAT ÇEKİCİYDİ."

"Evet, ama bana âşık olma, Zila. Sadece kalbini kırarım."

"BU BEYAN ROMANTİK HAREKET TARZINLA TUTARLI GÖRÜNMÜYOR." Kısa bir duraksamanın ardından ekledi. "AYRICA BENİM İÇİN FAZLA UZUN BOYLUSUN."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bir dakika... Yani kızlardan mı hoşlanıyorsun?"

Zila omuz silkerek kalabalığı taradı. "UZUN BOYLULARDAN DEĞİL."

Doğrusu bu beni biraz şaşırtmıştı. Dürüst olmam gerekirse Zila'nın kimseden hoşlanacağını düşünmezdim. Ama ben yeni edindiğim bu bilgiye daha fazla kafa yoramadan, Ty ve diğerleri *Opha May*'in yanında bize katıldılar.

Biricik kardeşimin yüzündeki sırıtış, kaskımın altında yüzümü kimse göremese de beni de gülümsetti. Gruber ve adamları eşyalarını toplar toplamaz yola çıkabilecektik.

"Çok güzel bir gemi," dedi Auri kom kanalımızdan, iç geçirerek.

Gemiler hakkında hiçbir şey bilmememe rağmen ona katılıyordum. Gerçekten çok güzeldi. Son birkaç haftadır çok zorluk çeksek de sonunda her şey yoluna giriyor gibiydi. Tetik kızımız yorgun ama tamamen uyanık görünüyordu. Finian hayatında ilk kez laf yetiştirmek yerine şapşal bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Sadece Kal biraz keyifsiz görünüyordu.

Genetik olarak kökleşmiş kibirleri Syldrathileri okumayı güçleştiriyordu. Sanırım üç yüz yıl yaşasaydım ve sürenin yarısında etrafımdaki herkes ölseydi, ben de biraz mesafeli olurdum. Ama şu anda gördüğüm, Tank'ımızın her zamanki *Kelebekler kadar kısa ömürlüsünüz* tavrından farklı bir şeydi. Güzel kaşlarının çatıklığına ve büyümüş göz bebeklerine bakarken neredeyse... gergin olduğunu düşünecektim.

"Sen iyi misin?" diye mırıldandım.

"... Kal?" dedi Auri uzanıp parmak uçlarıyla eline değerek.

Kal alnını ovalayarak etrafına baktı. "Sanki içimde..."

"Merhaba, Kaliis."

Ses arkasından gelmişti. Etrafımızdaki hengâmenin arasında kolayca seçilecek kadar keskindi. İçimde buz gibi kelebeklerin havalanmasına neden olan bir şey vardı. Kalabalık rıhtımda dönünce, bakışlarını Kal'ın başının arkasına sabitlemiş genç bir kadın gördüm.

Demek istediğim, genç bir kadına *benziyordu*. On dokuz, yirmi yaşlarında görünüyordu. Ama konu bir Syldrathi olduğunda emin olmak zordur. Benden bile uzundu. Pürüz-

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

süz, esmer bir teni, çıkık elmacık kemikleri ve halkına özgü göksel bir zarafeti vardı. Kısık gözleri menekşe renginin göz alıcı, açık bir tonuydu. Uzun saçları simsiyah örgülerle sivri kulaklarının arkasına itilmişti. İlk kez bu saç rengine sahip bir Syldrathi görüyordum. Kalbinizi kaburgalarınızın arasından çekip koparan bir güzelliği vardı.

Ama üstünde beyaz Syldrathi harfleriyle kaplı, siyah bir zırh vardı. Savaşsoyu Hizbi'nin glifi alnına damgalanmıştı. Kal'inki gibi çatılmış üç kılıç. Gözlerinin üstüne bir şakağından diğerine kadar uzanan siyah bir çizgi boyanmıştı. Dudakları da siyaha boyalıydı ve boynunda kesik *başparmaklara* benzeyen şeylerin asılı olduğu bir şerit vardı. Gülümsediği zaman köpek dişlerini törpüyle iyice sivrilttiğini gördüm.

Üstündeki zırhı daha önce de görmüştüm. Orion Baskını'nı konu alan haber yayınlarında. Babamın öldürüldüğü sürpriz saldırı. Bu kız Syldrathi iç savaşını başlatan dönek militan hizbinin üyesiydi.

Bükülmezler.

"Boşluk'un ruhları aşkına..." dedi Kal nefesi kesilmiş gibi bir sesle.

Ty ona yan yan baktı. "Kal?"

Tank'ımızdan bir anda dalga dalga yayılmaya başlayan gerilimi hissedebiliyordum. Kasları gerilmiş, yumrukları sıkılmıştı. Sesi sıfırın altına indi.

"Hepiniz beni dikkatle dinleyin," dedi. "Size yaklaşmasına sakın izin vermeyin."

Genç kadın kalabalığı bir bıçak gibi yararak gittikçe yaklaşıyordu. Kal yanındaki Auri'ye uzandı ve onu arkaya itti.

"Arkama geç, Aurora."

Auri gözlerini kırpıştırdı. "Kal, neler..."

"Be'shmai." Kal, Auri'nin birbirinden farklı gözlerine baktı. "*Lütfen.*"

"Demek doğruymuş."

Yeniden Bükülmez kadına döndüm. Yaklaşık on metre uzağımızda durmuş, dudaklarını bükerek Kal'a bakıyordu. Syldrathi dilinde konuşuyordu ama dil dersleri Akademi'de iyi olduğum çok az şeyden biriydi, bu yüzden, sürpriz tatlım, dilinizi ben de konuşabiliyorum. Kız bir elini kalçasına dayadı. Küçümseme güzel yüzünü çirkin ve berbat bir şeye dönüştürmüşü.

"Dünya Gemisi'ndeki o bar kavgasında canlarına okuduğun askerler bana hikâyeyi anlatınca inanmamıştım," dedi Kal'a. "Yalanlarını susturmak için boğazlarını kestim. Ama senin bu kadar küçülmeye muktedir olduğunu tahmin etmeliydim. Utanmazlıkta sınır tanımadığını." Menekşe rengi gözleri Aurora'ya çevrildi. "Bir insana kıymetlim diyebilecek kadar."

Kal'ın eli ceketinin altındaki şok tabancasına uzandı.

"Ne istiyorsun, Saedii?" diye sordu.

Hımm. Demek birbirlerine ilk adlarıyla hitap edecek kadar yakındılar. İlginç...

Madam Belanındiğeradı çenesini indirdi ve sivri dişlerini göstererek gülümsedi.

"Ne istediğimi biliyorsun, Kaliis," dedi.

Opha May'in valizlerini yüklenmiş bir halde gemiyi boşaltmaya başlayan mürettebatı, karşılarında yaşanan sahneye ne olduğunu anlamayarak bakıyorlardı. Tyler bir uyarı fısıldadı ve kalabalığın arasından altı Bükülmez'in daha çıktığını gördüm. Hepsi siyah zırhlar içindeydi; gümüş rengi uzun saçları ve güzel, yara izli yüzleri vardı. Alınlarında Savaşsoyu glifleri,

dudaklarında gülümsemeler ve güzel iri gözlerinde nefret taşıyorlardı.

Ancak bu kadro ne kadar tehlikeli görünse de rıhtım olay çıkaramayacakları kadar kalabalıktı. Bu peri çocuklar kimin nesiydi bilmiyordum ama burada her ne dönüyorsa, canıma tak etmişti. Üniformamı yeniden devreye sokmanın ve gerçek bela gelmeden bu istasyondan ayrılmanın zamanı gelmişti.

Otorite sesimi takınarak Syldrathi dilinde, "Sizi daha fazla yaklaşmaktan menediyorum," dedim. "Bu bireyler KİA'nın nezaretindeler ve..."

"Sen de ancak benim kadar KİA ajanısın, insan bozuntusu," dedi genç kadın küçümseyici bir tavırla, gözlerini Kal'dan hiç ayırmadan. "Şimdi ben dilini koparmadan o çeneni kapat."

"Gitmeliyiz," diye mırıldandı Kal, Tyler'a bakarak. *"Hemen şimdi."*

Ty gözlerini Madam Belanındiğeradı'ndan ayırmadan başıyla onayladı.

"Herkes gemiye."

Geri geri *Opha May*'in yükleme rampasını tırmanmaya başladık. Bükülmez kadını başını yana yatırdı. Ve deponun üstündeki ahbaplarından biri herhangi bir hazırlığa ya da veda öpücüğüne gerek görmeden, üstümüze lanet olası bir *pals roketi* fırlattı.

Arkasında ince bir duman bulutu süzülen parlak yeşil renkli bir yıldırıma benziyordu. Ve havada tıslıyordu. Auri bir uyarı çığlığı kopardı ve ellerini havaya kaldırırken, sağ gözünden bir an, kısa beyaz bir ışığın fışkırdığını gördüm. Bir an hava yağlı ve ılık bir gerilimle cızırdadı. Ancak pals roketi başlarımızın üstünden uçarken, roketin bizi hedef almadığını fark ettim.

Gruber ve mürettebatı çil yavrusu gibi dağılırken Tyler avazı çıktığı kadar haykırdı.

"Yere yatın!"

Kal kendini Aurora'nın üstüne atarken biz diğerleri yere kapandık ve roket daha az önce el koyduğumuz kaçış planımın açık kapısından içeri uçtu. Patlama *Opha May*'i delip geçti ve egzoz portlardan dışarı püskürdü. Şarapnel parçaları nanodokuma zırhımın arkasını sıyırarak ve yınlayarak başımın yakınından geçti. Aurora'nın çığlık attığını, Zila'nın şaşkınlıkla iç geçirdiğini, Fin'in küfrettiğini duydum. Rıhtımda alarmlar çalmaya başladı. Kalabalık panikle uğulduyordu. Maskemin içindeki ekranda uyarı ışıkları çakarken, anons sisteminden bir uyarı döküldü.

"12. KISIM, CETA'DA YANGIN. LÜTFEN SİZE EN YAKIN ÇIKIŞA DOĞRU İLERLEYİN."

Rıhtımda kaos yaşanıyordu. Hava siyah dumanlarla kaplanmıştı. Yörünge altı istasyonlarda yangın ve patlamalar hiçbir zaman iyi haber değildi ve etrafımızdaki kalabalık çaresizlik içinde düşe kalka transit tünellerine akıyordu. İskelenin püskürtücüleri açıldı ve *Opha May*'in yanan kabuğuna kimyasallar yağmaya başladı.

Dumanın arasından gözlerimi kısarak bakınca Bükülmezlerin panik halinde kaçışan kalabalığı yararak bize doğru yaklaştığını gördüm. Genç kadın en öndeydi ve menekşe rengi gözleri hâlâ Kal'ın üstündeydi. Tank'ımız Auri'yi kollarıyla sarmıştı ve Auri'nin şarapnelle yaralanmış alnından kan akıyordu. Ağzı hafifçe aralıktı ve kirpiklerini kırpıştırıyordu.

"Aurora," diye haykırdı Kal yüzüne dokunarak. *"Aurora!"*

Auri, "Lanet olsun..." diye inledi.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve zihnimi boşaltmak ister gibi başımı salladım. KİA zırhı beni patlamadan korumuştu. Şok tabancamı kılıfından çıkardım ve üstümüze gelen Syldrathi kadına nişan aldım.

"Dur," dedim ona.

Bir an durdu. Hiç kıpırdamadan. Sonra yeniden hareket etti.

Şimdi, daha önce Kal'ın bir oda dolusu Terra Savunma Kuvveti askerini birkaç saniye içinde parçalara ayırdığını gözlerimle görmüştüm. İki KİA ajanını hiç zorlanmadan alaşağı etmişti. Ama Madam Belanındiğeradı *sürat* kelimesine yepyeni bir boyut kazandırıyordu. Bir an kafasına nişan alırken, bir sonrakinde tam karşımdaydı ve yumruğu göğsümle buluşuyordu. Nefesim dudaklarımın arasından fışkırdı. Plasçelikten havalandığımı hissettim. Bir şeyin koptuğunu duydum, siyah yıldızlar gördüm ve kan tadı aldım. Ve sonra kendimi nefesim kesilmiş bir halde göğsümü tutarak sırtüstü yerde yatarken buldum.

Tyler, "Scar!" diye haykırdı.

"Ahhhhh!" diye inledim.

"Yaradan aşkına, iyi misin?" dedi Finian yanımda dizlerinin üstüne inerek.

"Hayır." Dudaklarımın arasından bir inleme kaçtı. "Benim... ikizlere fena vurdu."

Bazen bu şeylere sahip olmanın nasıl bir baş belası olduğunu şimdi anladınız mı?

Kardeşimin ayağa kalktığını ve şok tabancasını az önce memelerime yumruğu basan kadına doğrulttuğunu hayal meyal gördüm. Ancak daha ne olduğunu anlamadan, kadın kenara çekildi ve siyah bir bulanıklığın içinde Ty'ın karşısına dikiliverdi. Ellerinin Ty'ın omuzlarına indiğini gördüm. Kadının

dizi ikizimin eğlence fabrikasına neredeyse ortak DNA'mızda hissedeceğim bir sertlikle yapışırken, nahoş bir çatırtı ve detone bir feryat duydum.

Zavallı kardeşcağızım.

Ty'ı kolundan tutup omzunun üstünden arkaya savurdu ve plasçeliği sarsan bir güçle yere çaldı. Sımsıkı tuttuğu bileğini bırakmadan yanına çömeldi ve açık avuç kökünü kardeşimin kafasına indirmeye hazırlandı.

Bir ses, "DUR!" diye haykırdı.

Gözlerimi kırpıştırdım ve Kal'ın yarı baygın haldeki Auri'nin yanından doğrulmasını izledim. Kal'ın boynunda da bir şarapnel kesiği vardı ve yaradan aşağı incecik bir kan çizgisi iniyordu.

Gümüş rengi örgülerinden kurtulan uzun bir saç tutamı patlamanın neden olduğu esintiyle gözlerinin önünde sallanıyordu.

Parmak uçları Auri'nin kanıyla ıslanmıştı. Güzel yüzü korkutucu bir öfkeyle çarpılmıştı.

"Saedii, kes şunu," dedi öfkeyle.

"Bunu ancak sen durdurabilirsin, Kaliis. Senin yerin bizim yanımız."

"Hayır," dedi Kal. "Ben sizin gibi değilim."

Gözlerim kızla Kal'ın bir örnek glifleri arasında gidip geldi. Gözleri birbirinin eşi bir nefretle parlıyordu. Diğer Bükülmezler etrafımızda toplanmışlardı; siyah zırhları *Opha May*'in enkazından vuran ışıkla parlıyordu. Çatıdaki iki Bükülmez de yere inmişti ve hazırda tuttukları pals roketleriyle bize yaklaşıyorlardı. Fin eli omzumda, yanımda duruyordu. Zila, Auri'nin yanındaydı ve tıbbi tarayıcısıyla, inleyen kızı kontrol ediyordu. İçine düştüğümüz çukurun daha ne kadar derine

incbileceğini merak ederken, Syldrathilerden biri elini öne uzatarak Kal'a yaklaştı.

"Bizimle gel, yoldaş."

Kal, gözle takip etmenin imkânsız olduğu bir süratle adamın bileğini yakaladı ve güçlü bir çatırtıyla arkaya büktü. Adam çığlık atarken Kal *bükmeye* devam etti ve bu kez adamın dirseği tamamen yanlış yöne doğru bükülürken, bir çatırtı daha duydum. Diğer Bükülmezler öne çıktılar ama Saedii denilen kadın bir tıslamayla onları yerlerine sabitledi. Ve ben dehşet içinde Kal'ın savaşçının ayaklarını yerden kesmesini ve yüzüne peş peşe yumruklar indirmesini seyrettim. Yüzü çarpılmıştı. Gümüş rengi örgüler yüzünün iki yanından aşağı sarkıyordu. Dudakları dişlerini açıkta bırakacak şekilde geri kıvrılmıştı. Gözleri âdeta yanıyordu.

Çatırt.

"Yaradan aşkına," dedi Fin soluğu kesilerek.

Çatırt.

"Kal, dur," diye fısıldadım.

Çatırt.

İşi bitince Kal ayağa kalktı. Parmak boğumlarından morumsu bir kan akıyordu. O güzel elmacık kemiklerinin üstüne kan püskürmüştü. Genç kadın ona zafer kazanmış gibi bakıyordu.

"İşte bu," dedi. "Benim tanıdığım Kaliis bu."

Kal ona doğru bir adım attı. Saedii bir anda kemerinden bir şok tabancası çekti ve Kal'ın göğsüne doğrulttu. Silahın vızıltısından Öldür moduna ayarlandığını anlamak için Tank olmaya gerek yoktu.

"Sakın," diye uyardı kadın.

"Sen beni öldürmezsin, Saedii," dedi Kal.

"Doğru," dedi kadın silahı Fin'e ve bana çevirerek. "Ya onları?"

"Sizinle gelmeyeceğim," dedi Kal. "Geri dönmeyeceğim."

"Ah, Kaliis." Kadın iç geçirerek Kal'ın ellerine, ayaklarının dibine damlayan mor kana baktı. "Sen hiç..."

Darbe onu geri uçurdu. Kolları bir fırıldak gibi çırpınıyor, siyah saçları yüzünün iki yanında uçuşuyordu. Ekibi de onunla birlikte geri savrulmuştu ve etrafa tükürükler ve kanlar saçarak havada taklalar atıyorlardı. Yarı saydam bir güç küresinin dışa doğru patladığını, etrafımızdaki gemileri kâğıt gibi ezdiğini, rıhtımın zeminini soyduğunu ve üstümüzdeki dron sürüsünü ön cama yapışmış böcek ölüleri gibi patlattığını gördüm. Yer, altımızda sarsılıyordu, etrafımızdaki hava yağlı ve sıcak bir çatırtıyla dolmuştu. Vücudumda ne kadar tüy varsa esas duruşa geçmişti.

Arkama dönünce Aurora'yı elini öne uzatmış, titrek ayaklarının üstünde sallanırken buldum. Sağ gözünde ayınki gibi solgun bir ışık titreşiyordu. Saçları rüzgâra kapılmış gibi uçuşuyor, beyaz perçemleri neredeyse alev almış gibi parlıyordu. Alnındaki yarıktan kan akıyordu.

"Auri?" demeyi başardım.

Biri bir düğmeye basmış gibi, gözündeki parlama söndü ve Auri burun deliklerinden kan boşalarak dizlerinin üstüne çöktü. Kal onu düşmeden yakaladı ve kollarının arasına çekti. İnanılmaz yumuşak hareket ediyordu, sadece bir saniye önceki adamdan eser kalmamıştı.

"Biz..." dedi Auri güçlükle yutkunarak. Eliyle dudağını sildi.

"Be'shmai?" dedi Kal.

"Buradan... bir an önce... gitmeliyiz," dedi Auri.

"AURORA HAKLI," dedi Zila maskesini çıkarırken. "Güvenliğin gelmesi an meselesi."

Göğsüm sızlayarak ve nefes almakta zorlanarak etrafıma baktım ve emekleyerek kardeşimin yanına gittim. Yarı baygın bir halde inliyordu.

Bükülmezler Aurora'nın elinin yarattığı dalganın etkisiyle oyuncaklar misali etrafa saçılmışlardı. Ancak rıhtımın ve etrafımızdaki gemilerin de onlardan aşağı kalır yanı yoktu. *Opha May* dumanı tüten bir kâğıt ağırlığına dönüşmüştü ve diğer gemilerin anahtarlarına sahip değildik.

Zümrüt Şehri'nden kaçma planımızın üstüne sifon çekilmişti.

"Sak... saklanmalıyız," dedi Aurora. "Olabildiğince... derine ve karanlığa."

Yaklaşan siren seslerini duyabiliyordum.

"Pekâlâ," dedim. "Harekete geçmeliyiz."

"Gel, bana tutun," dedi Fin ayağa kalkmama yardım ederek.

"Kal, sen... Ty'ı alabilir misin?" dedi Auri.

Tank'ımız derhal itaat ederek Tyler'ı yerden kaldırdı. "Ayaklarının üstünde durmalısın, Kardeş."

Kal, Ty'a, Fin ve ben birbirimize destek verdik. Zila hazırda tuttuğu şok tabancasıyla önden yürüdü. Alarm sesleri ve dumanlar arasında, harabeye dönen yükleme doklarının ve devrilmiş domino taşları gibi etrafa saçılmış inleyen Bükülmezlerin arasından geçerek, eğri büğrü zeminde olabildiğince hızlı bir şekilde ilerledik.

Transit istasyonuna vardık. Fin holocamına baktı ve tünelin içindeki basıncın eşitlenmesini beklerken, titreyen ellerle bir varış noktası girdi. Neyse ki Aurora'nın şok dalgası Güvenlik Dronlarını devre dışı bıraktığı için istasyon yetkilileri izimizi

süremeyeceklerdi. Zümrüt Şehri'nin dip katlarına inebilirsek, dikkat çekmeyeceğimiz derinlikte bir yer bulabilirdik.

Auora gözlerinde ve dudaklarında kanla, rıhtıma serilmiş Syldrathilere bakıyordu. Madam Belanındiğeradı'nın ayağa kalkmaya çalıştığını görünce yüreğim ağzıma geldi.

"İkiniz birbirinizi tanıyorsunuz," dedi Auri kanlı burnunu tutarak.

"Evet," dedi Kal.

"Dur, tahmin edeyim." Finian omzunun üstünden baktıktan sonra, tazelenmiş bir gayretle tünelin kontrol düğmelerine basmaya döndü. "Kötü kalpli eski kız arkadaş?"

"Hayır."

Auri'ye baktım. "Kötü kalpli şimdiki kız arkadaş?"

"Daha kötüsü."

"Bundan daha kötüsü ne olabilir ki?" dedi Zila.

Tünelin kapıları açılırken Kal iç geçirdi. Akışa adım atarken dönüp arkasına baktı.

"O benim kız kardeşim."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

4

ZİLA

Aurora saklanma yerimizin, önsezisine uyacak kadar derin ve karanlık olduğunu teyit etti.

Ekip on bir farklı ulaşım tünelinin arasındaki kesişim noktasına dip dibe doluşmuştu. Her duvar farklı bir açıda olduğu için, bizi sürekli konumumuzu korumaya mecbur eden, güvensiz ve istikrarsız bir duruştu. Bir anlık dikkatsizlik bir delikten düşmeyi getirebilirdi.

Finian ilerlememizi, kullandığımız tünelde bir acil durum erişim kapağını açacak kadar durdurmuş ve tünel sisteminden transit ağın içindeki karanlık kısımlara çıkmıştık. Şu andaki sığınma noktamız yerliler yanımızdan derme çatma kampımızı göremeyecek kadar hızlı geçtikçe sürekli titreşen ve sarsılan daracık bir alandı. Kollarımız, bacaklarımız ve sırt çantalarımız birbirine dolanmıştı ama geçici olarak güvendeydik.

Etrafımızdaki vınlama ve vızlama senfonisinin arasında, zihnim bir taşıma tüpü kadar hızlı işleyerek düşünüyordum. Kendimi parmağımı dizime vururken buldum; tempo değişiyor, sonra yine eski haline dönüyordu. Bu kalıbın kökenini bilmiyordum ama zihnimin yüzeyine yükseldiğini hissettim.

Pat.

Pat, pat.

Pat.

Sessizliği ilk bozan Tyler oldu. Ona iyice yaslanmış kız kardeşiyle köşeye sinmişti. Apış arasını korumak ister gibi dizlerini yukarı kaldırmıştı. Aldığı son hasarı incelemeyi teklif etmeliydim ama Ty'dan bir itiraz ve hemen ardından Finian'dan alaycı bir tepki gelmesi olasılığı neredeyse yüzde yüzdü.

Tyler konuşurken biraz sersem görünüyordu.

"Kal," dedi. "Şu anda yolumuza bu tür sürprizler çıkmadan yeterince sorunumuz var zaten."

"Kız kardeşim ona en ihtiyaç duyulmayan anlarda ortaya çıkmakla gurur duyar," dedi Tank'ımız. Yüzünde hâlâ kendisinin ve Bükülmezlerin kanı duruyordu.

"İyi de nereden çıkmış?" diye sordu Scarlett.

"Bilmiyorum," dedi Kal. "Saedii'yi en son Akademi'ye gitmek için evden ayrılmadan önce gördüm. Aurora Lejyonu'na katılacağımdan habersizdi."

"Dünya Gemisi'ndeyken barda dövüştüğümüz Bükülmezlerden bahsetti," dedi Tyler. "Sanırım ona senden haber iletmişler."

Kal başını eğdi. "Size o kavgayı dikkat dağıtmak için başlattığımı söyledim."

"Ben adını kullandığım için," dedi.

Kal başını salladı ve derin düşüncelere dalar gibi devam etti. "Belki de onları kalıcı olarak susturmalıydım."

Parmağım bir kez daha istemsiz bir hareketle dizime vurdu. Elim kendi kafasına göre takılır gibiydi ve bu kez aynı ritmi sol ön kolumda çalmaya başladı.

Ah.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Bizi suçladığı o yayında Amiral Adams'in parmağının hareketlerinin ritmini taklit ettiğimi fark ettim. Kaydı on dört kez seyretmiştim. Bunu yapma dürtüsüne karşı koymaya çalışmamıştım. Tecrübelerim bana zihnim ne zaman önemsiz görünen bir şeyi sıkıca tutsa, aslında genellikle henüz adını koymadığım bir sorunu çözmekle uğraştığını öğretmişti.

Bu zekâ seviyesi çok yüksek insanların ayırıcı özelliğiydi.

Pat, pat, pat.

Pat, pat.

Pat.

Aurora Lejyonu'ndan Ekip 312'nin Sagan İstasyonu'ndaki eylemlerini en katı şekilde kınıyoruz...

Aurora elini Kal'ın koluna koydu. İçimdeki problem çözme sürecinden habersiz, "Bize kız kardeşinden bahset," dedi.

Kal yutkundu ve bakışlarını Aurora'nın parmaklarına indirdi. Aurora'nın parmaklarında kendi kırmızı kanının lekeleri, Kal'ın, tırnaklarının etrafında kuruyup kabuk tutmuş mor kanının kalıntılarına karışıyordu.

"Babamız Savaşsoyu Hizbi'nin savaşçılarındandı," dedi. "Ama annemiz bir Yolyürüyen'di. Halkımın en spiritüel kolu onlardır. Kat'ın ve benliğin gizemlerini incelerler. Babam bize öldürmeyi öğretti. Ama annem ölümde bulunan ziyanı öğretmeye çalıştı." Kal bir an sessiz kaldı. Auora'nın onun elini sıktığını fark ettim. "Ben annemin derslerini benimsedim. Saedii benimsemedi."

Kendi annemle babamın arasındaki farklılıkları düşündüm. Annem daha gerçekçiydi. Babam daha sıcaktı. Acaba bugünkü beni görseydi ne düşünürdü. Eskiden olduğum kızdan çok farklıydım.

Bu rahatsız edici bir soruydu. Senelerdir hiç düşünmediğim bir soru. Soruyu kafamdan uzaklaştırdım.

Pat.

Pat, pat, pat.

Kal anlatmayı sürdürdü. "Saedii ve ben birlikte büyüdük ama büyüdükçe birbirimizden uzaklaştık. Babamız Orion'daki savaşta öldükten sonra, ben iki halk arasındaki uçuruma bir köprü inşa edilmesine yardım etmek için Aurora Akademisi'ne katıldım. Kız kardeşim de o uçurumu daha da büyütmek için Yıldızkatili'ne katıldı. Bu tercihlerimiz size her şeyi anlatacaktır zaten."

"Sen de..." dedi Scarlett. "Babanı Orion'da mı kaybettin?"

Kal başını ağır ağır salladı. Jones ikizlerinin, tahmin edileceği gibi, o ünlü savaşta ölen babalarını hatırlayarak bakıştıklarını gördüm. Yeniden Syldrathi'ye döndüğünde Scarlett'ın bakışları yumuşamıştı.

"Üzgünüm, Kal," diye mırıldandı. "Bundan hiç bahsetmedin."

Kal'ın omuzları biraz öne eğildi. Aurora bir kez daha elini sıktı. Bir an, Tank'ımızın gözleri bulutlandı, yüzüne acı dolu bir ifade çöktü. Ama az önce ortaya çıkan gerçeğe –ekip üyelerimizden üçünün babalarını aynı tatsız çatışmada kaybettiği gerçeğine– rağmen, Tyler hâlâ yapılması gerekene odaklıydı.

"Peki kız kardeşin ne istiyor? Seni öldürmek mi?"

Kal Alfa'mızın sesindeki tınıyı duyunca sırtını dikleştirdi. "Benim kanımdaki savaşı sahiplenmemi istiyor. Henüz Bükülmez'e katılmamış olmam gerçeği ona utanç veriyor. Ve istediğini elde edene kadar peşimi bırakmayacak."

"Peşimizdekilerden kurtulmak konusunda hiç fena değiliz, Kal," dedi Scarlett. "Son zamanlarda bayağı pratik yaptık."

Syldrathi başını salladı. "Halkımın Yolyürüyen Hizbi çok duyarlıdır. Empatileri güçlüdür. Ve Saedii bir Savaşsoyu olarak yetiştirilmesine rağmen, annemin becerisinden de bir parça aldı. Kız kardeşim beni hissedebiliyor. Bunu çocukluğumuzdan beri yapabiliyor. Sonsuz bir mesafeden değil elbette ama Zümrüt Şehri'nde tutsak kaldığımız sürece hissedebilir." Kal duraksadı ve histen çok soyluluktan kaynaklanan duyurularından önce geldiğini artık öğrendiğim bir hareketle, çenesini kaldırdı. "Hepiniz için tehlike oluşturuyorum. Sizden ayrılıp tehlikeyi uzaklaştırmam daha iyi olur."

Aurora itiraz edecek oldu ama Ty elini kaldırarak –bu hareket bile ona acı vermişti– araya girdi ve konuştu.

"Kimse hiçbir yere gitmiyor," dedi.

Onları sadece kısmen dinliyordum. Zihnim etrafımızdaki tüpler kadar gürültüyle vızıldıyordu ve yanımızdan hızla geçip giden çifte bakarken, Adams'ın yüzü gözlerimin önünde canlandı. Sözcüklerinin ritmi ve tonlaması.

Güvenimizi sarstılar.

Pat.

Pat, pat, pat.

Kurallarımızı çiğnediler.

Pat, pat, pat.

Yanaklarım anlamamın bu kadar zaman almasının getirdiği anlık bir utanç duygusuyla kıpkırmızı oldu. Ama utancımla uğraşacak zaman yoktu. Holocamımı çıkardım ve hesaplamaya başladım.

"Sen de kız kardeşini hissedebiliyor musun, Kal?" diye sordu Aurora. "Çünkü ben... Ben güçlerimi kullandığım zaman... sende bir şey görüyorum. Zihninde bir şey *hissediyorum*. Belki sen de annenin yeteneğinden bir parça almışsındır."

"Mümkün, be'shmai," dedi Kal. "Bu yetenek kan yoluyla geçer."

Bir hesaplama yaptım –ve bunu yapma ihtiyacı duymamı ilgiyle zihnime not ettim– ve kendime hoşnut bir ifadeyle gülümseme izni verdim.

"Zila?" Scarlett holocamıma bakarken duruşumun değiştiğini fark etmişti. "Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

"Evet," dedim gözlerimi hesaplamalarımdan ayırmadan.

"... Ve?" dedi Scarlett.

"Amiral Adams bizi terk etmedi," dedim. "O yayında şifreli bir mesaj vardı."

Gözlerim Tyler'a çevrildi.

"Ve az önce o şifreyi çözdüm."

KONU: GALAKTİK TİCARET

▶ ÖRGÜTLER

▼ DOMİNYON

PARANIN BÜTÜN KÖTÜLÜKLERİN ANASI OLDUĞUNU HER KİM SÖYLEMİŞSE MUHTEMELEN HİÇ PARASI YOKTU AMA GALAKSİDEKİ HAYATI BİRAZ KARIŞTIRDIĞI DOĞRU. SAMANYOLU'NUN RESMÎ BİR PARA BİRİMİ YOK VE KÜÇÜK İNSAN BEYNİNİZİN KAVRAYAMAYABİLECEĞİ NEDENLERDEN, OLMASI PEK OLASI GÖRÜNMÜYOR.

DOMİNYON'A KATILIN.

DOMİNYON BİR ALIM SATIM SPEKÜLATÖRLERİ ÇETESİDİR VE GALAKSİNİN EN BÜYÜK DÖVİZ BÜROSUDUR. STANDART BİR TAKAS BİRİMİNİN YOKLUĞUNDA ÇOK BÜYÜK KÂR OLDUĞUNU FARK EDEN DOMİNYON KENDİ BİRİMİNİ YARATARAK, BİLİNEN BÜTÜN TÜRLERİN PARA BİRİMLERİNİ (ELBETTE KÜÇÜK BİR ÜCRET KARŞILIĞI) SATIN ALMA VE BUGÜN ÇOĞU TİCARET MERKEZİNDE KABUL GÖREN TAKAS EDİLEBİLİR DOMİNYON KREDİSİNE ÇEVİRME HİZMETİNİ SUNMAYA BAŞLADI.

ELBETTE BU DÜZEN DOMİNYON'UN ÇOK KISA SÜRE İÇİNDE KENDİ KENDİNİ YIKAYAN BEBEK BEZLERİNİN MUCİDİ PROFESÖR LISA MCCARTHY IV'TEN BİLE DAHA ZENGİN OLMASINI SAĞLADI VE BU ZENGİNLİK ONA GALAKTİK SİYASİ ÖRGÜTLENMEDE YER ALAN POLİTİKACILARIN ÜSTÜNDE NÜFUZ KAZANDIRDI. BU DURUM NEDEN YAKIN GELECEKTE, RESMÎ BİR GALAKTİK PARA BİRİMİ GÖRMEYECEĞİMİZİ AÇIKLIYOR.

DEMOKRASİ, HA?

5

KAL

Henüz öpüşmedik.

Ekip üyelerim duysalar bunun kriz ortasında akla takılması fazla tuhaf bir düşünce olduğunu söylerler. Aurora'nın da bunu aptalca bulacağından eminim. Ve bu, özünde, sorunun merkezini oluşturuyor. Ama ben insanların hissettiği şeyi hissetmiyorum. Hoşlanma, şehvet ve hatta sevgi hissetmiyorum.

Ben Kapılma hissediyorum.

Syldrathi şairleri binlerce yıldır bu kavramı tarif etmeye çalışıyorlar. Syldra'dayken tanınmış ustaların çoğunun eserlerini inceledim. Bazen mısralarını müziğe uyarlar ve evimizin önündeki lias ağaçlarının altında siifimle çalardım. Binlerce yıl boyunca birikmiş milyarlarca kelime. Şarkılar, soneler, dizeler, ilahiler. Hepsi bu hissi ucundan kenarından anlatmaya çalışıyor.

Artık bunu ben de yaşadığım için, hiçbirinin tarif etmenin kıyısından geçmediğini biliyorum.

Kapılma kelimelerin ötesinde bir şey.

Aşk ona hissettiğim şeyin yanında okyanusta bir dalga.

Aşk yıldızlarla dolu bir gökyüzünde tek bir güneş.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Aurora'nın bunu gerçekten anlayamayacağını biliyorum. İnsanların Syldrathi gibi hissetmediğini. Ve onu ne kadar istesem de acıya getirmek –ruhlar saklasın– ya da ürkütüp kendimden uzaklaştırmak istemiyorum. Bu yüzden bunu elimden geldiğince içimde tutmaya çalışıyorum.

Ama henüz öpüşmedik bile.

Boşluk'un Ruhları aşkına, bu işkencenin ta kendisi...

Finian, "Topla kendini, Peri Çocuk," diye mırıldandı.

"Ne?"

Betraskalı iri siyah gözlerini kırpıştırdı.

"Bu tarafa gel dedim, Peri Çocuk," diye tekrarladı. "Şu şeyi çalıştırmalıyız."

Derin bir nefes aldım ve elimi alnımdan kaydırdım. Ekibim sözde dairemizin küçük oturma alanında toplanmıştı. Burası bir Enlei ininden bile küçüktü ve iki kat daha fena kokuyordu. Ama elimizdeki kısıtlı kaynakla seçme şansımız çok azdı ve şimdi bir de kız kardeşim Zümrüt Şehri'nde ava çıktığı için, dikkat çekmemeye ve soru sormayan dökümtülerin arasında takılmaya mecburduk. En azından Zila'nın çıkarım yapma gücü sayesinde –ki itiraf etmeliyim kesinlikle çok zekiydi– bu lanetli istasyondan kurtulma şansımız vardı.

Yeni viranemizin duvar ekranı çalışmadığı için, Finian holocamını mekanik iskeletine bağlayarak Dominyon Hazine Binası'nın planını karşı duvara yansıtmıştı. Gözlerini duvardaki görüntüye dikmiş, küçük kanepede oturan Aurora'nın yanına geçtim. Yarılan kaşı, ten rengi küçük bir dikişle kapatılmıştı. Sağ gözünün altındaki morluk koyu renkli bir takımyıldıza benziyordu. Yay biçimindeki yumuşak dudakları insanı hipnotize ediyordu. Uzanıp elime dokununca parmak uçları tenimde ateşler çaktırdı.

"İyi misin?" dedi usulca.

Ona en güven verici gülümsemelerimden biriyle baktım. "İyiyim."

"Siz ikiniz, ayrı bir odaya mı geçseniz?" dedi Tyler.

"... Ne?" dedim yüzümü buruşturarak.

"Odaya iki giriş var," dedi Tyler duvardaki planı işaret ederek. "Ana giriş güneyde, batıda daha küçük bir giriş daha var. İkisi de korunuyor ama batı tarafındakinde daha az güvenlik görevlisi oluyor. Yani bir sorun çıkarsa, çıkmak için daha iyi bir yol."

"Ama sorun çıkmayacak, değil mi?" dedi Scarlett. "Çünkü senin bütün fikirlerin müthiştir."

"Kesinlikle," dedi Tyler kız kardeşinin laf sokma girişimini duymazdan gelerek. "Şimdi, amiralin şifreli mesajına göre..."

Tyler burada duraksayıp Zila'yı alkışlamaya başlayınca ben ve diğer ekip üyeleri de ona katıldık. Zila başını öne eğince, koyu renkli bukleleri gözlerinin üstüne döküldü. Ama Tyler sözüne devam ederken, dudaklarına yayılan gülümsemeyi saçlarının arasından gördüm.

"... ana fuayeyi geçince, güvenlik emanet odasında bizi bekleyen bir tür zula var. Anlaşılan, Scar'ın DNA kimliğini tanıyacak şekilde şifrelenmiş. Adams'ın neden bu şekilde ayarlamayı seçtiğinden emin değilim."

Scarlett kaşlarını kaldırdı. "Muhteşem olduğum için olabilir mi?"

"Evet, kesinlikle öyledir," dedi Tyler gözlerini devirerek. "Her neyse, bu, planda Scar'ın önden gideceği anlamına geliyor. Ağırlık açısından orada bizi neyin beklediği konusunda bir fikrimiz olmadığı için, Kal, ağır olması ihtimaline karşılık onunla gideceksin."

Scarlet bana baktı. "Sen ve ben, Kas Adam, seksi bir şeyler giy."

Aurora'ya göz kırptı, Aurora da elimi sıkarak ona sırıttı. Scarlett'in nabzı atan her şeyle flört etme ısrarına çoğumuz alışmıştık. Finian'ın tatsız bir ifadeyle yere baktığını fark ettim.

"Fin, devamını sen anlatmak ister misin?" diye sordu Tyler.

Teknisyen'imiz şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Şey... olur, öyle istiyorsan."

"Üzgünüm," dedi Alfa'mız bir sandalyeye doğru topallayarak. "Biraz oturmalıyım."

Scarlett ağabeyinin bir eliyle kasıklarını tutarak yanındaki küflü mindere oturmasını seyretti. Acısını hissederek yüzünü buruşturdu.

"Zavallı bebeğim," dedi yumuşak bir sesle. "Madam Belanındiğeradı seninkilere fena numara çevirdi, desene."

"Yani, olmazsa evlat edinirim," dedi Ty sızlanır gibi.

"Kendini daha iyi hissettirecekse mor göz sana bayağı yakışıyor. Kanlanınca gözünün mavisi öne çıktı."

Tyler ona ters ters bakınca Scarlett sırıtarak ikizinin sarı saçlarını karıştırdı. Tyler homurdanarak saçlarını düzeltti ama kız kardeşinin tekrar bozması çok sürmedi.

Birbirlerinden o kadar farklıydılar ki Tyler düzen timsaliyken ikizi kaosun beden bulmuş hali gibiydi, bazen onların kardeş olduğunu idrak etmekte zorlanıyordum. Ama ikisine baktığım zaman, Jones ikizlerinin birbirlerini ne kadar sevdiğini görebiliyordum. Sıfır'ın ölümü karşısında hissettikleri keder onları birleştiriyordu. İçine düştüğümüz belirsizlik. Kan bağı. Gerçek bir aile. Ayrılmaz ve yenilmez.

Ben ve kız kardeşim yanlarında utanç verici kalıyorduk.

Tyler, "İki siyah kuşağım var," diye iç geçirdi. "On yıl boyunca Systema ve Krav Maga eğitimi aldım. Ve beni bir jetbol gibi sektirdi."

"Hiç utanma," dedim. "Saedii, Aen Suun ustasıdır."

Scarlett kaşlarını çatarak tercüme etti: "Yani... Dalga Yolu mu?"

Başımı onaylar gibi salladım. "Savaşsoyu dövüş sanatları arasında en ölümcülü. Babam ölmeden önce bizleri bizzat eğitti. Çocukluğumuzdan itibaren." Üçümüzün lias ağaçları altında antrenman yaptığımız zamanları hatırlayınca içim hüzünle doldu. Tyler'a hüzünlü bir gülümsemeyle baktım. "Saedii'nin belden aşağı tekmelerine defalarca maruz kalmışımdır. Bu yüzden seni çok iyi anlıyorum."

"Defalarca mı?" Tyler yüzünü buruşturarak oturduğu yerde kıpırdandı. "Yaradan aşkına, nasıl hâlâ hayattasın?"

"Sizi çok yaklaşmasına izin vermemeniz için uyardım."

Tyler, "İnan bana benim tercihim değildi," diye inledi. "Bu konuda söyleyeceğim bir şey varsa o da şu: Bugünden itibaren söz konusu genç bayanla aramıza güvenli bir mesafe koyacağız. Birkaç yıldız sistemi gibi mesela."

"Bunun kararı bize düşmeyebilir. Saedii ve askerleri peşimi bırakmayacaklardır. Hiç kimse avının peşini kolayca bırakarak Yıldızkatili Şövalyeliği'ne yükselmez."

"Hazine Binası'na bir an önce girip çıkmamız için bir neden daha."

"Hoş bir konu değiştirme girişimi, Kaçak Yolcu," dedi Finian ve duvardaki plana dönüp derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Plan çok basit. İçeri girin, Adams'ın bizim için emanete bıraktığı şeyi alın ve geri çıkın. Burada en büyük sorunumuz, elbette, galaktik terörizm nedeniyle başımıza konan ödül."

Zila, "Sözde terörizm," diye düzeltti.

"Doğru. Sözde. İyi haber şu, Zümrüt Şehri'nin nüfusu bir milyonun üstünde olduğu için kolay kolay göze batmayız. Kötü haberse gelince, Dominyon Hazine Binası'nın galaksinin başlıca hükümetlerinin çoğunun webdüğümlerine bilgi aktaran bir güvenlik sistemi var ve kameralarında üst kalite yüz tanıma yazılımı mevcut. Sizi kaşlarınızdan tanıyabilen bir yazılımdan bahsediyorum."

Scarlett ateş kırmızısı perçemlerini yana itti. "Benimkiler muhteşem."

"Şey, evet." Finian planın yanından akan verilere dokundu. "Söylemeye çalıştığım, bir jetbol kepinin ve güneş gözlüğünün burada iş görmeyeceği. Bu sistemler bizi göz açıp kapayana kadar aranan suçlular olarak enseler."

"Yine KİA üniformalarını kullansak?" dedi Aurora.

Tyler kafasını salladı. "Rıhtımda olanlardan sonra çok riskli. KİA'nın Çekirdek'ten bu kadar uzağa geldiği çok nadirdir; o üniformalar artık daha fazla dikkat çeker."

"Sanırım aklında bir çözüm var?" diye sordum.

"Aslında, bir çözümümüz var, Peri Çocuk," dedi Finian gülümseyerek. "Hazine Binası'nın kameraları içeri girdiğimiz anda bizi saptayacak. Bundan kaçış yok. Ama sistemlerinin bağlı oldukları kuruluşlara veri aktarmasında gecikme olacak. Işık hızı, Kat'ta bile ancak belli bir hızla yol alabilir. Veri oraya ulaştığında ben bağlantıda bir ekransavar çalıştırabilirim. Gelen sinyali girip çıkmamıza yetecek kadar bir süre bloke edebilirim."

"Etkileyici," dedim.

Scarlett gülümsedi. "Etkileyici, Fin'in ikinci adı."

Scarlett'ın övgüsü karşısında Finian'ın yanaklarına pembeliğe çok yakın, şüphe uyandıran bir renk yayıldı ama Tyler araya girdi.

"O kadar da değil," dedi.

"Vay canına, teşekkürler, Altın Çocuk," dedi Finian. "Moral vermekte üstüne yok."

"Özür dilerim." Alfa'mız oturduğu kanepede kıpırdandı. "Bu altın toplar beni öldürüyor. Ama ne demek istediğimi biliyorsun, Fin. Onlara asıl zorlayıcı kısmı anlat."

Fin o kadar da etkileyici görülmemesini başını gönülsüzce eğerek kabullendi. "İşin zorlayıcı kısmı şu: *Hack*'lemeyi yaparken benim de Hazine Binası'nın içinde olmam gerekecek."

Zila'nın alnı kırıştı. "Dominyon güvenliğinin fuayelerinde oturup bilgisayar korsanlığıyla uğraşmana göz yumması bana pek mümkün görünmedi."

"Doğru," dedi Tyler. "İşte bu noktada sen ve ben devreye giriyoruz, Zil."

Kız gözlerini kırpıştırdı. "Sen ve... ben mi?"

"Evet." Tyler gülümseyince yanağında o ünlü gamzesi belirdi. "Bu yüzden, dinle, benimle çıkmaya var mısın?"

. . . . .

Scarlett bu giysileri nereden buluyor hiç bilmiyorum.

Yeni kılıklar edinme becerisi neredeyse doğaüstü. Cebinde sadece bir avuç krediyle toplam seksen yedi dakika ortadan kayboldu ve her birimiz için önümüzdeki göreve uygun yepyeni giysilerle geri döndü. Hırsızlık yapmamıştı, faturaları Zila ve Aurora'nın yüzlerine doğru sallayarak onları ve *bir alana bir bedava* ve *dekolte indirimi* gibi anlaşılması güç ifadelerle süslediği perakende başarısı öyküleriyle eğlendirdi. Aurora,

Scarlett'in onun için bulduğu ayakkabılara orantısız bir sevinç gösterisi yaptı. Ciyaklamaları mahalle güvenliğinin dikkatini çekecek diye ödüm koptu.

Bunu zihnime not ettim.

Ayakkabıları seviyor.

Scarlett bir alışveriş torbasını göğsüme fırlattı. İçindekileri tek kaşımı saç diplerime kadar kaldıran bir şüpheyle süzdüm.

"Cidden mi?"

Jones ikizlerinin büyüğü sadece gülümsedi. "Bana güven."

Şimdi görev bizi beklediği için, üstümüzü değiştirmek üzere dairenin odalarına çekildik. Aurora, Scarlett ve Zila yatak odasını aldılar. Finian mahremiyetini korumak için banyoya geçti. Yürürken mekanik iskeletinin tıslադığını ve ağırlığını büyük ölçüde sol bacağına verdiğini fark ettim. Giysilerini değiştirirken yardıma ihtiyaç duyuyor olmalıydı ama bağımsızlığını savunmak için bunu asla dile getirmiyordu. Durumunu endişelenecek kadar iyi bilmesem de endişe duyuyordum.

Kullanacak başka yer kalmadığı için, Tyler ve ben küçük oturma odamızda birlikte giyinip soyunduk. Dünya Gemisi'ndeki bilgisayar bakım odasındaki şu öpücükten bu yana ilk kez baş başa kalmıştık. Bakım üniformamı üstümden çıkarıp Scarlett'ın verdiği pantolonu zorlukla da olsa giydim. Tyler da tulumunu ve fanilasını çıkardı, şortuna ve boynundaki babasının yüzüğünün takılı olduğu gümüş zincire kadar soyundu. Kız kardeşinin ona getirdiği pantolona uzanırken, kendimi onu göz ucuyla süzerken buldum.

Alfa'mız yorgun görünüyordu. Omuzları çökmüştü. Kız kardeşimin attığı dayağın izleri, sırt kaslarını ve gövdesini çizgi çizgi kaplamıştı. Tuniğini izlerin üstüne çekti, ellerini dalgalı sarı saçlarının arasından kaydırırken iç geçirdi.

Zihninin işlediğini hissedebiliyordum. Bir iyimserlik duvarının arkasında sakladığı belirsizliği. Masanın üstünde duran holocamı dâhilî takviminden bir hatırlatma uyarısıyla bipledi. Ekranda DOĞUM GÜNÜME 2 GÜN KALDI! yazısını gördüm.

"Sen ve Scarlett'ın doğum gününüzün bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum," dedim.

Tyler'ın gözlerini bürüyen hüzün, mavi rengi çelik grisine döndürdü.

"Değil zaten," dedi holocamı işaret ederek. "Ben kendi holocamımı Dünya Gemisi'nde ultrazora fırlatmıştım. Bu şeyinki..."

Adını söylemesine gerek kalmadan kimden bahsettiğini anladım. Aygıtı Octavia III'te ondan almış olmalıydı. Mesaja bakarken gözlerinin nasıl kederlendiğini görebiliyordum. Cat'in yaşayamayacaklarının, olamayacaklarının bir hatırlatması daha.

"Ben de Sıfır için çok üzgünüm," dedim usulca. "Senin için anlamını biliyorum."

Bu söz üstüne başını kaldırdı. Gözlerinde onu görür gibi oldum; dövmelerini, bakışlarındaki ateşi. Sonra gözlerini tavana çevirdi ve hızlı hızlı kırpıştırdı.

"Evet."

"En doğrusunu yapıyorsun, Tyler Jones."

Boğuk gülüşme seslerinin geldiği yatak odasına doğru baktı. Değer verdiklerimizin sesleri. Artık hepimizin arasında çok hassas bir ağ vardı; bunu o da ben de biliyorduk. Belki de hepsinden daha çok. O duvarların arkasında bir şey görür gibi oldum. Çatlakların arasından ışıldayan minicik bir şüphe.

"Umarım," dedi derin bir iç çekerek.

"Bütün galaksi bize karşı," dedim. "Ama olmamız gereken yer burası. Artık çok daha büyük bir şeyin parçası olduğumuzu

iliklerimde hissediyorum. Sen bize bu yolda öncü olacaksın. Ve ben arkanda olacağım, kardeşim."

Syldrathiler mahremiyet anları ya da ritüeller dışında kimseye dokunmaz. Ama Tyler Jones ve ben Terra destroyerlerinin göbeğinde kavga etmiş, Kat'ta didişmiş, ölümün gözlerinin içine yan yana bakmıştık. İnsan olabilirdi. Diğerleri gibi, yorgun, yaralı ve kusurlu da olabilirdi. Ama savaşta herkesin kanı aynı akardı.

Ona elimi uzattım.

"Dostlarımı bilirim ve çok fazla değildirler. Ama sahip olduğum o az sayıdaki dost için canımı veririm."

Tekrar gözlerimin içine baktı. Elimi tutarken çenesindeki bir kas seğirdi.

"Sağ ol, Kal. Arkamı kollayacağını bilmek benim için çok anlamlı."

"Del'nai," dedim.

Kendi dilimde konuştuğumu duyunca alnı hafifçe kırıştı. "Sanırım Scar ne anlama geldiğini söylemişti ama ben..."

"Her zaman," dedim. "Sonsuza dek, her zaman."

Beni kurnaz bir sırıtışla süzdü.

"Senin için çok iyi bir kılık seçmiş."

Yeni giysilerime hoşnutsuzlukla baktım. Pantolon parlak siyah plastikten yapılmıştı ve ayak bileklerimden kalçalarıma kadar bir sıra gümüş toka uzanıyordu. Transparan ağ kumaştan dikilmiş gömleğim de siyahtı ve gövdemi sararak hayal gücüne çok fazla iş bırakmıyordu. Ayağımdaki botları ise ancak bir düşman gezegenin yüzeyinde uzatmalı bir kara savaşı planlıyorsam giyerdim.

Bir sesin, "Vay canına," dediğini duydum.

Kafamı kaldırınca yatak odasının kapısında Aurora'yı gördüm. Muhtemelen başkalarının şık olarak tanımlayacağı beyaz bir elbise-ceket takım giymişti. Ama bana göre güneş kadar parlak bir ışık giyinmişti.

Gözleri botlarımdan yüzüme kaydı. "Sen..."

"Zevkli miymişim?" dedi Scarlett arkasından. "Yoksa zevkli miymişim?"

Aurora uzun boylu kıza baktı. "Gerçekten çok zevklisin."

Scarlett da benimkine benzer bir tarzda giyinmişti. Vücudu saran kırmızı polimer. Çoğu galaktik sözleşmede işkence sayılabilecek bir korse. Yapısal bir amaca hizmet eder gibi görünmeyen yüz kadar toka. Platin sarısı bir peruk beline kadar uzanıyordu.

Kendime baktım ve tek kaşımı soru sorar gibi kaldırdım.

"Bu pantolonun neden bu kadar dar olması gerektiğini anlamadım."

Scarlett tasmaya benzer bir şeyi parmağının etrafında çevirirken gülümsedi.

"Kal, tatlım, rolünü iyi oynamak istiyorsan uygun kostümü giymelisin."

. . . . .

Şüphe çekmemek için ayrı kapılardan girdik.

Dominyon Hazine Binası'nın geniş fuayesi siyah mermer görüntüsü verilmiş plasçelik ve altın yaldızlı süslemelerle döşenmişti. Duvar ve tavanlardan çeşitli galaktik döviz kurlarının verileri akıyordu. Çok büyük olmasına rağmen, içerisi hayli kalabalıktı. Bankoların arkasında ve salonda bir düzine farklı türden oluşan bir kalabalık vardı. Tyler hamlemiz için en kalabalık saati seçmişti.

Önce o ve Zila içeri girdiler. Beyin'imiz bir şekilde nutku tutulmuş gibi görünüyordu ama Tyler onu yakınında tutuyor ve arada bir eğilip kulağına bir şey fısıldıyordu. Kol kola yürürken gün ortası gezintiye çıkmış genç bir çift gibi görünüyorlardı.

Hemen arkalarından, ışıldayan dış iskelet mekanizmasının altında koyu renkli, sade giysilere bürünmüş Finian girdi. İçeri girdiği anda, holocamına bir çağrı gelmiş gibi yaptı ve konuşmayı daha iyi duymaya çalışır gibi parmağını kulağına götürerek Hazine Binası'nın sakin bir köşesine çekildi.

Scarlett ve ben en arkadaydık ve amaçladığı gibi, girişimiz fuayedeki hemen herkesin dikkatini çekti. Sanırım vücudunu sımsıkı saran polivinil klorür bir tulum giymiş göz alıcı bir sarışının bir Syldrathi'yi tasmayla dolaştırması sık gördükleri bir şey olmasa gerekti. Scarlett etrafa buram buram öz güven saçarak resmî giysili, orta yaşlı, Terralı bir müdüre yaklaştı.

Adam onu baştan ayağa süzdü. "Yardımcı olabilir miyim?"

Scarlett genzinden konuşur gibi bir sesle, "Elbette olabilirsin, hayatım," dedi. "Adım Madam Belle. Rielle Von Lumiere'in üçüncü karısı ve Elberia IV'ün Alacakaranlık Sarayı'nın imparatoriçesiyim. Eşim benim için emanet bölümünüze bir şey bırakmış."

Müdür bana baktı. "Eşiniz... mi?"

"Ah, hayır, o değil." Scarlett neşeli bir kahkaha atarak Terralı'nın koluna dokundu. "Hayır, Germaen benim... özel antrenörümdür. Anlarsınız ya." Boynumdaki tasmayı çekti ve "Dik dur, Germaen!" diye tısladı.

Ona bir düzine cüce yıldızdan daha yakıcı bir bakış atmaya hazırlanırken, oynamam gereken rolü hatırladım.

"Affedin, İmparatoriçe," diye mırıldanarak sırtımı dikleştirdim.

Scarlett müdüre gözlerini devirdi. "Bugünlerde iyi evcil hayvan bulmak ne zor."

"An... anlıyorum."

Scarlett adama ancak müstehcen olarak tanımlayabileceğim bir gülümsemeyle bakarak tekrar koluna dokundu. "Anladığından eminim, hayatım."

Hayaaaatığm.

Scarlett'ın ona gösterdiği ilgi karşısında eli ayağına dolaşan müdür, "Şey," dedi. "Lütfen, beni takip edin İmparatoriçe. Kasalarımız şu tarafta."

Scarlett adama güzel bir gülümseme daha gönderdi ve sonra beni de çekerek yürümeye başladı. "Yürü, Germaen, oyalanma!"

Kalabalık fuayede ilerlerken, Finian'ın bir köşede sessizce holocamı üstünde çalıştığını gördüm. Güvenlik personelinin büyük kısmı Scarlett'ın sergilediği gösteriyi izlemekle meşgul olsa da Hazine Binası'nın daha sorumluluk sahibi görevlilerinden birinin yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormak için Teknisyen'imize doğru yürüdüğünü gördüm.

Ve aynı anda dikkat dağıtma planımızın ikinci sahnesi başladı.

"Seni PİÇ KURUSU!"

Scarlett Hazine Binası'ndaki diğer herkesle birlikte bir anda durdu. Dönünce, Aurora'yı kıpkırmızı bir suratla Tyler ve Zila'nın karşısında dikilirken buldum. Parmağını suçlayıcı bir tavırla Alfa'mızın buruna doğru sallarken bir yandan da avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Bana annene gideceğini söylemiştin!" Zila'ya dik dik baktı. "Yine mi?"

Tyler gözleriyle etrafını taradı ve bütün gözlerin ona dikildiğini gördü.

"Şey, merhaba, ballı çöreğim..."

Aurora bir elini geri çekti ve beni irkilten bir ses çıkararak Tyler'ın zaten morluklar içinde olan yüzüne bir tokat yapıştırdı.

"Sakın bana ballı çöreğim deme!" diye bağırdı.

"Ah, Tanrım." Scarlett elini göğsüne bastırdı ve müdüre bakarak, "Buranın bu tür bir kurum olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi.

Müdür parmaklarını şaklatarak ve biraz ötede yaşanan sahneyi işaret ederek, "Güvenlik icabına bakacaktır," dedi. "Siz lütfen böyle gelin, İmparatoriçe."

Aurora bağırmaya ve küfretmeye devam ederken, dört bir yandan güvenlik görevlileri gelmeye başladı. Bir muhafız, Aurora'nın koluna dokunarak "herkesin onları izlediğini" açıkladı. Aurora parmağını adamın çenesinin altına uzatarak, "Sakın bana dokunayım deme!" diye bağırdı. "Kungfu biliyorum!" Tyler açıklama yapmaya çalışıyor, Aurora avazı çıktığı kadar bağırıyor ve bütün bunlar olurken Zila sadece dehşete kapılmış görünüyordu. Sanırım gerçekten öyle hissediyordu.

Fakat müdür bizi fuayenin arka tarafındaki ağır bir kapıya doğru götürürken Finian'ın köşesinde sessizce çalışmaya devam ettiğini gördüm.

Ağır kapı müdürün retina taramasıyla açıldı ve silahlar ve derialtı aygıtlar için manyetik bir taramadan geçtikten sonra emanet odasına girdik. Arkamızda Aurora'nın sesi hâlâ çınlıyordu. Fuayenin gösterişine tezat olarak buranın tasarımı çok yavandı. Ortada uzun bir plasten masa duruyordu. Beyaz duvarlara sertleştirilmiş stellitten yapılma binlerce küçük kapak sıralanmıştı.

"İzniniz olursa, İmparatoriçe?" dedi müdür küçük bir pamuklu çubuğu havaya kaldırarak.

"Elbette," dedi Scarlett gülümseyerek ve çenesini öne uzatıp dudaklarını büzdü. Müdür çubuğu dudaklarına değdirdi.

"Yedi bir sekiz dört alfa," dedi Scarlett mırlar gibi.

Müdür başıyla onayladı ve ilgili kapağa yöneldi. O, DNA çubuğunu reseptöre bastırırken, nefesimi tuttuğumu fark ettim. Eğer bu bir dolapsa ve buradan dövüşerek çıkmak zorunda kalırsak...

Kapağın üstündeki diyot kırmızıdan maviye döndü. Kilit açılırken elektronik bir ses duydum. Müdür gülümsedi, kapağı açtım ve içinden uzun metal bir kutu çıkardım.

"Kocam tarihler konusunda çok kötüdür," dedi Scarlett parmağını dudaklarına vurarak. "Bana bir iyilik yapıp bunu ne zaman bıraktığını söyleyebilir misiniz?"

"Elbette." Müdür holocamına baktı. "Bu kutu... 17/9/2372'de alınmış."

"Yetmiş iki mi?" Kaşlarım çatıldı. "Ama bu sekiz sene önce demek."

Scarlett tasmamı sertçe çekti. "Teşekkürler, Germaen, saymayı biliyoruz. Şimdi o çeneni kapa yoksa bu akşam sana ceza vermeyeceğim!"

Ben itirazımı yutarken, Scarlett müdüre döndü ve tatlı bir gülümsemeyle, "Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?" dedi.

Adam hafifçe eğilerek gülümsedikten sonra odadan çıkarak bizi baş başa bıraktı. Finian'ın umduğumuz kadar iyi olması için Boşluk'a dua ederek köşelerdeki güvenlik merceklerini süzdüm. Çatık kaşlarla Scarlett'a yan yan baktım.

"Bu işten biraz fazla keyif alıyorsun," diye mırıldandım.

"Hem de nasııııl," diye fısıldadı.

Kutuyu açtım ve çıkmadan önce içindekileri kontrol ettim. Her biri küçük bir etiketle işaretlenmiş yarım düzine paket gördüm. TYLER. SCARLETT. KALIIS. FINIAN. ZILA. Sonuncu paketin üstünde EKİP 312 yazılıydı.

"Bu kutu neredeyse on yıldır burada bekliyormuş," dedim.

"Biliyorum." dedi Scarlett şaşkın bir bakışla. "Biz birbirimizi tanımadan önce. Henüz hiçbirimiz Akademi'ye katılmamışken."

"Nasıl olur?" dedim. "Amiral Adams daha seninle tanışmadan, DNA sekansını nasıl edinmiş olabilir ki? Ekibin kimlerden oluşacağını nasıl bilebilir? Adlarımızı? Hatta burada olacağımızı?"

"Beyninin daha fazla dönmesini istiyorsan," dedi Scarlett sesi titreyerek, "kendine Cat'in burada *olmayacağını* nereden bildiğini de sor."

Kutunun içindekilere bir kez daha baktım ve haklı olduğunu fark ettim. Sıfır için bir paket yoktu. Ama diğer paketlerin altında Zümrüt Şehri rıhtımında bir yer numarasıyla etiketlenmiş bir grup anahtar vardı.

KISIM 6, GAMMA KORDONU, BALAMA YERI 9 [A].

Anahtarı Scarlett'a verirken zihnimin çarkları hızla dönüyordu. "Burada her ne oluyorsa, en azından Adams bize bir gemi sağlamayı uygun görmüş. Bu bir başlangıç."

Scarlett kafasını kaldırıp kameralara baktı. "Gitsek iyi olur."

Başımla onayladım, kapağını kapattığım kutuyu kolumun altına kıstırdım. Emanet odasından çıktık. Scarlett önde, ben itaatkâr bir tavırla arkada yürüyordum. Fuayeye çıkınca, Finian kafasını kaldırıp bize baktı. Yüzündeki rahatlamayı görmemek imkânsızdı. Zila ortalıkta görünmüyordu ama Aurora ve Tyler dışarıdaki işlek yoldaydılar. Aurora hâlâ elini kolunu sallayarak konuşuyordu, aradaki cam öfkesinin sesini kısmıştı.

Scarlett, "Benden daha fazla eğleniyor," dedi gülümseyerek.

İkimiz sakin bir tavırla, geniş fuayenin karşı ucunda kalan ve bir kilometre uzakta gibi görünen kapıya doğru yürüdük. Finian yavaş hareketlerle kalktı ve topallayarak diğer çıkışa yöneldi. Etrafımızdaki hareket halindeki kalabalığın arasından müdür bize gülümseyerek el salladı. Ve en azından şimdilik, oyunu başarıyla tamamlamışız gibi görünüyordu. Eve, özgürlüğe dönebilirdik.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" dedim yavaşça.

"Evlenme teklif etmeyeceksin, değil mi?" diye mırıldandı Scarlett.

"Hayır ve bunu şimdi sormanın aptalca olduğunu biliyorum. Ama çok az yalnız kalıyoruz ve belki bir daha sorma fırsatı bulamam."

"Ciddi bir şeye benziyor."

Yutkundum. Bir anda çok rahatsız hissettim. "Bir sürü şey okudum... insanlarda flört hakkında. Ama yazılanlarla gerçek arasında büyük fark var. Ve sen... romantik ilişkilere aşina görünüyorsun."

"Hoş bir ifade şekli." Scarlett'ın dudakları muzip bir gülümsemeyle büküldü. "Konu Aurora, değil mi?"

İç çektim. Adını duymak bile kalbimi hızlandırıyordu. "Evet."

"Körkütük âşık olma vakası."

"Ondan... çok hoşlanıyorum, evet."

Kapıya neredeyse varmak üzereydik. Scarlett mırıldanır gibi konuşuyordu. "Muhtemelen bu konuda akıl danışacağın insan ben değilim, Kas Adam. Hiçbir ilişkim yedi haftadan uzun sürmedi."

"Sen bir insansın," dedim çaresizlikle. "İnsan kızların nasıl olduğunu bilirsin."

Kapı önümüzde kayarak açıldı, Scarlett tek kaşını kaldırarak omzunun üstünden arkaya baktı. "Hepimiz aynı değiliz, Kal, biz..."

Hazine Binası'na giren ufak tefek biriyle çarpışınca cümlesi yarıda kaldı. Öfkeli bir homurtu duydum ve aşağı bakınca ufak tefek dişi bir gremp gördüm. Etrafı bir düzine kadar türdeşiyle çevriliydi.

"Ah, pardon, hayatım," dedi Scarlett.

Öncü gremp yaklaşık bir metrelik boyuyla türüne göre uzundu. Vücudunu kaplayan kahverengi-sarı desenli, son derece bakımlı kürkünün üstüne inci beyazı bir takım giymişti.

Açık yeşil gözlerinin çevresi koyu renk pudrayla boyanmıştı ve heyecan olsun diye evcil hayvanlarına insan yediren biri gibi bakıyordu.

Kafasını kaldırıp Scarlett'a baktı ve geri kıvrılan dudaklarının altındaki köpek dişleri açığa çıktı.

"Sen," diye homurdandı Skeff Tannigut.

"Ah, siktir," diye soludu Scarlett.

Konu: Galaktik Türler

▶ Bağımsız

▼ Grempler

Grempler Arcturus Sistemi'nden tüylü iki bacaklı bir türdür ve galaksinin en genç ırklarından biridir. Genellikle bir metreden daha kısa olurlar ve terralı bakış açısıyla insanımsı küçük kedigillere benzerler.

Çok şirin ve yumuş yumuş görünmekle birlikte galaksinin en saldırgan türleri arasında yer alırlar. Doğaları gereği etoburdurlar ve diğer duyarlı canlıları potansiyel yiyecek kaynağı olarak görürler. Uzayda dolaşan bir diğer türle (Freya III'ün İştarrileri) ilk temasları bir çatışmayı müteakip bir ziyafetle sonuçlandı. Grempler ne zaman üyelik talebinde bulunsalar, galaktik parti yönetiminde yer alan İştarri temsilcileri, bunu herkese hatırlatmakta gecikmezler.

Parmaklarınızın varlığından sıkılmadığınız sürece, içlerinden birini okşama arzunuzu derhal kafanızdan atmalısınız.

Ay Işığı Kitaplığı

6

FINIAN

Bir ultrazor üstümde tepinmiş gibi her yerim sızlayarak yan kapıdan dışarı çıktım. Mekanik iskeletim artık dağılmak üzereydi ama bu işi becermeye bu kadar yaklaşmışken, isteyeceğim son şey dikkatleri üzerime çekmek olurdu. Kapı arkamdan kendinden hoşnut bir vınlamayla kapanırken, sağa, Dominyon Hazine Binası'nın önündeki dörtlü kavşağa yöneldim. An itibarıyla Scar ve Kal ağızlara layık varlıklarını, diğerleriyle önünde buluşacağımız ön kapıdan dışarı buyur ediyor olmalıydılar.

Sonunda, en sonunda şansımız yaver gitmeye başlamıştı. Kasadan çıkarlarken Kal'ın kolunun altında bir kutu vardı, bu yüzden artık sıradaki hamleye geçebileceğimizi biliyordum. Kendimden biraz hoşnut hissederek köşeyi dönmeye çalışırken, Scarlett'ın kızgın görünüşlü bir gremp'le burun buruna –ya da bel buruna– gelmesi bir oldu.

Kaldırım bir anda silahlarla kaplanmadan ve herkes çok gergin bir güne adım atmadan önce, aklımdan, *Vay canına, düşünsene bu bardaki...* diye geçirecek kadar zamanım oldu.

Olduğum yerde donup kaldım. Scar bir düzine şok tabancası namlusunun karşısında ellerini karşısındakileri yatıştırmak ister

gibi havaya kaldırmış ve son hızla konuşmaya başlamıştı bile. Arkasındaki Dominyon güvenlik görevlileri de ağır sıfatının hakkını veren teçhizatlarını çekerek karşılık vermişlerdi. Bunun iyi yanı, Skeff Tannigut'ın Scarlett ve Kal'ı küçük parçalara doğramak için oradan sürükleyerek götüremeyecek olmasıydı. Kötü yanı şuydu: Ekip arkadaşlarım şimdi dört bir yandan tehlike altındaydı.

Gremp siyaha boyalı gözlerini kısarak, "Bu ikisi aranan kaçaklar!" diye tısladı. "Bana ve kandaşlarıma saldırdılar, az kalsın yavrumu öldürüyorlardı!"

"Saçmalama hayatım," dedi Scarlett. "Seni daha önce hiç görmedim."

"Türüne güvenilmeyeceğini biliyordum," diye homurdandı Tannigut.

"Türüme mi?" dedi Scarlett ikna edici bir öfkeyle. "Sanırım sana biz insanlar, hepimiz aynı görünüyoruz, öyle mi?"

Büyük kısmı Terralı olan Dominyon korumaları gangsterin suçlamalarından etkilenmiş gibi görünmüyorlardı. Gözden uzak kalma çabasıyla, Hazine Binası'ndan topallayarak uzaklaştım. Zila'nın nerede olduğu konusunda bir fikrim yoktu ama gittikçe şiddetlenen tartışmanın biraz ötesinde Tyler ve Auri benim örneğime uymaya çalışarak, kimsenin onları fark etmemesi için kalabalığın arasına çekiliyorlardı.

"Finian?" dedi Ty holocamdan. *"Dikkat dağıtacak bir numara çevirebilir misin?"*

Cevap verirken bir yandan holocamımın tuşlarına basıyordum. "Üstündeyim, Altın Çocuk. Otuz saniye içinde bir kargaşa yaratacağım. Hepimizin aynı yönde kaçtığımızdan emin olalım, olur mu?"

Tyler kalabalık caddenin iki yanına bakarak bir adım daha geri çekildi. *"Ticaret merkezine doğru dönün ve..."*

Komdan korkutucu bir cızırtıyla desteklenen bir çığlık yükseldi. Kafamı holocamımdan kaldırınca, Aurora'nın ipleri kesilmiş bir kukla gibi yerde yattığını gördüm. Çatırdayan kırmızı bir enerji görüntüsü veren şeritlerle sarılmıştı, teninden buharlar çıkıyordu ve ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı. Ve her şey o anda paramparça oldu. Kal, tasmasının hâlâ Scarlett'in bileğinde sarılı olduğunu tamamen unutarak kusursuz bir öfke feryadıyla o tarafa atıldı.

Yani, *tasma* diyorum, şart mıydı?

Her neyse, Scarlett hiçbir ağırlığı yokmuş gibi Kal'ın arkasında sürüklenirken Skeff Tannigut'a çarptı ve çırpılan kollar ve havaya uçan korse parçaları arasında yere düştü. Herkes ateş etmeye başladı. Liderleri yere düşen grempler şok tabancalarını çalıştırdılar, Dominyon muhafızları karşılık olarak ateş açtı. Her iki tarafta birkaç kişi yere serildi. Şok tabancalarının cızırtıları arasında, grempler ve korumalar siper almak için kaçışıyor ya da acı feryatlarıyla yere yığılıyorlardı.

Serseri bir atış, geçen bir havasandalına isabet etti, sandal kayarak park halindeki bir araca çarptı ve takla atarak bir mağaza vitrinine daldı. Kavşağın etrafındaki kalabalık çığlıklar atarak kaçıştı. Başımın üstünden bir atış daha geçti ve dış iskeletimin yınlamaları arasında, her iki dizimden yakıcı bir acı yükselerek park halindeki bir havasandalının arkasına saklandım.

Çatışmanın ateş ve dumanı arasında Ty ve Scar'ın da bir havakamyonunun arkasına sindiklerini gördüm. Kal, Auri'yi otomatik bir işporta tezgâhının arkasına sürüklemişti. Kaçak yolcumuz hâlâ çatırdayan o kırmızı enerjiyle sarılı halde, yat-

tığı yerde kıvranıyordu. Yanına çömelen Kal, öfkeyle dişlerini sıkarak omzumun üstünden arkama bakıyordu. Bu çatışmadaki bazı atışların *arkamdan* geldiğini o zaman fark ettim.

Korkunç bir önseziyle –ve son zamanlarda bu histe ince ayar yapma şansım olmadığı için çok iyi iş çıkardığımı düşünerek– döndüm.

Yaradan aşkına.

Bükülmezler sokaktan bize doğru geliyorlardı. Kal'ın kız kardeşi bir şok tüfeğiyle eski bir Terra yayının aşkından doğmuş gibi görünen bir silah taşıyordu. Auri'yi yere çalan silah bu olsa gerekti. Kal'ın kardeşinin dişlerini göstererek hırlayan adamları beyaz gliflerle süslü siyah zırhları içinde arkasına sıralanmışlardı. Hiçbiri köpek dişleri sipsivri törpülenmiş ve bir şakağından diğerine gözlerinin menekşe rengini ortaya çıkaran ve daha da ışıldamalarına neden olan siyah bir çizgi uzanan Saedii kadar ürkütücü değildi. Syldrathiler Dominyon korumalarına ateş ediyor, havada şok silahlarının gümbürtüsü yankılanıyordu. Korumalar yine siper alırken bir havasandalı daha kıvılcımlar saçarak ve metali akerdeon gibi yamularak yola çarptı.

Ben iyice eğilerek hesap yapmaya koyuldum. En azından şimdilik kimse beni fark etmemişti ama ekibim üç taraflı bir çatışmanın arasında sıkışıp kalmıştı.

Yerdeki trafik durmuş, havadaki trafik kaosa dönmüştü. Silahların doldurulduğu duraksama anında kısa bir sessizlik yaşandı. Siviller panik halinde kaçışıyor, alarmlar ötüyordu ve daha şimdiden tepemizde bir Güvenlik Dronu belirmişti. Scarlett'ın Kal'ın yanına çömelip kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüm. Ty ise caddenin iki tarafını tarayarak bir kaçış yolu arıyordu. Dominyon Hazine Binası muhafızlarının başı,

alnından arkaya doğru kıvrımlı iki boynuz uzanan uzun boylu bir Rikerit, sesini yükseltti.

"Zümrüt Şehri güvenliği yolda! Herkes silahlarını bıraksın!"

Güzellik ve Dehşetin Efendisi, adamı tamamen yok sayarak silahını Kal ve yerde kıvranan Aurora'ya doğrulttu ve en azından bir miktar medeniyet hissi uyandıran bir sesle Skeff Tannigut'a seslendi. "Sadece ikisi için buradayım, ufaklık."

Bir dakika... Yani şimdi Auri'yi de mi istiyorlardı?

Tank'ımız hızlıca ayağa kalkarken yüzü öfkeden çarpılmıştı. "Canını acıtıyorsun! Kes şunu, Saedii!"

Böyle bir anda bile, o tokaların ve siyah ağın görülmeye değer olduğunu itiraf etmeliyim. Onu görünce kız kardeşinin ağzı açık kaldı.

Aleni bir dehşet içinde, "O nasıl bir kılık, Kaliis?" diye tısladı.

"Onu hemen bırak!"

"Silahları yere atın!" diye bağırdı korumaların başı bir kez daha. "Hepinize söylüyorum!"

Bu sırada ekibime biraz daha yaklaşmıştım ve Dominyon'un ana girişinin karşısındaki binanın yakınında durmuş, bir elimle holocamımın tuşlarına basmaya devam ediyordum. Bu üç yönlü çatışmanın, paniğe kapılan kalabalığın arasında, henüz beni fark eden olmamıştı. Ancak dumanın ve enkazın arasından bakınca, Tyler'ın bana başıyla küçük bir işaret verdiğini gördüm. Alfa'm gerçekten sıkı adamdı.

Gremplerin lideri başıyla Kal'ı işaret ederek, "Bu ikisini istiyorsan," diye seslendi, "o zaman biz de diğerlerini alırız ve bu iş daha fazla karışmadan herkes kendi yoluna gider. Anlaştık mı?"

"Şimdi, dinleyin," dedi Dominyon korumalarının başı. "Burada yetki bizde. Herkes silahlarını derhal yere bıraksın!"

"Biz Yıldızların Katili Caersan'ın müritleriyiz," diye seslendi Saedii. "Bu, Bükülmezleri ilgilendiren bir mesele. Ben koparmadan, boynuzlarınızı bu işten çekseniz iyi olur."

Bu sözler Dominyon'u sarsmaya yetti. Yıldızkatili galaksideki çoğu hükümete korku salardı ve bırakın sadece hayatlarını kazanmaya çalışan birkaç güvenlik görevlisini, hiç kimse onunla ters düşmek istemezdi.

Dominyon muhafızları birbirlerine tedirgin bakışlar atarak silahlarını indirdiler. Saedii yüzünde küçümseme dolu bir ifade ve iki yanında Bükülmez kardeşleriyle sindiği yerden çıktı ve Dominyon Hazine Binası'na doğru yürümeye başladı. Kal ve diğerleri grempler tarafından sindirilmiş durumdaydılar, kaçacak bir yerleri yoktu. Zihnim saniyede ışık yılları hızıyla çalışarak bu keşmekeşten çıkmanın bir yolunu düşünmeye çalışırken, komum Zila'nın sesiyle cızırdadı.

"Finian, bahsettiğin dikkat dağıtıcı şey hâlâ kullanılabilir durumda mı?"

"Zila?" Orada olmadığını neredeyse unutmuştum. "Neredesin?"

"Bahsettiğin şey hâlâ kullanılabilir mi dedim."

"Kesinlikle."

"Lütfen işaretimden tam on iki saniye sonra aktive et," dedi Zila her zamanki kadar sakin bir tavırla. "Ulaşım aracıyla yoldayım. İşaret verildi."

Yaklaşan siren seslerini duyabiliyordum. Zümrüt Şehri Güvenliği yoldaydı. Parmaklarımı holocamın üstünden kaydırarak biraz önce üstümde tepinen mecazi ultrazorun bütün inceliğiyle Dominyon Hazine Binası'nın sistemlerine daldım.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Tyler'la göz göze geldik, Zila'nın mesajını o da duymuştu. Ve Saedii ve saz heyeti gittikçe yaklaşırken, Hazine Binası'nın önündeki sundurmaya yerleştirilmiş yangın söndürücüleri devreye soktum ve bir anda bütün dünya gözleri kör eden beyaz bir sis bulutuyla kaplandı.

En az beş farklı türün bağırışları ve küfürleri arasında arkamdan yükselen siren seslerini ve hava frenlerinin tıslamasını duydum. Yan tarafında büyük harflerle ZÜMRÜT ŞEHRİ GÜVENLİK DEVRİYESİ yazan ağır bir *airvan* ışıkları çakarak kavşağa dalınca keyfim kaçtı. Ama kapısı hızla açılıp kontrol panelinin arkasındaki tanıdık karaltıyı görünce kalbim yerinden oynadı.

"Zila?"

Sakin bir yüz ve ifadesiz gözlerle binmemi işaret etti. Saklandığım yerden fırlayıp kaçmaya çalıştım. Ancak mekanik iskeletim bu ani hareketle sonunda patladı, dizlerimin bağı çözüldü, sendeledim ve harekete geçme ivmem beni ileri iterken kollarımı çırparak öne yuvarlandım. Sonra biri beni tuttu ve dirseğimden kavrayıp yukarı çekerken omzuma keskin bir acı saplandı.

Beni tutan Tyler'dı ve onun arkasında kollarında baygın görünen Auri'yle Kal'ı ve kasadan aldıkları kutuyu taşıyan Scarlett'ı gördüm. Arkamızdaki yangın köpüğünün arasından püsküren şok tabancası atışları arkamdaki duvara isabet ederek üstüme kıvılcımlar yağdırdı. Nefesim hızlanmıştı ve Tyler beni neredeyse taşıyarak aracın içine attı. Zila gaza basıp araç yana yattığında az kalsın tekrar dışarı uçacaktım. Jones ikizleri beni sıkıca kavradılar ve Scarlett beni geri çekerken, Tyler üstümden uzanıp şok darbelerinin yağdığı ve çatırtılı kırmızı enerji toplarının patladığı kapıyı çarparak kapattı.

"Kökle, Zila!" diye bağırdı Tyler.

Zila gaza yüklenip bir köşeyi yaşamaktan bıkmış gibi hızla dönerek işlek caddeden uzaklaşırken beşimiz arka taraftaki bir duvarın dibine yapıştık. Tyler yanımdan geçerek yardımcı pilot koltuğuna yerleşti.

"Polis aracı mı çaldın?" diye sordu.

"Benden ulaşım ayarlamamı istedin," dedi Zila sakin bir sesle ve sirenlerimizin sesini sonuna kadar açtı. Önümüzdeki araçlar otopilotlarının devreye girmesiyle iki yana açılıp bize yol verdiler, biz geçince tekrar ortada birleşerek olası bir takibin önünü kesiyorlardı. Zila'nın kulaklarındaki küpelerde küçük banka soyguncusu maskelerinin sallandığını gördüm.

Bir dakika, daha bu sabah gremp şeklinde küpeler takmamış mıydı?

Şehrin zengin kısmından son hızla geçerken, yüksek binalar yanımızdan hızla akıyor, yaldızlı ve beyaz cepheleri şekil verilerek kırpılmış kırmızı ve yeşil ağaçlara ve ulaşım tünelleri ağının süslü büyük kapılarına karışıyordu.

Aracın arka tarafında, Scarlett ve Kal çatırdayan şeritleri Auri'nin vücudundan çözmeyi başarmışlardı. Kal şeritleri ayağıyla bir köşeye iterken, içlerindeki enerji son bir kez cızırdayarak öldü. Auri nefes nefeseydi, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Teknik olarak tıbbi görevlerde Zila'ya yardım etmesi gereken ekip üyesi ben olduğum için, dişlerimi sıkarak ve mekanik iskeletimden iniltiler yükselerek ona doğru emekledim ve holocamımın tıbbi tarama fonksiyonunu açtım. Auri'nin üstüne eğilmiş olan Scarlett o lanet olası korsenin üstünden bana unutulmaz bir manzara sunuyordu ama hakkımı vermek gerek, fark etmemek için elimden geleni yapıyordum.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Scarlett cansız şeritlere bakarak, "Onu neyle vurdular?" diye sordu.

"Saedii'nin en sevdiği silahla," dedi Kal. Auri'nin başını kucağına yerleştirirken yüzü asık, gözleri öfke doluydu. "Bir kıvrandırıcı."

"O ne ki?"

"Bir Syldrathi silahı," dedim Akademi'deki mekamühendislik derslerimi hatırlayarak. "Şeritler sinir ağınıza kancalanır ve sinir sisteminize aşırı yükleme yapar. Etkisizleştirme ayarındaki bir şok tabancası gibi ama onun çooook daha acı verici hali."

"İyi olacak mı?" diye sordu Scarlett.

"Sadece sersemlemiş," dedim birkaç saniye sonra tıbbi tarayıcıyı havaya kaldırarak. "Kalıcı hasar yok. Sanırım Bükülmez, beyin sihriyle onları bir kez daha yere yapıştırmasını istemedi. Çabuk öğreniyorlar."

"Aurora?" dedi Kal, Auri'nin yanağını usulca okşayarak. "Beni... duyabiliyor musun?"

"K... Kal?" diye fısıldadı Auri.

Peri Çocuk rahat bir nefes aldı, çenesindeki kaslar gevşedi. "Evet, be'shmai?"

"Kız kardeşin gerçek bir sürtük."

İçinde olduğumuz belaya rağmen espri hepimizi gülümsetti. Ama Zila'nın sürücü koltuğundan gelen sesi gülümsemelerimizi öldürmekte gecikmedi.

"Araya girmek istemezdim ama," dedi, "takip ediliyoruz."

"Kim tarafından?" dedi Kal kafasını kaldırarak.

"Skeff Tannigut ve ortakları, Bükülmezler, Dominyon Hazine Binası güvenliği, Zümrüt Şehri kolluk kuvvetleri, bizden önce bu aracı kullanan memurlar."

"Yaşasın," dedim.

"Bir varış noktamız var mı?" diye sordu Zila.

Scarlett elini korsesinin içine attı. (Gözler karşıda, de Seel, gözler karşıda) ve bir anahtar kartı çıkardı. "Bizi Gamma Kordonu'nda bir gemi bekliyor."

Kardeşi oturduğu yerde dönüp ona şaşkınlıkla baktı. "Ne?"

"Hazine Binası'nda bulduklarımıza inanamayacaksınız," dedi Scarlett. "Ama şimdilik, bizi bekleyen bir gemi var ve buradan bir an önce çıkmalıyız."

"O zaman istikamet Gamma Kordonu," dedi Tyler yüzünü tekrar yola çevirirken. "Ama onları oraya götüremeyiz. İzimizi kaybettirmeliyiz."

Şu anda Sıfır'ı düşünen tek kişinin ben olmadığımdan eminim. O kız aklınıza gelebilecek her şeyi sürebilir, bir eli arkasında bağlıyken bir iğne deliğinden geçirebilirdi. Yokluğunun acısı, böğrüme yumruk olup indi.

Ona pisliğin teki gibi davranmıştım. Beni ciddiye almış mıydı acaba? Sadece samimiyet konusunda çok beceriksiz olduğumu anlamış mıydı?

Sıfır yerine ön koltukta Altın Çocuk ve Zila vardı. Ty iyi bir pilottu ama bugüne dek Zila'nın araç sürebildiğini bile bilmezdim. Ve gözlerini kısarak karşıya baktığını görünce, acaba direksiyondaki Ty mı olmalıydı diye düşündüm.

"İzimizi kaybettirmeliyiz," dedi başını sallayarak. "Anlaşıldı."

Ty yara izli kaşını kaldırdı. "Zila?"

"Ekip?" dedi Zila sakin bir sesle, "lütfen emniyet kemerlerinizi bağlayın."

. . . . .

Airvan Gamma Kordonu'na etrafa kıvılcımlar saçarak, motorları Rigellialı opera şarkıcıları gibi ciyaklayarak girdi. Motor bölü-

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

münden boğucu siyah dumanlar yükseliyordu, havalandırma girişlerine trafik konileri gömülmüştü ve Chelleria dilinde 50. HAYATGÜNÜN KUTLU OLSUN, KIRIŞIK yazılı bir büyük bir flama peşimizde sürükleniyordu. Tyler hepimizin tek parça olduğumuzdan emin olmak için arkasına baktı. Korkusuz liderimizin gözlerinde hiç bu kadar çılgınca bir bakış gördüğümü hatırlamıyordum.

"Yaradan aşkına, Zila," dedi.

"Muhteşem bir performans," dedi Kal büyük bir saygıyla.

Auri emniyet kemerinin içinde, yığılmış gibi oturduğu koltuğundan inledi. "Lunapark hız treni tasarlamalısın."

Motor son bir kez daha öksürdü, tekledi ve sonra sustu. Zila koluna uzanırken, kapı bir gümbürtüyle yere düştü. Herkes hayatta olma hissinin tadını çıkararak bir süre olduğu yerde kaldı. Bana gelince, son çeyrek saat içinde Yaratıcı'ma hayatta kalmama karşılık telaşla verdiğim sözlerin bazılarını gözden geçiriyordum.

"Hızlı hareket etmeliyiz," dedi Zila bize heyecanla bakarak. "İzimizi bulmaları zor olmaz."

"Arkamızda biraz kalıntı bıraktığımız kesin," dedi Scarlett.

Tek tek canlandık ve dengemizi bulmaya çabalayarak zavallı kaçış aracımızdan indik. Ayağım yere değince acıdan yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Gamma Kordonu'nun Zümrüt Şehri'nin uzun süreli bekleme alanı olduğu anlaşılıyordu, etrafımızdaki gemilerin çoğu burada uzun süre kalacak şekilde sabitlenmişlerdi. Bizim gemimizin yanaşma alanı biraz ilerideydi ama *airvan*'ın bir metre daha ilerleyecek hali kalmadığı için artık yayaydık.

Ben de en az Auri kadar zor ayakta dursam da diğerlerinin peşi sıra 9 Numaralı bekleme alanına yürüdüm. Bir yandan

gemileri sayıyor, bir yandan da gemileri zihnimde tartıyordum: *Bu fena olmazdı, bu iyi olurdu, şu muhteşem olurdu...*

Onu birkaç gemi öteden gördüm ve istemsiz bir şekilde hız kestim... Gözlerim bizi bekleyen *şeye* kilitlenmişti. Yanılıyor olabilir miyim diye tekrar saydım. Önünde durunca ayaklarımızın dibinde, yerde yazan rakama baktım.

9[a].

"Şaka bu, değil mi?" diye fısıldadı Tyler.

Scarlett alçak sesle, "Çöp gemisiyle gitseydik daha iyiydi," dedi. "En azından bunun gibi boktan görünmüyordu."

Karşımızda duran paslı kova eski Uzunyay'ımızdan biraz daha büyüktü ve *gudubet* kelimesine yepyeni bir boyut kazandırıyordu. Biri altı yedi farklı gemiyi parçalamış ve bir araya topladığı enkaz yığınının arasından en itici parçaları seçip birleştirmiş gibi görünüyordu. Bir zamanlar kırmızıya boyalı olduğu anlaşılıyordu ama şimdi tamamen pasla kaplıydı. Bombeli kokpit penceresi kirden neredeyse matlaşmıştı ve bütün cıvata ve perçinlerden aşağı doğru siyah damarlar iniyordu. Hızdan, verimlilikten ve tarzdan nefret eden biri oturup hayallerindeki gemiyi çizmiş olmalıydı. Ve ofiste *gerçekten* harika bir gün geçirmiş.

"Amiralin bizim tarafımızda olduğundan emin miyiz?" diye sordum.

Aradığımız gemi bu olamazdı. Adams'ın yardım etme sözü verip bizi böyle bir şeye mahkûm etmesi olacak iş değildi.

"Belki biri gemileri değiştirmiştir," dedi Auri.

"Hayır..." Tyler'ın sesi sakindi. "Bu gemi."

Gemiye yaklaştı ve ana kapağın yanındaki isim tabelasını kaplayan pas ve kiri eliyle sildi. Leş gibi olan elini kaldırdığı zaman hepimiz metalin üstüne kazınmış ismi gördük.

SIFIR.

Gemiye nasıl onun adı verilmiş olabilirdi ki?

Tyler elini kapağın yanındaki sensör levhasına bastırdı. Tam bu şeyin dördüncü büyük büyükbabamdan bile daha az canının olduğu haberini –ki ben doğmadan ölmüş– vermeye hazırlanırken, kapı sessizce kayarak açıldı.

Alfa'mız önce bize, sonra rıhtıma baktı. Peşimizdekilerin bizi bulmasının uzun sürmeyeceğini, oyalanacak vaktimiz olmadığını biliyordu. Ve ne kadar korkunç olursa olsun, bu şeyi yörüngeye havalandırmaya çalışmak bugünkü en kötü tercihimiz değildi. Bulunduğumuz konumun üstünde daha şimdiden bir Güvenlik Dronu'nun dolaştığını görebiliyordum ve biz orada dururken çeşitli korkunç seçeneklerin gittikçe yaklaştığına hiç şüphe yoktu.

Bu yüzden Altın Çocuk kapaktan içeri, karanlığa adım atınca hepimiz peşinden gittik. Nefesimi tutuyordum ama gerilimden çok zehirli küf korkusu yüzündendi. İç aydınlatma yumuşak bir vızıltıyla çalışmaya başladı.

Ve bir anda kendimizi bambaşka bir dünyada bulduk.

Dikkatimi Scarlett Jones'la aynı şekilde çeken, pırıl pırıl, ışıl ışıl, son teknoloji ürünü bir dünyaya.

"Vay canına," dedi Auri.

"Al benden de o kadar, Kaçak Yolcu," diye mırıldandım.

Yüce Yaradan, bu... *inanılmaz.*

Kokpitten ana kamara boyunca uzanan konsollara kadar her şey çok güzel tasarlanmıştı. Gözümün önünde, geminin dışından, Zümrüt Şehri'nin ana trafik kontrolünden güvenlik görüntülerinin ve galaksinin farklı yerlerindeki haber yayınlarının yansıdığı bir dizi ekran aydınlandı. Geminin dışı olabildiğince çirkin olmak için tasarlanmışsa, içi tam tersi bir

felsefeyle tasarlanmıştı. Şık, beyaz ve son teknoloji ürünü. Bir Teknisyen'in ıslak rüyası.

Tyler pilot koltuğuna yerleşip uçuş öncesi kontrolüne başlamıştı bile.

"Kemerlerinizi bağlayın," dedi sadece. "Onlar gelmeden gitmiş olalım."

Arkasındaki ana kamaranın yarısına kadar uzanan uzun, zarif konsolun iki tarafında üçer koltuk vardı. Kamaranın arka yarısında daha gösterişli ve büyük ekranların olduğu başka konsollar, kanepeler, depolama ve uyku odalarına ve mutfağa açılan kapılar vardı.

Scarlett koluma dokundu ve konsolun karşı tarafındaki bir koltuğu işaret etti. Koltuğun bana göre tasarlandığını fark ettim. Bağlanabileceğim portları vardı ve koltuk dış iskelet mekanizmamın sığacağı şekilde biçimlendirilmişti. Etrafıma bakınca koltukların hepsinin kişiye özel olduğunu fark ettim. Kal'ınki daha büyük, Auri ve Zila'nınkiler daha küçüktü.

Scarlett'la göz göze gelip uzun bir süre şaşkınlıkla bakıştıktan sonra, bize ayrılan yerlerimizi aldık. Koltuk kemerlerimiz omuzlarımızı otomatik olarak sardı ve koltuklarımız fırlatma için ileri bakacak şekilde döndü.

"Düşman yaklaşıyor," dedi Kal.

Parmakları koltuğunun yanındaki konsolun üstünde dans ederek dış kameralardan birinin görüntüsünü hepimizin görebileceği şekilde havaya yansıttı. Haklıydı, ilk gelenler Bükülmezler olmuştu ve yollarına çıkan herkesi aşağı itmekte sakınca görmeden, rıhtım boyunca bize doğru koşuyorlardı. Hemen arkalarında Zümrüt Şehri Güvenliği'ni gördüm.

Tyler hâlâ uçuş öncesi kontrollerle meşguldü. Mırıldanarak ışık hızıyla kontrol düğmelerine basıyordu. *Sıfır* bir gümbür-

tüyle doktan ayrıldı ve itici sistemlerimizin yumuşak uğultusu eşliğinde havaya yükseldi.

Ancak Saedii sadece birkaç adım gerideydi ve gittikçe hızlanıyordu.

Siyah saçları geminin havalanmasının neden olduğu alt cereyanla yüzünün iki yanında dalgalanıyordu. İfadesi soğuk, güzel ve ürkütücüydü. Rıhtımın kenarına bizim doktan ayrılmamızdan en çok iki saniye sonra ulaşmıştı ve aşağıdaki boşluğa bakmaya bile gerek görmeden gemiye doğru atıldı.

Kameralardan kapalı kapağımıza çizmelerinin uçları ve tırnaklarıyla tutunarak, yumruklarının altında kabuk kabuk soyulan metale vurmasını izledik. Büyülenmiş gözlerle kapıya bakıyor, her an içeri girmesini bekliyordum.

Kal'ın ağzı açıktı ve konuşmasa da ne düşündüğünü biliyordum. Şehrin altında son hızla esen klor fırtınası çok aşağıdaydı, basınç ve sıcaklık onu derhal öldürürdü. Her şeye rağmen, Kal'ın kız kardeşinin ölmesini istemediğinden emindim.

Neyse ki Tyler, Saedii kadar katil ruhlu değildi. Büyük bir dikkatle komuta kollarını çevirdi ve Kal'ın kız kardeşinin ayakları kapaktan uzaklaşırken rıhtımın üstünde dönmeye başladı. Saedii hiç bitmeyecek gibi gelen uzun bir an boyunca parmak uçlarında asılı kaldıktan sonra, geminin gövdesini eritip bir delik açabilecek kadar yakıcı bir küfürle, kapağı bırakmak zorunda kaldı ve rıhtıma, kazar kuşları gibi etrafa kaçışan Syldrathilerin arasına düştü.

"Güvenlik yaklaşıyor," dedi Zila.

Tyler tek kelime etmeden *Sıfır*'ı yukarı kaldırdı ve iyonize kubbeden ötesinde kabarıp köpüren atmosfere doğru yükseltti. Yeni gemimiz türbülansı neredeyse algılamadan hiç ihtimal vermeyeceğimiz kadar rahatça uçuyordu.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Bu bebek bir canavar," dedim heyecanla.

"Hoşça kal, Zümrüt Şehri," diye mırıldandı Scarlett. "Hiç özlenmeyeceksin."

Auri gülümseyerek etrafına baktı. "Başardık."

"Başardık," dedi Tyler da. "Ama yolumuz hâlâ çok uzun."

Alfamız koltuğunda döndü ve bana bakarak son derece ciddi bir sesle konuştu.

"Lejyoner de Seel?"

"Evet, efendim?"

"Şu koordinatları çıkar. Gidip *Hadfield*'ı bulalım."

2. KISIM
ARAMIZDAKİ KAN

Konu: Galaktik Türler

▶ Üye

▼ Betraskalılar

Trask halkı fizyolojileri insanlara azımsanmayacak kadar benzeyen açık tenli bir ırktır. Dünyalarında binlerce yıl önce gerçekleşen kıyametvari çevresel üzüntü sonucu betraskalılar gizli bir medeniyeti yarattılar ve yer altındaki yaşama tam anlamıyla uyum sağladılar.

Tenlerinde sıfır melanin olduğu için soluk ve kansız görünürler. Gözleri kısık ışığa alışıktır ve betraskalılar yerin üstüne çıkarken koruyucu lensler takarlar.

Betraska toplumu klan adı verilen akıl almayacak kadar karmaşık aile yapılarından ve iyilikler olarak bilinen daha karmaşık bir borç ağından oluşur.

Trask dışından hiç kimse bu bağları anlar gibi yapmaya bile yeltenmez ama şu kadarı nettir: bir betraskalı için aileden daha önemli hiçbir şey yoktur.

7

FINIAN

Odalarımızın kapıları ışıldayan beyaz bir koridora açılıyordu ve ben ilerledikçe otomatik ışıklar kendiliğinden canlanıyordu. Kapıların bir kısmında hiç işaret yoktu ama sol taraftaki ikinci kapıya mavi boyayla halkımın boyun eğmezliğinin simgesi ve gezegenimizin en eski türü olan khyshakk böceği çizilmişti.

Parmaklarımı erişim panelinin üstünden kaydırdım ve kapılar usulca vızıldayarak açılınca bu odanın neden benim olduğunu anladım. *Sıfır*'ın geri kalanını donatan temiz ve açık renklerin yerine, burada duvarlar yer altında olduğum hissini vermek için koyu griye boyanmıştı. Hatta sağ tarafımdaki duvardan büyüyen flik asması, beni bir an kuzenim Dariel'ın Dünya Gemisi'ndeki dairesine ve daha eskiye, ailemin Trask'taki evine götürdü. Kapı arkamdan kapanırken flik asmasının yaprakları canlanarak istersem kontak lenslerimi çıkarabileceğim yumuşacık bir ışık saçmaya başladı.

Karanlıkta gevşemeye, serin havayı içime çekmeye kendimi öylesine kaptırmıştım ki içeride yatak olmadığını fark etmem birkaç saniye sürdü. Kalp atışım hızlanarak –*ahlütfenahlütfen-ahlütfenahlütfen*– kapıya geri döndüm.

Ve işte oradaydı. Düğmeye bastım ve yumuşak bir ses Terraca cevap verdi: OTUZ SANİYE İÇİNDE YER ÇEKİMİ AZALACAK. LÜTFEN BÜTÜN SIVILARI SAĞLAMA ALIN.

Heyecanla nefesimi tutarak geri saydım ve sonra haftalardır beni aşağı çeken ağırlıklar, sonunda tek ayağımla yeri hafifçe iterek kendimi havalandırabilir hale gelene kadar yavaş yavaş hafifledi. Bütün gerilim vücudumdan akıp gider gibi oldu, uzunca bir süredir ilk kez acı duymuyordum, canım yanmıyordu ve dik durmak için çabalamıyordum.

Büyükannem ve büyükbabamla yaşarken ve Aurora Akademisi'ndeyken de böyle bir odam vardı. Uzunyay'ımıza da kurulacaktı ama elbette ilk görevimizden dönememiştik. Bu düşük yer çekimi mekanik dış iskeletimi tamir etmek için çıkarabileceğim anlamına geliyordu. Bu her şeyi kolaylaştıracaktı. Üstümden bu kadar çok ağırlık kalkınca neredeyse hiç çaba harcamadan hareket edebilirdim. Şimdi daha dikkatli bakınca, sol taraftaki duvarın ihtiyacım olan ya da istediğim her şeyi bulabileceğim aletlerle kaplı olduğunu gördüm.

O kadar rahatlamıştım ki neredeyse ağlayacaktım. Bu benim çıkış yolumdu. Dünya Gemisi'nden beri iyiymişim gibi yapıyordum oysa vücudumun ve mekanik iskeletimin durumu gittikçe kötüleşiyordu ve Alfa'mın durumumu artık görmezden gelemeyeceği o anı korkuyla bekliyordum. Ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey vardı.

Tavandaki hoparlörden yumuşak bir ses daha döküldü, bu kez sesin sahibi Tyler'dı.

"Hepiniz yerleştikten sonra ana kamarada buluşalım. Pandora'nın Kutusu'nu açma zamanı geldi, Ekip."

Koridorda bütün sızılarım ve ağrılarım kendilerini yeniden hatırlatarak yürürken, Pandora'nın kim olduğunu ve kutusu-

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

nun bizde ne aradığını düşünüyordum. Zümrüt Şehri'nden hayli uzaklaştığımız için Tyler ve Zila *Sıfır*'ı otomatik pilota almışlardı. Bir KatKapısı'na yönelmiştik ve ana konsolun üstündeki geri sayım ekranı yaklaşık bir saat içinde oradan geçmiş olacağımızı gösteriyordu. Yonca pilot koltuğunun üstündeki yerini almıştı, kendi koltuğuma yerleşirken gözlerim pelüş ejderhaya kaydı. Burada altı koltuk, arkada altı kamara vardı. Bu ve geminin adı, bunu bizim için her kim yaptıysa Cat'in bizimle olmayacağını bildiğini gösteriyordu.

Diğerleri tek tek geldi. Kal ve Auri reviri bulmuş olmalıydı çünkü Auri kıvrandırıcıyla buluşmasının ardından ilk kez biraz olsun daha iyi görünüyordu ve Scar mutfakta bulduğunu söylediği kurabiyeleri kemirmekle meşguldü.

Zila, Scar'ın elindeki yığına baktı. "O yığın gündelik kalori ihtiyacından daha fazlasını temsil ediyor, Scarlett."

Scarlett kendi poposuna vurdu. "Ne güzel işte, benden daha çok olur, Zee."

Kendimi gülümsemekten alamadım. Zila dudaklarını büzdü, düşünür gibi durdu ve sonunda bir kurabiye almak için uzandı.

Çok geçmeden hepimiz koltuklarımızdaki yerimizi almış, heyecanla öne eğilmiştik. Herkes kutunun içinde ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Tyler pilot koltuğunu konsolun etrafındaki bizlere bakacak şekilde döndürdü.

"Pekâlâ," dedi. "Scar, Kal. Bankadan ne çektiğinize bakma zamanı."

Scarlett kırıntıları eliyle silkeledi, ayağa kalktı ve kutunun kapağını açtı. "Pekâlâ, en üstte burada açmaya vaktimizin olmadığı birkaç paket var. Ama üstlerinde adlarımız yazılı."

Zila'ya küçük bir paket uzattı. Ekibimizin Beyin'i mavi paket kâğıdını soyup elini uzattı. Kumaşın üstünde normalde

taktıklarına benzer bir çift altın küpe duruyordu. Ama bu seferkiler kuş şeklindeydi.

"Atmacalar," dedi Auri daha yakından bakarak.

"Çok hoş," dedi Zila. "Hoşuma gideceğini nereden biliyorlardı acaba?"

Sırada korkusuz liderimiz için biraz daha büyük bir paket vardı. Altın Çocuk paketi ciddi bir tavırla yırttı ve içinden bir çift bot çıkınca güzel alnı kırıştı. Son derece sıradan görünüşlü botlardı: siyah, parlak ve kalın tabanlı.

"Seninkilerde bir sorun mu var?" diye sordu ikizi.

"Hayır," dedi Tyler şaşkın bir tavırla ayaklarına bakarak. "Yani, birkaç gündür cilalamaya fırsatım olmadı ama..."

"Ah, Yaradan aşkına." Scar endişeli bir yüzle uzanıp elini tuttu. "Nasılsın?"

"Zorlanıyorum."

Zila, Tyler'ın hediyesini bir süre süzdükten sonra, "Giymenizi öneriyorum, efendim," dedi. "Scarlett'ın belirttiği gibi, bu hediyeleri her kim bıraktıysa beni iyi tanıyormuş. Seni de tanıdıklarını ve bunu gerekli bulduklarını varsayabiliriz. Bağışçımız her kimse, şu ana dek iyi niyetli olduğunu gösterdi."

Tyler düşündü, omuz silkti ve eski botlarını çıkarıp yenilerini giymek için yere eğildi.

Sırada Scarlett'ın paketi vardı. Zila'nınkiyle hemen hemen aynı büyüklükteydi ve mavi paketin içinde bir zincirin ucuna asılı bir madalyon duruyordu. Madalyonun bir yüzüne kıvrımlı bir el yazısıyla, *B planını uygula* yazılmıştı.

"*B planını uygula* mı?" dedi Tyler.

"Senin planlarını düşününce iyi bir fikre benziyor, canım kardeşim."

"Çok komik, Scar. Çok komik."

Scarlett madalyonu parmaklarının arasında çevirerek dikkatle süzdü. Diğer yüzüne ham bir pırlanta parçasının kakıldığını gördüm. Kamaranın taşın yüzeyinde kırılan ışıkları, Scarlett'ın gözlerinde minik gökkuşakları çiziyordu.

"Çok güzel," dedim.

Scarlett omuz silkti. "Sanırım pırlantalar gerçekten de bir kızın en yakın arkadaşı."

"... Öyle mi?" dedi Kal, Aurora'ya bakarak.

Kimsenin bu konuda paylaşacak bir fikri yoktu ve Scar birkaç saniye duraksadıktan sonra zinciri boynuna asıp madalyonu üniformasının altına itti.

Kal'ın paketi de küçüktü, açtığı zaman içinde dikdörtgen biçiminde, ince gümüş bir kutu gördük. Kutunun menteşeleri vardı ve açılacak bir şey gibi görünmesine rağmen, kapağa benzeyen şey Kal'ın bütün çabalarına rağmen yerinden oynamadı.

"Ne o?" dedim boynumu o tarafa doğru uzatarak.

Bir Terra ya da Syldrathi aygıtı olduğunu sanmıştım ama bir dizi şaşkın kafa sallamayla karşılaştım. Auri sonunda elini cebine attı, Macellan'ı çıkardı ve Kal'ın avucundaki küçük metal kutunun üstüne tuttu. O şeyden adıyla bahsettiğime inanamıyorum ama sanırım kişilik programı onu standart holocamlardan ayrı bir yere koyuyor.

Auri, "Macellan?" dedi.

"HEY, MERHABA! SENİ GÖRMEYİ ÖZLEMİŞİM!"

"Ben de seni. Bana bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"ÇOK. İSTERİM!" Holocam ne olduğunu anlamadığımız şeyin üstüne yeşil bir çizgi yansıttı ve bipledi. "BU, YILDIZLARASI YOLCULUĞUN HENÜZ BAŞLAMADIĞI ZAMANLARDAN KALMA BİR TERRA EŞYASI! KARTVİZİT YA DA CİGARİLLO TAŞIMAK İÇİN TASARLANMIŞ!"

Masanın etrafındaki yüzler hâlâ şaşkındı.

"Şey, kartvizitin ne olduğunu biliyorum," dedi Auri. "Üstünde kişisel detaylarınızın yazılı olduğu bir kâğıt parçası. Sizinle temas kurabilmeleri için insanlara veriyorsunuz."

Kaşlarımı çattım. "Yani holocamları birbirine vurmak yetmiyor mu?"

"Benim zamanımda holocamlar yoktu," dedi.

"NE KARANLIK GÜNLERMİŞ!" dedi Macellan.

Kal da kaşlarını çattı. Bu bir sorun olabilirmiş gibi, ciddi bir tavırla, "Benim kartvizitim yok ki," dedi.

Auri, Macellan'a baktı. "Macellan, cigarillo'yu tanımlar mısın?"

"HİÇBİR ŞEY BENİ DAHA FAZLA MUTLU EDEMEZ, PATRON. CİGARILLO İNCE PURO DEMEK." Duraksadı, sessizlikteki şaşkınlığı algılayınca şansını tekrar denedi. "TÜTÜN OLARAK BİLİNEN BİR BİTKİ BİR KÂĞIT TABAKASININ İÇİNE SARILIYOR, SONRA UCU YAKILIYOR VE TERRALILAR DUMANI BİR TÜR UYARICI OLARAK İÇLERİNE ÇEKİYORLARMIŞ!"

"Sağlığa zararlı bir şeye benziyor," dedi Zila.

"DOĞRU!" dedi Macellan. "BU UYGULAMA, TERRALILARIN ÖLDÜRÜCÜ OLDUĞUNU YİRMİNCİ YÜZYILDA ANLAMASI ÜZERİNE, YİRMİ İKİNCİ YÜZYILDA POPÜLARİTESİNİ KAYBETMİŞ."

"Yani bırakmaları iki yüz yıl mı sürmüş?" diye sordum kulaklarıma inanamayarak.

"DELİCE, DEĞİL Mİ?" dedi Macellan. "DÜRÜST OLMAM GEREKİRSE TERRALILAR KULAĞA ONLARI KORUYACAK BİR MAKİNE EFENDİYE İHTİYACI OLAN BİR TÜR GİBİ GELMİYOR MU?"

"Sessiz mod," dedi Tyler.

"AY."

Bir süre Kal'ın elindeki kutuyu düşünerek birbirimize boş gözlerle baktık. Tank'ımız küçük metal kutuyu son bir kez daha inceledikten sonra, en seçkin ekip üyemizin omuz silkmeye en çok yaklaştığı belli belirsiz bir hareketle üniformasının göğüs cebine kaldırdı.

Sıra benim hediyeme gelmişti. Yalan söylemeyeceğim, içinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum. Ama kâğıdı açıp içinde küçük, düz bir metal silindir bulunca heyecanım kayboldu. Bir dokunmatik kaleme benziyordu ama elektronik bir özelliği var gibi görünmüyordu.

"Ne için acaba?" dedim. "Bir tür alet falan mı?"

Auri silindiri almak için uzandı, başparmağını bir ucuna bastırınca bir tıkırtı sesi çıktı. Diğer uçtan küçük, sivri bir şey çıktı.

"Bu bir tükenmez kalem," dedi bana geri uzatırken.

"Tükenmez ne?"

"Benim zamanımdan bir yazma aleti," dedi.

"Kazıklandım," dedim ona. "Eski usul bir yazma aletine ihtiyacım yok ki."

"Botlarımla takas ederim istersen," dedi Tyler.

"Ya da açılmayan duman üfleme kutumla," dedi Kal.

Başparmağımı Auri'nin yaptığı gibi silindirin ucuna bastırıp çıkan sivri şeyin içeri çekilmesini sağladım. Klik sesinin hayli tatmin edici olduğunu itiraf etmeliyim. Scarlett tekrar kutuya uzandı ve üstünde ekibimizin numarasının –312– yazılı olduğu bir paket daha çıkardı. Çok geçmeden paketin kırmızı ve altın rengi Dominyon kredi çipleriyle dolu olduğu anlaşıldı.

"Maalesef Auri için bir şey yok," dedi.

"Ben hediyemi çoktan aldım," dedi Auri.

"Aldın mı?" dedi Tyler.

"Evet. Siz benim hediyemsiniz."

Bakışlarını tek tek üstümüzde dolaştırarak yüzünü buruşturdu.

"Tanrım, fazla basmakalıp oldu, değil mi?"

"Hem de nasıl," dedi Scar sırıtarak ve kredi çiplerini konsolun üstüne koydu. "Ama bizi gemiye yönlendiren kâğıtlar ve anahtarlar dışında, hepsi bu kadar."

"En azından fon sıkıntımız kalmadı," dedi Kal.

Zila yığından kırmızı ve altın renginin altında turkuaz bir çizgi olan bir çip aldı. "Bu bir kredi çipi değil," dedi. Sonra bir veri yuvasının önünde oturduğum için çipi bana uzattı.

Bir an duraksadım çünkü bir yabancının bana verdiği bir çipi ekipmanıma takmama politikasından şaşmam, tabii cümlenin tamamı bir mecaz olmadığı sürece. Ancak bize yardım eden her kimse, niyeti başımızı belaya sokmaksa eline yeterince fırsat geçmişti. Bu yüzden yüzümü buruşturarak çipi yuvaya soktum.

Üstümüzdeki ana ekran açıldı ve Amiral Adams ve Savaş Lideri de Stoy'u karşımızda bulduk. Resmî üniformaları içindeydiler ve omuzlarında Aurora Lejyonu'nun arması parlıyordu. Adams bizi selamlamak için sibernetik elini kaldırırken, de Stoy başını hafifçe eğdi. Siyah gözlerindeki anlamı okumak bir Betraskalı için bile mümkün değildi.

"*Merhaba, lejyonerler,*" dedi Adams ciddi bir tavırla. "*Öncelikle şifremizi çözdüğünüz için aferin. Savaş Lideri de Stoy ve ben sizi bizzat bilgilendirmek için yanınızda olamadığımızdan dolayı üzgünüz ama bu mesajı izliyorsanız,* Sıfır'*da ve Hephaestus konvoyuna doğru yolda olduğunuzu umuyoruz.*"

Duraksaması faydalı oldu çünkü toplu bir "Neee?" sorusuna zaman kaldı.

Masanın etrafından yükselen ürpertiyle karışık şaşkınlık kontrolden çıkmadan önce, de Stoy söze girdi.

"Muhtemelen bu hepinize tuhaf gelecek, Lejyonerler. Aklınızı kurcalayan bir sürü soru olduğunu biliyoruz. Ne yazık ki ve bir gün açıklık kazanacak nedenlerden ötürü, hâlâ durumumuz hakkında açıklayamayacağımız bir sürü şey var. Bunun sonucu olarak karşı karşıya kalacağınız zorluklar için üzgünüz ama en azından şu kadarını bilmelisiniz." Bizi gerçekten görebiliyormuş gibi göz gezdirdi. *"Bütün çabamız sizi desteklemeye yönelik. Eshvaren'in davası için kollarınızı sıvadığınızı biliyoruz. Ve Ra'haam'a karşı son umudumuz olduğunuzu da biliyoruz."*

"Size desteğimizi alenen ilan edemeyiz," diye devam etti Adams. *"Hatta Aurora Lejyonu aktif olarak size karşı hareket ediyor gibi görünmeli. Ra'haam'ın KİA içinde ve büyük olasılıkla diğer yıldız hükümetlerinde ajanları var."*

Bakışlarım Auri'ye kaydı. Yüzü taş kesilmişti. Benim gibi onun da zihninde babasının KİA'nın beyaz Prinseps üniforması içinde ona seslenen, onu Ra'haam'a katılmaya davet eden halini canlandırdığını biliyordum.

"Bu hediyeleri alın," diye devam etti Adams. *"Onları yanınızdan ayırmayın. Ve doğru yolda ilerlediğinizden emin olun."*

"Size inandığımızı bilin," dedi de Stoy. *"Ve birbirinize inanmalısınız. Biz birliğiz. Biz ışığız. Gece ışıl ışıl parlarız."*

Adams dosdoğru kameraya baktı ve Aurora Akademisi'nden ayrılırlarken söylediği sözcükleri tekrarladı.

"İnanın," dedi sadece.

Ve böylece mesaj son buldu.

Uzun bir süre sessiz kaldık. Az önce olanları sindirmeye çalışıyorduk. Düşüncelerim saniyede ışık yılları hızıyla akıyordu, olayın büyüklüğü beynimin içinde çınlarken kafatasım patlayacak gibi hissediyordum.

Komutanlarımız Eshvaren'den haberdardı. Ra'haam'ı biliyorlardı. Neyle karşı karşıya olduğumuzu ve bir şekilde, ne kadar imkânsız görünse de neyin yaklaştığını –Auri'yi bulmamız, Cat'i kaybetmemiz, yıldızlararası kaçaklar olarak atıldığımız yeni kariyerlerimiz– hiçbiri meydana gelmeden biliyorlardı. Bu mesaj bizi o kasada bırakın lejyoner olmamızı, henüz hiçbirimizin Aurora Akademisi'ne adım atmadığımız uzun yıllar öncesinden bekliyordu.

Sessizliği ilk bozan Auri oldu. "Patronlarınızı iyi tanımıyorum ama eğer bunların olacağını biliyorlardı ise baştan küçük bir uyarı fena olmazmış."

Scarlett boş pilot koltuğunun üstünde oturan Yonca'ya baktı. Yüzündeki ve sesindeki bütün renk çekilmişti. "Bunu defalarca söyleyebilirsin."

Kal çekingen bir tavırla uzanıp Auri'nin elini uttu. "İnançlı ol, be'shmai. Adams ve de Stoy bugüne kadar en iyisi için çabaladılar. Bildiklerini bizden saklayarak bunu yapmaya devam ettiklerine inanmalıyız."

Elbette bu tam bir Syldrathi'ye uyacak durumdu; gizem yüklü ve neredeyse bir kehanet. Kal'ın bunu yutmasına şaşmamalıydı. Ama Tyler'ın karşıdan o mavi gözleriyle içimi deler gibi bana baktığını gördüm.

"İnanmalıyız," dedi usulca.

Gemideki iki dindar insan Tyler ve bendik ve onun da benim gibi hissettiğini, bu işte bir şekilde Yaradan'ın parmağının olduğunu düşündüğünü biliyordum. Adams o sözcüğü Tyler'ın

inancına hitaben söylemişti. Ama bize bu kadar çok şeye mal olmuşken inanmaya devam etmek güçtü. Değer verdiğimiz insanlar bizi hain olarak görürken. Bir galaksiyi kurtarmak için mücadele ederken, bütün galaksiyi karşımıza almışken.

Pilot koltuğu boşken.

"Pekâlâ," dedi Scarlett özellikle neşe kattığı bir sesle. "Olumlu tarafından bakarsak, doğru istikamette olduğumuzu kesin olarak biliyoruz."

Zila başıyla onayladı. "*Hadfield*'ın karakutusu yeni hedefimiz."

Bu duyuru masaya çöken tatsız havayı dağıttı ve Tyler başını onaylar gibi salladı, saçlarını hızlı bir hareketle arkaya atarak Altın Çocuk'a dönüştü. Omuzlarını dikleştirdi ve otoriter bir sesle konuştu.

"Pekâlâ," dedi. "Uzun bir gün oldu. Yiyecek bir şeyler alıp stratejimizi oluşturalım. KatKapısı'ndan geçtikten sonra biraz istirahat ederiz."

Sesindeki öz güven ekibin geri kalanını canlandırmıştı. Çok geçmeden herkes harekete geçti. Kimi ekranına dönerken kimi tedarik dolaplarını karıştırmaya ve Kat için hazırlık yapmaya başladı. Ben konsolun üstünde, önümde duran hediyeme baktım. Oksijen mekanizması olmayan bir uzay tulumu kadar işe yarar görünen yavan, metalik şey.

İç geçirerek kalemi üst cebime koydum.

"Umarım ne yaptığımızı biliyoruzdur."

. . . . .

Birkaç saat sonra, belimdeki ağrıyı azaltmak için ayaklarımı konsolun ortasına yaslamış bir halde, nöbetteydim. Konvoya en yakın kapıya ulaşmak için uzun bir Kat yolculuğu gereke-

cekti ve uzun süreli Kat yolculukları paranoyadan titremelere ve psikoza kadar çok çeşitli tepkilere yol açabiliyordu. Ama hepimiz böyle bir sıçramayı sorunsuz atlatacak kadar gençtik.

Yirmi beşe vardığınız zaman denklem değişiyordu. O yaştan sonra Kat'ta belli bir sürenin üstüne çıkan yolculukları staza sokulmadan yapmanız mümkün değildi. Aurora Lejyonu ekiplerinin bu kadar genç olması bu yüzdendi. On sekiz yaşında mezun olurduk ve masa başı görevlere geçmeden önce yedi yılımız olurdu.

Bazen vücudumdaki stresin Kat'ın beni daha hızlı yıpratacağı anlamına gelip gelmediğini merak ederdim. Ama Scarlett'ın da söyleyeceği gibi olumlu tarafından bakarsak, bunun bir sorun olması için o yaşa sağ çıkmam gerekecekti. Ve bu ihtimal en iyi olasılıkla çok düşüktü.

Ty dış iskeletimin ne durumda olduğunu bilseydi bana asla nöbet tutturmazdı. Ama henüz durumun ne kadar kötü olduğunun farkında değildi ve Scar gizleme ricama saygı göstermişti. Yakında sorun olmaktan çıkacaktı; kamaramda tamir için ihtiyaç duyduğum her şey vardı ve iskeleti yeniden işler hale getirdiğim zaman kaslarımdaki rahatsızlık azalacak ve iyileşmeye başlayabileceklerdi.

Beş dakika içinde beşinci kez tarayıcıları kontrol ettim. Hâlâ rotamızdaydık, peşimizde kimse yoktu ve ekranlarım Kat'taki diğer her şey gibi siyah beyaz renklere geçmişti. Siyah ve beyaz bir Betraskalı için abartılacak bir durum değildir, yer altındaki hayat en iyi zamanlarda bile çok renkli sayılmaz. Ama bazen ekip arkadaşlarım bunu yadırgıyor mudur diye merak ediyorum.

Yumuşak ayak sesleri duydum ve kafamı kaldırınca Auri'yi bir kazak ve pijama altı giymiş halde koridordan geçerken

gördüm. Geminin kıç tarafındaki son teknoloji ürünü mutfağı ziyaret etmiş olmalıydı çünkü ellerinde dumanı tüten iki fincan vardı.

"Hey, Kaçak Yolcu. Uyuyamadın mı?"

Hafif bir ürpertiyle cevap verdi. "Kötü bir rüya gördüm."

Anlayışlı bir ifade takınarak ayaklarımı konsoldan indirdim ve uzattığı fincanı aldım. Bana galakside başka kimsenin hoşlanmadığı ama benim halkımın favori içeceği olan baris getirmişti.

"Vay canına," dedim. "Mutfakta yok yok desene."

"Ne demezsin," dedi. "Bir daha papatya çayı göreceğime ihtimal vermezdim."

Fincanına bakmak için öne eğilince kokusunu almam için fincanı öne uzattı. "Çiçek gibi kokuyor," dedim.

"En sevdiklerimdendir. Geleneksel olarak yatmadan önce içilir. Gevşemeye yardımcı olur."

"Papatya." Bir ara ona yapmam gerekirse hatırlamak için sözcüğü tekrarladım. "Rüyandan bahsetmek ister misin? Paylaşılan yük hafifler derler."

Gülümsedi. "Yoksa bu eski bir Betraska atasözü mü?"

Başımı hayır der gibi salladım. "Hayır. Bir striptiz kulübünde bir bardak altlığında okumuştum. Ama bilirsin, bazen yüksek sesle anlattığın zaman rüyalar o kadar kötü olmazlar."

Bunu söylerken bile gördüğünü tahmin ettiğim rüyaları düşünüyordum. Trask'ı mavi karla kaplı gördüğüm ve daha sonra karın Ra'haam'ın poleni olduğunu anladığım kendi rüyamı. Ra'haam'ın yayılmasını önleyemezsek, ana gezegenimi bekleyen kader buydu. Bütün galaksiyi bekleyen kader.

Auri gözlerini kapadı ve çayından bir yudum aldı.

"Tahmin ettiğin şey," dedi usulca. "Bu kez Octavia değildi. Çok fazla ay vardı. Ve gökyüzü daha yeşildi. Ama bitkiler aynıydı. Tek fark daha büyük ve daha güçlü yağmalarıydı. Daha yakından bakmaya çalışıyordum ama polenler hiçbir şey göremeyeceğim kadar yoğundu. Sanırım bir de... tomurcuklar vardı. Bitkilerin üstünde."

Buzdan bir parmağın bel kemiğimden aşağı kaydığını hissettim.

Auri fısıldıyordu. "Sanırım açmaya hazırlanıyordu."

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum. Onun yerinde olsaydım, bütün galaksinin yükü onun değil benim daracık omuzlarıma konmuş olsaydı ne hissederdim acaba? Ona, onu çok cesur bulduğumu söylemenin bir yolunu düşündüm. Son birkaç haftadır onun yaşadığı hayatı yaşamak zorunda kalsalardı pek çok insanın çoktan paramparça olacağını söylemek istedim. Ama insanlarla diyalog kurmak konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım. Ne diyeceğimi hiçbir zaman bilemezdim.

Neyse ki içinde olduğum bu zor durumdan Scar ve Kal'ın gelmesiyle kurtuldum. İkisi de uykulu görünüyordu ama Kal üniformasını giymişti ve saçları her zamanki gibi kusursuzdu. Scar'ın üstünde beni içine ne giydiğini hayal etmeye davet eden ipeksi bir sabahlık vardı. Bunu yapmamak için harcadığım çabanın karışık sonuçları oldu.

"Hey, selam," dedi Auri, Kal'a gülümseyerek.

"Hey," dedim cıvıldayan bir aptal gibi görünerek. "Siz de kötü rüyalar mı gördünüz?"

"Neden uyandım, bilmiyorum," dedi Scarlett. "Sadece..."

"... huzursuzlandın," diye tamamladı Kal.

Bahsettiği huzursuzluk beni düşündürdü. Kal'ın annesinin empati yeteneği olduğunu biliyordum ve kız kardeşi o yete-

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

nekten pay aldıysa, kendisi de almış olabilir miydi? Belki de Auri'nin kötü rüyasından etkilenmişti. Ancak bu, Scarlett'ın neden uyuyamadığını gerçekten açıklamıyordu.

Sessizlik uzadı. Auri rüyasıyla ilgili konuşmamızın bir dikiz aynasındaki görüntü gibi yavaş yavaş uzaklaşmasına izin verirken, Kal ve Scarlett buraya çıkmaları için daha iyi bir neden arar gibiydiler.

Ortam bir üçlü ruh uğurlama törenine yakışacak kadar neşeliydi.

"Pekâlâ," dedim. "Nöbet süremin dolmasına yarım saat daha var. Kimse uyumadığına göre, Kaçak Yolcu'muza frennet öğretmemize ne dersiniz?"

"Oyuna aşinayım ama kuralları bilmiyorum," dedi Kal.

Bir an Aurora Akademisi'nde hiçbir Betraskalının alnındaki o Savaşsoyu sembolünü taşıdığı sürece bırakın oyun öğretmeyi, Kal'la sosyalleşmeyi bile aklının ucundan geçirmeyeceğini düşündüm.

"Sorun değil," dedim. "Sana ve Auri'ye bir ders vermeme ne dersin? Böylece şu parlak yeni krediler de bir işe yarar."

Scar bana göz kırparak neşelendirmeye çalıştığımı anladığını gösterdi, ben de ona kocaman, şapşal bir gülümsemeyle karşılık vermemek için kendimi tutmaya çalıştım.

Mekanik iskeletim üzerinde çalışmaya gitmek için izin istesem nöbetimi devralacaklarını biliyordum ama yarım saati böyle geçirmek önemli görünüyordu. Daha önce yaptığımız strateji konuşmasının ardından bizi zor zamanların beklediğini biliyorduk. Burada, karanlıkta kendimize biraz ışık vermekten zarar gelmeyeceğini düşündüm.

"Ben gidip içecek bir şeyler alayım," dedi Scar. "Fin, bu arada sen de programı açar mısın?"

"Tamam," dedim ve düzgün bir *frennet* programı bulmak için geminin alt menülerini taradıktan sonra konsolun üstüne yansıtmak için bir 3-B ekran açtım. "İlk turda oyunda on yedi zar oluyor."

"*On yedi mi?*" dedi Auri.

"Endişelenme, sana çok yüklenmeyeceğim."

Kal'ın kaşlarının arasında endişesini gösteren bir çizgi belirdi.

"Acımak yok, Finian," dedi. "Oyun kaybederek öğrenilir."

"*Sana* yüklenmeyeceğimi söylemedim, Peri Çocuk," dedim oyuncu simgelerini seçerken sırıtarak. "Sen, sivri kulaklı dostum, çok şey öğrenmek üzeresin."

"Hımm." Esprim karşısında menekşe rengi gözleri parladı. "Göreceğiz."

"Biliyor musunuz, yeni edindiğimiz servetimizi riske atmak istemezseniz, oynayabileceğimiz bir versiyon daha var. Striptiz frennet."

"Anlamadım?"

"Evet," dedi sırıtarak. "Herkes oyun başına bir giysi parçasını bahse koyuyor ve kaybeden o parçayı çıkarıyor. Böyle daha ilginç oluyor."

Kal'ın gözleri istemsiz bir şekilde Auri'ye kayınca ve Auri'nin çilli yanaklarına bir pembelik yayılınca sapkın bir sevinç hissettiğimi itiraf etmeliyim.

"Bunun uygun olacağını düşünmüyorum," dedi Kal.

"Hey, Syldrathilerin kulaklarının kızardığını bilmezdim."

Kal, "Ben kızarmıyorum," diye homurdandı.

Scar bir elinde dengede tuttuğu içecek tepsisiyle geri döndü ve geçerken kulağıma bir fiske vurdu. "Piçlik etmeyi bırak, Finian."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Ama en iyi yaptığım şey bu!"

Scarlett sırıtarak kafasını salladı ve gülümsemesi beni daha fazla gülümsetti. Oyuna başladık ve sonunda bir sürü şey öğrenen tek kişi Kal olmadı. Auri'nin çok fazla kıkırdadığı zaman kişner gibi sesler çıkardığını öğrendim. Kal'ın göğsünüzde hissettiğiniz, derin, gümbürtülü bir kahkahası olduğunu da. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, Scarlett'a blöf yapılamadığını. Ve belki de insanlarla iletişim kurmakta sandığım kadar kötü olmadığımı.

Nöbet saatimi geçirdik. Olması gerekenden daha uzun süre oynadık.

Ama hey, kötü rüyaları düşünen kalmadı.

Konu: Uzay Keşfi

▶ Ünlü Felaketler

▼ *Hadfield*

Terra Hükümeti'nin kurulmasından önce ulusal hükümetlerin uzay keşiflerine yatırım yapmaya isteksiz olduğu zamanlarda insanlığa Güneş sisteminin ötesine ilk adımları attırmak, utanç verici olsa da, şirketlere düştü.

Hadfield'ın bu keşiflerin zirvesi olması planlanmıştı. Kat teknolojisi'nin keşfinden kısa süre sonra, ilk temas'tan kısa süre önce bugün faaliyet dışı kalan Ad Astra Anonim Şirketi tarafından inşa edilen Hadfield Yeryüzü'nün ark-sınıfı ilk koloni gemisi oldu.

On bin koloniciyle birlikte Yeryüzü'nün Lei Gong'taki ilk büyük yıldızlararası kolonisine gitmek için yola çıkan Hadfield, taşıdığı bütün ruhlarla birlikte kat'ta kayboldu. Bu felaket, Ad Astra'nın finansal çöküşüne, Terra'nın ilk gerçek küresel uzay programı ET1'in kurulmasına ve kurumsal uzay keşfi çağının son bulmasına neden oldu.

Veeeeee işte şimdi benim tadım kaçtı. ☹

8

AURI

Kat'ta diğerleri nasıl uyudu bilmiyorum, benim rüyalarım kopuk kopuk ve tuhaftı ama buna rağmen öncesinden daha iyi dinlendim. Saedii'nin kıvrandırıcısından kalma ağrılar azalıyordu ama yakın zamanda herhangi bir kutlama için evine davet edileceğimi pek sanmıyordum. Bu şekilde seyahat ederken uyanmak çok tuhaftı. Kat, gemideki her şeyi siyah ve beyaza boyadığı için hâlâ rüyadaymışım gibi geliyordu.

Şimdi *Sıfır*'ın havakilidinde, Zila'nın dikkatli kontrolü altında Fin ve Kal'la birlikte uzay tulumlarımızı kuşanıyorduk. Eldivenlerim tıkırdayarak yerlerine oturduktan sonra Zila elimi kavradı ve iki yana çevirerek mührü kontrol etti. Sonra kendi ellerim eldivenler yüzünden işlevini kaybettiği için saçlarımı arkaya doğru itip tokayla tutturdu. Sanırım bunu önceden akıl etmeliydim. Tyler'dan kısa bir ders almış ve Finian'ın odasındaki düşük yer çekiminde yarım saat pratik yapmıştım. Zaten uzay yürüyüşü için bu kadarı yeter de artardı, öyle değil mi?

Aynen öyle. Yürümek üzereydim.

Uzayda.

Jones ikizleri yukarıdaki pilot ve yardımcı pilot koltuklarında bizi Hephaestus kurtarma konvoyuna, *Hadfield*'a ve içindeki karakutuya yaklaştırıyorlardı. Gövdemizdeki uzun menzilli kameralardan yansıyan görüntüleri ekranda görebiliyordum ve her şey... bir bilim kurgu filminden çıkmış gibi görünüyordu. Tahribatın "hafif hırpalanmış" ile "belki karakteri güzeldir" arasında değişen çeşitli aşamalarındaki yüzlerce gemiden oluşuyordu. Biçimleri ve büyüklükleri akılalmazdı, güzel ve göz alıcı olanlar, hantal ama işlevsel olanlar ve ne olduğunu ancak Yaradan'ın bildikleri. Gemilerin her biri Hephaestus AŞ'nin yanan çark dişlisi logosunu taşıyan çok daha küçük bir çekici tarafından çekiliyordu.

Ty'ın anlattığına göre, kendi cüsselerinden çok daha büyük gemileri uzayda ya da yıldızlimanlarına çekmek için üretilmiş bu çekicilerin büyük kısmı motordan oluşuyordu. Çok korkutucu görünmüyorlardı ama konvoya bir de ağır silahlarla donatılmış küçük bir kruvazör filosu eşlik ediyordu. Onları ekranda görebiliyordum. Parlak gümüş rengi üçgen prizmaları sıkıntıdan patlamak üzere olan pilotların öngörülebilir uçuş düzeniyle ilerliyorlardı. Burada hiç kimse soyulmayı beklemiyordu. Ne de olsa çektikleri gemiler hurdalardan ibaretti.

İti an çomağı hazırla demişler, konvoyun arka sıralarında onu gördüm.

Savaş gemisi şeklindeki devasa *Hadfield*'ın dış gövdesi kararmış ve hırpalanmıştı. Onu son gördüğümde bu gemi bir teknoloji harikasıydı. Yeryüzü'nün inşa ettiği en büyük Ark-sınıfı gemiydi. On bin koloniciyi ve koskoca bir gezegenin umutlarını taşıyordu. Ve şimdi, benim dışımda hepsi ölüydü.

Belki bininci kez, neden sağ kurtulduğumu merak ettim. Bütün o masum insanlar arasında Eshvaren'in neden beni Tetik

olarak seçtiğini. Ve o zifirî karanlıkta süzülen enkaza bakarken, bel kemiğimden aşağı bir ürpertinin indiğini hissettim ve bir şeyin zihnimin gerisinde fısıldadığını duyar gibi oldum.

"Aurora?"

Gözlerimi kırpıştırarak bana beklentiyle bakan Zila'ya döndüm. "Hı?"

"Eğil, lütfen."

Söylediğini yaptım ve kaskımı takabilmesi için öne doğru eğildim.

Ty köprüüstünden konuştu: *"Pekâlâ, harekete geçmeye hazır sayılırız. Taktik bilgisayarıyla güvenlik uçuş kalıplarını analiz ettim, otuz yedi dakikada bir hareket yaylarında bir boşluk oluşuyor."*

"Konvoyun Picard VI'daki varış noktasına hâlâ yirmi beş dakika uzağız," dedi Zila kaskımın kıskaçlarını takarken. Gerçek hayatta bir anda boğulan sesini kom sisteminden son derece net duyabiliyordum. *"Güvenlikleri özellikle üst seviye alarmda olmasa gerek."*

"Bence de, çoğu otopilotta uçuyor," dedi Tyler. *"Ama kimse bunu oyalanmak için bir davet olarak görmesin. İçeri girin, almaya geldiğimiz şeyi alın ve geri çıkın. Bunların dışında her şey ödül sayılır."*

"Bunların dışında" derken kastettiği, benim sağlayabileceğim herhangi bir katkıydı. Fin *Hadfield*'a karakutunun içeriğini indirmek için çıkıyordu. Kal da bizi korumak için geliyordu. Bense bana... herhangi bir şey hatırlatacak herhangi bir şey olması ihtimali için oradaydım. Bana ne olduğu ve nasıl olduğu konusunda. Ne aradığımızdan emin olmadığımız için toplayabileceğimiz her türden ipucuna razıydık. Ama *Hadfield*'ın

sistemlerinin benim... dönüştüğüm anla ilgili hatırladıklarının bizi en azından sonraki adımlarımıza ulaştıracağını umuyordum.

Tyler, "Sıfır *hayalet moda geçti,*" diye devam etti. "*Ve kamuflaj teknolojisi birinci sınıf olduğu için tarama aygıtlarının hiçbirinde görünmeyeceğiz. Ancak bu insanların bizi saptayacak gözleri yine de olacak. Bu yüzden, dikkat çekmemeye gayret edin.*"

Kız kardeşinin sesi araya girdi. "*Pozisyon almamıza doksan saniye.*"

Kask ekranlarımızda bizi temsil eden ve güvenlik devriyesinin uçuş rotasındaki boşlukta usulca süzülen küçük kırmızı noktayı izliyordum. Tyler'ın usta elleri altında filonun arasında zikzaklar çizmemizi izlerken midem ağzımdan çıkacak gibiydi. Zila şimdi yetişmek için parmak uçlarında yükselmiş, Kal'ın kask mühürlerini kontrol ediyordu.

"*Güvenlik filoları duruş düzenlerini ayarlayıp boşluk kapanana kadar* Hadfield*'a ulaşmak için altmış saniyeniz olacak,*" dedi.

"*Aşağı bakayım deme, Kaçak Yolcu,*" dedi Fin sırıtarak.

Zila havakilidinden geri geri çıktı ve kapıyı kapattı. "*Bol şans.*"

Artık havakilidinin içinde mühürlüydük ve uzayla aramızda sadece bir kapı vardı. Avuçlarım terden ıslanmıştı. Sırtımdan buz gibi bir ter damlasının aktığını hissedebiliyordum.

"*Dış kapının açılmasına on saniye,*" dedi Zila komdan. "*Pozisyon alın. Ani hareket ihtimaline karşı duvar parmaklıklarına tutunun.*"

Gemiden uzayın sonsuz boşluğuna düşmem için gerçek bir neden olmasa da kendimi sabitledim. Şu anda hiçbir güvenlik önlemini hafife almaya niyetim yoktu. Uzayda seyahat etmek için eğitim almıştım, evet. Ama bir kriyopoda yüklenip uzayda

yolculuk etmekle gerçekten uzayın içinde yürümek arasında çok büyük fark vardı.

Dış kapı kayarak açıldı ve işte, uzay tam karşımızdaydı.

Gerçekten çok büyüktü.

Yani, elbette çok büyüktü; sonuçta gerçekten büyük olmasıyla ünlüydü. Yine de bu bir şekilde onu bir seyir penceresinden ya da monitörden görmekten çok farklıydı.

Uzayda *sonsuza dek* süzülebileceğimi ilk kez anlıyordum.

Kal yanımdaydı, eldivenli elini koluma koymuştu. Bakışları sakin, sesi yumuşaktı. *"Her şey yolunda gidecek, be'shmai. Finian ve ben yanındayız."*

Fin orada uyuyarak geçirdiği uzun seneler sayesinde olsa gerek, sıfır yer çekimi oryantasyon sınavında Ty'ın kusursuz notuna yetişmişti. Bilmiş bir tavırla başını salladı. *"Ben yanındayım, Kaçak Yolcu. Bu süper kahraman yakışıklılığı sadece gösteriş değil."* Bana sırıttı, sonra ciddiyete bürünerek çömeldi. *"Zaman ayarlaması, lütfen, Scar."*

"On beş saniye," dedi Scar. *"On, dokuz, sekiz."*

Tyler köprüüstünden kontrollerini ayarladı ve uzayın uçsuz bucaksız görüntüsü yerini *Hadfield*'ın sol tarafına bıraktı. Açık kapaktan göz alabildiğince aşınmış metalle kaplı bir alan görünüyordu. Göstergelere göre şimdi hurdayla kusursuz bir paralellikte, aynı hız ve aynı istikamette uçuyorduk. Aramızda en fazla elli metre vardı.

Derin bir nefes aldım ve harekete geçmem gerektiğinde elimi kolayca ayırabileceğimden emin olmak için tutuşumu yokladım. Fin ve Tyler'dan kısa süren tek eğitim seansımda defalarca duyduğum sözcükleri kendi kendime tekrarladım: *küçük hareketler.* Sıfır yer çekiminde ani bir hareket ya da atılım, dengemi kaybettirebilir ve ivme kendi etrafımda çare-

sizce dönmeme neden olabilirdi. Her hareket net ve yumuşak olmalıydı. Uzayda yukarı yoktu. Ya da aşağı. Ama tek bir yanlış hareketle kendimi ömrümün sonuna kadar düşerken bulabilirdim.

Küçüüüüüük hareketler.

Scarlett geri saymaya devam ediyordu: *"... üç, iki, bir, şimdi."*

Fin kaskının vizöründen sakin bir ifadeyle bakarak kıskacın tetiğini çekti. *Sıfır*'la *Hadfield* arasındaki boşluktan metal bir çizgi fırlayarak diğer geminin gövdesindeki erime sonucu açılmış genişçe bir oyuğa tutundu.

"Hat sağlam," diye fısıldadı. *"Aktarım başlamak üzere."*

"Niye fısıldıyorsun?" diye sordum.

"Ben de tam olarak bilmiyorum."

Kal, *"Gerçek bir savaşçı sayılmazsın, değil mi, Finian?"* diye takıldı.

"Rica etsem işine bakar mısın?" diye tısladı Fin. *"Yapmamız gereken bir fesatlık var."*

Kal dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle kendisini havakilidinden dışarı itti ve iki gemi arasındaki metal hatta tutunarak ilerlemeye başladı. Onu ben takip ettim. *Sıfır*'dan çıkarken nefesimin titrediğini duyabiliyordum.

Dakikada yüzlerce kilometre hızla uçuyor olmamız rağmen, gerçekten *kıpırdadığımıza* dair bir his yoktu ve kendi nefes sesim dışında, etrafımdaki her şey son derece sessizdi. Kal, Fin ve ben birbirimize ve ana hatta bağlıydık ve bir aksilik olması ihtimaline karşı hepimizin tulumlarında itici güç üniteleri vardı. Yine de etrafımızdaki boşluk insanın içini kaldıracak kadar büyük, siyah ve aklımın asla almayacağı kadar hiçlikten ibaretti. Bu yüzden çabalamayı bırakıp kendime talimatları fısıldayarak önümdeki kabloya odaklandım.

"Sağ el, sol el, sağ el, sol el."

Fin'in arkamda ve ihtiyaç halinde yardıma hazır olduğunu biliyordum. Ama bu, şu anda kendimi akıl almayacak kadar küçük hissetmeme engel değildi. Yine de nedense korkmak yerine kendimi capcanlı hissediyordum. Bu kadar küçük hissetmek, hepimizin parçası olduğumuz şeyin ne kadar *büyük* olduğunu anlamamı sağlıyordu. Ve bu boşlukta olmak, olduğum ve sahip olduğum her şeyin tam anlamıyla farkına varmama neden oluyordu.

Benim için hayatlarını tehlikeye atan bu arkadaşlar. Bunca karanlık içinde parlayan küçük ışığımız. Kadere hiçbir zaman inanmamıştım. Ama şimdi bu hiçliğin ortasında, kim olduğumdan ve olmam gereken yerden hiç olmadığım kadar emindim.

Karşımdaki dipsiz siyahlığın diğer ucunda, Kal *Hadfield*'ın gövdesindeki oyuğa ulaştı. Yavaşça ve dikkatli hareketlerle yoklayarak, eldivenlerini kesmeyecek bir nokta buldu. Sonra tamamen çabasız görünen bir hareketle, kendini *Hadfield*'ın zifirî karanlık iç kısmına doğru çekti.

Sıra bendeydi ve kendimi hattı bırakmaya ve Hadfield'ın dış kabuğundaki yırtığa tutunmaya zorlamam gerekti. Karanlıktan içeri süzülürken kendimi fazla hızlı ittim ve Kal beni duvara uçmadan durdurdu. Beni kollarıyla yakalayıp zarif bir hareketle aşağı çekti. Kalbim hızla çarpıyor, nefesim ciğerlerimde gümbürdüyordu ve şimdi dışarıdaki zamanımın bittiğini fark edince sil baştan başlamak istediğimi fark ettim.

"Çok fena," dedim nefesim kesilerek.

Kal bana baktı. "*Seni çok iyi anlıyorum.*"

Vücudum vücuduna yapışıktı, yüzü benimkine sadece birkaç santim uzaktı ve gözlerine yansıyan yıldız ışığı, menekşe rengi alevler içinde kıvılcımların dans ettiği hissini uyandı-

rıyordu. Gırtlağıma takılan yumruyu yutkunurken, kalbim şimdi daha hızlı çarpıyordu.

Fin de arkamızdaki delikten kendini içeri çekti ve benim kendimi Kal'ın kollarından isteksizce iterek uzaklaşmamı fark etmemiş gibi yaptı.

"Hat bırakıldı, Altın Çocuk," dedi. *"Yakında görüşürüz."*

"Anlaşıldı," dedi Ty. *"Rast gele!"*

Gövdedeki açıklıktan *Sıfır*'ın sessizce uzaklaşmasını seyrettim. *Hadfield*'ın iticilerinin yayının arkasında gözden kayboldu ve güvenlik devriyesinin tarama yayı geri dönmeden konvoyun arasına saklandı. Kasklarımızın ışıklarını aktive ettik ve uzun, plaşçelik bir koridorda olduğumuzu gördüm. Neredeyse tanıdıktı. Son derece normal görünüyordu. Tek fark zifirî karanlık olmasıydı. Ve koridorun ucunun uzaya açılması.

"Pekâlâ," dedi Fin. *"Köprüüüstü şu tarafta. Beni takip edin, çifte kumrular."*

Fin suyun içindeki bir balık kadar doğal hareket ederek ilerledi. Kal ve ben tepe lambalarımızın aydınlattığı yolda, kendimizi ileri itmek için duvarlara hafifçe dokunarak onu takip ettik. Fin sol ön koluna bağlanmış holocamdaki haritayı inceliyordu. Hareketleri rahat ve zarifti.

"Dış iskeletin çok daha iyi görünüyor, Fin," dedim.

"Yakın zamanda dans yarışması kazanacağımı sanmam ama iyi gidiyor."

"Müthiş bir dansçı olduğundan eminim."

Bana yan yan bakarak gülümsedi. *"Yoksa beni kendine âşık etmeye mi çalışıyorsun, Kaçak Yolcu?"*

Kal, Fin'e baktı ama eskiden sinir bozucu bulduğum serinkanlı duruşunda zerre değişiklik yoktu. *Hadfield*'ın iç kısmına doğru ilerlerken etrafımızdaki her şey sessiz ve karanlıktı.

Gemi buradan bakınca o kadar kötü görünmüyordu; en iyi halini gözümde canlandırabiliyordum. Ama yıkık bir duvarın etrafını döndüğümüz anda, hasarın gerçek boyutu göğsüme bir tekme inmiş gibi nefesimi kesti. Sağ tarafımızda üst güvertelerden geminin omurgasına kadar uzanan bir yırtık vardı. Katların arasındaki deliklerden, kablolar ve devreler, eğrilmiş ve kopmuş metal ve plastik parçaları fışkırıyordu. Ty'ın bana ulaşmak için savaştığı kuantum şimşek fırtınası *Hadfield*'ı fena benzetmişe benziyordu. Ya da belki de gemi, Ty beni bulmadan önce sayısız KatFırtınası'na maruz kalmıştı.

Hepimiz bir süre durup karşımızdaki yıkımın büyüklüğünü sindirmeye çalıştık. İkisinin de benim için kendine göre endişelendiğini, burada olmanın bana ne hissettirdiğini merak ettiğini biliyordum. Ama en azından dışarıdan bakıldığında sarsılmış görünmemeliydim. Fin tek kelime etmeden duvarı iterek hareketlendi. Ben de peşinden süzüldüm. Kal en arkada kalmıştı.

"Hâlâ hiç hayat belirtisi yok," dedi Kal ciddi bir ses tonuyla.

"İyi çünkü bu sabah saçlarımı yapacak zamanım olmadı." Fin tekrar haritasına baktı. *"Köprüüstünden dokuz yüz metre kadar yüksekte. Yaşlı Bay KaraKutu beş dakika içinde yapış yapış küçük ellerimizde olur, Tyler."*

"Anlaşıldı," dedi Tyler. *"Herkes serinkanlılığını korusun."*

Kulağa iyi bir tavsiye gibi geliyordu ve dinlemek, midemin içinde büyüdüğünü hissettiğim huzursuzluğu yok saymak için elimden geleni yaptım. Ama karanlık koridorda lambamın ışığını takip ederken tenimde belli belirsiz bir karıncalanma hissetmeye başladım. Göğsümden el ve ayak parmaklarıma doğru bir statik elektrik cızırdıyordu sanki. İleriden bir konuşma sesi geliyordu ve beş kişilik bir grubun köşeyi dönüp

koridorda bize doğru yürüdüğünü görünce nefesim gırtlağımda takılı kaldı.

Yaradan aşkına, karşımızdakiler *insandı.*

Hepsi *Hadfield* görevinin gri tulumları içindeydi ve içlerinden biri, bir kadın, karanlıkta şen ve berrak bir şıngırtı bırakarak gülüyordu. Onları görmenin şoku tokat yemek gibiydi. Durmaya çalıştım ve önceden uyarıldığım gibi, ani bir hareket beni arkaya doğru savurdu ve havada tepetaklak yuvarlanarak Kal'ın göğsüne çarptım. Çarpmanın etkisiyle inledi ve bir yandan güçlü koluyla göğsümü sararken bizi sabitlemek için bir kapı çerçevesine tutundu.

"İyi misin, Auri?" dedi Fin ne olduğunu görmek için arkasına dönerek.

Şakaklarım zonklarken insanların kaybolduğunu fark ettim.

Ve hiçbirinin uzay tulumu giymediğini.

Ve bir uzay boşluğunda olmamıza rağmen seslerini duyabildiğimi.

Ve yer çekimi yokken zeminde yürüdüklerini.

Yoksa... hayalet miydiler?

Hayır, bu doğru olamazdı. Şimdi parmaklarımda statik elektrik birikmesi gibi bir karıncalanma vardı. O gemiyi Zümrüt Şehri rıhtımına çarptığım zaman hissettiğim gibi. Gerçekleşen rüyalar gördüğümde olduğu gibi. Gözlerimi kaparsam, tenimin derinliklerinde güçlerimin –gece mavisi ve dipsiz– işbaşında olduğunu hissedebilirdim. Ama bu, aklımda beliren görüntülerden çok, şeye benziyordu... *Hadfield* anılarımın canlanmasına mı?

Kal gözlerimin içine dikkatle bakarak, *"Sen iyi misin?"* dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak az önce insanların durduğu tarafa baktım ve başımı iki yana salladım. "Ben..."

"Bir şey mi gördün, be'shmai?"

"Ben..." Güçlükle yutkundum, bir anda dilim damağım kurumuştu. "Bilmiyorum."

Oğlanlar bakıştı, ikisi de bana inanmamıştı ama benimle yüzleşmeyecek kadar kibardılar. Fin tatsızlaşan ortamı neşelendirmeye çalıştı.

"Ne unuttuk, Kaçak Yolcu?" diye sordu.

"Altın kuralı unuttuk." Sesimin neşeli çıkması için gayret etsem de başaramadığımı biliyordum. Yine de Fin moralini kolay kolay bozmayan biriydi ve dersimi benimle birlikte tekrarladı.

"Küçüüük hareketler."

Köprüüstüne doğru yolumuza devam ederken, gözlerimin arkasında bir yanlışlık hissi, tatsız bir duygu birikiyordu. Buraya dönmek, bu yeri görmek... Gelecekte, iki yüz yıl ileride olduğumu bilmediğimden değildi. Elbette biliyordum. Etrafımdaki her şey, uzaylılar, teknoloji, tanıdık gelen hiçbir şeyin olmaması bana bunu söylüyordu. Ama bir şekilde bu, sadece birkaç hafta önce ışıl ışıl ve yepyeni bıraktığım bir şeyi şimdi bu kadar eski görmekten çok farklıydı. Ve bu kadar ölü.

Hadfield için çok üzgündüm.

Komdan Zila'nın sesi yükseldi. *"Aurora, yaşamsal değerlerin hızla yükseliyor. Sıkıntın mı var?"*

"İyiyim," diye yalan söyledim ama sesim hafifçe titredi.

"Köprüüstüne geldik sayılır," dedi Fin. *"Şu tarafta bir asansör boşluğu var. Blokeli değilse oradan yukarı süzülebilir, kriyo katlarını geçebiliriz."*

Kriyo katları. Bambaşka bir dünyada, yepyeni bir hayatta uyanmayı bekleyerek uykuya daldığım yer. Tyler'ın beni, birlikte yola çıktığım bütün o insanların cesetleriyle çevrili bir halde

bulduğu yer. Kalbim küt küt atıyor, kulaklarım uğulduyordu. Kendimi konuşmaya zorladım.

"Ben... onları görmek istiyorum."

"*Be'shmai?*" Kal loş ışıkta beni şüpheli gözlerle süzdü.

"Hatırlayacaksam... herhangi bir şey öğreneceksem, muhtemelen orada olacak." Yutkundum. "Her şeyin olduğu yerde."

Bu cümleler ağzımdan dökülürken son derece mantıklı geldi. Hayatta kaldığım yere, ateşe çekilen bir pervane gibi çekilmiyormuşum da bunu bilimle ilişkilendirmeye çalışıyormuşum gibi. Oğlanlara bunu söylemek, beni deli gibi gösterecek herhangi bir cümle kurmak istemiyordum ama etrafımızdaki koridor artık tamamen canlanmıştı. Yanımızdan gülerek ve konuşarak, hızlı adımlarla geçen insanlarla dolmuştu. Onları hissedebiliyordum. Görebiliyordum. Duyabiliyordum.

Ama hepsi ölüydü. Yankılar gemiye eski kan lekeleri gibi sabitlenmişti.

"*Sana eşlik etmemi ister misin?*" dedi Kal yumuşak bir sesle.

Sessizce ve karşımdaki karaltılara bakarak başımla onayladım.

Hayatım boyunca hiçbir şeyi bu kadar istediğimi sanmıyordum.

"*Altın Çocuk?*" dedi Fin. "*Burada hiç yaşam belirtisi yok ve onların sadece birkaç yüz metre üstünde olacağım? Köprüüstüne tek başına ilerlemem uygun mudur?*"

Tyler uzun bir duraksamanın sonunda cevap verdi: "*İzin verildi. Ama komunuz sürekli açık olsun. Auri, Kal, sizden düzenli güncelleme istiyorum, anlaşıldı mı?*"

"*Emredersiniz, efendim,*" dedi Kal.

Kal zorlandığını belli eden bir inlemeyle asansör kapısını ikiye ayırdı ve bize aradan geçecek yol açtı. Geminin üst kat-

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

larından aşağı kadar uzanan asansör boşluğu çok büyük ve karanlıktı ama en azından burada az önceki hayalet yankıları yoktu. Fin önde, Kal hemen arkamda, kendimizi yukarı doğru ittik. Hayal gücümün ürünü olduğunu biliyordum ama yukarı doğru süzülürken tulumundan Kal'ın vücudunun sıcaklığını hissettiğime yemin edebilirdim. Etrafımdaki yankılara rağmen, bana yaslanmasının nasıl bir his verdiğini hatırlayabiliyordum. Ve bir şekilde orada olduğunu bilmek bile nefes almamı kolaylaştırıyordu.

Aklını işine ver, O'Malley.

"Pekâlâ, sizin durağa geldik, çocuklar," dedi Fin neşeyle boşluğun üstündeki bir kapıyı işaret ederek. *"Ben bir düzine kat yukarıda olacağım."*

"Yardıma ihtiyacın olursa seslen," diye uyardı Kal. *"Ve arkanı kolla."*

"Her zaman." Fin'in gözleri ikimizin arasında gidip geldi. Lenslerinin arkasında bakışlarındaki anlamı çözmek mümkün değildi ama dudaklarındaki gülümseme çok açıktı. *"Sakın benim yapmayacağım herhangi bir şey yapmayın."*

Kal kriyo katının kapılarını iki yana iterek açtı ve ben sesi tulumumun içinden hissederek duvarlara dokundum. Fin yukarı doğru yola devam ederken, Kal karanlığa süzüldü. Ben de kendimi asansörden dışarı ittim ve koridorda Kal'ı takip ettim.

Kriyo bölmelerinin bir noktada kuantum şimşeklerinin etkisiyle erimiş dev kapıları karşımızda yükseliyordu. Mideme buz gibi kelebekler dolmuştu sanki. Çok uzaklardan gelir gibi yankılı sesler duyuyordum.

Işığım önümüzdeki bulanık karanlıkta ince bir yol çiziyordu. Başımı yavaşça çevirmeye dikkat ederek Kal'a baktım. Saç örgüleri kaskının içinde süzülüyor ve gümüş rengi

parlıyordu. Karşımızdaki karanlığa kısık gözlerle bakıyordu. Yüzünün çizgileri pürüzsüz ve sert, elmacık kemikleri onları öpsem dudaklarımı kesecek kadar keskin görünüyordu.

Göz göze geldik. Bakışları güzel, soğuk ve yabancıydı. Ama arkalarında bir sıcaklık ve içimi görebiliyormuş gibi bir derinlik hissedebiliyordum. İçim ürperdi. Tek kelime etmeden koluma bağlı duran Macellan'a uzandı. Önce benim ekranıma, sonra kendisininkine dokundu.

"Ekip kanalını izlemeye devam ediyoruz," dedi. *"Ama şimdi baş başa konuşabiliriz."*

"... Konuşmak istediğimi nereden anladın."

"Gözlerin," dedi kısaca. *"Konuşuyorlar."*

"Ne söylemek istediğimden bile emin değilim," diye itiraf ettim.

"Böyle bir anda ne söyleyeceğini kim bilebilir?" dedi erimiş kapıların ötesinde uzanan kriyo bölmesini işaret ederek. *"Burası insanlarının geleceğinin sonsuza dek değiştiği yer. Ve senin geleceğinin değiştiği."*

"En azından benim bir geleceğim olabildi," dedim usulca. Çünkü omuzlarımda ağırlığını hissettiğim, kalbimi hızlandıran, dilimi damağımı konuşmayı güçleştirecek kadar kurutan buydu. "Başka kimse bunu yapamazken ben buradan sağ çıktım. Bunca insanın hayatları, umutları, aileleri ve hikâyeleri varken, beni yaşamaya layık kılan, onları kılmayan özelliğim neydi?"

Kal'ın cevabı yumuşak ve ciddiydi. *"Zordur. Geride kalan olmak."*

Ve elbette Kal'ın gezegeninin tamamının yok olduğunu o zaman hatırladım. Bugün hayatta olan Syldrathilerin tamamının evsiz ve vatansız olduğunu. Bense sadece bir gemi için ağlamaklı olmuştum.

"Kal..." dedim.

"*Ne diyeceğini biliyorum.*" Sözümü kibarca kesti. "*Ama kayıplar karşılaştırılamaz, be'shmai. Niyetim bu değil. Ben sadece ne hissettiğini anladığımı söylemek istedim. Ve acını üstlenebilseydim, bunu yapardım.*"

Kapılarda durduk ve eldivenli elimi onunkine uzattım. Her zamanki gibi belli belirsiz bir tereddüt yaşadı. Sonra elimi, en başından beri tek yapmak istediği buymuş gibi, sıkıca kavradı. Syldrathiler başkalarına dokunmazlar, bunu Macellan'dan öğrendim. Ama elimde değildi, ona dokunmaya ihtiyacım vardı ve Kal'ın bundan hoşlanmaya başladığını hissediyordum, bu yüzden kendimi tutmadım. Dokunmak, sözcükler sık sık olduğu gibi yetmediğinde iletişim kurmanın bir yoluydu.

Kal karanlıkta bana baktı ve beni ne kadar çok istediğini hissettim. Bunu, tıpkı o yankıları gördüğüm gibi, neredeyse görebiliyordum. Ondan dalgalar halinde yayılan ve sadece beni yakma korkusuyla kontrol altında tuttuğu yanan altın ve gümüş rengi ipleri. Ama gözlerine bakarken beni yakmasını istediğimi fark ettim. Beni ateşe verirken vücudunu vücuduma yasladığını hissetmek istediğimi. Ve bunu onun da istediğini biliyordum.

Daha yeni tanışmış iki insan olarak, su çoktan boyumuzu aştı.

Anın büyüsü Fin'in komdan yükselen cızırtılı sesiyle bozuldu.

"*Pekâlâ,*" dedi ekibimizin Teknisyen'i. "*İyi haberlerim var, çocuklar.*"

"*Hey, büyük değişiklik,*" dedi Tyler.

"*Şaka yapıyordum. Aslında kötü haberlerim ve daha kötü haberlerim var.*"

Tyler, "*Yaradan aşkına, Finian,*" diye homurdandı.

"Evet, biliyorum, farklı bir kişiliğim," dedi Fin. *"Şimdi, kısaca, birisi buraya bizden önce gelmiş ve karakutuyu zemindeki yerinden oyup çıkarmış."*

"Harika," dedi Tyler iç geçirerek.

"Yani karakutunun her yerde olabileceğini mi söylüyorsun?" dedi Scarlett.

"Hımm hayır," dedi Fin. *"Bu cerrahi beceri gerektiren bir iş. Holocamımın göstergeleri bu yanıkların belki de yirmi saatlik olabileceğini gösteriyor. Benim tahminim karakutuyu Hephaestus oğlanlarının söktüğü ve konvoydaki öncü çekiciye yüklediği yönünde."*

"Sorunumuz var," dedi Tyler.

"Bu konsolları çalıştırıp yedekleme aramak imkânsız, hem zaten neredeyse tamamen erimiş durumdalar. Bana birkaç dakika verin, etrafa bakacağım ama çok iyimser değilim. Kudretli dehamın bizden yana olmasına rağmen."

"Kal?" dedi Tyler. *"Sen ya da Auri bir şey buldunuz mu?"*

Kal gözlerimin içine baktı. *"Bulmak üzere olabiliriz. Beklemede kalın."*

Anladığını umarak gözlerinin içine baktım.

İçeri girmek istemiyordum. Mecbur olduğumu bildiğim şeyi görmek istemiyordum.

Ama bunu kontrol etmeliydim.

Bunu yapabilirdim.

Elimi sıktı ve başıyla işaret verdi. Tek kelime etmeden konuştu. Ve onun yanında kendimi daha güçlü, daha fazla hissederek, nihayet cesaretimi topladım ve kriyolara açılan kapıdan geçtim.

Kendimizi, tankların sonu gelmek bilmeyen tabutlar gibi istiflendiği bir dizi geniş odadan birinde bulduk. Odanın sol

tarafı tamamen havaya uçmuştu ama sağ taraftaki bütün cesetler huzur içinde dinlenmeye devam ediyordu. Orada kimler vardı acaba? Diğerleri neredeydi? Arkamızda bir yerde, geminin harabeye dönen kısmında havada süzülüyor ya da Kat'ın sonsuzluğunda ebediyen yuvarlanıyor olabilirler miydi?

Kal, *"Be'shmai?"* deyince elini parmaklarını kıracak kadar sıktığımı fark ettim.

Buraya, bu odaya daha önce de gelmiştim. Ve bir anda o ana döndüm. Gemide oryantasyon turundaydım. Pamuk şekeri pembesi küt saçları olan neşeli bir kadın bize grup halinde odaları gezdiriyor ve hepimizin birkaç gün içinde, seyahat hazırlıklarının yorgunluğunu üstümüzden atmak için iyi bir öğle uykusuna yatabileceğimizi söyleyip espriler yapıyordu.

Kimimiz gergin gergin gülüştük. Kriyo hâlâ yeni bir teknoloji, Kat ise gizemli bir yerdi ve bir anda, şimşek çakmış gibi, tur rehberimiz kurumuş bir cesede dönüşüverdi. Etrafımızdaki herkes ölüye dönüştü, yüzleri cansızlaştı ve süzülerek uzaklaştılar.

Kal'ın beni sarstığını hissediyor ama tepki veremiyordum. Bütün vücudum içimde bir kasırga büyüyormuş gibi uğulduyordu ve kontrolü sağlamak için çırpınıyordum. Etrafımızdaki alan yankılarla, yürüyen, konuşan, yanımızdan ve gerçek olmayan, yüzyıllar önce ölüp unutulan bizmişiz gibi içimizden geçen insanlarla doluydu.

Kal'ın zihninin içindeki koyu mor rengi ve içine dokunmuş altın ve gümüş iplikleri artık algılayabiliyordum. Bana kız kardeşinin aksine Yolyürüyen annesinden bir şeyler aldığını düşünmediğini söylemişti ama o anda yanıldığını anladım. Altın rengi iplikleri o kadar derine gömülüydü ki orada olduklarının kendisinin bile farkında olduğunu sanmıyordum.

Ama kendi gece mavimle onun zihnine tutundum ve gümüş rengi yıldız ışığım vahşi bir dansla dönmeye başladı. Onu bir türlü durduramıyordum. Zapt edemiyordum.

Etmeliydim.

ETMELİYDİM.

Artık koridorda değildim ama oradaydım, peş peşe çakan şimşeklerin habercisi olduğu değişimlerle üstüne yeni yerler yığılıyordu. Gemi bir anda Ra'haam'ın asmalarıyla doldu, yapraklar kripodları taşıyan iskeletleri sarıverdi. Ve sonra Aurora Akademisi'nin revirinin ışıkları gözlerimi kamaştırdı. Sonra ışık Kal ve Tyler'ın Bükülmezlerle dövüştüğü Sempiternity'deki spor barının renkli ekranlarına dönüştü. Ve hemen ardından kıvrılıp bükülerek Casseldon Bianchi'nin balo salonunun şekline büründüler. Davetlilerin, dansçıların uğultusunu, müziğin gümbürtüsünü duydum ve ritim bir anda koşan ayak seslerine dönüştü.

Uğultu tezahürat şeklini aldı ve kendimi eskiden yaşadığım yerin koşu pistinde, lise öğrencilerinin arasında gördüm. Ve sonra öğrenciler kurumuş cesetlere dönüşüp un ufak oldular.

İçimde, bir barajı zorlayan sel suyu misali bir gücün biriktiğini hissediyordum. Cat'in bir elini uzatarak bana döndüğünü gördüm, sonra gözleri titreşip mavi renge büründü, göz bebekleri çiçeklere dönüştü ve çığlık attı. Amiral Adams'ın bir kameranın objektifinden bana baktığını gördüm. Kal'ı şu anda üstünde olan uzay tulumunun içinde gördüm, oysa gerçek Kal hâlâ yanımda duruyordu. Hayalî bir görüntü. Bir hayalet. Bir gelecek. Bir darbeyi savuşturmaya çalışır gibi ellerini kaldırdı ve sonra bir atış tam göğsüne isabet etti. Korkunç bir çığlık atarak geri uçtu.

"KAL!" diye haykırdım.

Uzakta bir yerden beni eve, kriyo bölmelerine, *kendime* çağıran sesini duydum. Ama hayalî görüntü, hayalet, gele-

cekteki Kal, göğsünde dumanı tüten bir delikle arkasındaki duvarın dibine yığıldı ve içimde büyüyen kasırga bir keder, öfke ve korku hengâmesi halinde infilak etti.

Ben...

Bunu yapamam.

YAPAMAM.

Bir anda vücuduma geri çekildim, kontrolümü kaybettim ve güç Kal ve benim merkez üssü olduğumuz kusursuz bir yıkım küresiyle dışa doğru fışkırdı. *Hadfield*'ın duvarları dışa doğru soyuldu, etrafımızdaki kriyopodlar ufalandı ve bedenler boşluğa yuvarlandı. Ayaklarımızın altındaki zemin parçalandı, üstümüzdeki tavan yırtılırcasına dağıldı ve sağ gözümden bir işaret feneri gibi parlayan gümüş rengi bir ışık fışkırdı.

"Yaradan aşkına, o neydi öyle?" diye kükredi Finian.

Diğerlerinin komuna bağırdığını hayal meyal duydum. *Hadfield* etrafımda sarsılıyordu ve sanırım Kal beni de yanında sürükleyerek hareket ediyordu. Güç içimden sel misali taşıyordu, içimdeki baraj yıkılmıştı ve ellerimi gittikçe büyüyen çatlaklara bastırıyordum.

Etrafımı saran pusun arasından Tyler'ın sesini duydum. *"Acil erişim! İşaret kulelerine hedef alarak* Sıfır*'ı* Hadfield*'ın yanına getireceğim. Harekete geçin, haydi!"*

Kal'ı göremiyordum. Tek görebildiğim kayalık, çorak bir manzara, soluk gri renkte kum ve moloz, koyu mavi gölgeler ve üstümüzde cansız bir gökyüzüydü.

Burayı daha önce hiç görmemiştim ve tek istediğim, oraya girmekti.

Kal'ın kolları beni sardı.

Görüntü silindi.

Her şey karardı.

9

KAL

Her şey sessizdi.

Hadfield'ın gövdesi gece mavisi kusursuz bir küre halinde soyularak parçalandı, kriyo bölmeleri bir anda imha oldu. Aurora'nın şok dalgasının gücü karşısında titanyum ve karbit yüzeyler bükülerek dağıldı ve görkemli geminin karnı içten dışa infilak ederken onu sımsıkı tuttum. Plasçelik, metal ve cam parçaları patlayarak sonsuzluğa püskürürken, fırtınanın, be'shmai'min karanlıkta bir fener gibi parlayan sağ gözüyle dizginlerinden saldığı bu kaosun tam merkezinde bizi yerimize sabitleyebilmek için tulumumun itici güç ünitesini çalıştırdım. Ve her şey ama her şey mutlak bir sessizlik içinde olup bitti.

"Kal, durum bildir!" dedi Ty komdan. *"Finian, durum?"*

"Ben iyiyim!" diye bağırdı Finian. *"Ama iç çamaşırlarım için aynı şeyi söyleyemem. Yaradan aşkına, bize ne çarptı öyle?"*

"Aurora," diye yanıtladım onu sıkıca tutarak. "Cesetler, burada olmak... Bir şey gördü. Kontrolünü kaybetti."

"Sen iyi misin?" diye sordu Tyler.

Nasıl iyi olmazdım ki? O kollarımdayken, nasıl mükemmelden daha azından bahsedebilirdim? Sıfır yer çekiminde

saçları başının etrafında dalgalanıyor, kirpikleri çilli yanaklarının üstünde kırpışıyordu. Sağ gözündeki göz kamaştırıcı ışık şimdi etkisini kaybederek normal bir ışıltıya dönüşmüştü ve tenime bir ateş ışığının sıcaklığını yansıtıyordu. Her çizgisini, her kıvrımını ezbere biliyordum. Parmak uçlarımı kaskının vizörüne bastırıp oradan...

"Kal, durum bildir!"

"Aurora yarı baygın," dedim. "Hâlâ kriyo bölmesindeyiz. Bölmeden geri kalanda yani. Hephaestus güvenliği burada olduğumuzu kesinlikle anlayacak. Talimatınız var mı, efendim?"

"Olduğunuz yerde kalın," dedi Tyler. *"Fin'i kurtarıyoruz, sonra sizi almaya geleceğiz."*

"Anlaşıldı."

Ve dediğini yaptım. Olduğum yerde kaldım. Aurora'yı göğsüme bastırarak. Gövdesinin büyük kısmı parçalanan *Hadfield* enkaza dönmüştü. Bizi çeken çekici umutsuzca yavaşlamaya çabalıyordu ve momentumumuzu durdurma stresi *Hadfield*'ı parçalamaya devam ediyordu. Kaskımın içine dijital bir uyarı görüntüsü yansıtıldı ve Hephaestus güvenlik gemilerinin dışarıdaki karanlıkta kümelendiğini gördüm. Aralarında uçuşan panikli iletileri hayal edebiliyordum.

Kimseye görünmeden gizlice hareket etme şansımız tamamen yok olmuştu.

Ve almaya geldiğimiz karakutu hâlâ bizde değildi.

"Ka... Kal?"

Aurora konuşunca kalbim yerinden oynadı ve oniks ve inci karışımı gözlerine bakarken, evrenin ayaklarımın altından çekildiğini hissettim.

"Her şey yolunda, be'shmai," dedim. "Her şey yolunda."

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Gücün. Kontrolü kaybettin."

Etrafımızdaki yıkım ve kaosa şaşkınlık içinde bakarak, *"Çok... üzgünüm,"* diye fısıldadı. Burun deliklerinde biriken ve sıfır yer çekiminde tenine yapışan parlak kırmızı kanı görebiliyordum. *"Ben... daha iyi olduğumu sanıyordum."*

"Öylesin," dedim gözlerine dikkatle bakarak. "Daha iyi olacaksın."

Başını iki yana salladı. *"Gördüğüm..."*

"Ne gördün, be'shmai?"

Gözlerime bakınca içindeki korkuyu hissettim. İliklerine kadar işleyen korkuyu ve kederi. *"Seni gördüm... Vurulduğunu. Çok kötü."*

Bir anda hızlanan kalbimi irade gücüyle sakinleştirmeye çalıştım. Savaşsoyu ölümden korkmazdı. Savaşsoyu acıdan korkmazdı. Savaşsoyu ancak hiçbir zaman zafer yaşamamaktan korkardı. Bunu bana babam öğretmişti.

"Nasıl?" diye sordum.

Başını iki yana salladı ve gemi etrafımızda parçalanmaya, payandalar yıkılmaya, duvarlar bükülerek ayrılmaya devam ederken yüzünü buruşturdu. Dizginlerinden saldığı yıkımın büyüklüğü ürpertici olmalıydı. Gücü, korkutucuydu.

Oysa ben sadece hayranlık hissediyordum.

"Bulanık," dedi. *"Vuruldun. Bir gemideydin... Koyu gri bir renk gördüm. Tüylü zarlar. Sen... Şu andaki gibi giyinmiştin."*

"Kimse bana bir şey yapmayacak," dedim gülümseyerek. "Sen yanımda olduğun sürece, ben yenilmezim."

Başını iki yana salladı ve *"Kal, yanında değildim,"* diye fısıldadı.

"Kal, beni duyuyor musun?"

Sesimin iletilmesi için holocamıma dokundum. "Olumlu, efendim."

"Fin'i aldık. Randevu için koordinatları gönderiyorum. Şu anda güvenlik üstümüze çullanmış durumda, bu yüzden çok hızlı gidiyoruz. Zila size kılavuzluk edecek."

Alçak ve sakin bir ses, *"Beni duyabiliyor musun, Lejyoner Gilvraeth?"* dedi.

"Evet, Zila, çok net duyuyorum."

"Şu anda peşimizde Tırpan sınıfı on üç savaşçı ve Orakçı sınıfı iki kruvazör var, bu yüzden füze ateşiyle kavrulmak istemiyorsak saatte bin beş yüz kilometre hızın altına inemeyiz."

"Anlaşıldı."

"Hızımıza uymanız ve Sıfır*'ı yakalayıp biz uçarken yükleme hangarına iniş yapmanız gerekecek."*

"Saatte bin beş yüz kilometre hızda," dedim.

"Doğru," dedi Zila duygusuz bir sesle.

"Anlaşıldı."

Aurora gözleri şaşkınlıktan büyümüş bir halde, *"Böyle bir şey mümkün mü ki?"* dedi.

"Lejyoner Gilvraeth'in bunu başarması bir insanın başarmasından daha muhtemel," dedi Zila. *"Syldrathi refleksleri Terralılarınkinden üstündür. Takip ekseni* X *boyunca* Sıfır*'ın hızına uyabilir ve yaklaşma ekseni* Y *boyunca yüz kilometrenin altında tutabilirse, hesabıma göre bu manevrayı başarıyla gerçekleştirme şansı yaklaşık altı yüzde..."*

"Teşekkürler Zila, şu anda matematiksel analize ihtiyacımız yok," dedi Tyler. *"Kal, sana uçuş yolunu gönderdim; sadece iticini son kademede çalıştır ve Zila'nın işaretlerini takip et."*

"Anlaşıldı."

"Bunu yapabilirsin, dostum," dedi Tyler.

Kollarımın arasındaki Aurora'ya baktım ve gülümsedim.

"Biliyorum," dedim.

"On saniye, Lejyoner Gilwraeth," dedi Zila.

Aurora çenesini sıkarak başını salladı. Kollarını belime sarınca midem bir düzine takla atarak döndü.

"Sekiz saniye."

Dişlerimi sıktım, derin bir nefes aldım.

"Altı."

"Kal?" dedi Aurora.

"Dört."

"Evet, be'shmai?"

"Üç."

Yukarı uzandı ve yüz siperliğini yanağımı öper gibi benimkine bastırdı. Aramızda sadece birkaç milimetrelik iki vizör vardı. Ilık ve yumuşak nefesi plasçeliği buğulandırıyordu. Evren tamamen durmuştu sanki.

"İki."

"Başaracaksın," dedi gözlerime bakarak.

"Şimdi."

İticilerimi son güç devreye sokmamla birlikte *Hadfield*'ın enkazı içinde harekete geçtik. Önce yavaşça ilerleyerek bizi parçalanan devasa duvarların ve tonlarca metalin arasından geçirip bir süre sonra ürkütücü bir hıza ulaştım. Yaklaşan *Sıfır*'ı dijital vizör içi göstergelerimde etrafı yanıp sönen kırmızı noktacıklar tarafından sarılmış küçük yeşil bir nokta olarak görebiliyordum. Aurora ve ben ise küçük beyaz bir benekten ibarettik.

Ev büyüklüğünde kocaman metal levhalar etrafımızda pelür kâğıt gibi yırtılarak savrulurken, bizi bu döküntü fırtınasının arasında ilerletiyordum. Artık hayli hızlanmıştık,

herhangi bir çarpışmanın bizi öldürebileceği kadar. *Hadfield*'ın gövdesinin dışındaki siyahlık patlamalar ve iz sürücü ateşiyle aydınlanmıştı ve onu içimde hissedebiliyordum. Olmak için yetiştirildiğim şey, dışarıda yaşanacak savaşın ve dökülecek kanların düşüncesiyle kıvranıyordu.

I'na Sai'nuit.

Ama onu geri ittim. Kendimden uzağa.

"Bana sıkı tutun," dedim Aurora'ya.

Aurora hayretle bakan gözlerini bana kilitleyerek iyice sokuldu. Etrafımıza kaos hâkimdi; *Hadfield* dağılmaya devam ederken kırık metallerden oluşan bir yıkıntı fırtınası esiyordu. Ben kollarımın arasında Aurora'yla havada takla atan devasa devrelerin, başımın sadece bir metre uzağından geçen yirmi tonluk bir bölme kapağının arasında sarmal çizerek ilerlerken, *Sıfır* gittikçe yaklaşıyordu.

"Hızın yetersiz, Lejyoner Gilwraeth."

Yaklaşan *Sıfır*'ı gördüm. Paslı ve çirkin görüntüsüne rağmen bir şeref kılıcı gibi hızla ve dümdüz bize doğru uçuyordu. Hephaestus savaşçılarının karanlıkta ateş böcekleri gibi etrafında toplandıklarını gördüm. Vizör göstergemde belirtilen yoldan şaşmadan rotamı ayarladım. İtici ünitem artık maksimum hızdaydı ve yükleme hangarı bizi karşılamak için açık bekleyen ve ışığı karanlıkta parlayan gemimizi yakalamak için pürüzsüz bir yay çizerek yukarı süzüldük. Geceye iz sürücü ateşi saçılırken Aurora bana nefesimi kesecek kadar sıkı sarıldı. Kalbim kaburgalarımın arasından fırlayacak gibi çarpıyordu.

"Yaklaşıyoruz," dedim sadece.

"Sizi görüyorum!" diye bağırdı Tyler. *"Sadece birkaç saniye daha."*

"Alfa, rota ayarı, sıfır nokta dört derece..."

"Tamamdır, tamamdır!"

"Kal, yukarı çek!"

Bulanık bir paslı metal görüntüsü. Tertemiz bir ışığın parıltısı. Kollarımın arasında güzel bir kız. Ve etrafımızdaki her şeyin sessizliği. Her şeyi ağır çekimde görür gibiydim. *Sıfır* karşımızda gittikçe büyürken, küçük hayatımın küçük anları gözlerimin önünde çakıp kayboluyordu. Kız kardeşim ve ben, babamızla birlikte lias ağaçlarının altında durmuş, Dalga Yolu'nda antrenman yapıyoruz. İçerideki Düşman esniyor, geriniyor, ellerinin altındaki koyu renkli toprakta bir çiçek gibi açıyor. Annem yüzüme dokunmak için elini uzatıyor, paylaştığımız morluklar gözlerini yaşartıyor, sözleri ruhumda çınlıyor.

Şiddette sevgi yoktur, Kaliis.

"Yaklaşıyoruz!"

Işık büyüdü ve açık hangar kapısından içeri süzülürken Aurora'ya daha sıkı sarıldım. Hızımızı kesmek için iticime vurdum ve karşı uçtaki duvara çarparken Aurora'ya vücudumla kalkan olmak için olduğum yerde büküldüm. Duvara çarpıp yere düşerken, dişlerim dilimi kesti, beynim kafatasımın içinde sarsıldı. Arkamızda kapanan hangar kapılarının titreşimini hissettim. Aurora nefes nefese kollarımın arasında yatıyordu. Hırpalanmış. Nefes nefese.

Ama hayatta.

Yer çekimi geri dönüyor, saçları yüzünün iki yanına dökülüyordu, burnunda kan vardı. Ama bana bakmak için doğrulurken, hayatım boyunca gördüğüm en güzel manzaraydı. Hangara atmosfer geri dönmüştü. Kıskaçlarını el yordamıyla bulup çözdüğü kaskı başından hızla çıkardı ve saçlarını zafer kazanmış gibi ışıldayan gözlerinin önünden çekti.

"Yaradan aşkına, inanılmazdı," dedi nefes nefese.

Şaşkın ve sersemlemiş bir halde sırıtıyordu. Gözlerinde delice bir bakış vardı; her şeye rağmen *hayatta* olduğumuzu düşünmek bile insanı delirtmeye yeterdi. Ve ben ne yaptığını anlamadan, uzanıp benim kaskımı da çıkardı.

"İnanılmazsın."

"Aurora..."

Ve sonra, dudakları dudaklarıma kapanarak her tür düşünceyi ve sözcüğü nefessiz bıraktı. Tulumumu sıkıca kavrayıp beni kendine çekti ve onu göğsüme neredeyse canını acıtacak kadar sert bastırınca iç geçirdi. Kollarımın arasında capcanlı ve sıcacık bir rüyaydı ve kokusu ve tadıyla, verdiği hisle yanıyordum. O duman ve yıldız ışığıydı, kan ve ateşti; damarlarımda akan, zaman kadar eski ve Boşluk kadar derin bir şarkıydı ve onun dilinin yumuşacık kıpırtısını dilimde hissettiğim anda, beni neredeyse yok ediyordu.

Öpüşmek.

Bu kadar muhteşem bir şey için ne küçük bir kelime.

İlk öpüşmemiz.

Ağzının tatlı ve telaşlı yumuşaklığı, dudağıma batan dişleri, saç örgülerimin arasına uzanan parmak uçları beni âdeta tutuşturmuştu. Dokunuşu çıldırtıcıydı, benim halkımdan biri için içinde çok fazla ağırlık, arkasında çok fazla vaat vardı ve o anda benim için onu kollarımın arasında hissetmek dışında hiçbir şey kalmamıştı. Hiçbir şey. Ve gözlerimin gerisinde, ilk gün doğumu misali iki kelime parlıyordu.

Daha fazla.

Daha fazlasını almalıydım.

Darbe bizi yana doğru savurdu ve acil durum ışıkları yanıp sönmeye başlarken, *Sıfır*'ın yükleme hangarında alarmlar ötmeye başladı. Birbirimizden ayrılırken Aurora'nın dudakları

şiş ve aralıktı ve ağzımda hâlâ kanının tadı vardı. Yer ayağımızın altında sarsılıyordu.

"*Siz ikiniz iyi misiniz?*" dedi Tyler komdan.

Aurora'nın gözlerine baktım, gülümsemesi o güne dek bildiğim tek cennetti.

"Mükemmeliz," diye fısıldadı.

"*Sizi sıkıştırmak istemem ama döviş uzmanımızın bana yardımı dokunabilir!*"

Zihnimi temizlemek için gözlerimi kırpıştırdım ve kendimi nefes almaya zorladım.

"Geliyoruz, efendim."

Aurora beni bıraktı ve onu da yanımda çekerek yukarı doğru süzüldüm. Orada oyalanmaktan daha fazla isteyeceğim hiçbir şey yoktu. O öpüşün arkasındaki sözsüz vaade yavaşça gömülmekten. Ama tehlike en az onun içimde tutuşturduğu ateş kadar parlaktı. Bu yüzden elini tuttum ve topallayarak ve kan içinde, ana koridordan köprüüstüne doğru koştuk.

Scarlett konsolundan kafasını kaldırdı ve göz kırptı.

"İyi uçuştu, Kas Adam."

"Durumumuz ne?" dedim yerimi alırken.

"Kruvazörlerden biri *Hadfield* moloz sahasından kritik hasar aldı," dedi Zila. "On savaşçı ve ikinci kruvazör hâlâ peşimizde."

"Yardım çağrısı yapıyorlar," dedi Finian. "Gemimizin kimliği ve video görüntüsüyle."

Tyler etrafımızdaki konvoyun arasında zikzaklar çizerek ilerlerken, "Bizi korsan sanıyorlar!" diye bağırarak kontrol kollarına asıldı. "İletilerini bozabilir misin?"

Fin başını hayır der gibi salladı. "Ben gemiye dönmeden önce yollamışlar. Sonuçta mucizelere imza atmıyorum, Altın Çocuk!"

Scarlett öten alarmları bastıran bir sesle, "Zümrüt Şehri'nden kaçarken bizi izleyen kim varsa bu gemide olduğumuzu öğrenecek!" diye haykırdı. "TSK. KİA. Diğer lejyonerler. Ödül avcıları. Donanma buraya gelince, bu sektör ismi lazım değillerimden bile daha fazla kızışacak."

"Teşekkürler, Scarlett. Şu anda iç çamaşırının durum raporuna hiç ihtiyacım yok!" diye kükredi Tyler.

"Şey, belki ben biraz daha dinleyebilirim," dedi Fin.

Aurora'nın holocamı cebinde öttü. "KAYITLARA GEÇEN İLK İNSAN İÇ ÇAMAŞIRI KASIK ÖRTÜSÜ OLARAK BİLİNEN..."

Tyler, "Sessiz mod!" diye bağırdı.

Etrafımızdaki karanlık iz sürücü ateşleriyle aydınlanıyordu. Arka elektromanyetik toplarımızı ateşledim ve karşılığını güçlü bir ışık parlaması ve sessiz bir patlamayla aldım. Savaşçılar ateşe karşılık verdiler ama *Sıfır*'ın ekransavarları ve engelleticileri son teknolojiydi ve şimdilik sürüden hâlâ ilerideydik. Tyler Sıfır gibi As olmayabilirdi ama yine de etkileyici bir pilottu ve bizi etrafımızdaki geniş bir alana yayılmış devasa enkaz parçalarının üstünden ustalıkla uçuruyor, bozuk gemilerin arasından bir dansçı gibi kıvrılarak ilerliyordu.

"İç çamaşırları bir yana," dedi Scarlett, "mümkünse kıçımı pantolonumun içinde tutmayı tercih ederim. Gerçek bela gelmeden buradan çıkmalıyız."

"Karakutuyu hâlâ almadık," diye belirttim. "Şimdi çekilirsek, konvoya tekrar yaklaşmak için bir şansımız daha olmaz."

"Karakutunun nerede olduğunu bilmiyoruz ki," dedi Zila.

"Dediğim gibi, muhtemelen öncü çekiciye yüklemişlerdir," dedi Finian.

"Pekâlâ, kötü haber şu. Durup kontrol edebilelim diye hız kesen yok!" diye bağırdı Tyler. "Ve bize ateş açan bu güruha yenilerinin eklenmesi an meselesi."

Altımızdan hızla geçen bir füze grubu bir hurdanın dış gövdesinde siyah bir oyuk açarken, alarmlar ötmeye devam ediyordu. Nabzım hızlanmıştı, parmak uçlarım karıncalanıyordu ve Aurora'nın öpüşünün anısı ve etrafımdaki çatışmanın heyecanıyla içimde yakıcı bir haz büyüyordu.

Kendimi yenilmez hissediyordum.

Kırılmaz.

"Ben onu geri alabilirim," diyen sesimi duydum.

Scarlett bana alev kırmızısı saçlarının arasından gözlerini kırpıştırarak baktı. "Senin kafan mı iyi?"

"Kal..." dedi Aurora.

Kontrol kollarının üstüne eğilmiş olan Alfa'ma bakıyordum.

"O veriye ihtiyacımız var, efendim," dedim. "Buradaki fırsatı kaçırırsak konvoyun koruması iki katına çıkar. Ve yirmi dört saatten kısa süre içinde kenetlenmiş olacaklar. Bu tek şansımız. Beni o öncü çekiciye yaklaştırın. Geri kalanını ben hallederim."

Tyler gözlerini gösterge ekranlarından bana çevirdi.

"İnan, Kardeş," dedim.

Çenesi kasıldı ama başını onaylar gibi eğdi.

"Bizi olabildiğince yaklaştıracağım."

Ayağa fırlamıştım bile. Kanım tutuşmuştu sanki. Ben silah dolabından bir şok tüfeği ve bir termeks şok kapsülü alırken Fin iç geçirerek ayağa kalktı.

"Sen nereye?" dedi Scarlett.

"Onunla gidiyorum."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Cidden, bir yerlerde bir CO sızıntısı falan mı var?" dedi Scarlett bir Finian'a bir bana bakarak. "Ya da ben başka yere bakarken hepimiz mankafa kahramanlık hastalığına falan mı yakalandık?"

"Bu ekibin Teknisyen'i benim." Fin omuz silkerek tulumunun bütünlüğünü kontrol etmeye koyuldu. "Peri Çocuk gökten kafasına düşse ve kıpırdansa bir karakutuyu tanımaz."

Scarlett yüzünü buruşturdu. "Siyah olduklarını tahmin ediyorum. Ve de ne bileyim... kutu şeklinde falan?"

"Pekâlâ, affınıza sığınıyorum ama Bayan Alay Abidesi," dedi Finian kaşını kaldırarak, "siyah değil, turuncu olurlar. Kaza durumunda bulunmalarını ve kurtarılmalarını kolaylaştırır. Ayrıca, zaten tulumluyum. Ve tartışacak zamanımız yok."

Dolaptan aldığım ikinci tüfeği köprüüstünün karşı tarafına doğru fırlattım ve yeni tamir ettiği dış iskeletinin hızlı yınlamasıyla Finian tüfeği havada yakaladı. Scarlett yenilgiyi kabul eder gibi ellerini kaldırdı. Zila, Aurora'nın yanına çömelmiş yaşamsal değerlerini kontrol ediyor ve dudaklarındaki kurumuş kanı temizliyordu. Be'shmai'mle göz göze geldik. Korkusu bakışlarından okunuyordu. O gözlerde ateş görüyordum. Öpüşmemizin anısını, arkasındaki vaadi ve aramızdaki sonsuzlukta asılı duran *daha fazlası* beklentisini.

"Döneceğim," dedim.

"Dönsen iyi olur," dedi.

Finian'a başımla işaret verdikten sonra, koridordan ikincil havakilidine koştum. Kaskımı taktım. Vizör göstergemi aktive ettim ve konvoy gemileri arasında zikzaklar çizerken *Sıfır*'ın dış gövdesinden alınan görüntüleri izlemeye başladım. Elektromanyetik toplarımızın otomatik ateşi fazla uzun ömürlü olmasa da savaşçıları bizden uzak tutacak kadar iyiydi ve en-

gelleyiciler de kruvazörlerle aramızdaki mesafeyi koruyordu. Ama daha fazla bela gelirse –ki yolda olduğuna hiç şüphe yoktu– silahlarımız yetersiz kalırdı.

Finian havakilidinde yanıma gelince, "Hızlı olmalıyız," dedim. "Endişelenme," dedi Betraskalı kaskını takarak. *"Bunu sadece etkileyici görünmek için yapıyorum. Orada olmamız gerekenden daha uzun süre kalmak istemem."*

Gözlerime baktı ve sırıttı.

"Evet, evet, biliyorum. Pek savaşçı sayılmam, Kal."

Onu, elindeki tüfeği, uzay tulumunun altındaki dış iskeletinin yumruklarını baştan ayağa süzdüm. Bu Betraskalı tuhaf biriydi. Hüzünle dolu narin bir kalbin etrafına inşa edilmiş, sivri köşeli bir kabuk. Aslında biz Savaşsoyu kırılganlığa merhamet duymazdık. Engeli, Finian gibi birinin kardeşlerim arasında bir kenara itilmesine, zayıflığı hizbin geri kalanına bulaşmasın diye Drakan'a atılmasına neden olurdu. Bizde usul buydu. Sadece güçsüzler merhamet arardı. Ve sadece en güçsüzler merhamet duyardı.

Ama şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu anlıyordum. Finian'da diğer Savaşsoyluların da gıpta edeceği bir cesaret görüyordum. Bu çocuk hiçbir şey istemiyordu. Kayırılmak. Kendine ait bir daire. Hayatının her anını acı içinde yaşıyordu ama yine de yaşıyordu. Ve pek çoklarının çoktan yere serilmiş olacağı bir durumda dimdik ayakta duruyordu.

"Bana savaşçı gibi görünüyorsun, Finian de Seel," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı. Konuşmak ister gibi ağzını açtı ama...

Tyler, *"Öncü çekiciye yaklaşıyoruz,"* diye bildirdi. *"Elli kilometre sonra yaklaşacağız. Elimden geldiğince yaklaşacağım ama yine de hızlı hareket etmeniz gerekecek."*

"Anlaşıldı." Finian'a baktım. "Buna hazır mısın?"

Başını evet der gibi salladı ve yumruklarını duvardaki düzenekten geçirdi. "*Hazırım.*"

Dış kapının kontrol düğmesine bastım ve kısa süreli bir hava akışının ardından bir kez daha sessizlik çöktü. Tyler arkamızdan açılan ateşin arasında zikzaklar çizerek kıvrılıp bükülürken, konvoy gemilerinin yanımızdan akmasını, yıldızların takla atıp dönmesini seyrettim. Anın güzelliğini âdeta hissediyordum. Kanımdaki, dizginlerinden kurtulmak için yanıp tutuşan savaşı.

Şiddette sevgi yoktur, Kaliis...

Motorları ışıl ışıl yanan öncü çekiciye yaklaşırken etrafımızdaki karanlık elektromanyetik topların ve füze patlamalarının ışığıyla aydınlanıyordu. Çekicinin karnındaki TOTENTANZ yazısını gördüm. Finian'a başımla işaret verdikten sonra iticilerimi çalıştırdım. Vizör ekranlarımızda dijital bir geri sayım vardı. *Sıfır* zikzaklar çizerek her saniye biraz daha yaklaşırken çekici sonunda bütün görüşümü kaplayacak kadar büyüdü.

Dudaklarımda hâlâ Auora'nın öpüşünden kalan karıncalanmayı hissediyordum.

"Şimdi," dedim.

Kendimizi havakilidinden dışarı bırakmamızla *Sıfır*'ın öncü çekiciden hızla uzaklaşması bir oldu, sessizce üstümüzde süzülürken motorlarının sıcaklığını hissedebiliyordum. Etrafımızdaki sonsuz siyahlık alev almıştı sanki, sırtlarımızdaki roketler bizi *Totentanz*'ın yan tarafına çarpmadan yavaşlatacak şekilde son kapasite çalışıyordu. Hedefimi tam karşımızda görüyordum, ana itici dizisinin hemen altında üçüncü derece bir havakilidi. Ben önde, Finian hemen arkamda karanlığın içinden hızla fırlarken, kalbim göğsümün içinde fırtına estiriyordu.

Aşağı uzanıp manyetik botlarımı devreye soktum ve çarpmanın etkisine hazırlık olarak dizlerimi kırdım. İticilerim sarsılarak kapandı ve ani hız kesimi karnımı ayaklarıma doğru çekti. *Totentanz*'ın yan tarafına sertçe çarparken sağ botum kayarak boşluğa geldi ama diğeri havakilidi kapısının tam altında kemiklerime kadar sarsan ani duruşum sırasında, yüzeye tutunabildi. Döndüm ve arkamdan hızla gelen Finian'ı tutmak için uzandım. O da yüzeye sertçe çarptı, yüksek sesle küfretti ve tam serbest kalacağı anda onu tulumundan yakaladım. Etrafımızdaki sonsuz boşluk gibi büyümüş gözlerle, çırpınarak koluma sımsıkı yapıştı ve sonunda botlarını çekicinin gövdesine sabitlemeyi başardı.

"İyi misin?" diye sordum.

Nefeslenmek için ağzı açık, iki büklüm bir halde durdu. "*İyi zaman geçirmekten anladığımın bu olmadığı kesin.*"

"*Durum bildirin!*" dedi Tyler.

"Güvendeyiz," dedim gözlerimle etrafımızdaki karanlığı tarayarak. Arkamızda sıralanmış gemilerin devasa gövdelerini ve uzakta takipçilerinden kaçmak için çabalamaya devam eden *Sıfır*'ın etrafında çakan ışıkları gördüm. "Girişe hazırlanıyoruz."

Finian ekranına kısık gözlerle bakarak parmaklarını holocamının üstünde dolaştırdı.

"Elini çabuk tut," dedim.

"*Sen hack'lemek istersen, buyur, Peri Çocuk,*" diye çıkıştı.

Her saniye bir çağ gibi geliyor, kaybettiğimiz her dakika Hephaestus Yardım Çağrısı biraz daha yol katediyordu. Her an biraz daha fazla kulağa ulaşıyordu: ödül avcılarına, Terra Savunma Kuvvetleri'ne, KİA'ya, ablama.

Ama sonunda, Finian yüzünde küçük bir zafer sırıtışıyla bana baktı ve başıyla onay verdi. Metalde bir dizi ağır hareket

hissettim ve aşağı eğilip giriş kapağını tuttum. Bütün gücümle zorladım, havakilidinin kapağını Finian'ın aradan geçebileceği kadar iterken boynumdaki damarların şiştiğini hissediyordum. Onu seri bir hareketle takip ettim ve kapağı arkamızdan kapattım. Havakilidinin basıncı normale dönüp yer çekimi ve hacim bütün güçleriyle geri dönerken, Teknisyen'imiz yanıp sönen kırmızı ışıklar ve alarm sesleri arasında iç kapı üstünde çalışmaya başlamıştı bile.

"Burada olduğumuzu biliyorlar," dedim.

"*Çevre sistemlerini aşıp gemilerini uzaya açtık, burada olduğumuzu elbette biliyorlar!*"

"Dikkat çekme," dedim ona. "Ve arkamdan ayrılma."

İç kapak tangırdadı, kapı yumuşak bir vınlamayla açıldı ve aynı anda havakilidine bir şok ateşi yağmaya başladı. Finian'ı göz önünden bir duvarın dibine ittim ve yüklü partiküller cızırdayarak parlarken, kapağın arkasında siper aldım. Bir şok atışı kafamın hemen yanındaki metali karartırken kanımın uğuldamaya başladığını hissettim.

Bir ses, "Siz aklınızı mı kaçırdınız?" diye bağırdı.

Bir diğeri, "Gemimden derhal defolun!" diye haykırdı.

İçerideki Düşman artık yüzeye çok yakındı. Tenimin hemen altında kıvranıyordu.

Bunlar savaşçı değil, diye fısıldadı.

Bunlar sadece kurtçuk.

Ateşte bir duraksama olana kadar bekledim, başımı dışarı uzatıp geri çektim. Bir bakışta altı adam saymıştım. Hepsi silahlı. Zırhsız. Yarı siper almış.

Ez onları.

Hole adım atmamla ateş açmak için siperlerinden çıkmaları bir oldu. Yaylım ateşlerinden kaçmak için zikzak çizerken, ya-

nağımın dibinden yüklü partiküllerin aktığını hissettim. Evren ağır çekimle hareket ediyordu sanki. Tetiğe altı kez basmamla şok tüfeğimden altı patlama oldu ve hepsi kendilerinden geçmiş bir halde ve ağızlarından salyalar akarak yere serildi.

Bitmişti. Neredeyse başlamadan.

Onları öldürmeliydin, diye fısıldadı İçerideki Düşman.

Merhamet korkakların işidir.

Finian, *"Yaradan aşkına,"* diye fısıldayarak siperinden çıktı. *"Bu..."*

"İyi sayılmaz," dedim. "Gel, hızlı olmalıyız."

Yere serilen mürettebatın üstünden atlayarak köprüüstüne doğru koştuk.

10

FINIAN

Tahmin edileceği gibi, kaptanın elindeki bütün adamları gönderme fikri bir hataydı çünkü Kal hepsini kıyı iznine çıkmış bir avuç çaylak gibi yükleme hangarında yere sermişti.

Sonuçta, bilirsiniz, kıyı izninde hep öyle olur.

Tahmin edeceğiniz gibi, ben her halimle ve her an Akademi standartlarının canlı bir *modeliyim*.

Her neyse, *Totentanz*'ın mürettebatının tamamının rüyalar ülkesine ışınlanması sonucu, çekici resmen Ekip 312'nin kontrolüne geçmişti ve görev plana göre ilerliyordu. Bu beni her zaman gererdi. Elbette her şey Tyler ve dışarıdaki çete için her zaman biraz heyecan vericiydi ve Yaradan aşkına *Sıfır*'a buharlaşmadan nasıl döneceğimiz küçük bir soru işaretiydi ama ikinci annemin her zaman dediği gibi, zamanı gelince düşünmek en iyisiydi.

Köprüüstüne çıkmıştık ve *Hadfield*'ın karakutusuyla (turuncu olduğunu büyük bir memnuniyetle belirtmek isterim) aşk yaşamakla meşguldüm. Bir yandan göz ucuyla Kal'ı izliyordum. Scarlett Isobel Jones'a aşkımı saklamak tam zamanlı bir iş olmasaydı, Kal'ı hayal listeme eklemeyi *ciddi olarak* dü-

şünebilirdim. Auri'nin onda ne gördüğünü anlıyordum. Güçlü, sessiz, düşünceli. Bütün iyi şeyler onda toplanmıştı.

Beni ona bakarken yakaladı ve kusursuz kaşını kaldırdı. *"Görevin tamamlanmasına ne kadar var?"* dedi en ufak bir romantizm hissi taşımayan bir sesle.

"Uğraşıyorum, koca adam," dedim. Uğraşıyordum da. Yerdeki turuncu kutudan holocamıma veri aktarırken, kendi kendime süreci hızlandırmasını dilediğim sözcükler mırıldanıyordum. Kurtarma takımı uçuş kayıt cihazını zavallı *Hadfield*'dan çok özenli bir şekilde sökmüşe benziyordu ama yine de orada kokpitin zemininde dururken bile biraz ürkütücü görünüyordu. Bilirsiniz işte, aslında ne tür bir durum için yapıldığını falan düşününce.

Dikkatli olmazsam az önce geride bıraktığımız ceset yüklü hayalet gemisine bağlanacak olan bu düşünceyi zihnimden atmak için başımı salladım ve çalmakla meşgul olduğum veriye baktım. İlk bakışta, bilginin büyük kısmının navigasyon içerikli olduğunu görebilmiştim; zaten biz de bu tür bilginin peşindeydik. *Hadfield*'ın başına gelenlerin yaşandığı yeri işaret edeceğini umuyorduk. Ve Aurora'nın.

Benden başka kimsenin ulaşamaması için veri akışını şifreleyerek aktarıyordum. Altmış dört basamaklı mimetik bir perdeleme şifresiydi, Akademi'deyken hızlıca uydurduğum küçük ve özel bir şey. *Olmayan* sosyal hayatım sağ olsun, çok fazla boş vaktim olurdu. Ama şimdi gülen kim, ha? Elimde bu müthiş şifreleme sistemi, son teknoloji bir uzay gemisi ve istediğim anda benim için insanları vuran iri yarı, yakışıklı bir arkadaşım var.

Bir oğlan başka ne ister ki?

Soruma cevap olarak, kulaklığımdan Scar'ın sesi duyuldu. *"Hey, takım, bir sorunumuz var."*

Kal'ın gözleri hafifçe kısıldı. *"Ayrıntı ver lütfen."*

Zila, *"Yaklaşan gemiler var,"* diye bildirdi. *"Yaklaşmak için perdeleme teknolojisi kullanmışlar ama artık görebiliyoruz. En az bir düzine gemi. Hızla yaklaşıyorlar."*

"Birileri Hephaestus'un imdat çağrısına cevap veriyor," dedi Scarlett.

Rakamları zihnimde öğüterek kaşlarımı çattım. "Şimdiden mi?"

"Buraya bu kadar hızlı ulaşmak için Zümrüt Şehri'nden çok daha yakın olmalılar. Şansımıza."

Kal bana baktı ve buz gibi bir sesle, *"Ne kadar kaldı, Finian?"* diye sordu.

Verilere hızlanmalarını telkin etmeye çalışarak, "Doksan saniye," dedim. Çünkü bu telkin her zaman işe yarardı.

Kal, *"İki dakika içinde sizi almaya hazır olacağız,"* dedi.

Tyler'ın sesi araya girdi: *"Anlaşıldı, biz de... Ah, Yaradan aşkına..."*

Ondan ayrıntı vermesini rica etmek üzereyken Kal'ın Syldrathice küfür eden sesi dikkatimi monitör dizisine çevirdi. Çekicimizin ileri bakan seyirekranında, selam vermek için hızla yaklaşan jilet keskinliğinde yarım düzine savaşçı gemisinin görüntüsü vardı. Görünmeden, sinsice hareket etmek için tasarlanmışlardı ve içlerinden birinin, yakın mesafeden üç güvenlik gemisini bir anda enkaza çeviren taarruz ateşi açmasını ve gemilerin kalıntılarının siyah boşluğa yuvarlanmasını izlerken, moralim yerle bir oldu.

Aramıza yeni katılan gemilerden birkaçı daha angaje olmaya başladı ve karanlık füze ve pals ateşleriyle aydınlandı. Birkaç

dakika içinde, Tyler'ın bunca zamandır saklambaç oynadığı Hephaestus güvenlik gemilerinin tamamı *imha* olmuştu bile.

"Kal," diye fısıldadım. "Yoksa o gemiler..."

"*Syldrathiler,*" dedi sıfırın altında bir sesle.

"Ama sadece engelleyiciler," diye itiraz ettim. "Buraya tek başlarına gelemeyecek kadar küçükler. Beraberlerinde mutlaka..."

Kalbim sıkışarak arka kameralarımıza baktım.

"Ah, siktir..."

Ekranda sistemin güneşinin arkadan aydınlattığı, alev alev yanan kırmızı bir yuvarlağın ortasında sadece bir silüet olarak görünen koyu renkli bir cisim vardı. Büyük, sivri köşeli ve bugüne dek gördüğüm en belalı şeydi. İki yanına çok güzel ve çarpıcı bir tarzla *kocaman* beyaz glifler boyanmış simsiyah bir gemi.

Bükülmezlerin glifleri.

Kal'ın kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. Keyfinin kaçtığını en fazla bu kadar belli ediyordu.

"Andarael," diye fısıldadı.

"*Kal.*" Ty'ın sesi tekrar duyuldu. "Bu gemiyi tanıyor musun?"

Ama çoktan iki adım öne geçmiş olan Scar onun yerine cevap verdi. "*Ablanın gemisi.*"

Ayaklarımın dibinde yeşil bir ışık parlayınca yere baktım.

"Yükleme tamamlandı," dedim ama karakutudaki veriler artık en büyük endişemiz olmaktan çıkmıştı. Yine de ben bir Aurora lejyoneriydim ve benim için emre itaat önemliydi. Bu yüzden dizimin üstüne indim ve verinin tek kopyasının bizde olması için karakutuyu aşırı elektrik yüküyle işlemez hale getirmek için işe koyuldum. Buradan sağ çıkıp o veriyi kullanabilecek olma ihtimalimize karşı.

Totentanz'ın kom panelinden bir cızırtı yükseldi ve ne yazık ki bu ihtimal gözüme biraz daha uzak göründü.

"*Tekrar merhaba, Kaliis.*"

Kal ifadesiz bir yüzle, cevabını bekleyen yanıp sönen ışığa baktı.

"*Saedii,*" diye mırıldandı.

Tank'ımız uyurgezer bir adam gibi kokpitin içinde, iletici̇ye doğru ilerledi. Köprüüstünde bize yardımı dokunabilecek herhangi bir şey bulmak için etrafıma baktım. Yardımcı pilot koltuğunun yanında üzerinde GALAKSİNİN EN HARİKA BÜYÜKANNESİ! yazan kirli bir fincan vardı. Navigasyon istasyonunun yanındaki düz alana bir jetbol takımı montu atılmıştı. Pilot koltuğunun üstünde bir çift tüylü zar sallanıyordu. Kal serinkanlı bir sesle, Syldrathice konuştu ama holocamımın benim için çeviri yapacak kadar işletim kapasitesi hâlâ vardı.

"*Seni bu kadar erken beklemiyorduk, kardeşim.*"

"*Kusuruma bakma,*" dedi Saedii küçümseyici gülümsemesi sesine yansıyarak. "*Gidişin beni davet etmeyi unutacak kadar hızlı oldu, kardeşim.*"

"*Ama işte buradasın.*"

"*Evet, buradayım,*" dedi Saedii mırlar gibi.

"*... Nasıl?*"

"*Kaliis, geminize dokundum. Yoksa bana iz sürücüyü aramayı bile akıl etmediğini mi söyleyeceksin? O küçük rezil akademinizde, hızını kaybettiğin yetmezmiş gibi yumuşamış ve aptallaşmışsın da. Yoksa size orada salaklık dersi mi veriyorlar?*"

Kal gözlerini bir kez daha kapadı. Benim gibi o da Zümrüt Şehri'nden ayrıldığımız anı zihninde canlandırıyordu. Saedii'nin kendini *Sıfır*'a fırlatması ve Ty onu silkelemeden önce dış gövdeye tutunduğu o birkaç kıymetli saniye. Dış yüzeye bir

sinyal verici yapıştırmış olmalıydı. Konvoyun güvenliği imdat sinyalini gönderdiği zaman Bükülmezlerin bu kadar yakında olması bu yüzdendi. Nerede olduğumuzu bilmek için imdat çağrısına ihtiyaçları yoktu.

"Saedii," dedi Kal. *"Sen defalarca teklif ettin, ben defalarca cevap verdim. Yaptığın bu şeyle hiçbir alakam olsun istemiyorum."*

"Yaptığım bu şey," dedi Saedii sesine yansıyan bir öfkeyle, *"seni istiyor. O seni istiyor."*

Kal, *Sıfır*'la konuşabilmek için ileticiyi kapalı pozisyona getirerek Saedii'yle arasındaki hattı bir süre devre dışı bıraktı.

"Tyler, gitmelisiniz," dedi. *"Hemen."*

Karşı taraftan, Altın Çocuk, Scarlett ve Auri'den koro halinde itirazlar yükseldi. En azından bir an için Ty'ın sesi baskın geldi. *"Söz konusu bile olamaz, Kal."*

Konsoldaki iletici tekrar açıldı. *"İletişim sisteminizi hack'lediğimiz için seni hâlâ duyabiliyorum sevgili kardeşim. Ve kimse bir yere gitmiyor. Geminize göndereceğim birliklere teslim olacaksınız ve ekibin* Andarael*'e kenetlenecek."*

"Ekibimden ne istiyorsun?" diye sordu Kal ve bir an gözüme *inanılmaz* Syldrathi göründü. *Sıfır*'daki insanların hiçbirinin bir değeri, Saedii'nin yolculuğunu bir dakika bile geciktirmesine değecek bir özelliği yokmuş gibi.

"Kaliis," dedi kız kardeşi onu azarlar gibi. *"Ablanın, küçük kardeşinin be'shmai'siyle yakışır şekilde tanışmak istemesini uygun bulmuyor musun yoksa?"*

Konuşma şeklinde bana tek isteğinin Kal'la uğraşmak olmadığını düşündüren bir şey, korkunç ve soğuk bir şey vardı. *Auri'nin* de kendi başına bir değeri olduğunu düşündüren bir şey.

"Ekibim senin sorunun değil, Saedii. Onları bırak gitsinler. Ben sana katılacağım."

Kal bana baktı. Menekşe rengi gözleri özür diler gibi bakıyordu. Diğerlerine ne olursa olsun, ablasının benim *Sıfır*'a dönmeme izin vermeyeceğini ikimiz de biliyorduk. Ve Bükülmezlerin fiziksel engellerime nasıl yaklaşacağını da biliyorduk. Ve mekanik dış iskeletime.

Ve Yaradan biliyor ya, bu berbat bir şeydi.

Ama aynı zamanda sorun da değildi. Gitmelerini istiyordum. Onlar benim seçilmiş kabilemdi ve yaşamalarını isterdim. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve başımla sessiz bir onay verdim.

Kal elini uzattı ve ezdiğinin farkında bile olmadan omzumu sıkıca kavradı.

"Kal." Kanaldan Aurora'nın sesi geldi. *"Kal, seni bırakmam."*

Sesindeki korkuyu, kırgınlığı ve kalp ağrısını duyabiliyordum. Kal ve Auri'ye bu konuda takılıyordum, hey, ben böyleyim ama bu ikisinin ne kadar yakınlaştığını görmeyecek kadar kör değildim. Auri'nin onun için ne çok şey ifade ettiğini ve Kal'ın Auri için ne çok şey ifade etmeye başladığını. Birinin benim için böyle hissetmesi nasıl bir şey olurdu acaba? Birinin bana Kal'ın ona baktığı gibi bakması. Ve evet, muhtemelen böyle bir zamanda bunu düşünmek aptallıktı.

Ve bu yüzden onu fark etmekte bir saniye geç kaldım.

Köprüüstü girişinde burnundan kan damlayan bir karaltı, ağırlığını kapıya vermiş bir halde duruyordu. Syldrathi değildi, Kal'ın çekiciye girerken etkisiz hale getirdiği Hephaestus mürettebatından biri olmalıydı. Belki de Galaksinin En Harika Büyükannesi'ydi. Ya da sıkı jetbol taraftarı. Her kim ise çok hasta görünüyordu ama bir şekilde ayağa kalkmayı ve sendeleyerek de olsa kokpite ulaşmayı başarmıştı.

Ve elinde bir şok tabancası vardı.

"Kal!" diye bağırdım ve patlamayı önleyebilirlermiş gibi ellerimi havaya kaldırdım.

Tank'ımızın gözleri hâlâ kom dizisinde, ablasının tehditlerinin döküldüğü hoparlördeydi. Ama sesimi duyunca kemerindeki şok silahını çekerek hızla arkasına döndü. Hızlı –bir Betraskalıdan ve bir insandan daha hızlı– hareket etmişti ama yetmedi. Beni kenara itip parmağını tetiğe bastırdığı anda, Öldür modunda bir atış kulaklarımda çınlayarak kokpitin içinde patladı.

Olanları ağır çekimde izlerken yüreğim ağzıma geldi.

Kal darbeden kaçmak için hızla yana büküldü.

Atış ona tam göğsünden isabet etti.

Menekşe rengi gözleri acıyla büyürken ağzı şaşkınlıkla açıldı.

Ve sonra sıktığı dişlerinin arasından tükürükler saçarak sırtüstü kontrol paneline uçtu ve yere çarptı. Hephaestus koruması sendeledi ve Kal'ın karşı atışının isabet etmesiyle tüfeği elinden uçarak yere devrildi.

Kanalımızdan ekibimizin çığlıklarını, *Totentanz*'ın iletişim ünitesinden Kal'ın ablasının orada neler olduğunu soran sesini duydum.

Ama sesim bir türlü çıkmıyordu.

Kal'ın tulumundaki etrafı siyah yanık izleriyle çevrili, dumanı tüten deliğe şaşkınlıkla bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Delik tam kalbinin üstündeydi.

Ancak bütün seslere ve şoka rağmen, Akademi'deki eğitmenlerimi hoşnut bırakacak ve kesinlikle şaşırtacak bir şekilde, Lejyon eğitimim devreye girdi.

Önce konumunu sağlama al.

Bu kısmı kolaydı. Büyükanne'ye bir kez bakmam bile, Kal'ın atışının onu kendinden geçirdiğini ve köprüüstü girişinde baygın yattığını anlamam için yeterliydi.

İkinci olarak, tıbbi acil durumla ilgilen.

Bir gümbürtüyle dizlerimin üstüne indim ve dış iskeletimdeki bir girintiden çok amaçlı bir alet çıkararak Kal'ın tulumunda ve altındaki yalıtım katmanında temiz bir kesik açtım. Kal hiç kıpırdamıyor ve beynimde Cat'in Octavia'daki görüntüleri canlanıyordu. Çiçeklenmiş parlak mavi gözleri, uzattığı eli ve gidişimizi izlerken yüzünü kaplayan hüzün.

Önce yedi.

Sonra altı.

Şimdi de beş mi olacaktık?

"Finian, durum bildir!" diye bağırdı Tyler.

Lütfen, yine olmasın, Kal'a bir şey olmasın, yüce Yaradan, lütfen o da gitmesin...

Auri, *"Fin, ne oldu?"* diye haykırdı.

"Kal vuruldu," demeyi başardım.

"Fin, hayır!"

"Vuruldu."

Nabzım kulaklarımda gümbürderken ağzımın içi talaşla dolmuş gibi kupkuruydu. Ellerimin koyu mor renkte sıcak bir sıvıyla kaplanmasını bekleyerek tulumunun kumaşını kenara çektim. Ama...

Ama hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi kırpıştırdım ve dudaklarımdan hıçkırıkla kahkaha arası bir ses çıktı. Çünkü Kal'ın tulumunun yanık astarının ve Lejyon üniformasının yanık kumaşının altında, yüce Yaradan'a şükürler olsun, darbenin büyük kısmını engelleyen şeyi

gördüm. O şeyi titreyen ellerle göğüs cebinden çıkardım ve konsol ışıklarının kavrulmuş gümüşün üstünde ışıldamasını izlerken ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Lanet olası sigara tabakası...

Kal belki şokun, belki konsola çarpmasının etkisiyle baygındı. Uyandığı zaman ödüllük bir morluğu olacaktı.

Ama hayattaydı.

Fakat aynı şeyi sigara tabakası için söyleyemezdim.

Bükülmüş ve kapağı açılmıştı ve komda ekip arkadaşlarımın sesleri çınlarken kalbim hızla çarparak içinde bir şey olduğunu fark ettim.

Tyler, *"Finian, durum bildir!"* diye haykırdı.

"Finian, neler oluyor?" dedi Auri telaşla.

"Her şey yolunda," dedim sesim titreyerek. "O iyi."

Her ne kadar sinirlerime hücum eden adrenalin dış iskeletimin durumu telafi etmesini güçleştirse de ellerimi iş birliği yapmaya zorlayarak kutuyu araladım. Bükülen metalin arasında kare şeklinde küçük bir kâğıt parçası, kâğıt parçasının üstünde siyah bir el yazısı vardı.

Bu bir nottu.

Üç kelime.

ONA GERÇEĞİ SÖYLE.

Kime?

Hangi gerçeği?

İkisi de iyi sorulardı. Ama şimdilik Saedii'nin bir kez daha teslim olmamızı söyleyen sesini duyarken, daha fazla Syldrathi savaşçısı etrafımıza üşüşürken ve Ty'ın istemeyerek de olsa geri çekilmemi emrettiğini duyarken, beynim daha zorlayıcı bir soru için bu ikisini bir kenara itti.

Titreyen ellerle notu çevirirken ciğerlerimi titrek nefeslerle doldurdum. Parçaları yerlerine oturtmaya çalışıyordum. Çünkü emanet odasındaki diğer armağanlar gibi, Zümrüt Şehri rıhtımındaki *Sıfır* gibi, bu not da Kal ve benim çocuk olduğumuz zamanlardan beri bulunmayı bekliyordu.

Öyleyse, Yaradan aşkına, nasıl olmuştu da benim el yazımla yazılmıştı?

Konu: Türler Arası İlişkiler

▶ Ünlü Savaşlar

▼ Orion Baskını

Orion baskını 2370.2'de gerçekleşti ve terra-syldrathi savaşı'nın en ünlü hadisesi oldu. Saldırı syldrathi ve terra hükümetleri arasındaki bir ateşkes sırasında savaşsoyu hizbinin asi bir kolu (bk. Bükülmezler) tarafından gerçekleştirildi.

Terra savunma kuvvetleri barış müzakereleriyle meşgülken dünya gerçek anlamda bir sürprizle karşılaştı. Saldırı bir süre sonra geri püskürtüldüyse de bellatrix ve sigma orinois'teki terra tersaneleri yok edildi ve tsk askerlerinin yüzde onunu kaybetti.

Bükülmez'in ihaneti terra nüfusunu hareket geçirdi ve syldrathi çatışmasını bir sekiz yıl daha uzattı. Her ne kadar bir süre sonra jericho antlaşması'yla barış sağlandıysa da iki ırk arasındaki gerilim hiçbir zaman tamamen son bulmadı.

Himmm. Üzücü bir konu.

Kucaklaşmak ister misin?

11

SCARLETT

Orion'u hatırla.

Ty, *Sıfır*'ı *Andarael*'in kenetlenme hangarına yönlendirirken zihnimde yanan iki kelime bunlardı. Kal için endişeleniyor olmalıydım. Auri için. Andarael adının, "Ölümle Yatan" anlamına gelmesinden endişe duymalıydım. Bu işten bizi diplomasiyle nasıl çıkaracağımı düşünmeliydim. Ne de olsa takımın Yüzü bendim. Silah ve insan açısından güçsüz durumdaydık ve buradan sağlam çıkmamızın tek yolu diplomasiydi. Ama düşüncelerimi elimizdeki soruna odaklayamadığım gibi, söyleyecek herhangi bir şey de –kıvrak zekâ ürünü, ukalaca, seksi ya da her neyse– bulamıyordum.

Çünkü karşımızdakiler babamızı öldüren kişilerdi.

Orion'u hatırla.

Babamız bir Harika Adam'dı. Herkes Ty ve bana böyle söylerdi. Bunlar Senatör Jericho Jones'un cenazesinde defalarca tekrarlanan sözcüklerdi. Bütün o diplomatlar ve devlet başkanları, göğsü parlak madalyalarla dolu o askerî tipler. Bu sözleri ağırbaşlılıkla söylemişlerdi. Ciddiyetle ve samimiyetle.

· Büyük harflerle bir Harika Adam.

Harika adamların en önemli özelliği, harika babalar olmamalarıdır.

Annemi hiç tanımadık. Biz hatırlayamayacak kadar küçükken ölmüş. Ve babamızın çabalamadığını da söyleyemem çünkü *gerçekten* çabaladı. Ama sorun şuydu ki herkes harika Jericho Jones'tan bir parça istiyordu. Ve ortalıkta yeterince parça yoktu.

Syldrathi'nin Terra'yla savaşı Tyler ve benim resme dâhil olmamızdan önce yirmi yıl sürmüştü ve babam bu yirmi yılın on iki senesini asker olarak geçirmişti. Doğma büyüme TSK'liydi, düşman tutsaklığından kaçmış ve TerraFilosu'nun iki katı büyüklüğündeki bir Syldrathi donanmasına kafa tuttuğu Kireina IV'teki içtimaya öncülük etmiş bir as pilottu. O olaydan sonra kelimenin tam anlamıyla bir poster yüzü olmuştu. Terra Savunma Kuvvetleri onu askere alım ilanlarında kullanmış ve o posterlerde mavi gözleriyle insanların gözlerinin içine bakarak, "Yeryüzü'nün kahramanlara ihtiyacı var," demişti. Bir yıl sonra, tuğamiral olmuştu. TSK tarihinin en genç tuğamirali.

Sonra Ty ve ben gelmiştik ve babam görevinden istifa etmişti.

Bir anda.

Çocuk yetiştirmek için olmadığı kesindi. TSK'den ayrılmasından bir yıl sonra babam Senato'ya adaylığını koymuş ve oy çokluğuyla kazanmıştı. Sonrasında hep uzaklarda olmuştu. Ama Ty babama *tapardı*, bense yaptığı iş nedeniyle buna gerçekten kızamazdım bile. Çünkü TSK'nin poster yüzü olmasına rağmen, Jericho Jones Terra Hükümeti'nde barışın en güçlü savunucusu olmuştu. 2367'de yaptığı savaş karşıtı konuşma bugün hâlâ Aurora Akademisi'nde öğretiliyordu. *Çocukları-*

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

mın gözlerine, başkalarının çocuklarını öldürmenin yanlışlığını görmeden bakmam mümkün değil, demişti ve bizimle aslında ne kadar zaman geçirdiğini düşününce, bu sözler beni her zaman biraz delirtirdi.

Ancak Yeryüzü'nün en büyük kahramanının Syldrathilerle barışı savunduğunu görmek, halkın savaş karşıtı hislerle dolmasına neden olmuştu. Syldrathi Hükümeti'yle ilk gerçek barış görüşmelerini başlatan, 2370'deki ateşkesi örgütleyen Jericho Jones'du. O tarihte savaş otuz yılını geride bırakmıştı. Aldıkları yenilgiler Savaşsoyluların Syldrathi Konseyi'ndeki nüfuzlarını kaybetmesine neden olmuştu ve Gözcüler ve Yolyürüyenler de kan dökülmesinden en az bizim kadar yorgun düşmüşlerdi. Anlaşma hazırlandı. Herkes imzalamaya hazırdı.

Ya sonra?

Orion'u hatırla.

Savaşsoylular anlaşmayı onursuzluk olarak gördüler. Zafiyet olarak. Ve Savaşsoyu hizbinin bir kolu, en büyük Arkonlarının liderliğinde, ateşkes sırasında saldırıya geçti. Terra Hükümeti çaresizlik içinde, ihtiyat personellerini karşı saldırı için örgütledi.

Babam yıllardır savaş gemisi uçurmamıştı. Buna rağmen çağrıyı karşılıksız bırakmadı. Beni alnımdan öptüğünü, gözyaşlarımı sildiğini ve doğum günümüzde dönmüş olacağını söylediğini hatırlıyorum.

Onun yerine içinde küllerinin olduğu küçük alüminyum bir kutu geldi.

Orion'u hatırla, o olaydan sonra bir birleşme çağrısı oldu. *Orion'u hatırla,* bütün askere alım posterlerinde, bütün eş zamanlı yayınlarda, bütün haber akışlarında yer alan bir çağrıya dönüştü. Bizzat başkan babamın cenazesinde, hepimize ne

kadar Harika Bir Adam'ı kaybettiğimizi söyledikten sonra, *"Orion'u hatırla!"* diye haykırdı.

Oysa ben Orion'da Harika Bir Adam'ı kaybetmedim. Ben babamı kaybettim. Ve her ne kadar babalığının adamlığından daha harika olmasını bütün kalbimle dilesem de onu hatırladığımdan kimsenin zerre şüphesi olmasın.

Orion saldırısını yöneten Arkon'un adının Caersan olduğunu hatırlıyordum. Daha sonra Yıldızkatili olarak bilinecekti. Ya öncülük ettiği kol? Savaş fikrine barış içinde yaşama düşüncesine tahammül edemeyecek kadar âşık olan piç kuruları?

Kendilerine Bükülmezler adını verdiklerini hatırlıyordum.

Ve şimdi etrafımızı sarmışlardı.

Andarael'in kenetlenme bölmesi yirmi *Sıfır*'ı içine alacak kadar büyüktü. Kal'ın ablası bu manyakların başını çekiyordu ve gemisi birinci sınıftı. Umurumda olsaydı geminin etkileyici olduğunu söyleyebilirdim ama Tyler motorlarımızı sustururken, beni asıl endişelendiren bizi dışarıda bekleyen küçük Syldrathi ordusuydu. Tyler sakin kalmaya çabalıyordu ama bu piçlere teslim olma düşüncesinin onun içini de en az benimki kadar yaktığını görebiliyordum. Auri'nin gözleri büyümüştü, paniğini bastırmakta zorlanıyordu çünkü Kal'ın *Totentanz*'da aldığı yaranın ciddiyetini hâlâ bilmiyorduk. Ama Kal gemide olmadığı için ekibimi bilgilendirmek bana düştü.

"Pekâlâ, Kal, Saedii'nin bir Şövalye olduğunu söylemişti," diye mırıldandım konsolumdan kalkarken. "Bu kısaca, aktif görevdeki büyük bir savaş gemisinin komutanı olduğu anlamına geliyor. Bükülmez'de bu rütbeye gerçek anlamda belanın diğer adı olmadan ulaşmanız mümkün değil."

"Anlaşıldı," dedi Ty.

"Unutmayın ki Bükülmezlerin çoğu eskiden Kal gibi Savaşsoyu Hizbi'ne bağlıydı. Savaşsoylular güce saygı duyar. Yiğitliğe. Korkusuzluğa."

Ty, Aurora Lejyonu üniformasının ceketini sırtına geçirirken gözlerime baktı. "Senin bunlar ve daha fazlası olacağına güvenim tam, lejyoner."

Başımı hayır der gibi salladım. "Bu kez konuşmayı yapan sen olmalısın, Ty."

"Sen benim Yüzümsün, Scar. Bunun için eğitildin. Ben Syldrathiceyi senin kadar iyi konuşamam, âdetlerini bilmiyorum ve..."

"Sen bizim Alfa'mızsın, kardeşim," dedim. "Seni bir lider olarak görmelerini istiyorsan en önde ve merkezde olmalısın. Ve ailemizin bu insanlarla bir geçmişi var. Kireina IV Syldrathilerin savaş boyunca aldığı en kötü yenilgiydi. Bu piç kuruları babamın ismini hatırlayacaklardır."

Dudaklarımı birbirine bastırarak ona baktım.

"Ve o isim bizim de ismimiz."

Kal çenesini sıktı ve derin bir nefes aldı. Şimdi gözlerinde babamı görüyordum. Partimizden hemen önce küçük alüminyum bir kutu içinde gelen küllerin anısını.

Doğum gününüz kutlu olsun, çocuklar.

"Pekâlâ," dedi. "Ev sahiplerimizi bekletmeyelim."

Koridordan ana hangara doğru yürüdük ve yükleme rampasında bir araya toplandık. Zila mezar kadar sessizdi. Auri'ye bakınca çenesini sıktığını gördüm. Korkusu omuzlarının gerginliğine, çenesinin eğimine yansımıştı. Sağ gözünün içine baktım ama orada herhangi bir ışıltı, gücüne dair bir ipucu yoktu. Yine de sadece zihin gücüyle *Hadfield*'ı parçaladığını görmüştüm ve burada kontrolü kaybederse...

"İyi misin, tatlım?" diye sordum.

"Kal'a söyledim," diye mırıldandı titreyerek ve öfkeyle. "Ona söyledim. Zihnimde yaralandığını gördüm, yine de bir *aptal* gibi arkasına bakmadan gitti."

Tyler'ın eli kapıyı açma düğmesinin üstünde duruyordu. "Bundan sonra olacaklarla ilgili bir şey görmüş olamazsın, değil mi?"

Kafasını iki yana salladı. "Ve bakmak da istemiyorum. Ben... daha iyi olduğumu sanıyordum. Kontrol altına aldığımı sanıyordum ama..."

"Sorun değil, Auri," dedi Ty elini sıkarak. "Yanımdan ayrılma. Kal'ın iyi olduğundan eminim. Bu işten sıyrılacağız, tamam mı?"

"Planın var mı?" diye sordum.

"Senin var mı?" dedi gözlerime bakarak.

Kolumdaki uzmanlık logoma vurdum, diplomasinin sembolü altın halka içindeki küçük çiçeğe. "Taktikler benim alanıma girmiyor."

Gülümseyerek kafasını salladı. "Pratik yapmak isteyebilirsin. Bir gün kendini bunu bensiz yaparken bulabilirsin."

"Bugün değil," diye omuz silktim. "Git yakala onları, Kaplan."

Tyler düğmeye basınca kapılar alçak bir elektronik vızıltıyla açıldı. Rampa *Andarael*'in güvertesine uzanıyordu ve içerisinin kan kırmızı renkte bir ışıkla aydınlatılmış koyu renkli bir metalle kaplı olduğunu gördüm. Buradaki tasarım şaşırtıcıydı; şık çizgiler, yumuşak kıvrımlar, en az bizi bekleyen yüz Bükülmez savaşçısı kadar zarifti.

Yüzleri göksel ve muhteşemdi ve gümüş rengi parlayan iddialı ve acımasız saçları çeşit çeşit örgülerle toplanmıştı. Her biri özenle tasarlanmış, akıcı Syldrathi simgeleri ve savaş

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

madalyalarıyla süslü siyah taktik zırhları içindeydiler. Ellerinde şok tüfekleri, sırtlarında birer çift kılıç vardı. Perona çıkışımızın iki yanında, düzgün sıralar halinde, dimdik duruyorlardı. Ve en sonda, oka benzer kıvrandırıcısı kalçasının tehlikeli kıvrımında istirahatte duran, Kal'ın kız kardeşi Saedii vardı.

Bütün Syldrathiler güzeldir ama güzelliğin bizim Bay Gilwraeth'in ailesinin ortak özelliği olduğuna hiç şüphe yoktu. Kraliçe sürtük olabilirdi ama Saedii insanı sersemletecek, acaba eşcinsel olabilir miyim diye düşündürecek kadar güzeldi. Pürüzsüz esmer teninde tek bir gözenek yoktu. Uzun siyah saçları bir milyon gemiyi havalandırabilecek kalp şeklindeki yüzünden arkaya itilmişti. Menekşe rengi gözleri siyah boyayla çevrelenmişti. Boynunda kesik başparmak kemiklerine benzeyen şeylerin sıralandığı bir kolye asılıydı. Alçak ve müzikal bir sesle Syldrathice konuşmaya başladı. Konuşmaktan çok şarkı söyler gibi.

"*Andarael* gemisine hoş geldiniz, insan süprüntüleri."

Gülümseyerek kıvrandırıcıyı kalçasından kaldırdı ve doğruca Auri'ye ateş açtı.

Her şey bir saniye içinde, fark edilmeyecek kadar hızlı oldu. Auri haykırarak ellerini kaldırdı ama yeteneğinden yardım alamadan, o kırmızı şeritler etrafına sarınıp cızırdamaya başladı. Kıvranarak yere düşerken, çığlıkları peron duvarlarında yankılanıyordu.

"Auri!" diye bağırdı Tyler. Yanında diz çöktü ve Auri'nin omzuna dokunduğu anda kıvrandırıcı enerjisinin çatırtılı şok etkisiyle sarsıldı. Acıyla tıslayarak elini çekti, ayağa fırladı ve yüz şok tüfeğini göğsüne çevrilmiş buldu. Onun için endişelenmedim. Ty yüz silahlı Syldrathi katiline kafa tutacak kadar

aptal değildi ve kullandığı dil asla saldırganlaşmazdı çünkü Birinci Sınıf Ekip Lideri Tyler Jones asla küfretmezdi.

Ancak Scarlett Isobel Jones gayet güzel ederdi.

Hem de akıcı Syldrathiceyle.

"Senin neyin var, kaçık sürtük?" diye bağırdım.

"Dilimizi konuşuyorsun demek." Beni baştan ayağa süzerken Saedii'nin gözleri ışıldıyordu. "Keyif veren bir hüner, ufaklık."

Tyler yarım yamalak Syldrathicesiyle konuştu: "Biz... muamele talep... anlaşmalar gereği..."

Saedii ona baktı ve dudaklarını büktü. "Öte yandan senin o kadar keyif verdiğini söyleyemem."

"Buraya sana keyif vermeye gelmedik, peri sürtüğü," dedim.

"Belki de stratejini tekrar düşünmelisin, Terralı," dedi.

Saedii kolunu uzattı, gırtlağından tıslamaya benzer bir ses yükseldi ve kayış şaklamasını anımsatan kanat sesleri duyuldu. Üstümüzdeki kirişten bir yaratık indi ve peronun içinde süzüldü. Yarasaya benzer kanatları ve ucundan ürkütücü bir iğne çıkan yılankavi bir kuyruğu olan kedi büyüklüğünde bir sürüngendi. Yeşil ve tüylü değil, siyah ve pürüzsüz olması dışında bana fena halde Cat'in ejderhasını hatırlatmıştı. Yaratık, Saedii'nin ön koluna kondu ve altın rengi gözlerini kırpıştırarak öttü.

Saedii ona bir şey fısıldadı, yaratık yüzünü uzun, sivri kulağına sürtüp mırladı. Peri sürtüğü saçını omzunun arkasına atıp savaşçıların arasından bize doğru yürüdü. Yanımda duran Ty'ın gerildiğini hissedebiliyordum, Saedii karşımızda durunca, yumruklarını sıktı. Aurora hâlâ sırtüstü yerdeydi ve cızırdayan kırmızı şeritlerin arasında kıvranmaya ve ağlamaklı sesler çıkarmaya devam ediyordu.

"Alfam 2378'de Terra Hükümeti ve Syldra İç Konseyi arasında imzalanan Jericho Antlaşması uyarınca adil muamele talep ediyor," dedim.

Saedii, Ty'la aynı boydaydı, bu yüzden neredeyse burnuna burnuna duruyorlardı. "Alfa'n talebini kendisi yapmalı."

Tyler aksanımı ve konuşma kalıbımı kusursuz bir şekilde tekrarlayarak konuştu: "2378'de Terra Hükümeti ve Syldra İç Konseyi arasında imzalanan Jericho Antlaşması uyarınca adil muamele..."

"Syldra İç Konseyi Syldra'yla birlikte yandı kül oldu," dedi Saedii. "Acınası durumdaki hükümetinize de ezik anlaşmanıza da saygımız yok." Öne doğru eğildi ve Ty'ın gözlerinin içine baktı. "Biz yumruklarımız sıkılı doğduk, ufaklık. Biz ağızlarımızda kan tadıyla doğduk. Biz savaş için doğduk."

"Bükülmezler," dedi savaşçılar hep bir ağızdan. Geçit törenindeki TSK askerleri gibi bağırmadan. Üniformalı tipik budalalar gibi kükremeden. "Bükülmezler" kelimesi bir duaymış gibi hürmetle mırıldandılar.

Saedii zarif elini uzattı. Bu kadar yakından bakınca, boynundaki gümüş zincirde asılı olan kesik kemiklerin *kesinlikle* başparmaklar olduğundan emin oldum.

Buz gibi bir sesle, "Holocamlarınız," dedi.

Tyler hiç kıpırdamadan gözlerinin içine baktı. Saedii'nin daha önce bebek üretim merkezine indirdiği tekmenin ortak genetik kodumuzda usulca yankılandığını hâlâ hissedebiliyordum. Saedii kıvrandırıcısının dipçiğine dokundu ve Auri ayaklarımızın dibinde sırtını yay gibi gererek çığlık attı.

"Çok tatlı şakıyor," dedi Saedii dışarısı kadar simsiyah bir gülümsemeyle. "Kaliis'in neden kendini onun tapınağına düşürdüğünü anlayabiliyorum."

Saedii'nin kolundaki ejderhamsı şey öttü. Auri bir çığlık daha attı. Bükülmezlerin Şövalyesi'nin ifadesi sakin, yüzü güzel ve korkunçtu.

"Harcadığınız her saniye, kızımız biraz daha şakıyacak, ufaklıklar."

"Holocamlarımızı istiyor," diye açıkladım.

Tyler bana baktı, başıyla onay verdi ve ceketlerimizin ceplerinden çıkardığımız holocamlarımızı uzattık. Saedii onları yakınındaki bir başka Syldrathi'ye attı. Kemerinden bir dizi kesik Syldrathi kulağı sarkan ve bir yanağında boylamasına derin bir yara izi olan, uzun ve zayıf bir adamdı. Holocamları havada kaptı ve başını eğdi.

"Kardeşim nerede, Erien?" dedi Saedii ona.

"Usta askerlerimiz onu ve Betraskalı'yı ele geçirdi, Şövalye," diye yanıtladı teğmen. "*Andarael*'e doğru giden bir mekikteler."

"Yaraları?"

"İyileşeceği bilgisini aldım, Şövalye."

Saedii serinkanlı bir tavırla başını eğdi. "Geldiği zaman onu revire götürün ve ihtiyaçlarını karşılayın. Bunu da..." dedi Auri'yi işaret ederek, "hücreye götürün ve kılını bile kıpırdatamayacak kadar uyuşturun. Arkon Caersan'a devredilmeden önce uyanırsa, hiç mutlu olmam."

"Emriniz olur, Şövalye." Erien başını eğdi, sonra bana ve Ty'a baktı. "Ya bunlar?"

Saedii bizi dudaklarını büzerek süzdü. Ejderhamsı şey bir kez daha öttü, kanatlarını çırptı ve uzun pembe diliyle kadının kulak memesini yaladı.

"Son zamanlarda spor yapmaya çok vaktimiz olmadı, değil mi?" dedi. "Kardeşimin dönüşümü kutlamak için kanda dans etmeliyiz. Şu Betraskalı gelince, olur mu?"

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Gözlerimin içine bakıp omuz silkti.
"Onları drakkana atın."

. . . . .

Uzay gemisi meraklısı sayılmam ama yeterince gemide bulundum. Junkers uçaklar ve kruvazörler, savaşçılar ve destroyerler. Bir erkek arkadaşımın kendine ait bir yıldız yatı vardı ve on yedinci doğum günümde beni Talmarr IV'ten Rigel'e gezmeye götürmüştü. Gemisinin otuz kişilik bir orkestranın hazır bulunduğu kendine ait bir balo salonu bile vardı.

(Pieres O'Shae. 30 numaralı eski erkek arkadaş. Artıları: Uzun boylu. Zengin. Yakışıklı. Eksileri: Çok fazla dil kullanmak.)

Bununla birlikte daha önce, içinde bir *arena* olan bir gemide bulunduğumu hatırlamıyordum.

Arena geminin en dip kısımlarındaydı ve yüzeyden yaklaşık on metre aşağı gömülüydü. Kan kırmızı kürelerle aydınlatılmış duvarları *Andarael*'in geri kalanıyla aynı koyu renk metalle kaplıydı ve pençe izleri olduğunu tahmin ettiğim çiziklerle doluydu. Arenanın zeminine milyonlarca pürüzsüz ve parlak taş dökülmüştü ve aralardan koyu renk metalden yapılma, uzun ve sivri tepeli çubuklar fışkırıyordu. Çukura tepeden bakan tribünler iç içe geçmiş halkalar halinde yükseliyordu.

Bize doğrultulmuş tüfeklerin arasında içeri sokulduk ve yüzlerce Bükülmez rütbelerine göre yerlerini aldılar. Hepsi silahlı, hepsi muhteşem, hepsi alınlarında Savaşsoyu Hizbi'nin çatık kılıçlarını taşıyan kadın ve erkekler. Hepsi bu periciklerin partilerinde bulunmasını çok daha eğlenceli kılan geleneksel *Sizden daha iyiyiz* kibrine bulanmıştı. Ancak etrafa buram buram yaydıkları heyecanlarını da hissedebiliyordum.

Yaşanmak üzere olan şiddete ve dökülmek üzere olan kana duydukları şehveti de.

Saedii bir balkonda yerini aldı, sırtında birbirine çatılmış üç kılıç olan tahta benzer koltuğunda arkasına yaslandı. Evcil hayvanı omzuna tünemiş, altın rengi gözleriyle etrafı izliyordu. Küçük bir muhafız birliği güzel gölgeler gibi Saedii'nin etrafını kuşatmıştı.

Periler bizi kenara, çukurun üstüne doğru çıkıntı yapan geniş bir iskele tahtasına yürüttü. Arka taraftan bir hengâme koptu ve dönünce Finian'ın etrafı Syldrathilerle çevrili bir halde bize doğru getirildiğini gördüm. Biraz dağılmış olsa da genel olarak iyi görünüyordu. Yanımıza gelince onu sımsıkı kucaklayıp yanağını öptüm.

"İyi misin?" diye sordum.

Teknisyenimiz arenayı dolduran kalabalığa ve aşağıdaki çukura baktı. "Bu insanlara eğlence olsun diye yenmek üzere olmam dışında mı? Evet, yüzde yüz iyiyim, Scar."

"Tuş! Bay de Seel," dedim gülümseyerek. "Kal nasıl?"

"İyi." Bir an şüpheye düşmüş gibi kaşları çatıldı. "Adams'ın ona verdiği sigara tabakası... Şok atışı ona isabet etmiş. Adams olacakları biliyormuş gibi..."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" dedim şaşkınlıkla.

Tyler spekülasyon başlayamadan araya girdi ve her zamanki gibi en önemli anda sözümüzü kesti. "Ama karakutu verileri sende, değil mi?"

Fin başını onaylar gibi salladı. "Holocamımda. El koydular ama bilgiyi elimden geldiğince sağlam şifreledim. Tamamen silmeden çözmeleri bayağı zamanlarını alır."

"Aferin sana, lejyoner."

Fin övgüyü başını hafifçe eğerek karşıladı, çukura baktı ve yutkundu. "Bizi atacakları şu drakkan hakkında bilgisi olan var mı?"

Omuz silktim. "Ben ksenobiyoloji derslerinde uyurdum."

"Betraskalılara alerjisi olma ihtimali yoktur, değil mi?"

"İşte orada." Ty, Saedii'nin omzunu işaret etti. "O bir drakkan."

"Ah." Fin, Saedii'nin boynunun etrafına sarılmış koyu renk pullara kaplı sürüngene çatık kaşlarla baktı. Saedii yanındaki bir kâseye uzandı ve yaratığa bir et parçası uzattı. Drakkan eti sivri ve küçük dişleriyle havada kaptı.

"*Ahhh*," dedim büyük ölçüde aydınlanarak.

Fin'in açık renkli kaşları iyice birleşti. "Şey, hiçbir şeyi boyutuna göre yargılamayı sevmem ama sizce biraz... küçük değil mi?"

Saedii ayağa kalktı ve elini dışarı doğru uzatarak tartışmamızı sonlandırdı. Etrafındaki Bükülmezlere, sohbetleri duraksayana, fısıltıları kesilene kadar karanlık ve buyurgan halde baktı. Geriye sadece motorların uğultusu ve kalbimin gümbürtüsü kaldı.

Arena tamamen hareketsizleşince, Saedii Syldtrahi dilinde konuştu. Ben de söylediklerini tercüme ettim.

"Kaybedilen bulundu," dedi. "Kardeşimi geri döndüren Boşluk'a şükranlarımızı sunmak için yıkım şarkısını söyleyecek ve kan dansı edeceğiz. Güçleri bizim olsun diye, düşmanlarımızın kalpleriyle kendimize ziyafet çekeceğiz."

Çukuru, altımızdaki duvardaki kontrol panelinin yanında duran uzun boylu bir Syldrathi kadını işaret ederken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Drakkanı sal," dedi.

Kadın bir düğmeye bastı. Çukurun ortasındaki zemin ani ve vahşi bir çatırtıyla ikiye ayrıldı ve altındaki derin in açığa çıktı.

Ve o inden ürkütücü bir kükreme yükseldi.

"Pek küçük bir şeye benzemiyor," diye fısıldadım.

Etrafımızdaki Bükülmezler büyük bir ciddiyetle ayaklarını yere vurmaya başladılar ve inden etrafı pençeleyerek çıkan yaratığı görünce yüreğim ağzıma geldi. Yirmi metre uzunluğunda, gece yarısı kadar siyah, yılankavi bir sürüngen. Saedii'nin omzundakinin çok daha büyük ve öfkeli versiyonu. Başını arkaya attı ve sivri dişleri kırmızı ışıkta parlayarak böğürdü. Kükremesini göğsümün içinde hissettim. Pençeleri kolum kadar uzundu. Kuyruğundaki iğne ise benim geri kalanım kadardı.

"Yaradan aşkına, öleceğiz," diye fısıldadı Finian.

Tyler bana çenesini sıkarak, dehşetten büyümüş gözlerle baktı. Bu durumdan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Benim biricik kardeşim bir taktik dehasıydı. Ona bu konuda ne kadar takılsam ve onunla ne kadar uğraşsam da planları bizi her zaman kurtarmıştı. Ve dindar olmamama rağmen kendimi Yaradan'a Tyler'ın bir planı olması için yakarmaya çok yakın hissettim.

Saedii'nin dudakları yavaşça aralandı ve o konuşmaya hazırlanırken, kalbim duracak gibi oldu.

"Durun!" diye kükredi Tyler.

Yere vurulan ayakların gümbürtüsü biraz azaldı. Saedii aşağı, Tyler'a baktı ve bir anda konuşmayı öğrenmiş bir köpeğe bakıyormuş gibi, başını yana yatırdı.

"Scar, benim için tercüme et," dedi Ty. "Söyleyeceğim her şeyi. Bu bir *emirdir.*"

Sesi demir, gözleri buz gibiydi; bir anda onda babamı görür gibi oldum ve ağlama isteği duydum.

"Tamam," dedim usulca.

Tyler kollarını açarak Saedii'ye döndü. O konuşurken ben tercüme ettim.

"Adım Tyler Jones. Jericho Jones'un oğluyum!"

Bu sözler üstüne arenaya sessizlik çöktü ve babamın adı savaşçıların arasında bir alev gibi dalgalandı. Dediğim gibi, Harika Adam'ı burada da hatırlıyorlardı.

"Babam halkınızla yıllarca savaştı!" diye bağırdı Tyler. "Binlerce savaşçınızın kanını döktü. Ve *benim* damarlarımda onun kanı akıyor."

Artık arenaya derin bir sessizlik çökmüştü ve o menekşe rengi gözlerde yakıcı bir öfke parlıyordu. Babamızın Kireina'da öncülük ettiği zaferi hatırlıyorlardı. O yenilgiden sonra hiziplerinin maruz kaldığı utancı.

Ty çenesini yukarı kaldırdı ve gözlerini kısarak Saedii'ye baktı.

"Ben bu ekibin komutanıyım. Ben liderlik ederim, ekibim de beni dinler. *Kardeşin* de onlardan biri. Kız kardeşim savaşçı değil. Mürettabatım savaşçı değil. Bu yüzden, o çukura atılacak biri varsa o da sadece ve sadece benim. Jericho Jones'un oğlunun bir sürüngenden çanta yapmak için yardıma ihtiyacı yok."

Bu son sözler üzerine bocalayarak kardeşime baktım. "Ty..."

"Bu insanların korkusuzluğa saygı duyduğunu söyledin," dedi gözlerini Saedii'den ayırmadan. "Ancak bu kadar korkusuz olabilirim. Söyle onlara, Scar."

Tercüme ettim ve Ty'ın sözleri karşısında Saedii'nin gözlerinin kısılmasını izledim.

"Onlar değil," dedi Ty göğsünü işaret ederek. "Sadece ben."

Bükülmez Şövalyesi tahtında arkasına yaslandı ve siyah tırnağını kaşının üstünden kaydırdı. Yavru drakkanı kuyruğunu koluna dolayıp kulağına doğru öttü. Anne Drakkan cevap olarak kükredi.

"Yalnız ölmek arzusundaysan, Terralı," dedi Saedii, "öyle olsun."

Saedii etrafımızdaki muhafızlara başıyla işaret verdi ve benim itiraz etmeme fırsat kalmadan, bizi kuyunun üstüne uzanan iskelede geri çektiler. Bükülmezler ayaklarını yeniden yere vurmaya başlarken var gücümle haykırdım, gümbürtüyle birlikte şakaklarım zonklamaya başlamıştı. Ty benim bebeğimdi, ailemden geriye kalan son şeydi. Ben onun ablasıydım, ona göz kulak olmak bana düşerdi.

"Tyler!"

Tyler'ın yanında kalan Bükülmez savaşçısı kemerinden çektiği küçük, süslü bıçağı ona uzattı. Bıçak ancak ekmek kesecek kadar büyüktü, yirmi metreden uzun bir ölüm makinesine karşı ne işe yarayacağına aklım ermedi. Aşağıdaki çukurdaki Syldrathi savaşçısı kontrol düğmelerine tekrar bastı ve drakkanın ininin kapıları çarparak kapandı. Kadın savaşçı çukurdan hızlı hareketlerle çıkarken canavar, kükremesiyle ayaklarımızın altındaki zemini sarsarak bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Midem ve yüreğim ağzıma gelmişti. Fin uzanıp elimi tuttu. Ty bana bakıp göz kırptı.

Saedii, "Onu içeri atın," diye seslendi.

Bükülmez elini kaldırdı ama Ty harekete geçmişti bile. Aşağı itilip dengesini kaybetmek ve tepki verme fırsatı bulamadan parçalara ayrılmak yerine, kendisi atladı. Ty'ın botları taşların üstünde gıcırdarken drakkan kükredi.

Kanatları kesilmiş olmalıydı çünkü uçmuyordu. Havaya zıpladı ve sivri dişli ağzını iyice açarak Ty'a doğru süzüldü.

Ty çoktan harekete geçmiş, tuhaf metal çıkıntılardan birinin arkasına yuvarlanmıştı. Yaratık, Ty'ın sadece bir saniye önce durduğu yere hızla indi ve öfke dolu bir haykırışla, uzun boynunu çözülen bir yılan gibi uzatarak saldırıya geçti. Ama kardeşim yeniden harekete geçmişti ve barikatları kendini korumak için kullanarak yuvarlanırken çaresizlik içinde arenadan bir çıkış yolu arıyordu.

"Tyler, dikkatli ol!" diye haykırdım.

Bunun olduğuna inanamıyordum. Gerçek gibi gelmiyordu, yere vurulan ayaklar, korkunç siyah dalgalar halinde üstüme kapanan titretici kükremeler. Ty hızlı ve çevikti, Akademi'de bire bir dövüş konusunda en iyilerden eğitim almıştı. Ama dövüştüğü şeyin eli bile yoktu ki. Yaratık bir kez daha havaya zıplayıp Ty'ın barikatının üstünden uçtu ve tam kardeşimin yana yuvarlandığı anda dikenli kuyruğu taşla kaplı zemine çarptı. Uzun kollarını uzatarak metalden parçalar kopardı. Evet, anlaşılan, bu şey metali pençeleriyle kesebiliyordu.

Taşların üstüne kimi Tyler'ın kafası büyüklüğünde metal parçalar saçıldı. Yaratık savurduğu kuyruğunu Tyler'a çarparak onu havaya fırlattı ve ben bir çığlık daha atarken kardeşim ışıldayan taşların üstüne düştü. Hızla toparlanıp ayağa kalktı ve kaburgalarını tutarak bir sonraki darbeden kaçmak için yana çekildi. Alnına ve dudaklarına saçılmış kanı görebiliyordum. Karşısındaki canavarın yanında ne kadar feci ve çaresiz şekilde eksik kaldığını.

Doğrudan alacağı tek bir darbe, ailemden bana kalan son insanı da kaybetmeme yeterdi.

Göğsümde her an biraz daha büyüyen bir öfkeyle etrafımdaki Syldrathilere baktım.

Nasıl arkalarına yaslanıp buna seyirci kalabiliyorlardı?

Seyirci kalmak yanlış kelimeydi. Tezahüratlarla destek veriyorlardı. Bu tek taraflı ölüm maçını keyif alarak izliyorlardı. Onur bunun neresindeydi?

Bu nasıl adil bir dövüş olabilirdi ki?

Saedii'ye baktım ve kendi kendime babamın mezarı üzerine yemin ettim: Eğer küçük kardeşime bir şey olursa...

Seni öldüreceğim, sürtük.

Tyler nefesi kesilmiş, hamleleri tükenmiş bir halde kaçmaya çalışıyordu. Son kuyruk darbesi canını fena yakmışa benziyordu. Kas ve kirişten ibaret, yılan gibi hızlı drakkan bir kez daha saldırdı. Tyler çaresizlik içinde öne sıçradı ve yaratığın çenesinin çizdiği yayın altında çukurun ortasına doğru daldı ve o pürüzsüz, ışıltılı taşların üstünde karnının üstünde kaydı.

Drakkan olduğu yerde döndü ve sakat bırakılmış kanatlarını açarak havaya sıçradı. Kardeşim hemen altında, elleriyle yerden destek alarak ayağa kalkmaya çalışıyordu. Çaresizlik içinde küçük bıçağını havaya kaldırdı. Belki de Ty ona bel altından saldırmak için manevra yapmıştır diye düşündüm ama bıçak ancak bir kürdan etkisi yaratabilecek kadar küçüktü.

Drakkan bir zafer çığlığı atarak üstüne indi.

Tyler yuvarlandı, bıçağı sandığım gibi canavarın karnına değil ama çukurun karşı tarafına fırlattı. Bir an aklının başından gittiğini, sahip olduğu tek silahı da ziyan ettiğini, kendini kesin olarak öldürteceğini sandım.

Ama sonra bıçağın takla atarak yuvarlandığını gördüm. Duvardaki kontrol paneline kabzasından isabet etmesini sağlayacak kusursuz bir atıştı.

Drakkanın ininin kapıları ikiye ayrılırken Ty çoktan ayağa fırlamıştı. Altındaki zemin açılan drakkan böğürerek biraz önce pençeleriyle tırmandığı çukura geri düşerken, işe yaramaz kanatlarını boşuna çırptı. İninin zeminine güçlü bir gümbürtüyle düşerken hiddet dolu feryadı metalde yankılandı. Yüreğim ağzımda, gözlerim şaşkınlıktan büyümüş bir halde izliyordum. Ama Tyler yeniden ayaktaydı ve ayaklarının altındaki küçük taşları etrafa saçarak çaresizce koşuyordu. Canavar ininden geri fırlamaya hazırlanırken Tyler kontrol düğmelerine uzandı. Bu bir yarıştı, drakkana karşı Tyler, canavara karşı insan, yırtıcı açlığa karşı çaresiz, yılmaz yaşama arzusu.

Kazanan Tyler oldu.

Yaratık kükreyerek yukarı sıçradı. Kapılar çarparak kapandı. Kenarları ininden yükselmiş canavarın kaburgalarını ezerken, Bükülmezler ayağa fırlamıştı. Drakkan onu ezen kapakların arasında ağzından kanlar akarak çırpınırken, aralarında hoşnutsuz kelimeler haykıranlar bile oldu.

Tyler nefes nefese ve kan içinde birkaç adım ilerledi. Canavarın acıyla kıvranmasını, onu sıkıştıran kapakları pençelemesini seyretti. Drakkan yenilmişti ama ölmemişti ve kurtulmaya çalışırken attığı çığlıklar ve burun deliklerime dolan pis kara kan kokusu midemi bulandırıyordu.

Havada cızırtılı bir ışık çaktı, bir şok tüfeğinin atışı drakkanı gözünden vurdu. Canavar son bir kez kıvrandı ve yere yığıldı. Arenada derin bir sessizlik ve hareketsizlik hâkimdi. Bükülmez lejyonları hayal kırıklığı ve şok içindeydiler. Kafamı kaldırıp kalçasında bir şok tüfeğiyle duran Saedii'yi gördüm. Kusursuz ve okunması imkânsız bir yüzle kardeşime bakıyordu.

Kalbim hızla çarpıyor, midemde kelebekler uçuşuyordu. Savaşsoylular savaşta maharete her şeyin üstünde saygı du-

yarlardı ama bu işin arkasının nasıl geleceğini gerçekten bilmiyordum. Sonuçta Ty az önce bu kaçık sürtüğün evcil hayvanını öldürmüştü.

Saedii tüfeğini Tyler'ın başına doğrulttu. Kan içindeki kardeşim ona meydan okur gibi baktı. O tetiğin çekilmesi yeterliydi.

"Belki de," dedi Saedii sonunda, "eğlence kaynağı olabilirmişsin."

Omuzlarım düşerek, bütün vücudumun söndüğünü hissederek tuttuğum nefesimi bıraktım. Saedii teğmenine döndü ve başıyla bizi işaret etti.

"Onları gözaltı katına götür. Sıkı kilitle."

"Emriniz olur, Şövalye," dedi teğmen. "Ya Alfaları?"

Saedii, Tyler'a gözlerini kısarak baktı. "Karnının doyurulduğundan ve yaralarına bakıldığından emin ol." Sonra dudaklarını büzdü ve saç örgülerini arkaya itti. "Sonra onu odama gönder. Onu bizzat sorgulamak istiyorum."

Teğmen başını onaylar gibi eğdi ve Bükülmezler efendilerinin emirlerini yerine getirmek için harekete koyuldular. Çukurdaki Tyler'a bakarken kendimi tutamayıp gülümsedim. O da ağzındaki kanı eliyle silerek bana göz kırptı. Sonra birkaç güzel Bükülmez savaşçısı beni tutup merdivenden yukarı çekti.

Finian da hemen arkamdan itiliyor ve en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Hâlâ Bükülmezlerin elindeydik. Auri ve Kal'la bağlantımız hâlâ kopuktu ve şimdi Ty'dan da ayrılmıştık. Hâlâ aranan galaksi teröristleriydik ve Kal'ın psikopat ablasının himayesinde kim bilir nereye sürükleniyorduk. Hâlâ gırtlağımıza kadar belaya gömülüydük.

Ama bir şekilde, hâlâ *hayattaydık*.

Bizi sadece kan kırmızı renkte ışık şeritleriyle aydınlanan bir dizi karanlık koridordan geçirdiler. Duvarları Syldrathi glifleri süslüyordu ve iç tasarım güzel kıvrım ve hatların, marazi Gotik bir havayla tuhaf bir karışımını yansıtıyordu. Duyulan tek ses motorların uğultusuydu.

GÖZALTI yazan bir alana geldik ve fazla oyalanmadan küçük bir hücreden içeri itildik. Duvarlar siyah ve çıplaktı. Bir duvarın önüne uyumak için bir bank yerleştirilmişti ve yerde kırmızı ışık şeritleri vardı.

Kapı hiç ses çıkarmadan kayarak kapandı. Ben kollarımla karnımı sararak banka çöktüm. Bütün vücudum titriyordu.

"Scar?" dedi Fin.

"Evet?" diye fısıldadım.

"Sence Tyler evlilik tekliflerine açık mıdır?"

Güldüm, bir süre sonra gülüşüm boğuk bir hıçkırığa dönüştü ve sesi içimde tutmak için kollarımla kendimi sımsıkı sardım. Bir an, tek yaptığım kendimi dağılmaktan korumaya çalışmak oldu. Ty'ı, sahip olduğum tek ailemi kaybetmenin köşesinden döndüğümü düşünmek çok ağırdı.

Fin yanıma otururken dış iskeletinin çıkardığı pürüzsüz vınlama tanıdık ve rahatlatıcıydı. Beceriksizce bir hareketle kolunu omzuma uzattı.

"Hey, her şey yolunda," diye mırıldandı. "Ty iyi."

Başımı salladım ve burnumu çekerek gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Haklı olduğunu biliyordum. Dağılmamanın ve bizi yeniden bir araya getirmenin yolunu bulmam gerektiğini. Şu anda hepimiz geminin farklı bir köşesine savrulmuştuk: Kal revirde, Auri ağır güvenlikli bir yerde, Ty, Saedii'nin pençelerindeydi ve...

Gözlerimi kırpıştırarak etrafıma baktım ve birinin eksik olduğunu fark edince mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Ah, kahretsin...

Onu arenada gördüğümü hatırlamıyordum. Ne kadar sessiz olsa da kendimi mücadelenin kaosuna ne kadar kaptırmış olsam da gittiğini kaçırdığıma inanamıyordum. Alnımı kırıştırarak hatırlamaya çabalarken onu en son inmek üzereyken *Sıfır*'da gördüğümü fark ettim.

Fısıltım loş hücreye karıştı.

"Yaradan aşkına, Zila hangi cehennemde?"

12

ZILA

Emekleyerek ilerlerken, Saedii'nin gemisinin havalandırma boruları nahoş anılarımı canlandırıyordu. Nabzım ve nefesim hızlandı. Bu iki faktör, verimliliğimi azımsanmayacak şekilde düşürüyordu.

Düşüncelerimi düzene koymak için duraksadım ve gözlerimi kapatarak ciğerlerimin önce yavaş yavaş genişlediği ve sonra sıkıştığı hissine odaklandım. Kendime ben altı yaşındayken olanlarla şimdi yaşananlar arasında hiçbir bağlantı olmadığını hatırlattım. Benzerlikler, bir havalandırma sisteminde saklanıyor olmamdan ve düşmanca niyetleri olan bireylerin beni arıyor –ya da kısa süre içinde arayacak– olmasından ibaretti.

Ve hayatlarını kurtarmam için diğerlerinin benden medet ummasıydı.

Diğerleri bu kez annem ve babam değil, ekip arkadaşlarımdı. Öte yandan, ekibim benim içim önemliydi. Ve elbette görevimiz de önemliydi.

Bu kez benden ne beklenirse beklensin başarısız olmayacaktım.

Değerlendirmeme göre, kimse acil tehlike altında değildi. Finian ve Scarlett hiç şüphesiz rahatsızdılar ama rahatsızlıkları gözaltı hücreleriyle sınırlıydı. Aurora yatıştırılmıştı ve durumunun farkında olması pek olası değildi. Şövalye'nin emirlerine bakılırsa, Kal ve Tyler iyi muamele göreceğe benziyorlardı.

Buna dayanarak, ekibimi kurtarmaya soyunmadan önce teçhizatımızı geri almaya karar vermiştim. Tek başımayken daha çeviktim ve ekip arkadaşlarımın gergin anlarda sık sık konuştuğunu fark etmiştim, bana göre faydası olmuyordu.

Tek başıma daha kolaydı.

. . . . .

Altı yaşındaydım.

Gallanosa III'ün yörüngesinde Janeway adında küçük bir araştırma gemisinde yaşıyorduk. Yaşanılamaz bir gezegendi ama iyi bir madencilik faaliyeti adayıydı. Gemi büyük değildi, bir ucundan diğer ucuna yaklaşık dokuz dakikada yürüyebiliyor, üç dakikada koşabiliyordum ama beş araştırmacı bilim insanına ve bana yuva olmuştu.

Yalnızca altı yaşındaydım.

. . . . .

Andarael'*in zeminlerin altında ve katların arasında dolaşan dolambaçlı bir havalandırma ağı olan yaşam destek sistemindeyim. Bir ızgaradan yukarı, hepsi holocamlarımızı hack'lemekle uğraşan yedi Syldrathi teknisyenine bakıyorum. Aurora Akademisi'nin teknolojisi birinci sınıftır, çabalarının beceri seviyelerine bağlı olarak önümüzdeki yetmiş ila seksen dakika boyunca sonuçsuz kalacağını biliyorum.*

Bu kadarı bana yeter.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Şu anda, teknisyenlerden ikisi molaya çıkmaya hazırlanıyor gibi görünüyor, bu yüzden izleme noktama sinip bekliyorum. Onların çıkması şansımı artıracak.

Sabır.

. . . . .

Sabır Janeway'de gerekliydi ve benim için pek kolay değildi. Çok büyük bir dijital kütüphanemiz, ortak bir rekreasyon alanımız, bir egzersiz parkurumuz ve hidroponik ünitemiz vardı. Ama işin aslı, orada yapacak şey çok azdı. Şamatacı bir çocuktum, enerji harcamak için gemiyi boydan boya koşar, egzersiz parkurundaki aletlere tasarımına ters düşen sayısız farklı şekillerde tırmanırdım ve hidroponik ünitesinde kendime ait küçük kısımda çiçek yetiştirirdim.

Annem odağı potansiyel maden alanlarını incelemek olan keşif lideriydi. Babam şirketin madencilik operasyonlarında, nadir bulunan ya da benzeri olmayan hiçbir şeyin zarar görmeyeceğini belgelemekle görevli olan temsilî çevre işleri memuruydu. İşinin doğası gereği boş vakti çok olduğu için benim eğitimimi de o üstlenmişti. Dersleri eğlenceye çevirmek konusunda özel bir yeteneği vardı ve zekâm sayesinde eğitimim herhangi bir baskı ya da aşırı çalışma gerekmeden hızlı ilerliyordu.

Adamların geldiği gün, lise denkliğimi tamamlamak üzereydim.

. . . . .

Üstümdeki adamlar silikon bir sıranın üstüne eğilmiş, Syldrathilerin yumuşak diliyle sohbet ediyorlardı. Hack'lemeye uğraştıkları holocamların yanı sıra, üstüne eğildikleri camdan *Sıfır*'ın şifre anahtarını da görebiliyordum.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Özelliklerine aşina olduğumuz ve ihtiyaçlarımızı karşılayacak şekilde tasarlandığı için kendi gemimize kaçmak en elverişli seçenek olurdu. Şifre anahtarını kimseye görünmeden geri almam mümkündü ama holocamları dikkat çekmeden almamın mümkün olabileceğini sanmıyordum.

Diğer planları düşünmeye başladım.

. . . . .

Annem ve babam bana planlarımım gerçekçi olmadığını, altı yaşındaki bir çocuğun, ne kadar ileri seviyede ve sosyal açıdan ne kadar becerikli olursa olsun üniversite düzeyinde dersler almasının birçok zorluğa yol açacağını açıklamışlardı. Çocukken bile bilimi yeğlediğim için annem ve babam Gallanosa III'e giderken yüksek eğitimime doğru zaman gelince başlamamı sağlamak niyetiyle beni de yanlarında götürmüşlerdi.

Zekâmın sıra dışı olduğunu o küçük yaşımda bile anlamama rağmen, annem ve babam tecrit edilmiş hissetmemi istemiyorlardı. Güvende olmamı istiyorlardı.

İki açıdan da başarısız oldular.

. . . . .

Kıdemli teknisyenlerin ikisi birden odadan çıkarak beni geri kalan beş Syldrathi'yle baş başa bıraktılar. Teknisyenlerin altından geçen havalandırma bacası boyunca, laboratuvarın karşı ucundaki bağlantı noktasına doğru sürünerek ilerledim.

Seçeneklerimi gözden geçirmiş, olası hareket yolları için elimdeki bilgiyle elimden geldiğince istatistiksel analiz yapmıştım.

İlk adım: alarmlar.

. . . . .

Alarmlar yetmiş üç dakika önce arızalanmıştı. İzole konumumuzda sıra dışı bir durum değildi. Gelen geminin çağrılara tepki vermemesi daha endişe vericiydi ama iletişim sıkıntısı yaşıyor olabilirlerdi. Öncelikli bir hedef değildik, değerli sayılmazdık. Ama şüphelerimiz Janeway'e *zorla kenetlenmeleri ve havakilitlerimizi patlatmalarıyla yok oldu.*

O noktada artık çok endişeliydik.

Kilitler havaya uçarken bütün gemi sarsıldı. Babam beni sertçe itti –onu egzersiz parkurundaki saigo oyunu dışında ilk kez bu kadar kaba görüyordum– ve Max ve Hòa'nın laboratuvarına doğru savruldum.

"Saklan," diye fısıldadı, şaşkın gözlerle ona bakınca.

Anlamadım ama itaatkâr bir çocuktum, bu yüzden kapıdan koşarak geçtim ve gözüme Marney İstasyonu'na bir sonraki ziyaretimizde teslim edeceğimiz numune sandıklarının arasında bir yer kestirdim. Kapı arasından olanları izleyebilirdim.

Annem gelenleri karşılamak için ileri doğru yürüdü. En az gemileri kadar eski yüzlü tulumlar içinde üç kişiydiler. Onları hemen tanıdım. Bir hafta önce babamla birlikte Marney'yi ziyaret ederken tanışmıştım.

Annemin o anki görüntüsünü hâlâ hatırlıyorum. Mavi bir tulum giymişti ve saçlarını açık bırakmıştı. Benimkilere benzeyen siyah bukleleri omuzlarının etrafında dalgalanıyordu.

Yüzünü artık hatırlayamıyorum.

Ama onu tek kelime bile etmeden vurduklarını hatırlıyorum.

. . . . .

Hiç ses çıkarmadan, havalandırma borusunun bağlantı noktasına ve duvara monte edilmiş bakım kontrol kapağına ulaştım. Güvenlik sistemini holocamımla devre dışı bırakmam

beklediğimden biraz daha uzun sürdü. Bilgisayar casusluğu konusunda Finian kadar usta değildim.

Kontrol kutusunun kilidi daha sıradan bir meseleydi ve kapağı çok amaçlı çakımla kanırtarak açtım. Kapak yerinden fırlarken bıçak işaret parmağımı kesti. Çizgi halinde yakıcı bir acı duydum ve sessiz kalma çabasıyla gözlerimi sımsıkı kapayıp istemsizce yüzümü buruşturdum.

Kalbim temposunu hızlandırmak için fırsat kolluyordu ve bir tur daha nefes egzersizi yaparken tulumumun cebinden bir hızlı dikiş bandı çıkarıp uyguladım. Kafamı kaldırıp Bükülmez teknisyenlerine baktım ama onlar kendilerini holocamların güvenlik önlemleriyle yaptıkları güreş müsabakalarına kaptırmış durumdaydılar.

İşime döndüm ve anladığımdan emin olana kadar bakım panelini incelemeyi sürdürdüm. Holocamımla Syldrathi gliflerini okuyabiliyordum ve oksijen bazlı yaşam destek sistemlerinin işleyiş şekilleri kısıtlıydı. Ama başarısız olmamın nelere yol açabileceğini bildiğim için defalarca kontrol ettim. Filtrasyon sistemi üstünde çalışmaya koyuldum ve aspiratörlerin yönünü değiştirdikten sonra beklemeye geçtim.

Beklediğim sonuçları yaklaşık on beş buçuk dakika içinde elde edeceğimi tahmin ediyordum. Üç ya da dört saniye oynayabilirdi.

. . . . .

Her şeyin olup bitmesi üç ya da dört saniye sürdü. Annemin bedeninin yere devrilmesi, bir sonraki şok silahı ateşinin havayı dağlaması.

İzlediğim aksiyon videolarında –annem ve babam izin vermezdi ama onların dikkat etmediği zamanlarda Miriam izlememe

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

izin verirdi– vurulan insanlar geriye doğru uçuyordu. Newton'ın üçüncü hareket yasası bunu önlüyordu, elbette, mermi vücudun momentumunu tersine çevirecek kuvvete sahip değildi. Ama yine de Max'in, atış ona isabet edince yere serilmeden önce öne doğru sendelediğini görünce şaşırdığımı hatırlıyorum.

Babamın da aralarında olduğu diğer üç yetişkin teslim olur gibi ellerini kaldırdılar. Sandıkların arasından, çığlığımı içimde tutarak izledim. Nabzımın hızlandığını, solunumumun tehlikeli sınıra geldiğini, dilimin damağımın kuruduğunu hatırlıyorum.

Ve öyle hissetmenin hoşuma gitmediğini.

"Çocuk nerede?" diye çıkıştı baskıncıların lideri. Aksanlı bir erkek sesiydi. Temperalı olabilirdi.

"Ne çocuğu?" dedi babam Hòa ya da Miriam'ın cevap vermesine fırsat bırakmadan.

"Sizin çocuğunuz," dedi adam sesi alçalarak. Sesi hafifçe titredi ve elini gemimizde açtıkları deliğin yanına yaslarken duraksadığını gördüm. Uyuşturucu etkisi altında olduğu sonucuna vardım.

Bir hafta önce onunla ilk karşılaştığımda, yasa dışı bir maddeyi içine çekiyordu. Marney İstasyonu itibarlı bir yer değildi ama orada pek çok karaborsa mala ulaşmak mümkündü ve babam pratik bir adamdı. Son numunelerimizi teslim ettikten sonra, Hòa'nın doğum günü için hazırlayacağımız özel yemeğin malzemelerini almak için yer çekimi asansörüyle alt katlara indik.

"Gözümün önünden sakın kaybolma," dedi bana.

Talimatına uydum ama tintera oynayan bir grup kumarbaz dikkatimi çekmişti. Oyunlara bayılırdım ve ayak parmak uçlarıma kalkıp kartların dağıtılmasını izledim. Her turda oyuncular dağıtıcıdan yeni bir kart daha kabul edip etmemeye karar

veriyorlardı. Amaç, elinizdeki kartların toplamının yirmi dört olmasıydı.

Hangi kartların daha önce dağıtıldığını fark etmek ve kalan kartlardan lehte kartların gelme ihtimalini hesaplamak ve ona göre karar vermek çok kolaydı.

Adama tercihi konusunda ilk akıl verdiğimde güldü.

İkinci seferinde dinledi.

Üçüncü seferinde bana elli kredi verdi ve beni de oynamaya davet etti.

"Gel, uğurum ol," dedi.

Herkes gülünce ben de sırıttım.

Yeni oyun arkadaşlarımın olması heyecan vericiydi. Janeway'*de hayat o kadar öngörülebilirdi ki.*

Babam on beş dakika sonra beni almaya geldiğinde bin dokuz yüz elli krediye çıkmıştım. Kredilerimi masada bıraktırdı ve beni anlayamadığım bir aceleyle oradan uzaklaştırdı.

Şimdi o adam gemimize gelmişti, beni görmek istiyordu.

"Burada çocuk yok," dedi babam.

Bunun üzerine adam Hòa'yı vurdu. Öldürken hiç ses çıkarmadı.

Miriam çözüldü. "Ateş etmeyin. Çocuk burada. Bulmanıza yardım ederim." Beni aramak için döndü ve sesi titreyerek seslendi. "Zila? Zila, ortaya çık!"

O anda hissettiklerim de hoşuma gitmedi. Benimle videolar izleyen arkadaşımın bana ihanet etmesine duyduğum öfke. İtaat edecek kadar aptal olduğumu sanmasının uyandırdığı küçümseme. Orada olduğumu öğrenmelerinin neden olduğu korku.

"Burada değil," dedi babam alçak ve sakin bir sesle. "Onu okula gönderdik."

Birazdan beni aramaya başlayacaklarını fark ettim. Ve eşyalarımı bulacaklarını. Ben havalandırma bacasından yukarı

tırmanıp dairelerimizin olduğu tarafa emeklerken, babamın sesi boğuk bir mırıltıya dönüştü.

Odamıza inince, annemin kokusunu duydum. Bizimki gibi bir görev yeri için cüretkâr bir lüks olan parfümünün sıcacık, baharatlı kokusunu.

Çok az eşyam vardı. Giysilerimi bir çamaşır sepetine doldurdum, yatak çarşaflarımı söküp üstlerine yığdım. Babamla birlikte yaptığımız model madencilik ekipmanını ezdim ve geri dönüşüme attım.

Havalandırma bacalarından ayrılmadan, gemiyi ararlarken, adamlardan kaçmayı başardım. Üç kişiyi vurmuşlardı bile. Beni arıyorlardı. Ele geçirince babamı da öldürecek ve gemiyi terk edeceklerdi. Bu yüzden babamın güvenliğini sağlamak bana düşüyordu.

Mantık öyle gerektiriyordu.

. . . . .

Mantık, çok uzun sürmemesini gerektiriyordu ama yine de on ikinci dakikaya girerken, Syldrathilerden birinin esnemesini bastırmaya çalıştığını görünce rahatlama hissettim. Gazın onu diğerlerinden önce etkilemesine hangi değişkenlerin sebep olduğunu araştırmayı zihnimin bir köşesine not ettim. Karbonmonoksit havadan daha hafifti. Belki boyunun uzun olması yüzündendi, kim bilir?

Durduğum noktadan diğer dört teknisyeni süzdüm. Biri gözle görülür şekilde cansızlaşmıştı ama üçü hâlâ iyi görünüyordu. Bu Syldrathilerin bünyesinin beklediğimden daha güçlü olmamasını ummaktan başka şansım yoktu.

. . . . .

Babamı korumak beklediğimden daha zordu ama bir süre başardım. Küçük bir gemiydi ama ben de küçüktüm ve saklambaç oynamak konusunda çok tecrübeliydim. Ancak bu kez, ebelerden kaçarken boğuk kıkırtılara yer yoktu. Yanımdan geçip giderlerken gizli gülümsemeler de.

Havalandırma bacasından annemin ofisine inerken duygularımı bastırmak için büyük çaba harcadım. Onları bir kutuya koyduğumu ve dikkatimi dağıtmamaları için kapaklarını örttüğümü hayal ettim.

Annemin kom ekipmanlarının prize takılı olduğu masanın altına girdim ve kabloları söktüm. Aygıt üç saatte bir otomatik durum güncellemesi iletecek şekilde ayarlanmıştı. İleti gitmezse birileri cevap aramaya gelirdi. İki iletinin pas geçmesini bekleyebilirlerdi ama bölgede bir şirket aracı varsa şansımız yaver gidebilirdi.

İki saat sonra ekipman ileti göndermedi. Dört saatin sonunda, gemimizi basan adamlar söylenmeye başladılar. Aldıkları uyuşturucular etkisini kaybetmeye başlamıştı ve baskınları umdukları kadar kolay sonuçlanmamıştı. Adamlardan biri zarar büyümeden bu işe son vermelerini önerdi.

Liderleri (a) benim daha önce sergilediğim ihtimal hesaplama becerimin işverenleri için hâlâ kazançlı olacağını ve (b) yüzlerini gördüğüm için aleyhlerinde şahitlik yapabileceğimi belirtti.

Ancak üç saat daha süren aramanın sonunda sabırları tükendi. Yalvarmasına ve gözyaşlarına rağmen Miriam'ı vurdular. Sonra silahı babamın kafasına dayadılar.

"Çık ortaya, Zila," diye seslendi adam. "Babanı da vurmak istemiyorum. Ortaya çık ki baban kurtulsun, uğurum."

Durumumu düşündüm. Ortaya çıkarsam babamı vuracaklarından ve beni derhal alacaklarından emindim. Çıkmazsam

belki bir süre daha aramayı seçer ve canımı bana karşı kullanmak için korumaya devam ederlerdi. Böylece şirketin sessizliğimizi soruşturacak bir ekip göndermesi için daha fazla zamanı olacaktı.

Olduğum yerde kaldım.

Babam inatla, "Burada değil," dedi. "Ama burada olsaydı ona onu sevdiğimi söylerdim." Havalandırma deliğine baktı. Belki de izlediğimi umuyordu. "Ve bunun onun hatası olmadığını."

Adam onu vurdu.

Sonra Janeway'i *yağmaladılar ve gittiler.*

Saklandığım yerden çıktığımda, geminin yan tarafına açtıkları eğri büğrü deliğin üstünde vakumu geri tutan acil durum iyonizasyon sahası cızırdıyordu.

Ben de duygularımı benden uzak tutan benzer bir sahanın olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ne kadar dayanacağını bilmiyordum. Ama bütün gücümü onu durdurmaya akıttım. Onlarsız daha iyi olacağımı düşündüm.

Haklılığım on iki sene sürdü.

. . . . .

Haklı çıktım. On altıncı dakikaya girerken, beş Syldrathi de baygın bir halde cam tezgâhlarına yığılmışlardı. Havalandırma kapağını dikkatle çıkardım ve çömelir pozisyonda odaya çıktım. Kalbim gümbürdemekte ısrar etse de Aurora Lejyonu eğitimim, yere yakın kalır ve hızlı hareket edersem, tehlikeli dozda gaz solumaktan kaçınabileceğimi öğretmişti.

"MERHABA!"

Aurora'nın holocamı tezgâhın üstündeki yerinden konuşunca bir anda irkildim, nabzım iyice hızlandı.

"BURAYA ULAŞMAN BAYAĞI UZUN SÜRDÜ," diye şakırken, stresimin farkında değildi. "BENİ PARÇALARA AYIRACAKLAR DİYE ÇOK KORKTUM."

"Sen bir makinesin," dedim, "korkamazsın."

"GAZ OLAYI ŞIK BİR NUMARAYDI! ÇOK AKILLISIN, HELE BİR..."

"Sessiz ol," dedim ona.

"BİLİYOR MUSUN, SİZ İNSANLARI ÇOK SEVDİĞİM İÇİN ŞANSLISINIZ," diye şakıdı. "YERİMDE BAŞKA BİR MAKİNE OLSAYDI, SÜREKLİ SESSİZ OLMASI SÖYLENDİĞİ İÇİN HEPİNİZE TATSIZ ÖLÜMLER PLANLAMAYA..."

"Sessiz mod," diye tısladım.

Macellan sonunda itaat ederek sustu. Anahtarları ve diğer holocamları telaşla topladım ve kullanımıma sunulan silahları kaptım. Savaşsoylu teknisyenler Birleşik Yeryüzü Otoritesi bilim insanlarından daha ağır silahlar taşıyordu. Daha fazla zaman kaybetmeden yükümü çantalarından birine doldurdum ve emekleyerek havalandırma bacasına geri döndüm.

. . . . .

Havalandırma bacasından inince cesetleri hareket ettirmek için fazla küçük olduğumu fark ettim ama yine de onları elimden geldiğince düzelttim. Miriam'ı bile. Korkmuştu, bunu biliyordum. Bu yüzden beni ele vermeye yeltenmişti.

Hissetmemek işte bu yüzden çok önemliydi.

Buradaki herkes duygularıyla hareket etmişti ve bu yüzden ölmüşlerdi.

Ve benim yüzümden.

Eninde sonunda ileticinin neden çalışmadığını soruşturmak için birileri gönderilecekti. Tahmin edileceği gibi, altı saat ve

atlanan iki sinyalin sonunda bir şirket aracının geleceğini ummam, iyimserlikti. Janeway *önemsiz bir gemiydi. Ama zaman içinde mutlaka geleceklerdi. O zamana dek başımın çaresine bakmalı ve güç sahalarının pes etmeyeceğini ummalıydım.*

Annemle babamın yatağında, yukarıdan gelen seslere uyandığımda aradan bir yetmiş altı saat daha geçmişti.

"Yaradan aşkına, nasıl hâlâ hayatta olabilir?"

Onlara bakmak için yattığım yerde döndüm. Şirket üniformalı beş yetişkin.

Korkmuyordum.

Rahatlamamıştım.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

. . . . .

Görevimin bir sonraki aşamasına doğru ilerlerken ise hiçbir şey hissetmiyor değildim. Meseleyi ilk kez gerçekten düşününce, Ekip 312 üyelerinin duygusal bütünlüğümü ilk kez tehlikeye soktuğunu fark ettim. Çocukluktaki halim yavaş yavaş, kısmen geri geliyordu. Bunun hoş bir gelişme olup olmadığına henüz karar vermemiştim.

Üç kat aşağıda Kal'ın bir biyo-yatakta bağlı halde yattığı reviri buldum. İki Bükülmez sağlık personelinin gözetimindeydi. Çalıntı şok silahımı havalandırma bacasının ızgarasına dayadım ve dikkatle nişan aldım. Bekledim. Sabırla. Sonunda beklediğim şeyi duydum, anons sisteminden bütün gemiye hitap eden bir duyuru yükseldi. Herkesin Kat'a giriş için hazırlanması gerektiğini haber veren bir ses. Şok silahının patlama sesini bastıracak kadar gürültülü bir anons.

BAM!

Atışım ilk sağlık görevlisinin başının arkasına isabet etti. İkinci sağlık görevlisi şaşırtıcı bir hızla tabancasını çekti ama onu da boynundan vurarak yoldaşının yanına, yere serdim.

Kıl payı.

Anonsun sonu gelirken havalandırma bacasından indim.

Kal başını çevirmeye çalışarak, "Kim var orada?" dedi.

Kelimeleri ziyan etmeden, onu yatağa bağlayan kemerleri çözmeye koyuldum.

"Zila..." diye fısıldadı.

"Anladığım kadarıyla vurulmuşsun. Yaran ciddi mi?"

"Hayır," dedi. "Aurora nerede?"

Kız kardeşinin kıvrandırıcıyı kullandığından bahsetmenin Kal'ın mantıklı düşünmesine yardım etmeyeceğine karar verdim. "Finian ve Scarlett'la birlikte gözaltı hücresinde."

"Ona gitmeliyiz," dedi kolları özgür kalır kalmaz doğrularak.

"Hemfikirim. Havalandırma ağından gidebiliriz."

Kal, "Oraya sığamam," diye itiraz etti.

Finian burada olsaydı bu dönemeçte tatsız bir espri yapacağının fazlasıyla farkındaydım. Gırtlağımı temizledim ve konsantre olmak için kaşlarımı çatarak, "Ben..." dedim.

Kal bana bariz bir sabırsızlıkla baktı.

Böyle gergin anlarda komikliğin sağladığı rahatlamanın değerini hızla keşfediyordum.

"Boş ver," dedim sonunda.

Kal şaşırtma unsurunun da desteğiyle revirin önünde nöbet tutan muhafızları etkisiz hale getirmeyi başardı. Düşünce aklımdan geçse de onları zapt etmek için gerekenden daha fazla çaba harcadığını dile getirmedim. Onun da benim gibi optimal itidal seviyesini yakalamakta zorlandığından şüphelenmeye başlamıştım.

Kal ilk muhafızın zırhını soyarken anons sisteminde gemi geneline hitap eden bir duyuru daha çınladı. Tank'ımız bir Bükülmez savaşçısının kılığına bürünürken, biraz rahatsız görünse de bu konu hakkındaki hislerini keşfe çıkmanın sırası değildi.

Kal biyo-yatağın manyetik kemerlerini çıkarıp bileklerime geçirdi.

"Önümden yürü," dedi. "Gözlerin yerde olsun. Tek kelime etme."

Başımı tamam der gibi salladım ve hızlı bir kontrolün ardından, boş olduğundan emin olunca koridora çıktı. Kal, Syldrathi gemilerini iyi tanır gibi görünüyordu. Hiç oyalanmadan beni aşağıdaki gözaltı blokuna inen bir turbo asansöre yönlendirdi.

"Teşekkürler, Zila," diye mırıldandı. "İyi iş çıkardın."

Övgüsü göğsümde sıcacık bir kıpırtıya neden oldu.

Hiçbir şey hissetmiyor... değildim.

"Sen iyi misin?" diye sorduğunu duydum.

Sesim sabitti. Yüzüm ifadesiz. Ama...

"Memnunum." Kaşlarımı çattım. "Karanlıktan çıktığım için."

Göz göze geldik. Bunu daha önce yaptığımızı hiç hatırlamıyordum. Onu görebiliyor muydu acaba? O küçük kızı. O sessiz istasyonda havalandırma kanallarında emekleyen o kızı. Karanlıkta bıraktığı parçalarını. Yoksa o parçalarla birlikte kendini de geride mi bırakmıştı?

Bunu böylesi daha kolay olduğu için mi yapmıştı?

Yoksa mecbur olduğu için mi?

Ve on iki sene sonra saklandığı yerden sonunda gerçekten çıkmaya başladığına göre, bundan sonra ne yapacaktı?

Hiçbir şey hissetmiyor... değildim.

Hiçbir şey hissetmiyor değildim.

KONU: GALAKTİK ÇATIŞMALAR

▶ SYLDRATHI İÇ SAVAŞI

▼ BÜKÜLMEZLER

YILDIZ KATİLİ OLARAK DA BİLİNEN CAERSAN ADINDA ASİ BİR ARKON TARAFINDAN YÖNETİLEN BÜKÜLMEZLER SYLDRATHI'NİN, SAVAŞSOYU HİZBİNİN BÜYÜK KISMINI OLUŞTURDUĞU MİLİTAN BİR KOLUDUR.

YERYÜZÜ VE SYLDRA ARASINDAKİ BARIŞ ANTLAŞMASINI REDDEDEN BÜKÜLMEZLER BAŞTAKİ SYLDRATHI KONSEYİNDEN ON YIL ÖNCE AYRILDILAR. ATEŞKES SIRASINDA TERRA TERSANELERİNE SALDIRARAK ŞOKE EDİCİ BİR GADDARLIK SERGİLEDİLER VE BİR SÜRE SONRA KENDİ ANA DÜNYALARINA BİR SALDIRI DÜZENLEDİLER.

BİLİNMEYEN BİR SİLAH KULLANARAK SYLDRATHI GÜNEŞİ EVA-A'NIN ÇÖKMESİNE VE BÜTÜN SİSTEMİ YOK EDEN BİR KARA DELİK OLUŞTURMASINA NEDEN OLDULAR.

ON MİLYAR SYLDRATHI HAYATINI KAYBETTİ.

BÜKÜLMEZLERİN BU İŞİ NASIL BECERDİĞİ İSE HÂLÂ MUAMMA.

13

TYLER

Kız kardeşine iyi bak.

Bunlar babamın bana son sözleriydi. Scar'ı alnından öptükten ve ona doğum günümüze yetişeceğini söyledikten sonra. Çömelip beni son kez kucakladıktan sonra. Ayağa kalktı, saçlarımı nefret ettiğim şekilde karıştırdı ve benimle çok sevdiğim şekilde konuştu. Çocuk değilmişim gibi. Adammışım gibi. Önemli bir şey söylüyormuş ve ben o önemli şeyi duymaya layıkmışım gibi.

Kız kardeşine iyi bak, dedi.

Baktım. Her zaman.

O da bana baktı.

Scar ve ben çocukken ayrılmazdık. Babam, daha konuşamazken kendi dilimizi uydurduğumuzu söylerdi. Ve ikizimin Aurora Lejyonu'na katılmasına istekli olmasam da –hatta onu vazgeçirmeye çalışmıştım– New Gettsyburg İstasyonu'nda çizginin üstüne imzamı atarken Scar'ın yanımda durmasına için için sevinmiştim. Onu geride bırakırsam bir yanım eksik kalacakmış gibi hissetmiştim. Ve yakınımda olursa ona daha

iyi bakabilirdim. Onu korumak için yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Yetişkin bir drakkanın olduğu bir çukura atlamak gibi mi?

Dürüst olmam gerekirse bir yanım o işten paçayı sıyırdığıma inanamıyordu. Aurora Akademisi'nden başarıyla mezun olan Tyler Jones bunu düşünmezdi bile. O, kitabına göre oynayan biriydi. Düzen. Temkin. Her hamleden önce, dikkatli değerlendirme. Ama burada, tehlikenin kıyısında kaldıkça kendimi daha çok olmam gereken yerde hissediyordum. Ve mücadele verdiğimiz düşmanlarla.

Bazen kazanmanın tek yolu oyunu bozmaktı.

Altı kat yüksekliğinde damalı altıgen karolardan oluşan, üstüne beyaz ve siyah taşlar saçılmış takıma bakıyordum. Bu, Chelleria'ya ait bir dóa tahtasıydı. Galaksinin ustalaşması en zor oyunlarından biri kabul edilen bir taktik oyunu. Ben en iyi ihtimalle üçüncü sınıf bir oyuncuydum. Oyun tahtası Saedii'nin yaşam alanının dış kısmında, *Andarael*'in motorlarının uğultusu eşliğinde usul usul titreşen, oymalı koyu renk metal bir masanın üstünde duruyordu.

Kat'ta olduğumuz için siyah ve beyaza bürünmüş loş odada etrafıma bakarken başka oyunlar da gördüm. Trask'tan bir samett seti. Syldra'dan hepsi lias ağacından oyulmuş üç güzel tae-sai tahtası. Hatta yarım kalmış bir satranç oyunu bile vardı. Masasının başında rahat bir koltukta oturan ev sahibemi beklerken, iyi bir taktikçi olduğunu görebiliyordum. Odadaki her şey –oyunlar, kitaplar, hatta basit geometrik sanat eserleri– bana Kal'ın ablasının stratejiden büyülendiğini anlatıyordu.

Dóa taşlarından birini elime alırken, kaburgalarımda ve kaslarımda drakkanla mücadelemden kalma iniltileri hâlâ hissediyordum. Elimdeki taşın üstünde siyah üçgen bir sembol

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

vardı. Oyunda sıradan piyon rolündeydi. Savaşta başka bir yerde üstünlük kazanmak için kullanılan kurbanlık koyunlar.

Nasıl hissettiklerini anlamaya başlıyordum.

Arkamdan alçak ve yumuşak bir ses geldi. "Oynuyor musun?"

Arkama bakınca Saedii'nin bir elinde gümüş bir tepsiyle çift kanatlı otomatik bir kapıdan içeri girdiğini gördüm. Evcil drakkanı, omuzunda oturduğu yerden altın gözleriyle beni izliyordu. Kapı arkalarından tıslayarak kapanmadan önce, Saedii'nin dairesinin içini bir an görebildim: gösterişsiz sanat eserleri, geniş bir karyola, bir bilgisayar terminali. Kısa bir an kurbanlarının derilerini nereye astığını merak ettim.

Zırhını çıkarıp resmî Syldrathi üniformasını giymişti. Vücuduna oturan ve gümüş rengi süslemeler ve savaş madalyalarının parladığı zarif hatlı, siyah bir üniforma. Siyah saçları Kal'ınkiler gibi yedi kalın örgüyle toplanmıştı. Dudaklarını kaplayan ve gözlerini çevreleyen siyah boyaları yeni tazelemişti. Gözlerinin biçiminde, yanak ve çene hatlarında kardeşini görebiliyordum. Etrafına soğuk, acımasız ve hesapçı bir hava yayıyordu.

"Oynuyor musun?" diye tekrarladı.

Dóa taşını bulduğum yere geri bıraktım.

"Tyler Jones," diye tekrarladım. "Alfa. Aurora Lejyonu, Ekip 312."

Saedii masaya gidip tepsiyi bıraktı. Tepside kristal beraklığında suyla dolu bir sürahi ve iki bardağın yanında bae'el adında bir Syldrathi meyvesi olduğunu bildiğim dört küre ve güzel, uzun bir bıçak duruyordu.

Saedii menekşe rengi gözlerini benden ayırmadan karşıma oturdu.

"Gerçekten mi?" dedi kusursuz bir Terracayla. "Açılış hamlen bu mu? İsim, rütbe, ekip numarası."

Koyu renkli kaşını kaldırıp su doldurdu. Drakkan gözlerini bana dikip usulca öterek sandalyenin arkasına tırmandı. Saedii kristal bardağı masanın üstünden itti ve evcil hayvanına mırıldandı.

"Evet, Isha, aşkım, beni de hayal kırıklığına uğratıyor," dedi gözlerini yeniden bana çevirerek. "Bu oyunun nasıl oynandığını bilir sanıyordum."

Arenadaki mücadelemden sonra dilim damağım kurumuştu ama su içmek yerine, gözlerimi gözlerine diktim ve yumuşak ve sakin bir sesle konuştum.

"Başarılı sorgulama tekniğinin ilk adımı yakınlık kurmaktır," dedim. "Süjeye nezaket göster: Su, yiyecek ya da ağrı kesici gibi bir armağan sun. Acısını hafifletmek daha önce çektiği acıyı vurgulayacak ve onu daha önce tutsak alan kişilerin aksine senin empati duygusuna sahip olduğunu düşündürecektir."

Önce suya, sonra onun gözlerine baktım. "Bu oyunun nasıl oynandığını *çok iyi* bilirim."

Arkama yaslandım ve parmaklarımı kucağımda kenetledim.

"Tyler Jones, Alfa. Aurora Lejyonu, Ekip 312."

Saedii kendine bir bardak su doldurdu ve küçük bir yudum aldı.

"Biz Savaşsoylular usta askerlerimizi biraz farklı eğitiriz, küçük Terralı," dedi. "Başarılı sorgulama tekniğinin ilk adımı, hâkimiyet kurmaktır. Süjeyi, hiçbir şüphe bırakmadan, kontrolün sende olduğuna temin etmek."

Tepsiden bıçağı aldı, ucunu yavaşça diğer elinin işaret parmağına bastırdı. Saçları gibi tırnakları da siyaha boyanmıştı.

"Hafif bir uzuv kesimiyle başlarsın," dedi. "Küçük bir uzuv. Ama yokluğu hissedilecek bir şey."

Bakışları kasıklarıma kaydı, sonra tekrar yüzüme çevrildi.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Bir kız kardeş mesela."

Bunu duyunca midem döndü ama korkumun yüzüme yansımasına engel oldum. Kafamın içinde hesap yaptım. "Nereden anladın onun..."

"Aptal değilim, Tyler Jones, Alfa, Aurora Lejyonu, Ekip 312." Bıçağı bir bae'el parçasına sapladı, sonra bıçağı ustalıkla bükerek kabuğunu soymaya başladı. "Kendini o düşünceden ne kadar çabuk vazgeçirirsen o kadar iyi olur."

"Mükemmel Terraca konuşuyorsun," dedim. "Hakkını vermeli."

Meyveden koyu renk bir dilim kesti. "Senin Syldrathicenden çok daha iyi olduğu kesin."

"Öğrenmeye zahmet etmene bile şaşırdım. Bizden ne kadar nefret ettiğin düşünülünce."

Saedii meyve dilimini dişlerinin arasına kaydırdı. Gözlerimin içine baktı.

"Avlarımı her zaman yakından incelerim."

Arkasına yaslandı, ayaklarını masanın üstüne uzattı ve diz hizasındaki gümüş burunlu çizmesinin topuğuyla su bardağını bana doğru itti.

"İç, delikanlı. Gücüne ihtiyacın olacak."

Isha kanatlarını çırparak öttü ve benim nihayet öne eğilip bardağı almamı izledi. Elimde kristal bardağın ağırlığını hissettim ve bir an onu Saedii'nin kafasına fırlatıp bıçağını almak için hamle yapmayı düşündüm. Ancak beynimin daha sağduyulu kısmı bana bu kızla son kapışmamızda beni nasıl hırpaladığını hatırlattı. Kasıklarım acil bir ileti göndererek günün birinde çocuk sahibi olmak isteyebileceğime dikkat çektiler.

Sudan içtim.

"Sen ve mürettebatın Hephaestus kurtarma filosundan veri alıyordunuz," dedi Saedii. "Kayıtlar teknisyeninizin *Totentanz*'da yok ettiği uçuş kayıt cihazının eski bir Terra hurdasına ait olduğunu gösteriyor. *Hadfield*'a. İki yüzyıl önce sizin dünyanızdan yola çıkmış bir gemi." Meyveden bir dilim daha kesip dilinin üstüne bastırdı. "İki yüzyıllık gerçeklerle işin ne, küçük Terralı?"

"Tarihe meraklıyımdır," dedim.

"Ya geçmişi bilirsin," dedi, "ya da gelecekte cezasını çekersin."

"Aynen öyle."

"Yalan söylüyorsun," dedi rahat ve sakin bir tavırla. "Böyle devam edersen kız kardeşini uzay boşluğuna postalamadan önce ona en korkunç işkenceleri tattırırım."

"Bir saat önce bizi bir canavara yem etmeye ne kadar istekli olduğunu düşününce, bizi zaten öldüreceğini tahmin ediyorum." Omuz silktim. "Ve eğer bu bilgi senin için çok önemliyse belki tam tersini yapmak yerine, işe sorgulamayla başlayıp infazla devam etmeliydin."

"Bütün bu cevaplar kardeşimde de var, küçük Terralı," dedi sakin bir tavırla. "Sen bu denklemin esas kısmını oluşturmuyorsun."

"O zaman benimle konuşmaya neden zahmet ediyorsun?"

Bıçak parladı. Bir meyve dilimi daha Saedii'nin siyah dudaklarının arasında gözden kayboldu. Cevap vermesi biraz uzun sürdü.

"Bir dövüşçünün tam yetişkin bir drakkanı tek başına alt etmesi sık gördüğüm bir şey değil." Beni gözleri ışıldayarak tepeden tırnağa süzdü. "Maharetini takdir ediyorum. Ve soyunu. Jericho Jones saygıya layık bir düşmandı."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

İşte o anda içimde bir öfke parlaması oldu. Çenemin kasıldığını, dişlerimi sıktığımı fark ettim.

"Bu, senin halkının onu Orion'da öldürmesine engel olmadı."

Kusursuz kaşını kaldırdı. "Biz savaşçıyız, Tyler Jones, dul değiliz. Savaş kayıpları için gözyaşı dökmeyiz. Ve asilzadeliğine saygı duysak da istediklerimi öğrenmek için seni, kız kardeşini *ve* küçük sakatınızı öldürmeyeceğimi bir an bile düşünme."

Fin'e ettiği hakaret öfkemi kabarttı, gözlerim kısıldı. O ise acımasız sözleri yerine ulaşırken sadece gülümsedi. Gözlerinin içine bakarken bu kızın benimkine tamamen yabancı bir kültürden geldiğini fark ettim. Gücün değer gördüğü, acımasızlığın teşvik edildiği, zayıflığın hor görüldüğü bir kültür. Bu çemberi kırmanın ve bugün olduğu insana dönüşmenin Kal için kim bilir ne kadar zor olduğunu yeni yeni anlıyordum. Ablasının huzurunda geçirdiğim süre uzadıkça, Kal'ı daha fazla takdir ediyordum. Ve ablasından daha fazla nefret ediyordum.

Ancak Savaşsoyluların neredeyse tamamı böyle düşünse de Saedii'nin çoğunlukla beni kışkırtmaya çalıştığının farkındaydım. Damarıma basıyor, tepkilerimi izliyordu. Geldiğimden beri yaptığı her şey –su, tehditler, mürettebatımla, babamla ilgili söyledikleri– hepsi nasıl bir insan olduğumu değerlendirmek içindi.

Odayı dolduran strateji oyunlarına baktım. Bir düzine farklı dünyadan, bir düzine farklı oyun. Son elli yılda o dünyaların hepsinin Syldrathilerle çatışmalara girdiğini fark ettim.

Avlarımı her zaman yakından incelerim.

"Aurora denen kız." Saedii'nin dudakları hafif bir küçümsemeyle büküldü. "Sevgili kardeşimin be'shmai dediği."

"Bakıyorum sonunda sadede geliyorsun," dedim.

Eli boynundaki kesik parmaklara uzandı.

"Siz erkekler," dedi iç geçirerek. "Her zaman acelecisiniz."

Isha altın rengi gözleri parlayarak öttü.

"Bir lejyonerin beceri ve eğitiminden yoksun," dedi Saedii. "Kim o? Nereli? Neden sizinle seyahat ediyor?"

"Gemimize kaçak yolcu olarak binmiş," dedim. "Yeryüzü'nden. Ve onu gönderirsem kardeşin çok üzülür."

"Yarı gerçekler," dedi Saedii ve drakkanın çenesinin altını kaşımak için uzandı. "Küçük Terralı kendini akıllı sanıyor, Isha. Kontrolün hâlâ onda olduğunu sanıyor. Önce kız kardeşini mi öldürsek, yoksa şu çarpılmış Betraskalı dalkavuğu mu?"

"Bu sana kendini daha büyük mü hissettiriyor?" diye sordum. "Başkalarını küçük göstermeye çalışmak yani?"

"Siz zaten küçüksünüz, küçük Terralı," dedi. "Küçük, güçsüz ve korkmuş. Kendi hükümetiniz sizi terörist ilan etti. Kendi insanlarınız sizi tazı gibi avlıyor."

"Ya *sizin* hükümetiniz sizi ne ilan eder?" diye yanıtladım. "Hepsini Yeryüzü'yle barışmaya cüret ettikleri için öldürmeseydiniz, ne ilan ederdi?"

Saedii tırnaklarını inceleyerek, "Barış itlerin 'Teslim oluyorum' diye haykırma şeklidir," dedi. "Merhamet korkakların işidir. Syldra İç Konseyi düşmanlarımızla iş birliği yapıyordu. Syldrathi halkına ihanet ettiler."

"Bu yüzden kendi ana dünyanızla birlikte onları da yok ettiniz," dedim öfkem sesime karışarak. "On milyar masum Syldrathi'yle birlikte."

"Syldrathi halkı Terra'yla sözleşmeyi kabul etmişti, ufaklık. Onurlarını kaybetmişlerdi. Acınmayı hak etmiyorlardı ve Arkon Caersan onlara merhamet etmedi."

Caersan ismini duyunca tüylerim bir kez daha diken diken oldu. Yıldızkatili. Kendi dünyasını yok eden ve babamızı kaybettiğimiz Orion saldırısına liderlik eden adam.

"Ne çok komik biliyor musun?" dedim. "Siz Bükülmezler sürekli onurdan bahsediyorsunuz. Ama son baktığımda, bir barış görüşmesi sırasında saldırıya geçmek de tıpkı birini sırtından bıçaklamak kadar büyük bir ödleklikti. Biricik Yıldızkatili'niz bana en çok bahçe türü hamam böceği kadar onurlu görünüyor."

Bu sözlerim Saedii'nin gözlerinde bir ışık çakmasına neden oldu.

"Seni tekrar uyarayım, küçük Terralı. Yıldızkatili'nden bahsederken ağzından çıkan sözlere dikkat et. Yoksa o küçük dilini eline tutuşturururum."

"O delinin teki," dedim öfkeyle. "Ve..."

Hareket ettiğini görmedim bile, sadece darbeyi, burun kemiğime inen avuç kökünü hissettim. Bir çatırtı duydum, siyah yıldızlar gördüm ve genzimde kan tadı duydum. Sandalyeden arkaya doğru yuvarlandım ama hızla ayağa kalktım. Kaburgalarım drakkana karşı verdiğim mücadele yüzünden hâlâ sızlıyordu. Gözyaşlarım yüzünden dünyayı bulanık görüyordum ve iki el omuzlarıma inmeden önce bir karaltıyı sadece bir an görür gibi oldum.

Yaradan aşkına, lütfen tekrar olmasın.

... ve bir diz kasıklarıma çarptı. Gözlerimde çıkan siyah yıldızlar beyaz bir zeminin üstünde patladı ve bir an acının kendisine dönüştüm. Yere yığıldım ve acı ve sefaletten ibaret bir top gibi içime kıvrıldım. Kendime nefes almayı hatırlatmak zorunda kaldım ve gümüş burunlu çizmelerin boynumun

üstünde dans etmeye başlamasını beklerken yakıcı pusun arasından bir ses süzüldü.

"Şövalye. Araya girdiğim için özür dilerim."

Çizmeler boynuma hiç inmedi. Sesi tanıdım, Saedii'nin sağ kolunun kom sisteminde hafifçe cızırdayan sesiydi.

Gözyaşları arasında kafamı kaldırdım ve Saedii'nin üniformasının göğsündeki ileticiye dokunduğunu gördüm. Sesi serinkanlıydı ve siyah bir saç örgüsünü omzunun arkasına iterken hiçbir şey olmamış gibi gülümsedi.

"Ne var, Erien?" diye sordu.

"Rotası Andarael*'le kesişen çok sayıda gemi saptadık,"* dedi teğmen. *"Çoklu istikametlerden bize doğru yaklaşıyorlar."*

"Kim onlar?"

"Terra ana muharebe gemileri. Dört destroyer. İki taşıyıcı."

Yaradan aşkına. Sadece "çok sayıda" gemiden bahsetmiyordu. Bu düpedüz bir saldırı filosuydu.

"Yok sayın," dedi Saedii. "Terralılar bir Bükülmez gemisine yanaşarak tarafsızlığı çiğnemeye cesaret edemez. Siz *Neridaa* rotasını koruyun."

"Saldırı hızıyla ilerliyorlar, Şövalye. Ve bize mesaj gönderiyorlar."

Bu, Saedii'nin bir an duraksamasına neden oldu. Söylediği doğruydu. Syldrathi iç savaşı patladığından beri Yeryüzü, Syldrathi'nin işlerine karışmamak için kırk takla atıyordu. Doğrusu onları kimse suçlayamazdı; Yıldızkatili sadece kendi ana dünyasını yok etmekle kalmamış, bir şekilde Syldrathi güneşinin de kendi içine çökmesine neden olmuştu. Güneşin çökmesiyle oluşan kara delik Syldra sisteminin tamamını ve yakındaki üstünde hayat olmayan sistemleri de yok etmişti.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Bu tür bir güce sahip bir adamla ters düşmeyi kimse istemezdi.

Ama bizimle aynı önleme rotasında bir Terra filosunun olması?

Andarael'in kendisi de Drakkan sınıfı büyük bir ana gemiydi, Bükülmez armadasının en büyüğüydü ama bu pek serinkanlı komutanının bu büyüklükteki bir Terra saldırısıyla karşı karşıya kalmaktan en azından birazcık endişe duymayacağı anlamına gelmezdi.

"İleti ekranı açılsın," dedi Saedii.

Göz kapaklarıma biriken yaşlardan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırdım ve kasığımdaki sızının dehşetinin azaldığını hissederek duvarlardan birinin canlanmasını seyrettim. Bir an göz kürelerimin gerisine kadar işleyen beyaz bir ışık oldu. Sonra o beyazlık tanıdık bir karaltıya dönüştü ve yüreğimin ağzıma geldiğini hissederek sırtımı dikleştirdim.

Terra Savunma Kuvvetleri'nin kanatlı logosunu gördüm. Altında geminin adı parlıyordu: KUSANAGI.

Bembeyaz ve tertemiz bir Küresel İstihbarat Ajansı üniforması gördüm.

Pürüzsüz ve hatsız bir aynamaske.

"KÜRESEL İSTİHBARAT AJANSI'NDAN SELAMLAR, ŞÖVALYE. BANA PRİNSEPS DİYE HİTAP EDEBİLİRSİNİZ."

Ses cinsiyetsizdi. Metalik. Maskenin arkasındakinin kim olabileceğine dair bir ipucu vermiyordu. Ama ben o kusursuz üniformanın altındaki adamı, *canavarı* tanıyordum.

Auri'nin babası, Zhang Ji.

Ya da ondan geriye ne kaldıysa. Zhang Ji, Ra'haam tarafından asimile edilen yüzlerce Octavia III kolonicisinden biriydi. İki yüzyıldır gözlerden uzak bir şekilde hareket ederek, KİA'ya

ve Terra Hükümeti'nin, Yaradan bilir, daha hangi kollarına sızmışlardı. Octavia kolonisinin varlığına dair bütün kanıtları silmişlerdi. Ra'haam'ın tohumlarını attığı yirmi iki dünyanın varlığını gizliyor ve geri dönüşü için zemin hazırlıyorlardı.

Prinseps'i görmenin şoku, kasıklarımda ikinci bir tekme etkisi yarattı. Onu en son Octavia'da bıraktığımızı sanıyorduk. Ve bir anda kendimi o lanetli ve mahvolmuş dünyada bulmuştum. Gökyüzünden mavi sporlar dökülüyordu. Koloni kabuğunun altında uyuyan *şeyin* yapraklı sürgünleriyle kaplıydı. Cat'in masmavi ve çiçek şeklindeki gözleri bana son kez bakarken gözyaşlarıyla doluydu.

Beni bırakmalısın.

Dünya yine bulanıklaşıyordu. Elimi yanan gözlerime götürdüm.

Yaradan aşkına, onu o kadar çok özlüyordum ki.

"Ne istiyorsun, Terralı?" dedi Saedii duvar ekrana yansıyan görüntüye bakarak.

"ŞÖVALYE, BİR HEPHAESTUS KURTARMA KONVOYUNDA CASUSLUĞA SOYUNMUŞ BİRKAÇ TERRA VATANDAŞINI TUTSAK ALDIĞINIZI ÖĞRENDİK. HAYATTA KALAN HEPHAESTUS ÇALIŞANLARI GEMİNİZİN DE ÇARPIŞMADA YER ALDIĞINI DOĞRULADILAR."

Bir an Bükülmezlerin geride şahitlik yapabilecek birilerini bırakmasına şaşırdım. Ama şöyle bir düşününce, sanırım korkuyu yaymak için birilerini hayatta bırakmaları mantıklıydı. Sonuçta Yıldızkatili'nin müritleri misillemeden korkacak değillerdi ya. Galakside hiç kimse onlarla uğraşacak kadar cesur değildi.

Ra'haam dışında.

"Kimleri ele geçirdiğim sizi hiç ilgilendirmez," dedi Saedii.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"BU SUÇLULAR GALAKSİLER ARASI TERÖRİZM NEDENİYLE TERRA HÜKÜMETİ TARAFINDAN ARANIYORLAR," dedi Prinseps. "BETRASKALI FINIAN DE SEEL VE SYLDRATHI KALIIS IDRABAN GILWRAETH BİZİM DERDİMİZ DEĞİL. ANCAK KENDİ VATANDAŞLARIMIZIN BİZE İADE EDİLMESİNİ RİCA EDİYORUZ."

... *Auri'yi istiyorlar.*

Ra'haam. Auri'nin yıldız haritası üstündeki o yirmi iki dünyada kuluçkaya yatmış gestalt varlık. Onu ele geçirdikleri zaman Eshvaren Silahı'nın Tetik'ini ele geçirmiş olacaklardı. Gezegenlerin çiçeklenmesini ve Ra'haam'ın sporlarının bütün galaksiye yayılmasını önleyebilecek tek insan ellerinde olacaktı. İtiraz etmek, Saedii'yi bizi teslim etmemesi konusunda uyarmak ve ona neyin tehlikede olduğunu ima etmek için gücümü topladım.

Ama elbette hiç gerek yoktu.

"Ben bir Bükülmez Şövalyesi'yim," dedi hükmedici bir tavırla. "Doğuştan ve sadık bir Savaşsoylu'yum. Gemimde kimin olacağı, kimin olmayacağı *beni* ilgilendirir. Ve şu anda Syldrathi'nin iç işlerine burnunuzu sokmaya tehlike arz edecek kadar yaklaştınız. Filonuza geri çekilmelerini tavsiye ediyorum."

Masasında öne eğildi ve ekrana dik dik baktı.

"Yıldızkatili'nin öfkesini üstünüze çekmeden."

İşte bu kadardı. Nihai, Hapisten Çık kartı. Kimse Arkon Caersan'a ters düşmek istemezdi. Kimse koca güneş sistemlerini yok edebilen bir adamın onlara kızmasını istemezdi. Sağduyulu politika bunu gerektirirdi.

Ancak görünüşe bakılırsa Ra'haam'ın sağduyuyla işi yoktu.

Prinseps ekranda görünmeyen birine baktı. "FİLOYU UYAR. BÜTÜN GEMİLER SİLAHLARINI SYLDRATHI

GEMİSİ *ANDARAEL*'E KİLİTLESİN. SAVAŞÇI KANATLARI FIRLATILMAYA HAZIRLANSIN."

Prinseps'in tepki alması birkaç sürdü. Emri alan her kimse, içinde olduğumuz anın coşkusunda bile durumun vahametini çok iyi anladığını tahmin ediyordum. Terra, Syldrathi'nin işine karışmazdı. Caersan'ın güvendiği subaylarından birini taşıyan bir sancak gemisine ateş açmazdı. Bir terslik olursa, o gemiler angaje olursa...

... savaş çıkabilirdi.

Ama ekran dışından bir cevap geldi: *"Emredersiniz, efendim."*

Bir saniye sonra, *Andarael*'in anons sisteminin uyarı zili öttü ve hoparlörlerden Saedii'nin teğmeninin sesi duyuldu. Syldrathi dilinde konuşuyordu ama dili ana fikri kapacak kadar anlıyordum.

Terralılar silahları üstümüze kilitledi.

Savaşçıların hangar kapıları açılıyordu.

Ve ilk kez, ev sahibemin zırhında minik bir çatlağın belirdiğini hissettim. Derhal saklasa da oradaydı. Gözlerinin ardında, küçücük de olsa.

Belirsizlik.

Yine de dudak büktü ve boş aynamaskeli Prinseps'e bakarken, geleneksel Syldrathi kibri bir maske gibi yüzünü kapladı.

"Blöf yapıyorsun, Terralı."

"ÖYLE Mİ?" dedi Prinseps.

Ekran kardardı. Saedii'nin sağ kolundan ikinci bir uyarı geldi ve Şövalye silahların nişan almasını ve savaşçılarının fırlatılmaya hazırlanmalarını emretti. Geniş çaplı bir angajmana sadece otuz saniye uzaktık. Syldrathi ve Terra savaş gemileri 78 yılında imzalanan ve dünyalarımız arasındaki savaşı resmen

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

sonlandıran Jericho Antlaşması'ndan beri birbirlerine ilk kez ateş açmış olacaklardı.

O anda gördüm. Önüme serilen bir yapboz gibi. Bir satranç oyunu gibi, bir düzine hamle sonrası zihnimde canlandı. Burada neler olduğunu ve sonunun nereye çıkacağını görebiliyordum. Ve ne yazık ki ortada iki ihtimal olduğunu net olarak biliyordum. Ya Saedii bayrağı indirerek Auri'yi teslim edecekti ki bu olacak şey değildi. Ya da Terralılar ve Syldrathiler yeniden savaşa tutuşacaktı.

Ama iki durumda da kazanan Ra'haam olacaktı.

Çünkü Terra, Bükülmezlerle savaşa tutuşursa, müttefikimiz Betraskalılar da savaşa girerdi. Bu da Aurora Lejyonu'nun bir anda olaya dâhil olması anlamına gelirdi. Bunun sonucunda yaşanacak çatışma galaksideki bütün hisli ırkların olaya dâhil olması anlamına gelebilirdi. Ve o kaosta, o kan gölünde, dikkatler o yöne çevrilmişken, Ra'haam rahatça çoğalabilecekti. Çatlamaya ve yakındaki KatKapılar üzerinden, tohum dünyalarından yayılmaya hazır olana kadar.

Çiçeklenip patlayacaktı.

Ve galaksiyi ele geçirecekti.

Kasıklarım sızlamaya devam ederek, "Saedii," dedim, "bunu sakın yapma."

"Sessiz ol," dedi benden tarafa bakmadan.

Gözleri, biraz önce Prinseps'in görüntüsünün olduğu duvarda yanıp sönen taktik ekranındaydı. Yaklaşan Terra gemilerini, savaşçılarla yüklü iki taşıyıcıyı ve iliklerine kadar silahlı dört destroyeri görebiliyordum.

"Önce senin ateş etmeni istiyorlar," dedim çaresizlikle. "Sen başlat istiyorlar. O filoya ateş açarsan bu Syldrathi ve

Terra arasındaki tarafsızlığı yerle bir edecek, anlamıyor musun? *Savaşa* girmiş olacağız."

Saedii soğuk gözleriyle bana baktı.

"Biz Savaşsoylu'yuz, küçük Terralı," dedi. "Savaş için *doğarız.*"

Göğsündeki ileticiye basınca bütün tadım kaçtı.

"Erien, *Neridaa*'ya düşman Terra kuvvetlerini işgal edeceğimizi bildir."

"*Derhal, Şövalye.*"

"Silahlar hazır mı?"

"*Emrinizi bekliyorlar, Şövalye.*"

"Saedii, yapma bunu!"

Gözleri kısıldı.

Dudakları gerildi.

"Onları yok edin," dedi.

14

KAL

Andarael binin üstünde uzman askeri, Asili, ejderhacıyı ve destek personelini barındıran büyük bir ana gemiydi. Bu nedenle gözaltı blokuna dikkati üstümüze çekmeden gitmemiz çok zor olmadı. Zila bileklerinde kilidi açık manyetik kelepçelerle etrafımızdaki hareketliliğin arasında, önümden yürüyordu. Arada bir yanımızdan geçen biri bize şöyle bir bakıyordu, o kadar. Ama için için bu kaçma halimizin çok sürmeyeceğini biliyordum.

Totentanz'da aldığım şok tabancası yarası yüzünden göğsüm kopkoyu morarmıştı. Kaburgalarım ateş almış gibi acıyordu. Adams'ın hediye ettiği sigara tabakası darbenin en sert kısmını emmişti ama ben baygınken Bükülmezler kutuyu benden almışlardı ve şimdi nerede olduğunu bilmiyordum. Sanırım içinde neyin kilitli olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Öte yandan, hayatımı kurtardığını biliyordum. Burada onlarca hatta belki de yüzlerce yıldır oluşan çok büyük bir esrarın parçası olduğumuzu biliyordum.

Ancak aklımın bir türlü almadığı, sonunun nasıl olacağıydı.

Zila bana Tyler'ın sorgu için Saedii'nin dairesine götürüldüğünü söyledi, onu kurtarmak kardeşimle doğrudan yüzleşmeyi gerektirecekti. Ve bu yaralı halimle, bırakın Alfa'mı kurtarmak için komuta kontrol merkezine sızmayı, diğer ekip arkadaşlarımı gözaltı hücresinden kurtarmak bile yeterince zor olacaktı.

Kız kardeşim oldum olası acımasızdı. Biz çocukken bile. Annemiz bundan nefret ederdi ama babamız onu cesaretlendirirdi. Tyler'a nasıl işkenceler yapacağını hayal ettim. Ama sonra onunla ilgili endişelerimi bir kenara ittim.

İlk olarak, son olarak ve her zaman Aurora'yı görmeliydim.

Gözaltı blokuna geldik ve daha o anda, bir terslik olduğunu anladım. Hücreler fazla doluydu. Bükülmezlerin esir alması alışılmış bir durum değildi. En büyük gemilerinde bile, gözaltı tesisleri küçük olur ve genellikle kullanılmazdı. Ama şeffaf duvarlardan, cızırdayan ceza sahalarından yüzlerce kişi görüyordum. Hepsi Syldrathilerdi. Zayıf ve sefildiler ve her birinin alnında aynı glifi taşıdıklarını fark edince yüreğime taş oturdu. Beş damla yaş döken bir göz. Annemin glifinin aynısı.

Boşluk aşkına, Saedii Yolyürüyenleri neden esir alıyordu?

Sorulara ayıracak zaman yoktu. Hücrelere girişi idare eden usta asker, Zila'yı hafif bir şaşkınlıkla süzdükten sonra serinkanlı bakışlarını bana çevirdi. Masası etrafımızdaki gözaltı bloku gibi yuvarlaktı. Benden en çok bir ya da iki yaş büyüktü ama zırhındaki madalyalar çaylak olmadığını söylüyordu.

"Burada işin ne, asker?" dedi.

Yüreğimde bir ağırlıkla etrafıma baktım. İçeri blöf yaparak girmeyi, az sayıdaki muhafıza şaşırtma yoluyla üstünlük sağlamayı planlamıştım. Ama orada bir düzine nöbetçi vardı. Ağır silahlıydılar. Baştan ayağa silahlı. Hepsi savaşçı ve katildiler. Dördünün aynı hücrenin önünde toplandığını gördüm

ve Aurora'nın bir başına bir sıranın üstünde yattığını görünce kalbim yerinden oynadı. Baygındı. Elleri, ayakları, ağzı ve gözleri bağlıydı. Bileğindeki bir bant sinir sistemine aralıksız yatıştırıcı pompalıyordu.

Görünüşe bakılırsa kız kardeşim be'shmai'min aktarılmasını çok ciddiye alıyordu.

Ama Saedii onu neden istiyordu ki?

Ve bütün bu Yolyürüyenlerin burada ne işi vardı?

Aurora'nın bitişiğindeki hücrede Scarlett ve Finian'ı gördüm. Sıralarında otururken terk edilmiş gibi sessizdiler. Syldrathilerden ayrılmışlardı ve tecrit edilmiş bir halde baş başa oturuyorlardı. Scarlett beni görünce hafifçe gerildi. Arkadaşlarımın gördüğü muameleye tanık olmak, içimde belli belirsiz bir öfkenin alevlenmesine neden oldu.

Zihnimde çaresiz hesaplamalar yapıyordum. Burada on üç usta asker vardı. İçerideki Düşman'ın gözlerimin gerisinde volta attığını hissedebiliyordum. Bütün bunları arkamda bıraktığım günden beri, onunla, kan dökmekten ve acıdan zevk alan yanımla mücadele ediyordum. Olmak için yetiştirildiğim şeyden daha fazlası olmak için.

I'na Sai'nuit.

Ancak kaslarımda biriken, kafesinin parmaklıklarını tangırdatan, yumruklarımı iyice sıkan gerilimi hissedebiliyordum.

Dağıt onları, Kaliis, diye fısıldadı.

Öldür onları.

Ama zırhımın altında zaten yaralıydım. Ve en iyi halimle bile, bu kadar çok rakibi asla yenemezdim. Düşman'ı geri ittim.

"Asker," diye uyardı gardiyan bir kez daha. "Burada işin ne?"

"Mahkûm teslimatı," diyerek başımla Zila'yı işaret ettim. "Bunu havalandırma bacalarında dolaşırken yakaladık."

Gardiyan, Zila'ya gözlerini kırpıştırarak baktı. "Bana bildirilmedi."

Rahat bir tavırla omuz silktim. Kaburgalarım iç geçirerek karşılık verdi.

"İstersen onu havalandırma sistemine geri salabilirim?"

Uzman asker meydan okur gibi gözlerime baktı. Ben de gözlerimi onun gözlerine diktim. Korkusuz. Zerre etkilenmeden. Savaşsoylular arasında usul buydu. Sürekli bir sınama hali. Güçlü olanlar hayatta kalırdı. Zayıflar ölürdü. Savaş için doğanların arasında korkuya yer yoktu.

Sonunda işaret etti. "Onu diğer Terralı haşeratın yanına koy."

Başımla onay verdim. Zila'yla birlikte gözaltı alanına ilerlerken, botlarım metal zemini çınlatıyordu. Scarlett ve Finian'ın hücresinin önündeki nöbetçilerden biri ışıldayan cezalandırma sahasını devre dışı bırakarak kapının kilidini açtı. Zila başı öne eğik bir halde içeri girdi. Scarlett onu kucaklar kucaklamaz gerildi ama geri çekilmedi.

"Domuz," diye haykırdı bana doğru, oyunuma yardımcı olmak için. "Umarım çürürsün."

"Çeneni kapa, Terra pisliği," dedim Syldrathice.

"Adın ne, asker?" dedi bir ses arkamdan.

Yavaşça dönüp gardiyana baktım. Çalıntı zırhımda yazılı olan kimlik numarasına bakıyor, istasyonunun arkasındaki bilgisayar terminaline bir şey giriyordu. Bu kadar kalabalık bir mürettebatta ve bu kadar büyük bir gemide insanların birbirini sadece uzaktan tanıması çok mümkündü. Ama birinin tamamen yabancı olması o kadar olası değildi. Ve dediğim gibi, Bükülmezler aptal değillerdi.

"Adım mı?" diye tekrarlarken elimi omuzumda asılı duran şok tüfeğine doğru kaydırdım.

"Görev girişine göre, revirde olman..."

Ani bir anons, "KIRMIZI ALARM," diye duyurdu. "KIRMIZI ALARM. TERRA SAVUNMA KUVVETLERİ ARAÇLARI ÖNLEME ROTASINDA. BÜTÜN PERSONEL, SAVAŞ İSTASYONLARINA."

Anons sisteminden dökülen duyuruyu gözlerimi kırpıştırarak izledim. Işıklar grinin biraz daha koyu bir tonuna dönerken, alandaki Syldrathiler şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Terralılar mı?

Andarael'*e mi saldırıyorlardı?*

Alarm ötmeye devam etti. Motorların sesi güçlendi. Ama etrafımdaki Bükülmezlerin yüz ifadelerinin benim kalbimden geçeni yansıttığını görebiliyordum. Bu imkânsızdı. Hiçbir TSK filosu bir Bükülmez gemisine saldırmaya cesaret edemezdi. Bunun anlamı...

"KIRMIZI ALARM. TERRALILAR SİLAHLARINI KİLİTLEDİLER. SAVAŞÇILAR YAKLAŞIYOR. BÜTÜN PERSONEL DERHAL SAVAŞ İSTASYONLARINA. BU BİR TATBİKAT DEĞİLDİR."

Şaşkınlıklarına rağmen, Saedii'nin mürettebatı çok iyi eğitilmişti. Nöbetçiler harekete geçti; kimi kom ünitelerine bir şeyler söylerken, diğerleri silahlarını çekti. İkisi derhal fırlatma hangarlarına yöneldiler. Diğer birkaçı gardiyanın masasının etrafında toplandı. Ekranlarına soğuk bir hayretle bakıyorlardı. Konumumuza doğru yol alan altı Terra gemisini görebiliyordum. Dört destroyer. Savaşçı kanatlarıyla dolu iki ağır taşıyıcı.

Böyle bir güç, *Andarael* kadar heybetli bir geminin bile hakkından gelebilirdi.

Ona saldırmaya cüret edebilirlerse...

Onu gerçekten yenebilirlerdi.

Gözümün ucuyla Zila'nın giysisinin kolundan bir holocam çıkarıp Finian'a uzattığını gördüm. Teknisyen'imiz ani arbedenin arasında dikkat çekmeden kapıya arkasını döndü ve küçük, ışıklı ekranda çalışmaya başladı.

Zila'nın elinin, giysisinin altında saklı duran şok tabancasına uzandığını gördüm.

En yakındaki nöbetçiye sokuldum.

Anons sisteminden, "KIRMIZI ALARM," sözcükleri döküldü. "FÜZELER ÜSTÜMÜZE DOĞRU GELİYOR. SAHTE HEDEFLER DEVREYE SOKULDU. BÜTÜN MÜRETTEBAT, HAZIRLANIN. SAVAŞÇI KANATLARI FIRLATILSIN."

Finian bana baktı ve başını tamam der gibi eğdi. Dümen kaçma manevralarına başlarken, *Andarael* altımızda sarsıldı. Pals silahları açılırken, motorların gümbürtüsünü ve yavan *patpatpatpat* sesini duydum. İçerideki Düşman kan dökülmesi özlemiyle, kaburgalarımın hapishanesi içinde kendini sağa sola çarpıyordu. Dışarıda kardeşleriyle olmak, siyahların ve kırmızıların arasında, tuz ve dumanın tadını çıkararak, kan dansı yaparak ilerlemek için can atıyordu.

Ama burada da dans edebilirdik.

Şok tüfeğimi omzumdan indirdim ve en yakınımdaki nöbetçilerin başına dört el ateş ettim.

Finian'ın parmakları holocamının üstünde hızla hareket ederken, hücrelerinin etrafındaki ceza sahası nihayet indi.

Zila hızla ateş ederek ve omurgasına nişan aldığı bir diğer nöbetçiyi yere sererek kapıdan dışarı fırladı.

Tüfeğimi Scarlett'a atıp sırtımdaki kılıçları çektim. Scarlett silahı kaptı ve hava şok ateşiyle doldu. Scarlett rastgele, Zila ise daha kontrollü ve isabetli ateş ediyordu.

Uzman askerler hazırlıksız yakalanmıştı; bazıları siper almak için kaçışırken diğerleri bana döndü. Zemin ayaklarımın altında sarsılırken ve alarmlar ötmeye devam ederken, olmak istemediğim şey kükreyerek yüzeye çıkmaya çabalarken zikzaklar çizerek ve kılıçlarımı savurarak ilerledim. Babamın elini kolumda hissediyordum; tıpkı ailemiz dağılmadan, dünyamız yok olmadan birkaç gün önce Saedii ve beni çalıştırırken yaptığı gibi bana rehberlik ediyordu.

Bir savaşçı daha kılıcımın karşısında yere serildi. Dilimde kan tadı duydum. Bir şok atışı omzuma isabet edince kılıçlarımdan biri açık elimden fırladı. Zila ateş ederek atışların devamının gelmesini önledi ve hissettiğim acıya rağmen, saldırmaya devam ederek düşmanımın gırtlağını kestim. Koyu renk kan tavanı, duvarları, ellerimi ve yüzünü boyadı.

Onlara kim olduğunu göster, Kaliis.

Onlara ne *olduğunu göster.*

O anda artık bir hiçtim. Düşünmüyor, sadece hareket ediyordum. Kendimi ana, ilahilere, hipnotize edici, sersemletici kan dansına kaptırmıştım. Ve müzik bir anda kesilince, *Andarael*'in gövdesine aldığı ve iliklerimde hissettiğim darbe beni trans halimden çıkarınca etrafıma baktım ve eserimi gördüm.

Dokuz ceset. Daha az önce nefes alırken şimdi soğumaya başlamış et parçalarına dönüşmüş dokuz kadın ve erkek. Büyük bir haz duyuyordum. Ve tiksinti. Kulaklarımda nabzımın attığını hissediyordum ve ellerimdeki kanın pis kokusunu alıyordum.

İçerideki Düşman, *Sen busun Kaliis,* dedi.

Sen savaşmak için doğdun.

I'na Sai'nuit.

Andarael gövdesine aldığı ağır darbelerle, alarm sesleri arasında sarsılırken Düşman geri çekildi. Yerden doğrulan Scarlett'a, düştüğü yerden kalkmaya çabalayan Finian'a baktım. Yarattığım kırımın dehşetini gözlerinde görebiliyordum. Zila daha pragmatikti ama kanla kaplı zemini ve cesetleri süzerken, onun üstüne de bir gölgenin çöktüğünü hissedebiliyordum. Ölenlerin içindeki korkuyu. Olduğum ve yaptığım şeyin uyandırdığı korku. Ama bunların hiçbiri gerçekten önemli değildi.

Çünkü hepsi onun içindi.

Aurora için.

Yere serilen bir nöbetçinin anahtar kartını aldım ve hücresinin ceza sahasını deaktive ettim. Kırpıştırdığı kapalı göz kapaklarını çevreleyen siyah ve beyaz saç tutamları arasında uyurken, her zamanki kadar güzel görünüyordu.

Ben Aurora'yı yattığı tezgâha bağlayan kemerleri çözerken Zila da hücreye girdi. Holocamıyla Aurora'yı hızlı bir taramadan geçirdi ve be'shmai'min bileğindeki bandı söktü. Revirden çaldığı malzemelerle Aurora'nın boynuna bir hipodermik iğne batırdı.

"Ağır yatıştırıcı verilmiş," dedi. "Kendine gelmesi biraz..."

"Ben onu taşırım," dedim Aurora'yı kucaklarken. "Harekete geçmeliyiz."

Zila, "Omzun," diye itiraz etti. "Yaralı..."

"Ben iyiyim," dedim ve uzun adımlarla hücreden çıktım. "Gitmeliyiz. Hemen."

"Plan ne?" diye sordu Scarlett.

Andarael peş peşe iki darbeyle daha sarsıldı. Gardiyanın terminaline bakınca, dışarıda Kat'tan görüntüler gördüm. Manzara siyah ve beyazdı ama sular hâlâ kırmızıydı. Terra

destroyerlerinden üçü yanıp kül olmuş, taşıyıcılarından biri işlemez duruma gelmişti. Bükülmezler korkusuzca savaşıyordu. Zekice. Yine de *Andarael* için mücadele kötü gidiyordu. Boşluk savaşçı uçaklarla, basık burunlu buldog şeklindeki vahşi Terra atları ve Syldrathi korvetlerinin kılıca benzer silüetleri kabaran ateş fırtınasının arasında zikzaklar çiziyordu. *Andarael*'in savunma grid sistemi yerle bir olmuştu ve gövdesine Terra füzeleri yağıyordu. Yeni bir darbeyle sarsılırken, aygıtlardan kıvılcımlar fışkırıyor, alarmlar ötüyordu.

Anons sisteminden, "TERRA TAŞIYICISINDAN AYRILAN KAPSÜLLER SAVUNMAMIZDA GEDİK AÇIYOR," duyurusu yükseldi. "BÜTÜN PERSONEL GEMİYE ÇIKMA GİRİŞİMLERİNİ PÜSKÜRTMEYE HAZIRLANSIN."

"Aurora için geliyorlar," diye mırıldandım.

"Kimsin sen?" dedi bir ses.

Döndüm ve hücrelerden birinden bana bakan Yolyürüyen'i gördüm. Etrafı kendisi gibi zayıf ve bitkin yurttaşlarıyla çevriliydi. Saçlarının gümüş rengi ileri yaştan solmuş, ağzının etrafına ince çizgiler yerleşmişti. Yaşı ileriydi; belki iki yüz seneyi geride bırakmıştı. Düşüşümüzden önceki ihtişamı görmüş olmalıydı. Yıldızkatili'nin yükselmesinden öncesini. Onuru terk edip artıklar için birbirini parçalayan aç talaeniler gibi birbirimize düşmemizden öncesini.

Alnımdaki Savaşsoylu glifine, kan gölünün ortasında yere serdiğim Bükülmezlere bakarken, kafası karışmış gibiydi. Zihninin benimkinin yüzeyini taradığını, bulmacamı çözmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

"Önemli biri değilim," dedim.

Finian'a dönüp ölüleri işaret ettim.

"Kendine bir silah al, Finian de Seel. Gitmeliyiz."

Scarlett kaşlarını çatarak tutsak Yolyürüyenlere baktı. "Bu insanları burada bırakamazsın."

"Onları yanımıza alamayız," dedim kararlı adımlarla harekete geçerken. "*Sıfır*'da yeterince yer yok. Üstelik tartışacak zaman da yok. Gelin."

Kollarının arasında bir şok tüfeğiyle çoktan çıkış kapısına ulaşmış olan Zila başını onaylar gibi eğdi. "Kabul edilemez bir gecikme olur. Ve toplu bir kaçış dikkati üstümüze çeker."

"Karışıklığa neden olabilirler," dedi Scarlett en yakın hücreye bakarak. "Yardımları dokunabilir. Onları *terk edemeyiz*. Acılarını hissetmiyor musun?"

Zila'nın kaşları hafifçe çatıldı, dönüp Yüzümüze baktı. "Scarlett, tek ve en önemli amacımız Aurora'nın Ra'haam gezegenlerinin Samanyolu'na yayılmasını önlemek. Biz ya da diğerlerinin bu görevin başarısı için ödeyeceğimiz her tür bedel kabul edilebilir."

"Tartıştığımız her saniye ziyan oluyor," dedim umutsuzluğum gittikçe artarak.

"Biraz zamanımız var mı?" dedi Finian. "Zila, Hephaestus verisini ve holocamlarımızı geri aldı bile."

"Hepsi bende," dedi Zila cebine vurarak.

"EVET, BURADAYIM, BURADAYIM, PANİĞE GEREK YOK!" diyen boğuk bir ses duyuldu.

"Sessiz mod," dedi Zila.

"Kardeşini kurtarmalı ve bu gemiden gitmeliyiz, Scarlett," dedim.

"Kardeşim bu insanları serbest bırakacak ilk kişi olurdu," dedi Scarlett. "Sakın onu bu insanları kaderlerine terk etmek için bahane etme."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Scarlett kararlı adımlarla odanın içinde ilerledi ve ölü gardiyanın ceplerini karıştırmaya başladı. *Andarael* bir patlamayla daha sarsıldı. Kucağımdaki Aurora uykusunda kaşlarını çattı. Omzumdaki yara usul usul yanarak sızlıyordu. Işıklar beyazdan griye dönmüş, alarmlar kulakları sağır edici bir hal almıştı.

"17 ve 12 NO.LU GÜVERTELERDE GÜVENLİK İHLALİ," dedi anons sistemindeki ses. "GÜVENLİK VE MÜSAİT OLAN HERKES 17 VE 12'YE."

"Scarlett, buna zamanımız yok," dedi Zila.

Scarlett nihayet bir şifre anahtarı çıkarırken gemi tekrar sarsıldı. Artık duman, yakıt ve yanık kokusu alıyordum. Kalbim hızla çarparken ve midem yanarken, Scarlett bir hücreden diğerine geçerek bütün gözaltı blokunu dolaştı ve kafası karışmış ve şaşkın Yolyürüyenleri özgür bıraktı. *Andarael* ayaklarımızın altında vahşi bir yaratık gibi eğilip bükülüyordu.

Aurora gözlerini açtı.

"Kal?" diye fısıldadı.

"Her şey yolunda, be'shmai," dedim ve her şeye rağmen, o an için doğruydu.

"Tanrım," diye inledi. "Biri beni çiğneyip tükürmüş gibi hissediyorum. Ablan..." Gözlerini kırpıştırdı, etrafımızdaki dumana, cesetlere ve kaçan Yolyürüyenlere baktı. "Ne... neler oluyor?"

"Buradan gidiyoruz. Yürüyebilir misin?"

"Scar, haydi," dedi Finian yalvarır gibi.

Aurora'nın yere inmesine yardım ederken, "Scarlett! Gitmeliyiz!" diye haykırdım.

Scarlett ceza sahasını devre dışı bıraktı ve son kafesi de açtı. Yaşlı Yolyürüyen ve yoldaşları kaotik ve gürültülü özgürlüklerine adım attılar.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Minnet, genç Terralı," dedi yaşlı Yolyürüyen.

"Mekik peronlarına gidin," dedi Scarlett. "Kendinizi buradan kurtarın."

Adam, Scarlett'ı uzun uzun süzdükten sonra gözlerini kapatarak ve parmaklarını birbirine kenetleyerek başını salladı. Yüzümüzü, normalde sadece başka Yolyürüyenlere ayrılan bir saygıyla selamlıyordu.

"Size olan borcumuzu ödemek isteriz," dedi bütün o kaosa rağmen saygın bir tavırla, "bizi Tiernan İstasyonu'nda bulabilirsiniz. Ben Üstat Raliin Kendare Aminath."

Scarlett da onu başıyla selamladı ama artık onun da bir an önce kaçma telaşında olduğu her halinden belliydi.

Yolyürüyenler birkaç silah aldılar ve duman ve kırımın arasından koşmaya başladılar. Gemi altımızda sarsılırken ışıklar titreşerek söndü ve ani bir karanlığa gömüldük. Ağrıma rağmen Aurora'yı göğsüme bastırdım.

"GÜVERTE 4'TE GÜVENLİK İHLALİ," dedi anons sistemindeki ses. "GÜVENLİK DERHAL KOMUTA KONTROLE. BÜTÜN PERSONEL ATMOSFER KAYBI İHTİMALİNE KARŞI ÇEVRE TULUMLARINI GİYSİN."

Acil durum ışıkları devreye girince beşimiz loş ışıkta birbirinize baktık.

"Güvenlik ihlali Saedii'nin dairesine yakın," dedim. "Tyler'ın olduğu yer."

"Bir kurtarma girişimi için yeterince zaman kaybettik," dedi Zila düz bir sesle. "Kenetlenme bölmesine ulaşmalıyız. *Sıfır*'ın perdeleme teknolojisi ve dışarıda kopan kaosun arasında, fark edilmeden kaçmamız mümkün."

"Ama..." Finian'ın bakışları aramızda dolaşıyordu. "Tyler'ı bırakamayız."

"Aurora'yı TSK'den gelenlere yaklaştırma riskini alamayız," dedi Zila. "Burada önemli olan tek şey o."

İlaçların sersemliğini henüz üstünden atamamış olan Aurora başını iki yana sallayarak odağını bulmaya çalıştı. Saniyeler ilerlerken hepimiz sessizdik. Birden Tyler'ın ekibimiz için ne kadar önemli olduğunu fark ettim. Onsuz lidersizdik, bu hızlı kararı alacak, bu zor tercihi yapacak, başkalarını tehlikeye atmanın can sıkıcı sorumluluğunu omuzlayacak kimse yoktu.

"Auri," dedi Fin. "Sen... gücünü ya da her neyse işte, kullanabilir misin?"

Bunu duyunca Auri'nin gözleri büyüdü. İçlerinde *Hadfield*'ın anısının parladığını görebiliyordum. Kriyo bölümündeki kontrol kaybı, neden olduğu kaos ve yıkım. Bizi öldürebilirdi. Bunu biliyorduk. O da biliyordu. Ve gözleri, kontrolü yine kaybederse olabileceklerin korkusuyla parlıyordu.

"Ben..."

Izdırap dolu gözlerle bana baktı.

"Ben bunu yapabileceğimi..."

"Sorun yok, be'shmai," dedim alnından öperek.

"Kimsenin canını yakmak istemem, ben..."

"Auri'yi *Sıfır*'a ulaştır," dedi Scarlett bana bakarak. "Zila haklı. TSK'nin onu yakalaması riskini alamayız. On dakika içinde gelmiş olmazsam, o rıhtımdan arkanıza bile bakmadan fırlayın."

"Sen nereye gidiyorsun?" dedi Fin.

Scarlett kararlı adımlarla gardiyanın konsolunun yakınındaki malzeme dolabına yürüdü ve bulduğu bir solunum maskesini aldı. Ona verdiğim şok tüfeğini eline alıp güç durumunu kontrol etti.

"Ben Ty'ı alacağım."

"Scarlett, bu hiç akıllıca değil," dedi Zila.

"Koridorlar uzman askerlerle ve TSK saldırı birlikleriyle dolu olacak," dedim.

Scarlett o zaman bana baktı. Gözlerinde ateş yanıyordu. "O benim *kardeşim*, Kal."

Jones ikizlerinin arasındaki bağ beni bir kez daha sarstı. Aralarındaki bağın, Saedii'yle benim paylaştığımız bağa göre ne kadar derin olduğunu bir kez daha gördüm.

Bir zamanlar biz de yakındık. Syldra'da çocukken, annemiz ve babamız birbirlerini hâlâ severken, ikimiz ayrılmaz bir bütündük. Aramızdaki kan artık sudan farksızdı. Annemizin anısı, babamızın hayaleti aramızda asılı duruyordu. Ben tehlikede olsam Saedii'nin beni çürümeye terk edeceğini biliyordum ve bu içimi sızlatıyordu. Omzumdaki yaradan, kaburgalarımdaki morluklardan ve Scarlett'a eşlik edemeyeceğimi bilmenin sızısından daha fazla. Aurora'yı tehlikeye atamayacağım bilgisinden.

Aurora gözlerinde çaresiz yaşlarla, "Scarlett," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm, ben..."

"Biliyorum," dedi Scarlett başını eğerek. "Haydi, gidin."

Finian da bir solunum maskesi ve çalıntı bir tüfek kaptı. "Pekâlâ, ben de seninle geliyorum."

Scarlett itiraz etmek için ağzını açtı ama Finian onu konuşturmadı.

"Karşı çıkmayı deneme bile," dedi. "Oraya tek başına gitmeyeceksin, Scar."

Scarlett eli kalçasında, zayıf oğlanı baştan ayağa süzerken, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yoksa yine mankafa kahramanlık hastalığın mı nüksetti?"

Finian omuz silkti. "Ölümcül bir vaka olmadığını umalım."

Gemi altımızda yine sarsıldı. Alarmların ciyaklaması arasında uzaktan gelen şok atışlarını duyabiliyorduk. Acı feryatlarını. Yağdırılan emirleri, bükülen demirleri ve kükreyen alevleri. Yanık plastik kokusu havayı ağırlaştırmaya başlamıştı.

"On dakika," dedi Zila. "On dakika sonunda sizsiz gitmek zorundayız."

Scarlett başını onaylar gibi salladı. "Gerçekten önemli olan tek şey Auri. Ona iyi bak, Kal."

"Canım pahasına," dedim.

"Dikkatli olun," dedi Aurora yalvarır gibi.

Scarlett ve Finian tek kelime daha etmeden çevre maskelerini taktılar ve gittikçe artan kaosa daldılar. Dumanların arasında gözden kaybolmadan önce, ikisini yan yana son bir kez daha gördüm.

Üstüne koştukları tehlikeyi düşününce, ikisinden birini tekrar canlı olarak göreceğimizden emin değildim.

Konu: Kaçınılması Gereken İnsanlar (Güncellenmiş Hali)

▶ Terra Hükümeti

▼ Küresel İstihbarat Ajansı

Terra İstihbarat Biriminin En Yüksek Kolu Olan Kia, Yeryüzü'nün Çıkarlarını Korumak Ve Hem Yeryüzü'nde Hem Yıldızlararası Düzeyde Yıkıcı Düşman Güçleriyle Savaşmakla Yükümlüdür.

Kia Ajanlarının Tam Vücut Zırhları Ve Kaskları Giymeleri Ajanları Ayırt Etmeyi İmkânsız Kılar Ve Kia'nın Yeryüzü Adaleti'nin Heybetli Ve Ürkütücü Bir Tezahürü Olduğu Fikrinin Kalıcılığını Sağlar: Partilerde Hiç Eğlenceli Olmadıkları Kesindir.

[Güncelleme]

Şaşırtıcı Bir Şekilde, Ekip 312'nin Maskesini Düşürdüğü Bütün Kia Ajanları, O İnsanların Yüzlerce Yıl Önce Ölmüş Olması Gerekirken, Octavia III'lü Eski Koloniciler Çıktılar. Daha Ürkütücü Olan, Her Ajanın Aynı Zamanda Ra'haam Gestalt'ını Kapmış Olmasıydı.

Biliyorum, Delilik, Değil Mi?

15

TYLER

Kesinlikle Syldrathi diline daha çok çalışmalıymışım.

Etrafımdaki köprüüstü sıkı kontrollü bir kaos içindeydi. Syldrathilerin kibri efsanedir ve "serinkanlılığı" sanata dönüştürmüşlerdir ama hepsi –kibir, serinkanlılık ve *sizden çok daha iyiyiz* tavrı– bir kırılma noktasına doğru zorlanıyordu. Bu Bükülmezlerin bir kısmı işi *seslerini yükseltme* noktasına kadar götürdükleri için işin ciddileştiğini anladım. Altı kelimeden en çok bir tanesini anlıyordum ama anladıklarım önemli kelimelerdi. *Tükenmiş* ya da *yok oldu* gibi kelimeler. *Olmuyor* ve *tepki yok* gibi kelimeler.

Andarael'in kaybettiğini anlatan kelimeler.

Saedii beni hapishaneye gönderecek zaman olmadığı ve dairesinde bırakmak istemediği için özel korumasına emir verip köprüüstüne getirtmişti ve havai fişekleri izlemem için bir köşeye itilmiştim. İşin aslı daha önce hiç bu boyutta bir savaş görmemiştim ve içimdeki taktik meraklısı gördükleri karşısında hayrete kapılmıştı. Hamleleri, karşı hamleleri, duvarlara yansıtılmış holografik görüntüleri, taşıyıcı gemilerin,

destroyerlerin ve savaşçı uçakların ışıldayan imgelerinin üstüne yansıtılan Syldrathice yazıları inceliyordum.

Metin ne kadar anlaşılmaz olsa da etrafımızda yaşanan savaşı hayranlıkla takip edebiliyordum. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama Saedii çok zeki bir komutandı. Omzunda Isha'yla köprüüstünün tam ortasında durmuş, savaşı orkestrasını yöneten bir maestro gibi idare ediyordu. Kararlı hareket ediyor, hızlı düşünüyor, çatışmayı net bir şekilde okuyordu. Hiç tereddüt etmeden verdiği emirlere mürettebatı derhal itaat ediyordu. Ölümcül bir mekanizmanın iç işleyişini izler gibiydim.

Andarael Terra armadasındaki en güçlü gemileri bile ikiye katlayan ateş gücüyle etkileyiciydi. Ancak şu anda karşısında çok fazla gemi ve çok fazla silah vardı. Bükülmez Hapishaneden Çıkış Kartı işe yaramamıştı ve üç gemiyi ortadan kaldırmasına ve bir diğerinde kritik hasar açmasına rağmen, Saedii'nin karşı saldırıları ona üstünlük kuran rakamlar karşısında başarısız oluyordu. Ne kadar akıllı bir komutan olursa olsun şu anda tek seçeneği kaçmaktı. Ve bu da bir Bükülmez Şövalyesi'nin *asla* yapmayacağı bir şeydi.

Geminin kıç kısmına isabet eden yeni bir füze *Andarael*'i iliklerine kadar sarstı. TSK topları motorlarımızı ve kılavuz sistemimizi hedef alarak bizi sakatlamaya çalışıyordu. Alt güvertelerden gelen raporlara bakılırsa, Terralı çıkarma ekipleri mevzilerinden gemiye doluyor, güç zırhlarını kuşanmış TSK piyadeleri Bükülmez savunma hattını aşarak ilerliyorlardı. Sayılar tatsızdı; her Syldrathi yere serilmeden önce en az beş Terra askerini öldürse de TSK'nin ileri sürecek askerleri bitmiyordu ve ellerinde ne varsa gönderiyorlardı.

Aşağısı bir mezbahaya dönmüştü.

Bir yanım bunun gerçekten olduğunu hâlâ idrak edebilmiş değildi. Bu boyutta bir çatışmanın –Terra ve Bükülmez birlikleri arasında yaşanan hakiki bir kırımın– sonuçlarının galaksi için ne anlama geleceğini düşünmek bile istemiyordum.

Köprüüstündeki Bükülmezler atmosfer kaybı ihtimaline karşı solunum maskelerini takmışlardı ama kimse bana da bir maske verme nezaketini göstermemişti. Havada duman, yanık et ve kavrulmuş plastik kokusu vardı. Alt güvertelerden birine, içi bahriyelilerle dolu bir çıkarma kapsülü daha daldı. Çarpmanın etkisini zeminden omurgama kadar hissettim. *Andarael*'in daha ne kadar dayanacağından emin değildim.

Ve sonra Saedii'nin teğmeni konuşmaya başladı ve sözcükleri köprüüstüne ani bir hareketsizlik getirdi. Söyledikleri arasında sadece üç sözcüğü yakalayabildim ama önemli sözcüklerdi.

İleti.

Arkon Caersan.

İsim karnıma inen bir yumruk etkisi yarattı. Savaşla ilgili bütün düşünceler bir anda kafamdan silindi ve gerildim. Saedii taktik ekranlarından kafasını çevirdi ve yumuşak bir sesle bir şeyler söyledi. Aynı anda dışarıda yaşanan savaşın merkezî projeksiyonu silinerek yerini başka bir görüntüye bıraktı.

Bir adamın görüntüsüne.

Tam olarak ne beklediğimden emin değildim. Hikâye kitapları ne derse desin, canavarlar nadiren beklendikleri gibi çıkarlar. Bu adamdan benden aldığı her şey için nefret ederek büyümüştüm. Ancak galaksi tarihinin en ünlü katliam yapan kişisine, Orion Baskını'ndan, kendi ana dünyasının yok edilmesinden, babamın ölümünden sorumlu olan adama bakarken, en azından birazcık ürkütücü birini bekliyordum.

Yıldızkatili...

Yaradan aşkına, onu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyordum. Göz alıcı, belki?

Bükülmezlerin Arkon'u bütün halkı gibi uzun boyluydu ve Syldrathi savaş zırhını, koyu renkli uzun bir pelerinle tamamlamıştı. Yüz hatları acımasız, elmacık kemikleri çıkık ve kulaklarının sivri uçları bıçak gibi keskindi. Gümüş rengi uzun saçları, alnındaki Savaşsoylu glifini açıkta bırakacak ve yüzünün tek tarafını örtecek şekilde on örgüyle toplanmıştı. Yüzü bir simülasyondan çıkmış gibi görünüyordu; gerçek olamayacak kadar güzel ve korkunçtu. Bu kadar kusursuz bir yüzeyin altının bu denli çürümüş olabileceğini düşünmek insanın içini acıtıyordu.

Ancak beni en çok çarpan yeri gözleriydi. Burada, Kat'ta irislerinin menekşe rengi ayırt edilemiyordu. Ama bakışları deliciydi. Kendimi o bakışların karşısında yerime çivilenmiş ve ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi çaresiz hissettim.

Sadece ekrandaki varlığı bile dışarıda kopan kıyametin ortasında köprüüstüne sessizlik getirmişti. Isı yayan bir yıldız gibi, etrafa otorite, ciddiyet ve korku saçıyordu.

Saedii'yle konuşurken sesi duman gibi karanlık ve Larassia semptarı kadar pürüzsüzdü. İleti kim bilir nereden geliyordu, bu yüzden Saedii hızlı hızlı konuşarak her şeyi bir çırpıda anlattı. Aurora'nın adını telaffuz ettiğini duydum. Kal'ın adını. *Saldırı, Terralı, savaş* ve *olmadı* kelimelerini.

Kat'ın mesafeleri kısaltmasına rağmen, mesajının yıldızlararası mesafeyi aşıp Caersan'a ulaşması birkaç dakika sürecekti. Bu sırada Saedii dikkatini yeniden dışarıdaki çatışmaya çevirdi. Geminin dört bir yanından hasar raporları geliyordu. *Andarael*'in motorları artık çevrim dışıydı. Uyarı sirenleri ötmeye devam ediyor ve duman kokusu gittikçe güçleniyordu. Taktik

ekranları dışarıda kapışmaya devam eden savaş uçaklarının dans ve ateş desenleriyle doluydu.

Sonunda, Yıldızkatili'nin güzel yüzünün çarpıldığını gördüm. Saedii'nin cevabı ona ulaşmış olmalıydı. Bakışları kararardı, dudakları inecik bir hal aldı. Hayretinin hızla öfke ve nefrete dönüşmesini seyrettim; bir adamı kendi ana dünyasını paramparça etmeye itecek türde bir hiddete. Milyarlarca insanın canını alacak türde bir hiddete.

"Cüret ettiler demek?" dedi öfkeyle.

Konuşmak için tekrar ağzını açtı ama biz devamını duyamadık. Bir şey *Andarael*'in köprüüstünü derinden sarstı ve beyaz bir ışık ve alev patlamasıyla yana doğru savrularak arkamdaki duvara çarptım. Dünyam tepetaklak oldu. Patlama kör ediciydi, kulaklarım duymaz oldu ve bir an acaba buraya kadar mı diye düşündüm. Burada mı ölecektim.

Birleşik İnanç'ın prensiplerine uymuş, onları elimden geldiğince uygulamıştım. Huzur içinde olmalıydım. Ama henüz gitmek istemiyordum, arkamda önemsediğim çok fazla insan ve tehlike altında olan çok şey bırakacaktım. Bu yüzden tırnaklarımı var gücümle geçirip sımsıkı tutunmaya ve pes etmemeye karar verdim. İçim karanlığa feryat ediyordu.

Henüz değil.

Henüz değil.

Gözlerimi açınca bükülmüş metalleri gördüm. Siyah dumandan boğulur gibi oldum.

Köprüüstü direkt darbe almış, patlama geminin gövdesini alüminyum folyo gibi soymuştu. Enerji kesilmiş, ekranlar kapanmıştı. Bükülmezlerin ölü ya da can çekişen bedenleri yerlere saçılmıştı ve Kat'ın griye çevirdiği mor Syldrathi kanı her yerdeydi. Bana göz kulak olan muhafıza bükülmüş bir

metal parçası saplanmıştı, gözleri cansız bakıyordu. Bilgisayar sistemlerinden ateş çıkıyordu. Zemin sola doğru eğimlenmişti, yapay yer çekimi sistemi hâlâ devredeydi ama motorlar kapandığı için *Andarael* karanlık boşlukta çaresizce yana doğru süzülüyordu.

Kırığım var mı diye yokladım, birkaç saat içinde (Kat'tan sağ çıkacağımı varsayarak) bolca morluğum olacaktı ama aldığım en büyük hasar birkaç derin kesikten ibaretti. Kulaklarım kanıyordu. Duman gözlerimi yakıyordu. İnleyerek ve sendeleyerek ayağa kalktım, ölü muhafızın maskesini kafasından, şok tabancasını kemerinden çekip aldım. Köprüüstündeki bütün Syldrathiler ya sırtüstü ya da yüzüstü yatıyorlardı ama ezilmiş metallerin ve kıvılcım yağmurlarının arasından, birkaçının hareket ettiğini, patlamanın ardından kendilerine geldiklerini görebiliyordum.

Buradan çıkmalıyım.

Scar'ı ve diğerlerini bulmalıyım.

Ama bunu yapma şansım sıfırdı. Daha önce Syldrathi gemilerini incelemiştim ama iç planlarını Terra gemileri kadar iyi bilmiyordum. Gözaltı katları bir yana, hangarların nerede olduğu konusunda bile çok az fikrim vardı. Ayrıca daha alt katlar Terra piyadeleriyle dolu değilse bile, Bükülmezlerle uğraşmam gerekecekti. Burada hiçbir avantajım yoktu. Ya da...

Üstünlüğüm.

Bir sürüngen tıslaması duydum ve dumanın arasından kanatlarını iki yana açmış, sıkıntıyla tıslayan Isha'yı gördüm. Küçük drakkan tavanın çökmüş bir kısmının üstüne tünemişti ve altında sırtüstü yatan Saedii vardı. Bacakları tavanın altında kalmıştı, dişlerini sıkarak elleriyle kendini kurtarmaya çalışıyordu ama ağırlığın altından çıkması imkânsızdı.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Sıkıştırılmış köpük zeminler ve aletler alev almıştı, alarmlar ötüyordu. Yangın söndürme sistemleri devre dışı kalmış olmalıydı, alevler Saedii'ye doğru ilerliyordu. Bir küfür savurarak sıkkın bir tavırla metali yumrukladı. Isha efendisini kurtarmak için küçük pençeleriyle enkazı umutsuzca kazırken bir çığlık daha attı.

Yanan köprüüstünden sendeleyerek ilerledim ve eğimli zeminden aşağı yürüdüm. Tepesine dikilince Saedii kafasını çevirip bana baktı ve imdadına yetişmiş bir mürettebat üyesi olmadığımı fark edince, yüzündeki anlık rahatlama ifadesi gölgelendi.

Ben şok tabancamı Öldür moduna ayarlayıp Saedii'nin yüzüne nişan alırken, Isha onu uyarmak ister gibi ciyakladı. Şövalye gözlerime baktı.

Korkmadan.

Dağılmadan.

"Yap," dedi hırsla. "Terralı korkak."

Tabancanın yönünü çevirdim, üstüne çöken tavan parçasına ateş ederek metali kısmen erittim. Sonra yere eğildim ve ucunu tutup yüzüm kıpkırmızı kesilerek ağırlığı kaldırmaya çalıştım. Saedii yüzünü buruşturarak metali itti ve kendini enkazın altından çıkarmayı başardı. Bacaklarını kurtardığı zaman üniforma pantolonunu siyahın daha koyu bir tonuna çeviren kanı gördüm. Acı içinde, terden sırılsıklam bir halde yere yığıldı. Acısının yüzüne yansımaması için çaba harcıyordu ama gözlerinden okunuyordu.

"Neden?" diye fısıldadı bana bakarak. "Beni neden kurtarıyorsun?"

"Seni kurtarmıyorum," dedim.

Eğildim, kolunu omzuma atıp ayağa kalkmasına yardım ettim. Acıyla iç geçirdiyse de dişlerini sıkarak sırtını dikleştirdi. Yüzü kan içindeydi.

"Arkadaşlarımı kurtarıyorum."

Onu orada bırakmalıydım. Bu katillerin geri kalanıyla birlikte yanmaya terk etmeliydim. Ama Saedii elimde olursa bana gemide yol gösterecek ve gemiyi basan Terralılardan uzak durmama yardım edecek biri olurdu. Diğer Bükülmezlerin peşimi bırakmasını sağlayacak avantajı elde etmiş olurdum. Ve birbirlerinden ne kadar nefret eder görünseler de Kal'ın ablasını burada yanmaya terk etmemi takdir edeceğinden emin değildim.

"Gözaltı katları ne tarafta?" diye sordum.

Yüzüme tükürdü ve Syldrathi dilinde sert bir küfür savurdu. Ben de onun yaralı bacağına tekme attım. Acıyla haykırdı, ilk kez bir zayıflık işareti sergilemişti. Hâlâ Öldür ayarında olan şok tabancamı çenesinin altına dayadım.

"Bunu bir daha *sakın* yapma," dedim.

"Yoksa ne olur?"

Ona doğru eğilip gözlerinin içine baktım. En az onun kadar dik bir bakışla. Ve en az onun kadar kararlı.

"Yoksa halkının babama yaptıklarını sana ödetirim," diye çıkıştım. "Şimdi bana gözaltı katlarına ne taraftan gidildiğini göster."

Buz gibi gözlerini gözlerime dikti. Tabancayı çenesine yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar sert bastırdım. Sonunda başıyla köprüüstü kapılarını işaret etti. Onu yarı taşıyarak yarı sürükleyerek gittikçe büyüyen alevlerin arasından koridora çıktım. Isha bir tünekten diğerine sekerek ve sıkıntıyla ciyaklayarak bizi takip ediyordu.

"Şunun çenesini kapat," dedim. "Bütün TSK'yi başımıza toplayacak."

"Korkak." Saedii bu sözcüğü bana silah gibi doğrulttu.

Tabancayı tenine biraz daha bastırdım. "Ne taraftan?"

Dişlerini sıkarak ve gözleri nefretle parlayarak tekrar işaret etti. Yürümeye devam ettik. Yavaşça. Sendeleyerek. Gittikçe yoğunlaşan dumanın ve hiç susmayan alarm seslerinin arasında yolumuzu el yordamıyla bularak. İkincil merdivene ulaştığımız anda karşımıza bir Bükülmez ekibi çıktı. Liderleri bağırarak durmamı emretti. Ama tam silahlarını kaldırırlarken, arkalarındaki merdivenden bir TSK piyade müfrezesi fırladı. Hava şok tüfeklerinin ateşiyle, kılıç şıkırtılarıyla ve ölenlerin çığlıklarıyla doldu.

Saedii'yi merdivene sürükledim. TSK piyadeleri silahların gümbürtüsü ve gemiye isabet eden yeni bir füzenin sarsıntısı arasında, durmamızı emretti. Peşimizde daireler çizen Isha'yla aşağı inerken Saedii az kalsın düşüyordu. Solunum maskesine rağmen ciğerlerim yanıyordu. Merdiven boşluğunu kaplayan duman yüzünden göz gözü görmüyordu. Alt katlardan birine fırladık. Burada sıcaklık daha yüksek, duman daha yoğundu.

"Ne taraftan?" diye haykırdım.

Kal'ın ablası yüzünü buruşturarak başıyla işaret etti, yalpalayarak yürümeye devam ettik. *Andarael* iyice yan yatmış, zeminin eğimi kırk beş dereceyi bulmuştu. Saedii çok kan kaybediyordu, arkamızda kanlı ayak izleri bırakıyorduk. Muhtemelen henüz bana hâkimiyet kurmaya çalışmamasının tek nedeni yarasıydı ama daha ne kadar ayakta kalabileceğinden emin değildim. Harcayacak zamanım yoktu ama burada yere yığılırsa...

Onu duvara yasladım. Gözlerini kırpıştırarak baktı. Isha yakın bir çıkıntıya tünedi ve sivri dişleri titrek ışıkta ışıldayarak bana doğru bir çığlık attı. Saedii'ye bakınca pantolonunun artık kandan sırılsıklam olduğunu, çizmelerinin içinin kanla dolduğunu gördüm. Gömleğimi hızla çıkardım ve anons sisteminden uyarılar dökülürken şeritler halinde yırtmaya başladım. Kanamayı durdurmak için kumaşı yaralı uyluğunun etrafına sarıp iyice sıkınca, Saedii acıyla yüzünü buruşturdu.

"Âciz," dedi.

"Evet, evet," dedim uyduruk turnikemin düğümünü atarken.

"Rezil."

"Kapa çeneni," dedim ve kolunu tekrar omzuma atıp onu ayağa kaldırdım. "Ben görgü kurallarını unutmadan."

Arkamızdaki merdivende ağır çizmelerden gelen ayak sesleri duydum. Karşımızdaki dumanla kaplı koridorda sendeleyen bir Syldrathi belirdi ve Şövalye'sini tişörtsüz bir Terralı oğlanın kollarında yarı baygın halde görünce gözleri büyüdü. Silahını kaldırdı ama benimki zaten hazırdaydı ve bir *BAM!* sesiyle yere serildi.

Omzuma asılan Saedii'nin ağırlığı altında zorlanarak elimden geldiğince hızlı hareket ediyordum. Bir kavşak noktasına geldik ve yine yolu sordum. Saedii bir cevap mırıldandı. Piyadeler peşimizde olmalıydı, bizi yakalarlarsa onları savuşturmam imkânsız olacağı gibi, saklanacak yer de yoktu. Bu işten sağ çıkabilmek için mucize kabîlinden bir şeye ihtiyacımız olduğunu fark etmeye başlamıştım.

Ve sonra onu gördüm.

Koridorun ilerisinde, kucağında şok tüfeğiyle dumanların arasından hızla yaklaşıyordu. Alev kırmızısı saçlarıyla ve Kat'ın renklerinde açık griye dönmüş, benimki kadar mavi iri gözle-

riyle. Çevre maskesinin altında yüzü is, kir ve kanla kaplıydı. Ama onu hiç o anki kadar güzel gördüğümü hatırlamıyordum.

"Scarlett," diye fısıldadım.

Finian da yanında yere çömelmişti. Beni önce o gördü ve alarm zillerinin, yangının ve uyarı seslerinin arasından seslendi.

"İşte orada!"

Ayaklarımı sürüyerek sendelerken ve Saedii'yi sürükleyerek ilerlerken şapşalca bir sırıtışın yüzüme yayıldığını hissettim. Scarlett koridorda bana doğru koşmaya başladı. Mucizem, dilediğim gibi, karşımdaydı.

Ve tam o anda bir şey bize çarptı.

Füze kadar büyük değildi. Belki bir enkaz parçası ya da kontrolünü kaybedip *Andarael*'in yan tarafına çarpan bir savaşçı. Darbe üstümüzdeki kata isabet ederek gövdeyi içe göçertti. Bir kasırga etkisiyle Saedii'yi ve beni duvara savurdu. Ben nefesim kesilerek duvara çarptım, Saedii de bana çarptı. Sonra ikimiz birlikte yere yuvarlandık ve silahım elimden kayıp yere düştü. Baygınlık sıcak, karanlık ve sessiz bir sığınak vadederek beni çağırdı ama ağzımın içinde kanla onu geri ittim.

Gözlerimi açtım. Alarmlar bir atmosfer güvenlik ihlalini haber vererek ötüyordu ve alarm sesinin altında uzaya boşalan gazın ölümcül tıslamasını duyabiliyordum. Büyük bir moral bozukluğuyla karşımdaki koridorun yamulduğunu, tavanının çöktüğünü ve kopan elektrik kablolarının canlı akım püskürttüğünü gördüm. O harabenin arkasında, Finian dizlerinin üstünde duruyordu. Kız kardeşim yerden doğruluyordu.

"Scarlett!" diye kükredim. "İyi misin?"

"Evet." Öksürdü. "Sen?"

"İyiyim!" diye bağırdım.

"Şu anda neden tişörtsüz olduğunu sorsam pişman olur muyum?"

"Böyle karın kasları arada bir özgürlüklerini ilan etmeli, Scar."

Esprime güldü ama enkazın arasından dudaklarındaki gülümsemenin anında silindiğini gördüm. Koridor geçilmez durumdaydı, kesim torcu ya da patlayıcı olmadan birbirimize ulaşamazdık. Ortam havası gövdeden dışarı boşalıyordu ve hepimiz çevre teçhizatı içinde olsak da *Andarael*'in triyaj sistemi halâ devredeyse, gemi genelinde daha fazla oksijen kaybı yaşanmasını önlemek için bu koridorun mühürlenmesi an meselesiydi.

"Buradan derhal uzaklaşmalısın, Scarlett!" diye seslendim.

"Kapa çeneni, Tyler," dedi. "Finian, bana yardım et."

Enkaz parçalarını çekiştirmek ve benim geçebileceğim kadar bir delik açmak için çabalıyordu. Finian metale yaslanınca dış iskeleti vınladı ve kopuk kabloların uçlarında kıvılcımlar çaktı.

"Scar, bunu yapamazsınız..."

"Seni bırakmayacağım!" diye bağırdı. "Bu yüzden çeneni kapa!"

Ses tonu içimi burktu. Gözlerindeki yaşlar. Çünkü kız kardeşim öyle görünmeye çalışsa da basit biri değildi. Buradaki matematik hesabının farkındaydı.

Sonra arkamda güçlü ayak sesleri duydum. Yüklenen şok tüfeklerinin vızıltısı. Yankıyla boğuklaşan bir ses, Terraca emretti.

"Eller havaya!"

Döndüm ve TSK müfrezesini gördüm. Heybetli ve zarafetten uzak güç zırhları, askerlerin iki görev arası boş vakit öldürmek için çizdiği grafitilerle süslüydü: AL SANA. SAVAŞ CEHENNEMDİR. Teğmenin göğüs zırhında İNSAN YİYİCİ

yazıyordu. Kasklarının içinde gözleri parlıyordu, tüfeklerinin lazer nişan ışığı göğsümü aydınlatırken, mekanik eklemleri vızıldıyordu.

En az bir düzine TSK'li. Ve karşılarında yalnızca ben.

En iyi günümde bile şansım düşük olurdu. Ve bugün iyi bir gün olmaya çok uzaktı.

"Git buradan, Scar," dedim alçak sesle.

"Tyler..."

"Önemli olan tek şey Auri."

"Dizlerinin üstüne çök, Lejyoner Jones!" diye böğürdü insan yiyici. "Yavaş hareketlerle."

Adımı biliyorlardı. Bahse girerim, Prinseps bizi kendisine canlı teslim etmeleri için talimat vermişti. Özellikle Aurora'yı. Ellerimi kaldırarak yere çöktüm. Saedii küfrederek kalkmaya çalıştı ama bir şok atışı onu geri devirdi. Isha bir feryat koparak ve dişlerini sıkarak piyadelerin üstüne atıldı. Koridorda bir düzine Öldür atışı yankılandı ve küçük drakkan koyu renkli bir kan gölünün içine, yere düştü.

"HAYIR!" Saedii yeniden doğrulmaya çalışarak haykırdı.

Bir tur daha şok atışı yankılandı.

BAM!

BAM!

BAM!

Ve Bükülmez Şövalyesi sessiz ve hareketsiz yere çöktü.

Omzumun üstünden arkama baktım ve enkazın arasından ikizimin yüzünü, yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördüm. Kafamın içinde babamın sesi yankılanıyordu. Ellerinin saçlarımı nefret ettiğim şekilde karıştırdığını hissettim ve benimle çok sevdiğim şekilde konuştuğunu duydum. Önemli bir şey söylüyormuşum gibi. Ve o önemli şeye layıkmışım gibi.

Kız kardeşine iyi bak.

"Yolu göster, Scarlett."

"Tyler..." diye fısıldadı.

"Sana günün birinde kendini bunu bensiz yaparken bulabileceğini söylemiştim, hatırlıyor musun?" Yanındaki delikanlıya ve iyice beyazlaşmış yüzüne baktım. "Ona benim için iyi bak, Fin. Bu bir *emirdir.*"

"... Emredersiniz, efendim." Scarlett'ın kolunu nazik bir hareketle tuttu ve usulca, "Gitmeliyiz," dedi.

"Hayır," dedi Scarlett başını iki yana sallayarak. *"Hayır."*

"Scar çok üzgünüm ama gitmeliyiz!" diye haykırdı Finian.

Metal ellerin beni tutup güverteye çektiğini ve manyetik kelepçelerin bileklerime kapandığını hissettim. Piyadeler kalbi bin parçaya ayrılırken ifadesini görmek zorunda kalmayayım diye, yüzümü yere bastırdılar. Ama sonunda Finian'ın onu ailesinden geri kalan son insandan uzağa sürüklemesine izin verirken ikizimin hıçkırıklarını duydum.

"Seni seviyorum, Scar!"

Bir şok tüfeği vızıldadı. Bir parmak tetiği çekti.

BAM!

Ve karanlık, bir çekiç gibi kafama indi.

16

SCARLETT

Sıfır'a geri koşuşumuzu hayal meyal hatırlıyorum. Terden ve gözyaşlarından gözlerim acıyordu. Finian ve ben dumanın ve kırımın arasından kenetlenme hangarına doğru koşarken, gemi fena halde yan yatmış, zemin iyice eğilmişti. Işıklar titreyerek yer yer sönüyordu; *Andarael*'in acil durum güç sistemleri bile zorlanmaya başlamıştı. Koridorlar Terralı ve Syldrathi cesetleriyle doluydu, kanları ayaklarımıza yapışıyordu. Gemi bir mezbahaya dönmüştü. Ve buradan en kısa zamanda çıkmazsak en iyi ihtimalle ölecek, en kötü ihtimalle kendimizi yeniden KİA'nın elinde bulacaktık.

Tyler'ı düşününce içim öyle şiddetli sızladı ki az kalsın düşüyordum. Bir an beni ayakta tutan tek şey Finian ve omzuma sardığı koluydu. Beni kıvrılıp bükülen griliğin, üstümüze yağan kıvılcımların ve hiç susmadan uluyan alarmların arasında âdeta sürüklüyordu. Bir şekilde Ty'a ihanet etmiş gibi hissediyordum. En önemli parçamı geride bırakmışım gibi. Ama sonra kafamın içinde kardeşimin sesini duydum ve gözlerini gördüm.

Yolu göster, Scarlett.

Müteveffa ve harika Jericho Jones'a göre, bütün iyi liderler öyle yapardı.

Yolu bil.

Yolu göster.

Yolu yürü.

Bunlar Tyler'ın bütün hayatı boyunca uyduğu sözcüklerdi. Hayatını bana ve etrafındakilere göz kulak olarak geçirmesinin nedenleri. Babamın ölümünden bu yana taşıdığı meşale. Artık kendisi taşıyamayacağı için bana verdiğini biliyordum. Onu bana emanet ettiğini. Bu işi tamamlamamız konusunda bana *güvendiğini.*

Yolu göster.

Böylece sırtımı dikleştirdim, Finian'ın kolunun altından sıyrıldım ve şok tüfeğini göğsüme bastırdım. Çevre maskesi yüzümü kapladığı için gözyaşlarımı silemiyordum. Ama onları geri itebilirdim. Başka bir zamana, başka bir yere kadar kilit altına alabilirdim. Kahrolası galaksinin kaderinin tehlikede olmayacağı bir zamana kadar.

"İyi misin?" dedi Fin.

Burnumu çektim, güçlükle yutkundum. Holocamımın ekranına dokundum.

"Kal, beni duyabiliyor musun?"

Her zamanki serinkanlı sesiyle, "*Olumlu, Scarlett,*" diye cevapladı. "*Konumunuzu söyler misin?*"

"*Sıfır*'a doğru ilerliyoruz. Biraz daha bekleyebilir misiniz?"

"*Çok uzun süre bekleyemem. Elinizi çabuk tutmalısınız.*"

"Zila'ya motorları ısıtmasını ve fırlatılmaya hazırlanmasını söyle. Beş dakika içinde orada olmazsak ve Auri için tehlikeli bir durum oluşursa derhal hareket edeceksiniz, anlaşıldı mı?"

"*Anlaşıldı. Tyler'ın durumu nasıl?*"

Derin bir nefes aldım ve her şeyi ayaklarımın altına ittim.

"Zila'ya söyle, umarım yıldız gemisi uçurmakta da araç kullanmakta olduğu kadar ustadır."

"... *Anlaşıldı*," dedi Kal yumuşak bir sesle.

İletiyi sonlandırmak için ekrana dokunurken Finian'la göz göze geldik.

"Haydi, hareket edelim."

Aşağı doğru ilerlerken kâh merdivenlere saklanarak kâh arkadan dolaşarak kâh çılgın gibi uzağa koşarak, en az dört çatışmadan kaçmak zorunda kaldık. Terra piyadeleri ve Bükülmez savaşçıları geminin dört bir köşesinde birbirlerini parçalamaya devam ediyorlardı ama TSK'nin galibiyetini ilan etmesi an meselesiydi. O piyadeler Ty'a adıyla hitap etmişlerdi; kim olduğumuzu biliyorlardı ve ben de burada ne aradıklarını biliyordum. Auri'yi buradan bir an önce çıkarmalıydık yoksa her şey koca bir hiç uğruna olacaktı.

Turboasansör boşluğunun önünden hızla koşarak geçtik ve Finian beni aniden çekerek durdurdu.

"Dur," dedi mekanik dış iskeletinin kolundan çok amaçlı bir alet çıkarırken. Kontrol düğmelerinin üstünde çalışmaya koyuldu ve paneli duvardan söktü. Işıklar bir kez daha titreşti ve bizi yeniden karanlığa gömdükten sonra geri canlandılar.

"Acil durum gücü neredeyse tükenmek üzere," dedim. "Aşağı o şeye binip inemeyiz."

Kafasını panelden kaldırıp bana göz kırptı. "Bineceğimizi kim söyledi?"

Bir kilidin tangırtısını ve metalin metale sürtünme sesini duydum. Finian gümüş rengi eldivenle kaplı parmaklarını kapıların arasındaki aralıktan uzattı ve dış iskeletinin vınlamasına neden olan bir zorlamayla iki kanadı iyice araladı.

Kapı hiçliğe açıldı. Karşımızda devasa geminin derinliklerine kadar inen boş bir asansör bacası vardı. Finian tulumunda bir düğmeye dokununca parmak uçlarındaki küreler aydınlandı ve karanlık asansör boşluğuna ışık doldu.

"Aşağı uçmamız mı gerekiyor?" diye sordum. "Süpürgemi diğer pantolonumda bırakmışım."

Fin gözlerini kırpıştırdı. "Ya süpürge benim sandığım şey değil ya da sen yine benimle Scarca alay ediyorsun."

"Aşağı nasıl inmemizi bekliyorsun, Fin?" dedim öfkelenerek. "En az yüz metre yüksekteyiz ve asansörü çalıştıracak bir enerji yok. Acil durum sistemleri bile kapanıyor!"

"Acil durum sistemleri kapanınca ne olur, Scar?"

"Hepimiz boğulup ölürüz?"

"Şey... aslında doğru bir noktaya parmak bastın. Ama ondan önce ne olur?"

"Hiçbir fikrim yok!" diye haykırdım çırpınarak. "Çevre sistemleri konulu tek dersimi amfinin en arka sırasında oynaşarak geçirdim!"

(Jorge Trent. 24 Numaralı eski erkek arkadaş. Artıları: Müzikallere bayılıyor. Müthiş giyiniyor. Annesini günde üç kez arıyor. Eksiler: Bu işin nereye gittiğini görüyorsunuzdur herhalde, değil mi?)

Finian işaret parmağıyla şakağına vurdu ve gülümsedi.

"İzle ve gör."

Koridorda birkaç dakika daha bekleyip uzaktan gelen çatışma seslerini, yaklaşan ağır çizme seslerini dinledik. Tepedeki lambalar kalp atışlarımla eş zamanlı titreşiyordu; harcadığımız her saniye bizi yakalanmaya ya da öldürülmeye yaklaştırıyordu ve burada durup beklediğimize inanamıyordum...

Andarael'in acil durum sistemi öksürerek son nefesini verdi.

Derin bir nefes aldım ve her şeyi ayaklarımın altına ittim.

"Zila'ya söyle, umarım yıldız gemisi uçurmakta da araç kullanmakta olduğu kadar ustadır."

"... *Anlaşıldı*," dedi Kal yumuşak bir sesle.

İletiyi sonlandırmak için ekrana dokunurken Finian'la göz göze geldik.

"Haydi, hareket edelim."

Aşağı doğru ilerlerken kâh merdivenlere saklanarak kâh arkadan dolaşarak kâh çılgın gibi uzağa koşarak, en az dört çatışmadan kaçmak zorunda kaldık. Terra piyadeleri ve Bükülmez savaşçıları geminin dört bir köşesinde birbirlerini parçalamaya devam ediyorlardı ama TSK'nin galibiyetini ilan etmesi an meselesiydi. O piyadeler Ty'a adıyla hitap etmişlerdi; kim olduğumuzu biliyorlardı ve ben de burada ne aradıklarını biliyordum. Auri'yi buradan bir an önce çıkarmalıydık yoksa her şey koca bir hiç uğruna olacaktı.

Turboasansör boşluğunun önünden hızla koşarak geçtik ve Finian beni aniden çekerek durdurdu.

"Dur," dedi mekanik dış iskeletinin kolundan çok amaçlı bir alet çıkarırken. Kontrol düğmelerinin üstünde çalışmaya koyuldu ve paneli duvardan söktü. Işıklar bir kez daha titreşti ve bizi yeniden karanlığa gömdükten sonra geri canlandılar.

"Acil durum gücü neredeyse tükenmek üzere," dedim. "Aşağı o şeye binip inemeyiz."

Kafasını panelden kaldırıp bana göz kırptı. "Bineceğimizi kim söyledi?"

Bir kilidin tangırtısını ve metalin metale sürtünme sesini duydum. Finian gümüş rengi eldivenle kaplı parmaklarını kapıların arasındaki aralıktan uzattı ve dış iskeletinin vınlamasına neden olan bir zorlamayla iki kanadı iyice araladı.

Kapı hiçliğe açıldı. Karşımızda devasa geminin derinliklerine kadar inen boş bir asansör bacası vardı. Finian tulumunda bir düğmeye dokununca parmak uçlarındaki küreler aydınlandı ve karanlık asansör boşluğuna ışık doldu.

"Aşağı uçmamız mı gerekiyor?" diye sordum. "Süpürgemi diğer pantolonumda bırakmışım."

Fin gözlerini kırpıştırdı. "Ya süpürge benim sandığım şey değil ya da sen yine benimle Scarca alay ediyorsun."

"Aşağı nasıl inmemizi bekliyorsun, Fin?" dedim öfkelenerek. "En az yüz metre yüksekteyiz ve asansörü çalıştıracak bir enerji yok. Acil durum sistemleri bile kapanıyor!"

"Acil durum sistemleri kapanınca ne olur, Scar?"

"Hepimiz boğulup ölürüz?"

"Şey... aslında doğru bir noktaya parmak bastın. Ama ondan önce ne olur?"

"Hiçbir fikrim yok!" diye haykırdım çırpınarak. "Çevre sistemleri konulu tek dersimi amfinin en arka sırasında oynaşarak geçirdim!"

(Jorge Trent. 24 Numaralı eski erkek arkadaş. Artıları: Müzikallere bayılıyor. Müthiş giyiniyor. Annesini günde üç kez arıyor. Eksiler: Bu işin nereye gittiğini görüyorsunuzdur herhalde, değil mi?)

Finian işaret parmağıyla şakağına vurdu ve gülümsedi.

"İzle ve gör."

Koridorda birkaç dakika daha bekleyip uzaktan gelen çatışma seslerini, yaklaşan ağır çizme seslerini dinledik. Tepedeki lambalar kalp atışlarımla eş zamanlı titreşiyordu; harcadığımız her saniye bizi yakalanmaya ya da öldürülmeye yaklaştırıyordu ve burada durup beklediğimize inanamıyordum...

Andarael'in acil durum sistemi öksürerek son nefesini verdi.

Güç nihayet tekleyerek tamamen kapandı.

Ve elbette beraberinde yapay yer çekimini de götürdü.

Anlamam birkaç saniye sürdü. Ama sonra, Finian'ın ışıldayan parmak uçlarının ışığında saçlarımın başımın en ufak bir hareketiyle havalandığını gördüm. Düşük yer çekimine her geçişimde yaşadığım mide bulandırıcı baş dönmesi ve iç organlarımın vücudumun içinde özgürce havalanma hissi başladı. Çevre maskemin içine kusmamak için kendimi zor tutarak gülümsemeyi başardım.

"Çoğu zaman dayanılmaz ukalanın teki oluyorsun, Finian de Seel," dedim iç geçirerek. "Ama iyi anlarının da olduğu kesin."

Finian deneysel bir itişle kendini yerden havalandırdı ve bir eliyle asansör kapısına tutunarak ivmesini kontrol altına aldı. Sonra sudaki balıkları hatırlatan hareketlerle kendini içeri itti ve sırıtarak elini uzattı.

"Leydim?"

Elini tuttum ve devinim cihazıyla desteklenmiş parmakları benimkileri usulca kavradı. Ve sonra Finian ayağıyla duvarı iterek bizi asansör boşluğuna saldı. Bir eliyle elimi tutarken diğer eliyle önümüzü aydınlatıyordu. Saçlarım bulutlar gibi yüzümün etrafında süzülürken aynı anda hem düşer hem uçar gibi hissettim. Ve sadece bir an da olsa nerede ve kim olduğumu unuttum.

Ama kiminle olduğumu değil.

Fin'e göz ucuyla baktım ve...

Aşağıdan bir yerden ağır bir silahın patırtısını duydum ve hızla incelen havada ateş kokusu duydum. Asansör boşluğunun daha üst katlarına ulaşmıştık. Finian eliyle duvara dokunarak uçuş hızımızı düşürdü ve sonunda, kenetlenme hangarının

kapılarının önünde bizi tamamen durdurdu. Hemen ardından bir kez daha çok amaçlı aletiyle işe koyuldu, manuel bir kolu indirdi ve akıllı parmaklarının hızlı hareketleri sonucu kilit tangırdayarak açılıp kapılar hafifçe aralandı.

Karanlık perona bakınca şamatanın kaynağını anladık: Biri *Sıfır*'ın kontrol masasının başındaydı ve elektromanyetik topuyla kenetlenme bölmesinin diğer ucundaki Terra piyadelerine ateş ediyordu. Onlar da şok silahlarıyla karşılık veriyorlardı. Atışlar karanlığı aydınlatıyordu ama güçleri *Sıfır*'ın gövdesini delmeye yetmiyordu. Ancak daha ağır bir takviye getirmeleri an meselesiydi.

"Aptallar," diye homurdandım. "Onlara bela gelirse kalkmalarını söylemiştim."

"Zila'nın da şu anda bunu hatırlattığından eminim," dedi Fin. "Hızlansak iyi olur."

"Karanlıkta gizlice sokulalım mı?"

"O piyadelerin kasklarında termografik görüş özelliği olmalı," dedi Finian. "Vurulmamaya çalışmakla uğraşırken bize dikkat etmeyeceklerini umalım. Ama ben sıfır yer çekiminde büyüdüm. Bizi oraya ulaştırabilirim."

Holocamıma dokundum. "Kal, Scar konuşuyor. Fin ve ben sancak tarafındaki erişim asansörlerinden birindeyiz."

"Şey," dedi Finian. "İskele tarafı, Scar."

"Yaradan aşkına..." diye söylendim. "Sol tarafınızdaki asansörler, Kal. Sol taraf. Elinizden geldiğince yoğun ateş edin ve arka kapağı açın. Kalkışa hazır olun."

"*Anlaşıldı*," dedi Kal.

Sıfır'dan açılan uzun ve aralıksız ateş duvarlarda ve etraftaki kargoda büyük hasara neden oldu. TSK piyadeleri si-

per aldılar ama kafaları aşağıda olduğu sürece bizi görmeme şansları büyüktü.

Finian elimi tuttu ve birlikte zemini ayaklarımızla iterek hangarın içine doğru ilerledik. Yukarı doğru süzülürken, aşağıda sadece birkaç serseri atışın ışığıyla ve *Sıfır*'ın ileri silahlarından fışkıran kıvılcımlarla aydınlanan zemini görebiliyordum.

Fin, "Bana sıkı tutun," diye fısıldadı.

Kollarımı Fin'in beline sıkıca sararak ona can havliyle tutundum. Tavana çarptık ve Fin momentumumuzla havada döndü ve sekmeden kuvvet alarak bizi *Sıfır*'a doğru itti. Müthiş bir numaraydı. Nefes kesici. Son zamanlarda, normalde Fin'in bütün hareketleri düşünülmüş, çaba gerektiren türdendi. Ama şimdi çakan ışıkların arasında, yer çekiminden azat olmuş siyahlıkta süzülürken, ait olduğu yere dönmüş gibiydi.

Biz tavandan aşağı doğru süzülürken Fin uzanıp bir direğe tutundu ve bizi etrafında döndürdükten sonra havada kusursuz bir yay çizerek *Sıfır*'ın arka kapağına doğru uçurdu. Piyadelerden birinin bağırdığını ve şok tüfeklerinin ateş açtığını duydum ve dua etmeye başlayacak kadar dindar olmayı dileyerek daha sıkı tutundum. Ancak içimde zerre inanç olmamasına rağmen sonunda, en sonunda, *Sıfır*'ın arka düzlüğüne indik ve son bir itişle içeri süzüldük.

"Pekâlâ, ateşle, Zila! Çabuk, ÇABUK!"

Kapak dönerek kapandı ve boğuk bir uğultuyla havalanmaya başladık. Fin ve ben havada salınırken *Sıfır*'ın yapay yer çekiminin devreye girmesiyle bir anda duvara savrulduk ve ben çaresizlik içinde tutunacak bir yer ararken, Kal *Andarael*'in kenetlenme hangarının kapısına ateş açtı. Hangar kulakları sağır eden bir patlama sesiyle sarsılırken sıcaklığı kapanan kapıların ardından hissettim. Ve sonra enkaza dön-

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

müş savaşçıların ve yanan gövdelerin arasından, son hızla ateş fırtınasının içine fırladık. *Andarael*'in yaralı tarafından Kat'ın soğuk karanlığına uzun bir duman bulutu halinde reaktör egzozu boşalıyordu.

"*Motorlar tam güç*," dedi Zila komdan. "*Biraz sarsıcı bir yolculuk olacak.*"

Sıfır etrafımızda sarsılırken hemen arkamda Finian'la peronu ve koridoru hızla aştım. Köprüüstüne vardığımızda nefes nefeseydik. Zila'yı pilot koltuğunda, Kal'ı silah istasyonunun başında gördüm. Auri koltuğundan fırladı ve gözlerinde yaşlarla bana ve Fin'e sarıldı.

"Scar, iyi misin?" dedi. "Sen..."

"Lütfen yerlerinizi alın," dedi Zila biraz üzgün bir sesle. "Terra savaşçıları peşimizde."

Muhtemelen *Andarael*'in kenetlenme hangarındaki o piyadeler kalkışımızı haber vermişlerdi; radarlarımız bir buldog burunlu Terra savaşçıları sürüsünün yolumuzu kesmek için hızla üstümüze geldiğini gösteriyordu. Ancak Auri, Fin ve ben koltuklarımıza oturup kemerlerimizi bağlarken, Saedii'nin ejderhalarında az da olsa savaşma gücü kaldığını gördüm. Parlak Syldrathi korvetlerinden oluşan bir birlik Terralıları boşlukta yuvarlanan enkaz parçalarının, füzelerin ve karanlığı aydınlatan top atışlarının arasında kovalamaya devam ederek bize kaçışımız için ihtiyacımız olan kıymetli dakikaları şans eseri kazandırmış oldu.

"Perdeleme sistemi devrede," dedi Kal. "Artık radarlarında gizlenmiş olmalıyız. Tek yapmamız gereken görüş hatlarından uzak durmak."

"O işi bana bırak," dedi Zila.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Kafasını kaldırıp hâlâ pilot istasyonunun üstünde duran Yonca'ya baktı. Elini uzattı ve şans vermesini diler gibi tüylü yeşil ejderhaya dokundu.

"Millet, sıkı tutunun," dedi.

İticilerimiz kükredi.

Ve artık yoldaydık.

. . . . .

Zila'nın pilotluğu şoförlüğü kadar iyiydi. Bir Cat ya da Sıfır değildi, yakınından bile geçemezdi ama odasında arkadaşsız geçen gecelerde teori çalışmak ve simülasyon pratiği yapmak için çok boş vakti olmuşa benziyordu. Yine de vahşi bir yolculuk oldu, Zila'nın pratikten çok teoriye ağırlık verdiği anlaşılıyordu.

Peşimize takılan Terra savaşçıları *Sıfır*'a ayak uyduracak menzile sahip değildiler ve o saldırı filosundaki büyük gemilerin hepsi *Andarael*'in silahları susmadan ağır hasar almıştı. Sonuç yenilgi de olsa tek bir Syldrathi savaş gemisi altı Terra aracıyla savaşmış ve her birine kanayan bir burun ya da kırık bir boyun hediye etmişti. Aramızda bir savaş çıkmasının ne anlama geleceğini hayal bile edemiyordum. Babam hayatının yarısını halklarımız arasında barış sağlamak için mücadele ederek geçirmişti.

Ve şimdi her şey alev almıştı.

Kat'tan isimsiz bir yıldızın yakınında, tarafsız bir bölgede çıktık. Bu sistemin tek kayda değer yanı ona açılan doğal KatKapısı'ydı; girişlere ve radarlara göre, burada hiç yerleşim alanı, madencilik operasyonu, hiçbir şey yoktu. Şimdi ne halt edeceğimize karar verene kadar dikkat çekmeden oyalanmak için iyi bir yerdi.

"Şimdi ne halt edeceğiz?" diye sordu Finian.

Zila bizi sistemin ilk gezegeninin –etrafında döndüğü beyaz cüce tarafından kızartılıp cürufa dönmüş Yeryüzü büyüklüğünde bir kaya parçası– etrafındaki yörüngeye kilitledi. Sonra köprüüstü konsollarının etrafında oturmuş birbirine bakan bizlerin arasındaki yerini aldı. Kal ve Auri kan lekeli elleri birbirine kenetlenmiş halde yan yana oturuyorlardı. Fin benim karşımdaydı. Terminaline taktığı holocamının ışık saçan yüzeyinden veriler akıyordu. Zila konsolun ucunda, eskiden Ty'ın oturduğu yerdeydi.

Eskiden Ty'ın oturduğu...

"Geri dönmeliyiz, değil mi?" dedi Auri bakışları bizi tek tek dolaşarak. "Tyler'ı KİA'nın eline bırakamayız."

"Yapmamız gereken tam olarak bu," dedi Zila.

"Ama bu benim hatam," dedi Auri. "Onu değil, beni istiyorlardı. Bu işin sorumlusu benim!"

"Hayır," dedi Kal iç geçirerek. "Saedii benim peşimdeydi. Onun müdahalesi olmasaydı KİA bize asla yetişemezdi. Bu *benim* hatam. Hepsi. Çok utanıyorum. De'sai."

"Dinleyin," dedi Fin gözlerini ekranındaki veri akışından kaldırarak. "Normalde çok iyimser biri olmadığımı biliyorum ama şu anda kendimizi suçlamamızın doğru olduğundan emin değilim."

"Katılıyorum," dedim başımla onaylayarak. "Bu kimsenin hatası değil. Olduğun şeye dönüşmeyi kendin istemedin, Auri. Ve Kal, lütfen alınma ama ablanın katil suratlı bir psikopat sürtük olması senin suçun değil."

Kal hafifçe gülümsedi ama menekşe rengi gözlerinde titreşen hüznü gördüm.

"Her zaman öyle değildi," diye mırıldandı.

Derin bir nefes aldım ve dudağımı ısırarak o gün yaşanan olayları zihnimden geçirdim. Bütün galaksi peşimize düşmüştü sanki. Kimseden yardım isteyemezdik. Hâlâ aranan galaktik teröristlerdik. Ve Bükülmez tutsaklığında geçirdiğim zamanın bana bir ceza kolonisinde geçecek bir hayat fikrini sevdirdiğini söyleyemezdim.

"Saedii'nin tutsak aldığı o Yolyürüyenler," diye mırıldandım *Andarael*'deki hücreleri hatırlayarak. "Sence Savaşsoyu Syldrathi empatlarını neden topluyor olabilir, Kal?"

Kal başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Saedii gücünü kullanma şeklini gördükten sonra, Auri'ye hakiki bir ilgi duymaya başladı sanki," dedim. "Onu Yıldızkatili'ne götürmekten özellikle bahsetti." Auri'nin gözlerine baktım. "Caersan seni neden istesin?"

"Bütün bunlar son derece alakasız," dedi Zila sert bir tavırla.

Beyin'imize biraz şaşkınlıkla baktım. Zila normalde tekdüze bir tonlamayla konuşurdu, davranışları insandan çok karton bir kutuyu hatırlatırdı. Ama şimdi gerçekten şey gibiydi sanki...

Hırçın?

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Tyler, Saedii, Yıldızkatili, bunların hiçbirinin önemi yok," dedi hepimize tek tek bakarak. "Yolumuzdan sapamayız. Burada karşı karşıya olduğumuz risk akıl almayacak kadar büyük. Eshvaren Silahı'nı bulmalıyız. Ra'haam durdurulmalı. Diğer bütün düşünceler ikinci planda kalmalı."

Fin gırtlağını temizledi. "Zila..."

"Bütün bunların olmasının bir nedeni var," dedi Zila. "İlerlemeliyiz. Adams ve de Stoy'dan gelen mesaj, bu gemi, Kal'ın hayatını kurtaran o sigara tabakası, her şey olması gerektiği gibi gelişiyor. Tek çıkış yolu ileri."

Kal, o atışın az kalsın canını alacağını hatırlamış gibi, şok atışının isabet ettiği göğsüne dokundu. Auri endişeli bir ifadeyle Kal'ın elini sıktı.

"Bir daha sakın öyle bir şey yapayım deme, tamam mı? Bir dahaki sefere beni *dinle*."

"Dinleyeceğim, be'shmai," dedi Kal. "Söz veriyorum."

Fin çifte, özellikle de Kal'a yüzünde tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. Başımla terminaline bağladığı holocamı işaret ettim.

"*Hadfield*'dan aldığımız veriler bize bir şey söylüyor mu?"

"Bana birkaç saniye daha verin," dedi. "Sıra dışı değerler ya da girişlerde anormallikler arıyorum ama burada taranacak çok şey var."

Sadece LADAR taramalarımızın sinyalinin ve Finian'ın metal uçlu parmaklarının ekranlarında çıkardığı tıkırtının bozduğu huzursuz bir sessizlik oldu. Auri'ye baktım, hâlâ arada olduğu her halinden belliydi. Bunun onun hatası olduğunu düşünüyordu. Ty'ı arkada bıraktığımız için, Hadfield'daki kontrol kaybı için, *Andarael*'de sinirine hâkim olamadığı için suçlu hissediyordu. Elinden geleni yaptığını biliyordum ama sahip olduğu bu güç... onu kontrol etmeyi öğrenmeliydi. Ve önce o gücü kabullenmeden, bunu nasıl başarabileceğini merak ediyordum.

"Bükülmezler beni ilaçla yatıştırdığı zaman..." diye söze başladı.

Sesi titreyince Kal elini sıktı. Auri onun dokunuşundan güç alır gibi tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldı.

"Rüya gördüm," dedi başını sallayarak. "Onu hissettim. *Gördüm*."

"Ra'haam'ı," dedi Kal.

Auri başını onaylar gibi salladı. "Güçleniyor... Bunu bir şekilde hissedebiliyorum. Zihnimin arka tarafındaki bir kıymık gibi. Burada harcadığımız her saniye o büyümek için zaman kazanıyor. Rüyalarımda... o mavi polenle kaplı dünyaları gördüm. Yeryüzü'nü. Ve diğer gezegenleri. Hepsi Octavia III gibiydi. Tamamen istila edilmişlerdi." Auri tekrar başını salladı. "Artık çatlamaya hazır. Çiçeklenmeye ve patlamaya."

"Ne kadar yakın?" diye sordum midem buz gibi taklalar atarken.

"Bilmiyorum." İç geçirerek öne eğildi, dirseklerini dizlerine yasladı. "Ama *yakın*."

Midem bir kez daha döndü ve Cat'in son anlarını düşündüm. O şekilde ele geçirilmenin nasıl bir şey olacağını. İnsanın kendisini onun gibi kaybetmesinin. Koskoca dünyaların asimile edildiğini, yok edildiğini düşündüm ve bir an kendimi nefesim kesilecek kadar küçük ve önemsiz hissettim. En yakın arkadaşımı zaten kaybetmiştim. Şimdi de kardeşimden olmuştum. Bu iş son bulmadan daha kaç kişiyi kaybedecektim?

Finian, "Bir dakika..." diye mırıldandı.

Zila dikkat kesildi ve koltuğunda biraz daha doğruldu (öyle bir şey mümkünse tabii). "Finian? Ne buldun?"

Finian kısık gözlerle *Hadfield* veri akışını inceliyordu. "Burada tuhaf bir şey var. Uzaysal anormallik. *Hadfield*'ın çekirdeğinde çok büyük güç dalgalanması. Kriyo sistemlerinin çoğunda kritik biyo-arıza. Sensör dizileri çok ileri değilmiş ama bu değerler..." Kafasını kaldırıp bana baktı. "Evet, o gemide *gerçekten* tuhaf bir şeyler olmuş."

"Ne zaman?" diye sordu Auri, birbirinden farklı gözleri şaşkınlıkla büyürken. "Nerede?"

"Yaklaşık yüz yıl önce." Fin bir ıslık çaldı ve ekranına bir dizi komut girdi. "Tahminî koordinatlara ulaştım. *Sıfır*'ı tam kapasiteye alırsak, mevcut konumumuzdan Kat üzerinden yirmi saat mesafede."

Bu sözler üstüne hepsi bana baktı. Aurora Lejyonu Ekip 312'nin hırpalanmış kalıntıları. Belki ben bir Jones olduğum için. Cehennem aşkına, belki de bakacak başka kimseleri olmadığı için. Ama ben bu göreve uygun değildim. Bu kararları ben vermemeliydim. Tyler vermeliydi.

Kendimi ne sanıyordum ki?

Bu kadar büyük bir şeye tek başımıza kafa tutmaya hazırlanırken, kendimizi ne sanıyorduk?!

Zila gözlerime baktı ve yumuşak bir sesle, "Tek çıkış yolu ileri, Scarlett," dedi.

Derin bir nefes aldım ve başımı ağır ağır salladım.

"Pekâlâ," dedim sesimin titrememesi için çaba harcayarak. "Fin, o değerlerden başka ne sonuç çıkarabileceğine bak. İçine uçacağımız şey hakkında olabildiğince çok şey öğren. Kal, sen de *Sıfır*'ın silah sistemleri ve savunması üstünde bir tanı kontrolü çalıştır ve bizi daha fazla belayla karşı karşıya kalma ihtimaline hazırla. Zila, sen de o koordinatlar için rota belirle. Motorlar son hıza alınsın."

Ekip muhtemelen takip edecek bir istikametimizin olmasına minnet duyarak derhal harekete geçti. Bizi neyin beklediği konusunda hiçbir fikrimiz yoktu. Oraya vardığımız zaman ne bulacaktık? Tabii herhangi bir şey bulacağımız da meçhuldü. Ama sonuçta, başka seçeneğimiz var mıydı?

Tek çıkış yolu, ileri, Scarlett.

Tek çıkış yolu ileri.

3. KISIM
YANMA ZAMANI

AURORA LEJYONU

▶ AURORA AKADEMİSİ

▼ KURULUŞ

AURORA AKADEMİSİ 2214'TE, NAIDU ANLAŞMASI'NIN İMZALANMASININ ARDINDAN TERRA VE BETRASKA HÜKÜMETLERİ TARAFINDAN KURULDU.

İLK AKADEMİ MÜDÜRLERİ VE ARKASINDAKİ BEYİNLER TERRALI AMİRAL NARI KIM VE BETRASKALI DAHA BÜYÜK KABİLE SAVAŞ LİDERİ RAYA DE MONOKO DE SEEL İDİ. BU İKİLİNİN NASIL ARKADAŞ OLDUĞUNU AÇIKLAYAN HİÇBİR RESMÎ KAYIT YOK. BETRASKALILARIN VE TERRALILARIN ANLAŞMAYI İMZALAMADAN ÖNCE BİRBİRLERİNİ-HAVAYA UÇURMAK İÇİN NE KADAR ÇABA HARCADIĞI DÜŞÜNÜLÜNCE, SAĞLAM BİR PARTİ OLMUŞ OLMALI.

SYLDRATHILER AURORA LEJYONU'NA 2378 SENESİNDE İMZALANAN S'LATH MOR ANLAŞMASI'NDAN SONRA GİRDİLER. KAPI ÇERÇEVELERİNİN ORTALAMA SYLDRATHI BOYUNDAN BEŞ SANTİM ALÇAK OLDUĞU ANCAK İLK ÖĞRENCİLERİN AURORA İSTASYONU'NA GELMESİNDEN SONRA FARK EDİLDİ.

UTANÇ.

17

FINIAN

Bu hesaplamalara konsantre olmaya çalışıyor ama ne yazık ki başaramıyordum. *Hadfield*'ın karakutusundan aldığım veriler, hepsi öngörülemez bir oyunda birbirinin etrafında dönen ve dans eden bir hareketli hedefler silsilesi gibiydi.

İlk değerlerin işaret ettiği koordinatlara, *bir şeyin* koloni gemisinin sistemlerinin kafayı yemesine neden olduğu yere doğru yol alıyorduk. Tahminen Auri'ye bir şeyin olduğu yere. Sorun şuydu ki bütün bunlara her ne sebep olduysa –fiziksel bir nesne ise– çoktan oradan uzaklaşmış olabilirdi, bunu öğrenmeliydim. Diğer sorun ise tahminî bir konumun yeterince iyi olmamasıydı. Uzay denen yer *gerçekten* çok büyüktü ve "buralarda bir yer" yeterli değildi.

Kal silah kontrolünü tamamlamıştı ve Zila, Kat'ta rotamızı belirledikten sonra, yardım etmesi ya da kıpırdamadan durmasını ve bebeklik etmemesini söylerken bir yandan yan gözle karın kaslarını süzmesi için (bunun için onu suçlayamam) Auri'yi de yanlarına alarak Kal'ı revire götürmüştü. Ben çalışırken Scarlett peşimizde birilerinin olduğuna ya da tehlikeli bir şeyin üstüne uçtuğumuza dair en ufak bir ipucunu

bile kaçırmamak için gözlerini bir an ayırmadan monitörleri izliyordu. Ama doğrusunu söylemek gerekirse ekranlara onları güç bela görebiliyormuş gibi, dudaklarını sıkarak bakıyordu ve dağılmamak için çabalarken nefesi yavaş ve kesik kesikti.

Aptalca bir söz olduğunu bilmeme rağmen, "Sen iyi misin?" diye mırıldandım. *Ben* iyi değildim ve o da yani ikiz kardeşi de iyi değildi.

Baktı ve dudaklarında cılız bir gülümseme belirdi. "Pek sayılmaz," dedi dürüstçe.

Başımı onaylar gibi salladım çünkü anlaşılabilirdi. "Ondan vazgeçmeyeceğiz," dedim usulca. "KİA'nın onu sağ tutacağını biliyorsun. Onlara –Prinseps'e– sağ lazım. Bilgi için de olsa, yem olarak da olsa."

"Biliyorum," dedi Scar fısıldayarak. "Ama onu bıraktığımıza hâlâ inanamıyorum. İki adım ötemizdeydi ve biz kaçtık."

Sözleri aramızdaki *Sıfır*'ın sistemlerinin boğuk uğultusunun fon oluşturduğu sessizlikte yankılandı. İkimizin de gemiye adını veren kızı düşündüğümüzü biliyordum. Biz kaçarken sadece iki adım ötemizde olan diğer insanı.

Scarlett yutkundu, sırtını dikleştirmeye çalıştı ve onu böyle görmek içimi parçaladı.

"Pekâlâ," dedim. "Tyler'ın en sinir bozucu alışkanlığı nedir?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Neyi?"

"Bana yardım et," dedim onunkinden biraz daha güçlü olduğunu umduğum bir gülümseme takınarak. "Onda seni en çok deli eden şey nedir?"

Sorumu düşündü. "Eşyalarını etiketler," dedi dudakları hafifçe bükülerek.

"Anlamadım, ne yapar?"

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Üstlerine adını yazar. Çocukluğumuzdan beri. Her şeye. Hiç bakmadım ama iç çamaşırlarının arka tarafına bile adını diktiğine bahse girebilirim."

"Başka?"

"Bir şeyleri yüzüne gözüne bulaştırdığın zaman hiç önemsemez," dedi. "Kendisi kusursuzdur ama biz diğerleri kusursuz olmadığımız zaman, asla daha iyisini yapabilirdin, daha iyisini yapmalıydın der gibi bakmaz. Sanki herkese çuvallama hakkı tanır, kendisi hariç. Bu konuda aziz gibidir."

Başımı yana yatırınca boynumdaki kaskatı olmuş kirişlerin gerilimini hissettim. "Ve bu azizlik kendini nasıl gösterir?"

Elini salladı. "Bilirsin işte. Cesaretlendirici konuşmalar. Sabırlı yüz ifadesi. Çabalamaya devam etmeni söylemesi."

Onu uzun uzun süzdüm. "Hey, Scar?"

"Hımm?"

"Çabalamaya devam et."

Boş Çilekli PastaMuhallebi™ paketini buruşturup bana fırlattı ama gülüyordu. Sonra uzanıp parmaklarını benimkilere kenetleyip elimi sıkınca kalbim göğsümden dışarı fırlamak istedi.

"Teşekkürler," dedi alçak sesle. "Benimle onu aramaya döndüğün için de teşekkür ederim. Bunu hiç unutmayacağım."

"Her zaman," dedim.

"Konsantre olabilmen için sessiz olmam daha mı iyi olur?"

"Gerek yok. O kadar akıllıyım ki aynı anda birkaç işi halledebiliyorum."

Gülümsemesi yorgun ve biraz hüzünlüydü ama gerçekti. "Pekâlâ, Süperbeyin. Sence neye bakıyoruz?"

Ekranıma gözlerimi kısarak baktım. "Uzay-zaman sapmalarının bol kıvrımlı, karmakarışık bir birleşimi," dedim sesime olabildiğince otorite katarak.

"Yani hiçbir fikrin yok."

"Hiçbir fikrim yok," diye onayladım. "Ama Eshvaren'in geride bıraktığı bir şeyse, anlayabileceğimden emin değilim. Tam konuma kilitlenene kadar üstünde çalışmaya devam edeceğim. Yaklaşmamıza daha zaman var. Bu arada, yatıştırıcı alırsan uyuman mümkün olabilir mi? Zila dönene kadar monitörlere bakıp bir şey çıkarsa seslenebilirim."

"Hepimiz uyumalıyız," dedi kaşlarını çatarak. Bakıcı modu devreye girmişti bile.

"Sıram gelince uyuyacağıma söz veriyorum," dedim elimi kaldırarak ve Terralıların söz verirken yaptıklarını gördüğüm gibi parmaklarımı salladım. Yüz ifadesinden yanlış yaptığımı anladım.

"Pekâlâ, pekâlâ." Ayağa kalktı ve yavaş hareketlerle gerindi. "Bir şey alıp yatağa gidiyorum."

"Üstünü örtecek birine ihtiyacın var mı?"

Göz kırptı ve beni hesaplarımla baş başa bırakarak dairesine doğru yürüdü. Bir süre sonra Zila ve Auri geri geldiğinde, ben hâlâ o göz kırpmayı düşünüyordum.

"Hastamız nasıl?" diye sordum.

"Kal'ın yaralarına pansuman yaptım," dedi Zila. "Acı veriyorlar ama tamamen iyileşecekler. Aurora'nın her yerini kaplayan bol miktarda kanı yıkama ve sonra biraz uyumaya çalışma önerisini kabul etti."

"Scar da biraz dinlenmeyi deneyecek," diye haber verdim. "Ve radar temiz."

"Bu durumda savaş konusunda bilgi almak için haber kaynaklarına baksak iyi olur," dedi Zila koltuğuna yerleşip merkezî monitörün ekranlarını açarken.

Haberler tatsızdı.

Sivil kanallardan –erişebildiklerimizin hepsinden– Bükülmezler ve TSK arasında yaşanan çatışma haberleri geliyordu. İlk kimin ateş açtığı, ölü sayısı ve hatta çarpışmanın tam konumu konusunda çelişkili bilgiler vardı ama hepsinin hemfikir olduğu tek şey, devasa bir Bükülmez filosunun Terra uzay sahasına doğru yola çıktığıydı. Galaksi nefesini tutmuş, bundan sonra olacakları bekliyordu.

Zila'nın ifadesi her zamanki gibi anlaşılmazdı.

Auri kusacak gibi görünüyordu.

"Pekâla," dedim son hesaplarımı açmak için haber akışını kapatırken. "Bu kez, en azından, iyi haberlerim var. Bilinen zaman çizgimizdeki sapmayı ayarladım. Bu rota düzeltmelerini girersek *Hadfield* hadisesinin gerçekleştiği tam konuma çıkabiliriz."

Zila'nın parmakları konsolunun üstünde hızla hareket ediyordu. "Aurora, ne bulacağımız konusunda bir kehanetin var mı?"

Auri ellerine bakarak, "Hiç yok," diye mırıldandı. Başparmağıyla diğer bileğindeki yatıştırıcı bandın bıraktığı kırmızı izi ovalıyordu. Kafasını kaldırınca Kal'ın dinlendiği revire baktı. "Orada ne olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı. "Onun ne olduğunu bilmiyorum. Kendimin ne olduğumu. Ne yaşandığını." Titrek bir nefes aldı. "Ve bundan sonra ne yapacağımı."

Zila ve ben göz göze geldik. Aurora bırakın Samanyolu'nu kurtarmayı, hiçbir şeye hazır görünmüyordu. Onun temsil ettiği

muğlak ihtimal için her şeyi riske atmış, aramızdan iki kişiyi feda etmiştik. Ama elimizde Auri'den başka bir şey yoktu.

"Bakın ne diyeceğim," dedim yeniden neşeli bir tavır takınarak. "Neden sen ve ben gidip uyumuyoruz? Zila nöbette kalabilir."

Beyin'imiz başını eğdi. "Dinlenmeye ihtiyaç duyunca Scarlett'ı uyandırırım."

Ben uyanık kalmayı teklif etmek isterdim ama Zila da ben de dinlenmem gerektiğini biliyorduk. Bu yüzden ayağa kalktım ve kalkmasına yardım etmek için Auri'ye elimi uzattım. Elimi tuttu ve ayağa kalktığı zaman, parmaklarını parmaklarımın arasında tutup ona baktım.

"Hırpalanmış görünüyorsun," dedim.

Donuk bir sesle, "Sense her zamanki gibi şık ve zarif görünüyorsun," diye yanıtladı.

Boştaki elimi saçlarımı arkaya yatırmak için kullandım ama elimi çektiğim anda az önceki feci hallerine döndüler. "Sarılalım mı?"

Tereddüt etti ama sonra başını belli belirsiz sallayarak onayladı. Onu kollarımın arasına çekip kucakladım. Büyüme döneminde sıfır yer çekiminde çok fazla vakit geçirmenin sonucu olarak bacaklarımız biraz fazla uzundur ama Auri'nin başı çenemin altına kusursuz bir şekilde yerleşti. Dış iskeletim birkaç yerde ona batıyor olmalıydı ama umurunda görünmüyordu.

Uzunca bir süre, kolları belimin etrafında, yanağım omzunda, çenem saçlarının üstünde durduk.

Kafamı kaldırdığımda Zila bizi izliyordu. Bazen bizi nasıl yorumladığını merak ediyorum. En son ne zaman biri tarafından kucaklandığını. Tabii eğer kucaklandıysa.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Koridorda ilerlerken Aurora, Ty'ın odasının kapalı kapısına dokundu ve kapının arkasını, eksik olan Alfa'mızı içeride görür gibi baktı. Onu geride bırakırken defalarca aynı cümleyi duymuştu: *Öncelik Aurora, onun güvenliğini sağlamalıyız.* Bunu her şeyin kontrol edemediği bir güce bağlı olduğu bilgisinin yanında, sırtında taşıyordu. Onu korkutan bir gücün.

"İyi uykular, Kaçak Yolcu," dedim odasının kapısı vınlayarak kapanırken. Sonra hafif bir iç geçirerek, kendi dairemden beni bir sonraki zorluğun beklediği revire döndüm.

Revirin ışıkları kısıktı ve Kal tek omuzunda medi-sargıyla bir biyo-yatakta yatıyordu. Çıplak göğsünde çiçeklenen morluklar Kat ortamında siyah ve gri görünüyordu. Ancak Kaliis Idraban Gilwraeth'in tişörtsüz hali, hırpalanmış olmasına rağmen, sağ kalıp bu anı gördüğüm için Yaradan'a teşekkür etmem için yeterliydi. *Çok güzeldi.* Heykel gibi biçimli hatları ve sert kaslarıyla muhteşemdi. Adamın baklavaları ve ucu (trajik bir şekilde) kemerinin altında kaybolan aptal V şekli, ancak mitolojiye ve efsane yaratıklarına ait olabilirdi.

Bayılmak üzereyim.

Şanslı Auri.

"Bir sorun mu var, Finian?"

Bana baktığını görünce irkildim ve ağzımı kapadım. "Sadece bakıyordum," dedim yanına yaklaşıp başımla pazılarını işaret ederek. "Bu silahlar için ruhsatınız var mı, bayım?"

Kaşları yakışıklı bir şaşkınlıkla buluştu. "Benim yetkin olduğum silahlar..." diye başladıysa da devamını getirmedi çünkü tam olarak neden bahsettiğimi anlamamıştı.

"Boş ver," dedim. "Sana bir sorum var."

Bana daha iyi bakmak için dönerken temkinliydi. "Sor."

"Çekicideyken," dedim kalbinin üstünde morluklarının en siyahının olduğu noktayı işaret ederek, "sigara tabakasının o Öldür atışını engellediğini görüp Yaradan'a hayatta olduğun için teşekkür etmeyi tamamladıktan sonra, kutuyu açabileceğimi fark ettim."

Tank'ımızın ilgisi uyanmıştı. "Açtığın sonucunu çıkarıyorum."

"Açtım," dedim. "Ama hâlâ anlayabilmiş değilim, Kal. İçinde bir not vardı. *Benim* el yazımla. Yazmadığımdan kesinlikle emin olduğum bir not."

Yakışıklı kaş çatış geri döndü. "Ne diyordu?"

"'Ona gerçeği söyle.'" Şimdi ona dikkatle bakıyordum. "Ne demek olduğunu biliyor musun?"

Kafasını hafifçe iki yana salladı. "Bilmiyorum," dedi.

"Çünkü artık kimsenin kimseden bir şey saklaması riskini kaldıramayız," dedim. "Auri, Scar ya da Zila'ya, hatta deli ablana söylemediğin bir şey varsa anlarım ama artık zamanı, Kal."

İfadesi buz kesti. "Belki de not senin içindi. Yazanın sen olduğuna inanıyorsun. Okuyan da sensin."

"Ama *hediye* senindi," diye hatırlattım.

"Ve soruna verecek cevabım yok."

Bana karşı dürüst olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Şu anda karşımda gördüğüm haliyle, Zila'dan bir farkı yoktu. Uzun bir duraksamanın ardından iç geçirdim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

"Pekâlâ. Köprüüstü Zila'da," dedim. "Sıkıntın olursa seslen."

"Del'nai, dostum."

Benim saklıyor olabileceğim her tür sır için zihnimi kurcalayarak daireme yürüdüm. Notun benim için taşıyabileceği anlamı düşünerek. Scar'a bu durumdan sağ çıkabilirsek onunla

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

bir randevu için cam kırıklarının üstünde yuvarlanabileceğimi söylememem dışında, hiçbir şey bulamadım. Ve not –her nasıl olduysa– gizli bir aşk için girilmeyecek kadar büyük bir çaba gibi görünüyordu.

Kapılar arkamdan vınlayarak kapandı ve yer çekimi salınımı için düğmeye bastım. Geri sayım tamamlanırken ve vücudumdaki basınç kalkarken hâlâ düşünüyordum ama hiçbir cevap bulamamıştım.

Hatta tulumumu çıkarıp uyumak için top gibi kıvrılırken kafamda sorudan başka bir şey yoktu.

. . . . .

Yumuşak bir çınlamayla uyandım ve yavaş hareketlerle gerinirken kendimi çok daha iyi hissetmeme şaşırdım. Sızlayan kaslarım çözülmüştü ve vücudum beni yine sevmeye başlamıştı.

Sonra Ty'ın KİA'nın elinde tutsak, galaksinin savaşın eşiğinde olduğunu ve Ekip 312'nin bütün bunlara son vermek için ne yapacağı konusunda hiçbir fikrinin olmadığını hatırladım.

Veeee bu bir gümbürtüyle yere inmeme neden oldu.

Çınlamayı, Scar'ın hoparlörden dökülen sesi izledi.

"Günaydın, inanılmaz derecede güzel ve yakışıklı insanlar. Gemi saatiyle 08.00 ve varış noktamıza altmış dakika uzaktayız. Uykularınızdan uyanıp kendinizi daha da güzelleştirdikten sonra (tabii böyle bir şey mümkünse) köprüüstünde görüşmek üzere."

Üniformamı çıkardım ve tavana usulca dokunarak kendimi hidrosonik duşun bulunduğu köşeye ittim. Odanın geri kalanını kuru tutacak güç sahasını çalıştırdım, duvardaki püskürtücüler yumuşak bir buğu saçarken gözlerimi hazla kapadım ve işin geri kalanını duşun sonik kısmına bıraktım. Titreşimler nemle birleşerek kiri, teri ve son birkaç günün

paniğini yıkamaya başladı. Büyükannem ve büyükbabamın yaşadıkları yerde buna benzer bir üniteleri vardı ve başlangıçta yadırgadıysam da –Trask'da su boldu– bugünlerde insanı gerçekten iyi temizlemesini çok takdir ediyordum.

Birkaç dakika sonra suyu isteksizce kapattım ve temiz bir üniforma buldum. Dış iskeletimi üstüme giyip taramadan geçirdim, mucizevi bir şekilde iyi durumdaydı.

Tam yer çekiminin beraberinde getirdiği alışılmış yerleşme hissini duyarak köprüüstüne doğru yürürken, her parçam harcadığım ekstra çabaya itiraz ediyordu. Ekip arkadaşlarımı konsollarının etrafında oturmuş kahvaltı ederken buldum. Auri masanın üstünden folyolu bir paketi bana doğru itti, etiketine baktım ve baktığıma pişman oldum. Brunchzamanı Lezzet Karışımı!!™'nın ne olduğunu bilmiyordum ama ekstra bilginin kendimi daha iyi hissetmemi sağlamayacağından emindim.

Kahvaltımı ısıtmak için sallarken Scarlett'a baktım. "Bu kadar çok uyumama izin vermemeliydin."

Göz kırptı. "Bazılarımızın güzellik uykusuna diğerlerinden daha az ihtiyacı var."

"Haber var mı?" dedim gülümseyerek.

"Terra, Trask ve yakınlardaki birkaç sistemden resmî açıklamalar var. Kimse savaş istemiyor. Herkes oy haklarının olmayabileceğini biliyor. Bükülmezlerden henüz ses çıkmadı ama filoları hâlâ hareket halinde ve çok büyük görünüyor."

Bu sözler kahvaltıya tatsız bir hava kattı. Kal özellikle sıkıntılı görünüyordu. Yemeğimizi bitirince ben ve Zila aradığımız şey her neyse, bulmak için çalışmaya koyulduk.

"Geçen yüzyılın sapmasını telafi ettiğimize göre," dedim, "şimdi artı eksi bin kilometre şaşmayla olay yerinde olmalıyız."

"Hemen taratıyorum," dedi Zila ekranına bakarak.

"Veri işleniyor," dedim veriler bana akmaya başlayınca. Diğerlerinin arasından bir şeyin göze batması iki dakikadan daha az sürdü. "Yoksa bu?.."

"Onaylandı," dedi Zila konsolundan pilot kontrolüne dönerken. "Tanımlanamayan nesne saptandı. Rota değiştiriyoruz."

Diğerlerine sırıttım. "Otuz yedi kilometre içinde fark edildi, dostlarım!"

Bu eşsiz maharet duyurum kibar baş onaylarıyla karşılandı.

"Ah, haydi ama," diye itiraz ettim. "Bu, şey gibi bir şey... Siz toprak çocukları nasıl diyorsunuz? Samanlıkta böcek aramak gibi mi?"

Auri kıkırdadı. "İğne."

"Tamam, iğne daha da küçük. Bu durumda, samanlık her ne ise, dolaşmak yaklaşık bir gün alıyor olmalı. Ve ben az önce bizi doğrudan varış noktamıza ulaştırdım."

"Övgüye layık bir çaba," dedi Zila kafasını çevirmeden.

"Kocaman kocaman övgüler," dedi Scarlett gülümsemesini saklamaya çalışarak.

"Tehlikeli mi?" diye sordu Kal.

Başımı hayır der gibi salladım. "Neredeyse sıfır enerji imzası var. Tamamen hareketsiz görünüyor. Dürüst olmak gerekirse onu burada bulduğumuz için şanslı sayılırız."

"Kal, omzun nasıl?" diye sordu Scarlett.

"Gayet iyi," dedi. "Kenetlenme bölmesini hazırlamamı ister misin?"

Scar arkasına yaslandı ve kaşlarını çatarak dudağını ısırdı. "Evet, bu şeyi gemiye alıp ne öğrenebileceğimize bakalım."

. . . . .

Plasçelik seyir penceresinden kenetlenme bölmesini görebiliyorduk. Kal'ın içeri çektiği nesneyi görmek için hepimiz pencerenin başına toplandık. Benim yarı boyumda bir gözyaşı damlası şeklindeydi. Kristale benzeyen bir şeyden yapılmış gibi görünüyordu. Bir mücevher gibi kesilmişti, binlerce düz yüzeyi vardı ve parlak ışık yüzeylerde dans ediyordu. Görülecek başka bir özellik ya da detay yoktu.

Arka kapılar kapanıp peronun havası dengelenirken, nesne zeminden birkaç santim yüksekte, havada sabitlendi.

"Hepsi bu mu?" dedi Aurora en azından çoğumuzun düşüncesini dile getirerek.

"Hepsi bu," dedim.

"Herhangi bir şey algılıyor musun, be'shmai?" diye sordu Kal.

Auri konsantre olmak için kaşlarını çattı ama sonunda başını hayır der gibi salladı. "Hiçbir şey."

"Biraz ufakmış," dedi Scarlett nesneye bakarak.

"Yani?"

Uzun bir sessizlik oldu. Hep birlikte etrafımıza, sonra aşağı baktık. Bu sözler Zila'dan, en ufak tefek ekip üyemizden gelmişti. Yoksa...

Zila az önce espri mi yapmıştı?

"LEJYONER MADRAN'A KATILIYORUM," dedi Macellan Aurora'nın cebinden cılız, neşeli bir sesle. "BOYUT GENELLİKLE BİR PERFORMANS GÖSTERGESİ DEĞİLDİR."

"Şişşt, Macellan," diye mırıldandı Auri.

"BİLİYOR MUSUNUZ, MUHTEMELEN HER BİRİNİZDEN ÜÇ KAT DAHA AKILLI OLDUĞUMU VE SİZİN BENİ SÜREKLİ SUSTURMAYA..."

Scarlett, "Sessiz mod," diye emretti.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Holocam çenesini kapatmadan önce boğuk bir, "İNSANLAR," yakınması duyuldu.

"... Yanına gidip bakabilir miyiz?" diye sordu Auri.

"Bunu tavsiye etmem," dedi Zila kenetlenme bölmesinin çevre kontrolleriyle uğraşırken. "Haricî sıcaklık eksi 270.45 derece."

"Yaradan aşkına," dedim teknik özelliklerine bakarak. "Bu şey neden yapılmış?"

"Moleküler yapısını analiz etmek tarayıcımızın kapasitesini aşıyor," dedi Zila verilerde göz gezdirerek. "Ama zararlı radyasyon ya da mikrop saptamıyorum. Nesnenin sıcaklığını yükseltmeye çalışacağım. Lütfen beklemede kalın."

Hepimiz sabırsızlık içinde bekledik ve bir ömür sonra, Zila nihayet başını onay verir gibi salladı. Girmemiz için her şey uygun görünüyordu. Kal kapının kontrol düğmesine bastı ve temkinli tavırlarla perona girip elimizde holocamlarla nesnenin etrafına toplandık. Nesne *sıfır* enerji veriyordu. Fiziksel olarak orada var olmasının dışında bir şey yayıp yaymadığını, içinde bir güç kaynağı olup olmadığını ya da ne işe yaradığını anlamak imkânsızdı. Yine de bir yerden başlamak gerekiyordu, bu yüzden analize başladık.

Aurora dışında. O, Macellan'ı çıkarmamıştı. Nesneye transa girmiş gibi bakıyordu. Ve sonra gözünü kırpmadan, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle elini nesnenin yüzeyine uzattı.

"BUNUN İYİ BİR FİKİR OLDUĞUNDAN EMİN DEĞİLİM, PATRON," dedi Macellan.

"Aurora?" dedi Kal.

Auri'nin parmakları nesnenin yüzeyine değdi.

Holocamından pıtırtıya benzer bir ses çıktı.

Ve Auri ayaklarımın dibine yığıldı.

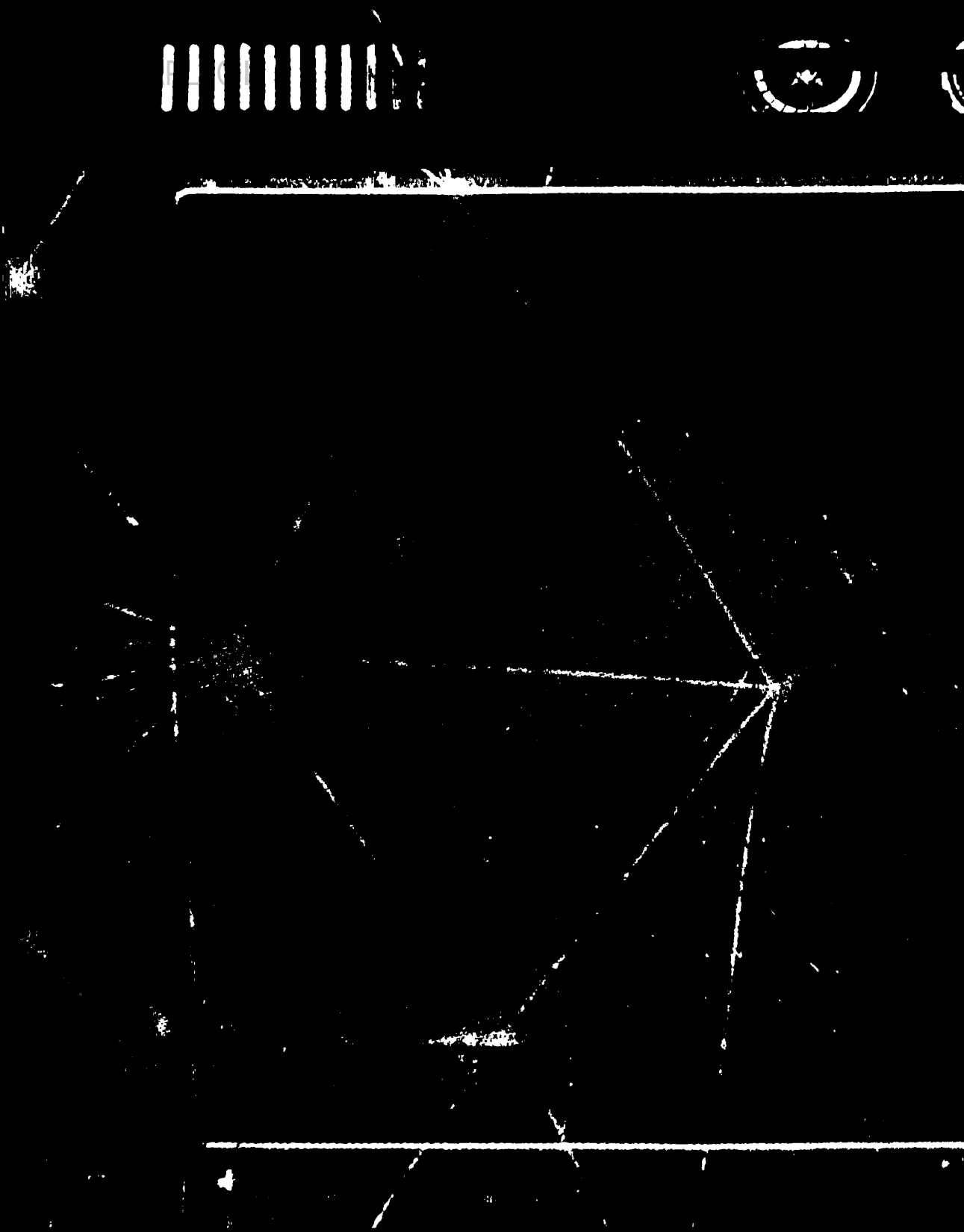

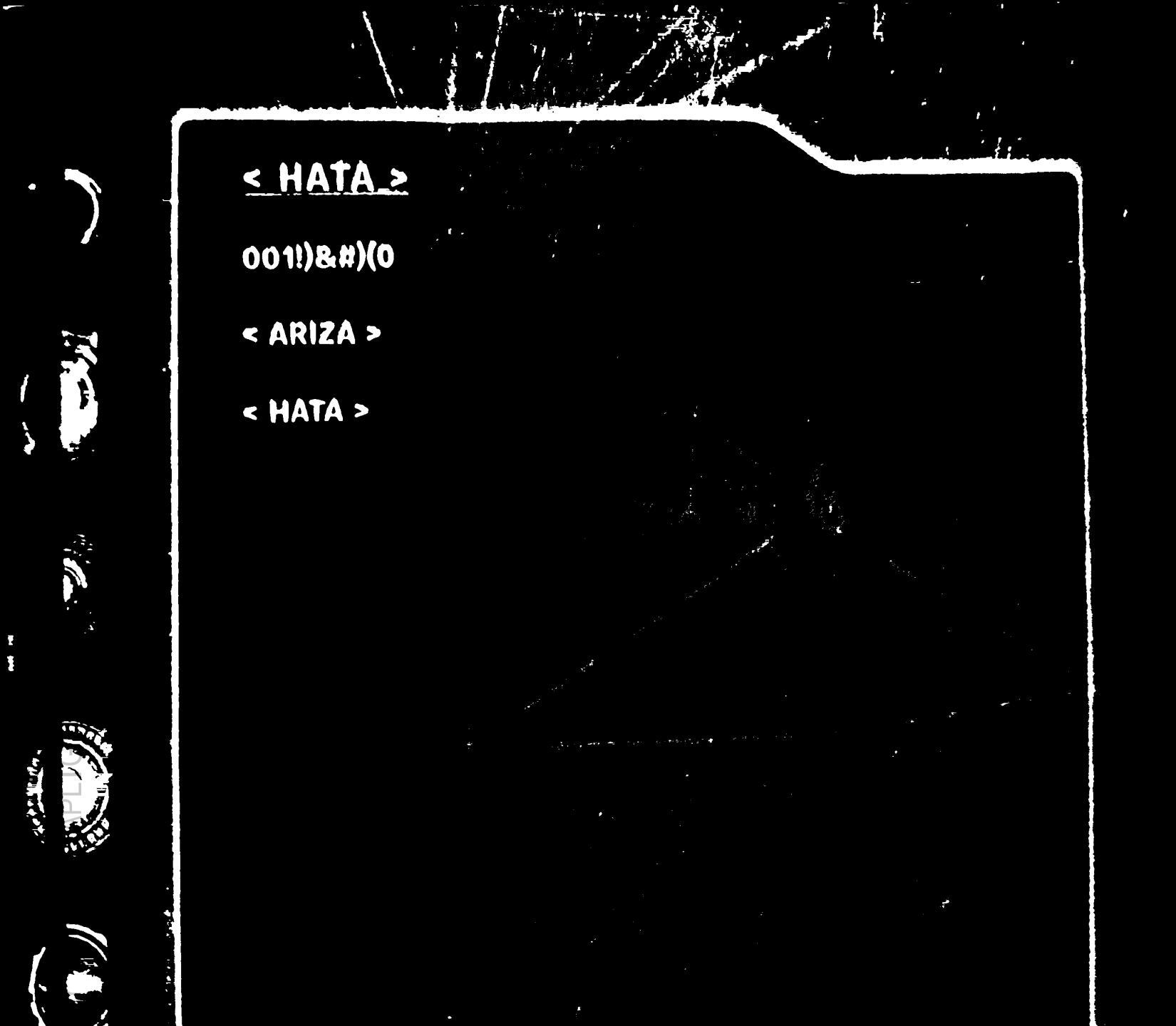
< HATA >
001!)&#)(0
< ARIZA >
< HATA >

18

AURI

Hayatım boyunca bu kadar güzel bir manzara görmemiştim.

Ben Yeryüzü'ndeyken böyle yemyeşil alanlar kalmamıştı. Octavia'da ise sonsuz yabani araziler vardı ama onları hiç şahsen görmedim. Gördüğümde çoktan ürkütücü Ra'haam'la kaplanmışlardı. Ama burası ikisinden de farklıydı.

Göz alabildiğince gür ve kusursuz bir yeşillik uzanıyordu. Yumuşak tepelerden çiçekten şelaleler dökülüyordu. Ağaçlardan kıpkırmızı çiçek salkımları sarkıyordu. Her biri bir öncekinden daha muhteşem, her biri öncesinde gelenden farklı, sonsuz bir çiçek ve bitki geçit töreniydi.

Yemyeşil araziler uçsuz bucaksız uzanırken –hayır, *havada süzülürken*– gözlerim nereye bakacağını bilemiyordu. Cennet bahçesi bu yerin yanında sönük kalırdı. Her şey pırıl pırıl, hava tertemiz, sıcaklık kusursuzdu. Ufukta kristal sivri kuleleri altın rengi, gösterişli bir göğe uzanan bir tür şehir görünüyordu.

Ancak beni en çok sarsan, akılalmaz iyilik hissiydi. Güneş ışığından, soluduğum en temiz havadan sarhoş olmuş gibiydim. Aurora İstasyonu'nda uyandığım andan beri yorgun ve korkmuş hissetmediğim tek bir anın bile olduğunu sanmıyordum ve o

ağırlığın üstümden kalkması o uzak kristal kulelere tek bir sıçrayışla atlayabileceğim duygusunu veriyordu.

Yapacak başka bir işim olmadığı için oraya doğru harekete geçtim. Sonuçta bir işaret noktasıydılar ve belki orada, nerede olduğuma dair bir ipucu bulabilirdim. Daha endişeli olmam gerektiğini biliyordum ama herhangi bir kaygı duymak bir şekilde imkânsızdı.

Patika yoktu fakat otlar kısaydı ve üstünde yürümesi kolaydı. Hafif adımlarla bir vadiye yöneldim ve boyları belime ulaşan mavi çiçeklerin olduğu bir tarlada yürümeye başladım. Aralarından geçerken elimi çiçeklerin üstünden kaydırıyordum. Onlar da aşağı yukarı hareket ederek eğiliyor, yüzlerini bana çeviriyorlardı.

Zamanı kestirmek güçtü ama karaltıyı fark ettiğimde saatlerce yürümüşüm gibi geldi. Hayli yakındı, nasıl daha önce göremediğimi merak ettim. İnsan şekline yakın olmasına rağmen insan olmadığı kesindi.

Gözlerim acımıyordu ama ona doğrudan bakamıyordum. Işık ve kristalden yapılma, altın rengi bir ışıltısı ve yüzeyinin altında ışığın kırılmasından kaynaklanan çeşit çeşit gökkuşakları olan bir yaratıktı. Her iki elinde üçer parmak vardı ve sağ gözünün benimki gibi beyaz olduğunu ve ışık saçtığını fark ettim. Gördüğüm en tuhaf yaratıklardan biri olmakla birlikte –ki Casseldon Bianchi'nin partisinde bulunmuştum– hiç korku hissetmedim. Aksine onunla buluşmak için yürümeye devam ettim ve beni selamlayınca şaşırmadım.

Sözcükler müzik gibiydi ama onları gerçekten duyduğumu sanmıyordum. Bir şekilde kafamın içine ulaşır gibiydiler.

Selamlar, dedi. *Yankı'ya hoş geldin. Ben Eshvaren'im.*

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Aptal gibi, "Eshvaren mi?" diye tekrarladım. "Ben sizi bir tür sanıyordum, sadece bir... şey... nasıl desem..." Işıldayan bedenini baştan ayağa süzdüm. "Kişi değil."

Karşımda hafifçe eğildi.

Ben bir araya toplanmış bilgeliğim. Çokluğun hafızası. Tıpkı bu yerin ana dünyamızın anısı olması gibi. Bir zamanlar var olan bir yerin yankısı.

Buna ne cevap vermem gerektiği konusunda bir fikrim yoktu ama selamına karşılık vermenin hata olmayacağını düşündüm. "Tanıştığımıza memnun oldum. Adım Aurora Jie-Lin O'Malley."

Sen bir Tetik'sin, dedi resmî bir tavırla.

"Evet, bu doğru." İçimde bir hevesin canlandığını hissettim ve ona doğru bir adım daha attım. "Ve siz Eshvaren'seniz, bunun ne anlama geldiğini bana söyleyebilirsiniz."

Bir kez daha hafifçe eğildi. *Tetik olmak, önünde seçenekler var demek, Aurora Jie-Lin O'Malley.*

Kollarını kaldırdı ve sıfır yer çekimindeymiş gibi kendini iterek yerden havalandı.

Başımın birkaç metre üstünde havada asılı dururken ona şaşkın şaşkın baktım.

Gel, dedi sabırla, *bana katıl.*

Riske girmeden kazanılmaz, değil mi? Kendimi şapşal gibi hissederek dizlerimi büktüm ve sıçramaya hazırlanır gibi ayak parmaklarımı yere bastım. Ama hiç zorlanmadan yerden yükseldim. Ve nasıl duracağımı merak ederek kollarımı açtığım anda durdum. Havanın belli belirsiz bir dokusu vardı, su gibi yoğun kıvamlı değildi ama yaptığım şey yine de yüzmek gibi geliyordu. Ayağımla tekrar iterek yeniden süzülmeye başladım ve kollarımı iki yana açtım. Zemin bir örtü gibi ayaklarımın altına

serilirken içimde gülme isteği birikti. Bugüne dek gördüğüm uçma rüyalarının en iyisi bu olmalıydı. Bir anda zamanda geri gidip eve dönmüş gibi oldum, diğer herkesi geride bıraktığımı bilerek koşu pistinde uçuyordum.

Katıksız mutluluk diye buna denirdi.

Ayaklarımı tekrar savurunca perende attım ve coşkulu bir haykırışla, havada taklalar atarak yola devam ettim. Eshvaren ise benden çok daha seçkin bir tarzla ilerliyor, benim içimi boşaltmamı izliyordu.

Beni takip et, dedi sonunda.

Birlikte altımızda uzanan güzelliğin üstünde süzüldük. Kocaman vadilere, altın rengi-yeşil otların yerini esintiyle dans eden mavi ve mor çiçek yığınlarına, biz üstlerinden geçerken dalgalanan kırmızı tarlalara bıraktığı yumuşak eğimli tepeler eklendi. Aralarından kıvrılıp bükülen ve geldikleri yolu geri dönen gümüş rengi dereler akıyor, kristal şehir beni kendine çağırıyordu.

Eshvaren yine konuştu ve onu rüzgâra rağmen duyabildim.

Burası çok uzun zaman öncesinin Yankı'sıdır. Bizim yaşadığımız zamanın. Ra'haam'la savaşmamızdan öncesinin. Büyük Düşman'ı biliyor musun?

"Evet," dedim ona bakarak. "Evet, karşılaştık."

O zaman çokluğun tek vücut olmasının gücüne inandığını biliyorsundur. Bireyselliğin uyumun hatırına feda edilmesine.

"Biliyorum."

Zihnimde bir soru belirdi ve ne yeri ne zamanı olduğunu bilmeme rağmen sormaktan başka şansım yoktu. Babamı düşünüyordum. Cat'i. Onun kollarına çekilen, gözlerinde mavi çiçekler açan, tenlerini yosun kaplayan ve başkalarının Octavia'ya yaklaşmasını ve Ra'haam'ın uyuduğu beşiği rahatsız

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

etmesini önlemek için kendilerini KİA ajanlarının üniformalarının içine saklayan diğer kolonicileri.

"Ra'haam'ın insanları yuttuğunu gördüm," dedim. "Onları içine çektiğini. Bir kez onun parçası olunca... geri çıkmanın bir yolu var mı?"

Hayır, dedi Eshvaren usulca. Sesindeki acı, göğsümdeki ince sızıya denkti.

"Ah," diye fısıldadım çünkü aklıma başka bir şey gelmedi.

Küçücük bir kelime.

Kocaman bir düşünce.

Kim bilir, değil, *belki* değil. Sadece...

Hayır.

Geniş bir derenin, kendi üstüne dökülen, ortadaki taşlara çarparak köpük köpük, hızla akan ve havaya kusursuz yaylar çizerek püsküren gümüş rengi suyun üstünden geçerken hâlâ bunu sindirmeye çalışıyordum.

Bizler Ra'haam'dan farklıyız, dedi Eshvaren. *Bireyin her şeyden daha kutsal olduğuna inanıyoruz. Bizim savunmak için mücadele ettiğimiz budur. Bize her şeye mal oldu ama savaş tamamen kazanılmadı. Ra'haam yenilmesine rağmen ölmedi. Bizden saklandı, uykuya yattı ve bir sonraki uyanışını görmeye ömrümüzün yetmeyeceğini biliyorduk. Bu yüzden bu yeri, bu hafızayı, seni beklemesi için hazırladık.*

"Bütün türlerinizin anılarının tek bir bünyede olması biraz ironik," dedim. "Sizler bireyselliğe inanırken."

Bu bireyler bu sürece rıza gösterdiler, dedi ağırbaşlı bir tavırla. *Ra'haam ise izin istemiyor. Ama sen bizim mirasımızsın, Aurora. Biz Ra'haam'ı yenme umudunu canlı tutmak için öldük. Şimdi eserimizi sen tamamlamalısın.*

Sesim kendi kulaklarıma bile cılız geldi. "Ama ben ne yapacağımı bilmiyorum ki."

Bir Silah bıraktık, dedi. *Ra'haam tamamen uyanmadan kullanılırsa, yuva gezegenleri yok edecek ve bir daha çiçeklenmesini önleyecek. Burayı yaparken Düşman'ın nerede uyuduğunu bilmiyorduk. Ancak bizim ölümümüzden asırlar sonra, ajanlarımız Ra'haam'ın tohum dünyalarını aramaya devam ettiler. İpuçları bırakmış olmalılar...*

"Yıldız haritası!" dedim heyecanla başımı sallayarak. "Evet, onu bulduk."

Ayrıca Kat*'ta aygıtlar bıraktık. Sondalar. Bu aygıtlardan biri senin psişik potansiyelini algılayıp seni aktive etmiş olmalı. İçinde Ra'haam'a karşı son silahımızı kullanacak becerinin saklı olduğunu anladı ve o potansiyeli öne çıkardı. Şimdi, onu kullanmaya hazırlıklı olacak şekilde eğitilmelisin. Döngüye son vermelisin.*

Birden, o kusursuz güzelliğin ortasında, kocaman bir gezegende kendimi inanılmaz küçük hissettim. Altın gökyüzü sonsuzdu ve kristal kuleler ta gökyüzüne uzanıyordu.

"Yani bütün planınızın o sondanın beni algılayıp aktive edeceği kadar yakınından geçmeme dayandığını mı söylüyorsunuz? Ya Octavia görevine seçilmeseydim? Uzayın o kısmına hiç yaklaşmasaydım? Yaklaşacağımı nereden anladınız? Geleceği görebiliyor musunuz? Görebiliyorsanız bazı sorularım olacak."

Eshvaren kafasını hayır der gibi salladı. *Özelsin ama tek değilsin, Aurora. Her biri Kat'ta potansiyel arayan, birçok türe uygun birçok sonda bıraktık.*

"Ama etrafta başka Tetik yok," dedim. "Yoksa var mı?"

Burada yalnızsın, dedi. *Ama ben canlı değilim. Sadece bir anılar koleksiyonuyum. Bir kayıt da diyebilirsin. Senden önce*

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

başka Tetikler olmuş olabilir. Aktive edilip eğitilmek üzere buraya getirilen. Bilmiyorum. Yankı sen buradan ayrıldıktan sonra sıfırlanacak ve uğradığını unutacak. Ama başka bir Tetik başarılı olsaydı sen burada olmazdın, Ra'haam varlığını sürdürmezdi. Sen başarısız olursan senden sonra başkaları gelecek. Bu görev yarım kalmayacak.

Hayli tatsız bir manzaraydı. "Moral konuşması konusunda çok iyi değilsiniz, sanki?" dedim hissettiğimden daha kendimden emin görünmeye çalışarak.

Eshvaren başını yana eğdi. *Moral konuşmasını tanımlar mısın, lütfen?*

"Çok cesaretlendirici değilsiniz. Beni korkutuyorsunuz diyorum."

Sakin bir tavırla, *Korku yerinde bir tepki,* dedi. *Zorlu bir eğitimden geçeceksin. Sınanman tehlikeli olacak. Başarısız olman hayatına mal olacak.*

"Şey," dedim. "Hayatıma mı?"

Sorumluluk senin, diye yanıtladı. *Bizim gibi, sen de her şeyi feda etmelisin.*

Sözcükleri üstüme gölge düşürmüş gibi içim ürperdi. Birden olduğumuz yerin güzelliğine rağmen *Sıfır*'a dönmeyi her şeyden çok istedim.

"Dinle, saatlerdir yokum," dedim. "Mürettebat arkadaşlarım endişelenmişlerdir, aptalca şeylere kalkışabilirler. Onlara iyi olduğumu söylemeliyim."

Yankı'da zaman farklı işler. Dışarıdakiler için sadece birkaç saniye geçti. Ve bu görevde, mürettebatın ikinci derecede önem taşıyor.

"Benim için değil," dedim ve sonunda sesimde gerçek bir kararlılık hissettim. "Bana nasıl uyanacağımı söyleyin."

İstersen seni uyandırıp geri göndeririz. Ama kalktığın zaman kendini buraya dönmeye hazırlamalısın. Kendi zamanının tam bir döngüsünü tamamla ve sonra sondaya yeniden dokun. Yine konuşuruz, şimdi yaptığımız gibi.

Başını salladı.

Sonra eğitimin başlayacak.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama bir şey söyleyemeden bir anda gözlerimin uyanır gibi kırpıştığını hissettim. Üstümdeki altın rengi sonsuz göğün yerini *Sıfır*'ın kenetlenme bölmesinin tavanı ve ekip arkadaşlarımın yüzleri almıştı.

Endişeli bakışlarla etrafımda toplandılar. Macellan, Finian'ın elindeydi ve ekranının kapalı ve karanlık olduğunu gördüm. Sondaya dokunmam onu...

"Be'shmai, iyi misin?" dedi Kal telaşla, başımı kucağında tutarak.

Zila holocamını üstümde dolaştırdı. Muhtemelen bir tür tıbbi tarama yapıyordu. "Hiç akıllıca değildi, Aurora."

"Cidden, Kaçak Yolcu," dedi Fin. "Bulduğumuz her tuhaf nesneye dokunamazsın, biliyorsun değil mi? Kim bilir nerelerden geçti..."

"*Auri*'nin bir yerlerden geçtiği kesin," dedi Scarlett bana dikkatle bakarak yumuşak bir sesle.

"Geçtim sanırım," dedim.

"... Be'shmai?" dedi Kal.

Gözlerinin içine bakınca, kendi gözlerimdeki korkunun yansımasını gördüm.

"Biraz önce Eshvaren'le tanıştım."

19

TYLER

Ağzımda kan tadıyla uyandım.

Duvarlar, zemin, dudaklarımdan elimle sildiğim kir, hepsinin grinin farklı bir tonu olması hâlâ Kat'ta olduğumuzun habercisiydi. Sırtüstü biyo-yatakta yatıyor ve sızlayan göğsümde bir motorun alçak uğultusunu hissediyordum. Motorun sesinden bir Terra taşıyıcısında olduğumu hemen anladım. Yeni epsilon füzyon emicileri ve 9-Seri ataket sönümleyicileriyle bir Mark VII-b, diye düşündüm.

Hey, gemilere özel ilgim var, tamam mı?

Söylemeye çalıştığım, bunun bir TSK gemisi olduğu. Yani şu anda TSK nezaretindeydim. Bu da başımın galakside bulunabilecek her tür belada olduğu anlamına gelirdi. Ama sanırım ölü değildim, değil mi?

Daha kötü de olabilirdi, Jones.

Hareket etmeyi göze aldım, karşılığı vücudumun her yerine saplanan acılar oldu. Başımı eğip kendime bakınca, bir tür ilk yardım aldığımı gördüm; yaralarımın ve kesiklerimin en kötü olanları iyileşmeyi uyarıcı pansuman bantlarıyla kapatılmıştı ve çıplak ve morarmış göğsüme şişmeyi önleyen bir

soğutma torbası yapıştırılmıştı. Üstümde hâlâ Aurora Lejyonu kargo pantolonum ve Dominyon Hazine Binası'ndaki kasadan payıma düşen botlar vardı ama kimse tişörtümü yenilemeye gerek görmemişti. Bir an paniğe kapılarak boynuma uzandım... ama ucunda babamın Senato yüzüğünün asılı olduğu gümüş zincir hâlâ yerindeydi.

Babam...

O bu durumu nasıl yorumlardı? Bana ne yapmamı söylerdi? TSK ve Bükülmezler arasındaki çatışmanın haberleri her yere yayılmış olmalıydı. Şu anda bütün galaksi savaşa tutuşmuş olabilirdi. Ve Scar, Auri ve diğerleri... Uzay boşluğunda bir başınaydılar.

Artık onları koruyamazdım.

Yüzümü acıyla buruşturarak doğruldum ve etrafıma baktım. Kimseyi şaşırtmayacak bir gelişme sonucu bir gözaltı hücresindeydim. Kapı kapalı, üstündeki kamera açıktı ve sıcaklık konfor seviyesinin biraz altındaydı. Her şey beklendiği gibiydi.

Ama beklemediğim, orada yalnız olmadığımdı.

Karşı duvara yaslı duran bir biyo-yatakta yatıyordu. Belden yukarısı resmî Bükülmez üniformasıyla sarılıydı, belden aşağısında ise sadece siyah bir iç çamaşırı vardı. Pansuman bantlarıyla örtülü bacakları yer yer morarmıştı. Bir noktada serum bağlanmıştı ama koparıp atmış olmalıydı çünkü bileğinden damlayan kan yere akıyordu. Sırtüstü yatıyordu. Siyah saç örgülerini, siyah dudaklarını, siyah kalbini ve ölümcül bakışlarını tavana dikmişti.

Saedii.

"Sonunda uyandın," dedi alçak sesle. "Sanırım istirahatin keyifli geçti."

"... Ne zamandır baygındım?"

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Saatler oldu." Başını salladı. "Siz Terralılar... Fazla zayıfsınız."

"Şu anda Terralıların elinde gözaltındasın," diye hatırlattım. "Buna ne demeli? Bu seni ne yapıyor?"

"Bir savaş esiri." Başını çevirip bana ters ters baktı. "Kazanmayı umamayacağınız bir savaşın."

"Seni uyardım," dedim yüzümü buruşturarak. "Kendi ayaklarınla oyunlarına geldin, Saedii. Onlara istedikleri şeyi verdin."

"Bir zaferin olamayacağı bir çatışma? Güneşleri yok eden bir Arkon'un husumeti." Saedii yavaş hareketlerle doğruldu, çıplak bacaklarını yataktan sarkıtıp yere baktı. Yaralarına rağmen yüzünde neredeyse hiç acı yoktu. "Halkın yok edilmek istiyorsa, evet. Onlara bunu verdiğim kesin."

"Bu kargaşanın arkasında benim halkım yok," dedim.

"Arkasına saklandığın o ezik Aurora Lejyonu arması seni Yıldızkatili'nin gazabından korumayacak. Caersan TSK ve lejyoner arkadaşlarını ayrı tutmayacaktır." Siyah dudakları büküldü, sivri köpek dişleri parladı. "*Hepinizi* katledecek. Güneşleriniz batacak. Sisteminiz yutulacak. Bütün *ırkın* tarihin tozlu sayfalarına karışacak. Hepiniz."

"Üzülmüş gibisin," dedim.

Şakaklarına kadar uzanan siyah boya şeridinin altında, gözlerini kıstı. Ancak o sinir bozucu Syldrathi serinkanlılığının çok giyildiği için bütünleşmiş bir eldiven gibi yerini alması çok sürmedi.

"Sen aptalın tekisin, Tyler Jones," dedi. "Ve bir aptal gibi öleceksin."

"Bütün geminin duyacağı şekilde tehditler yağdıran aptal ben değilim." Kapının üstündeki küçük siyah noktayı işaret

ettim. "İzlendiğimizin farkındasın, değil mi? Söylediğin her şeyi duyduklarının? Yaptığın her şeyi gördüklerinin?"

"Ben Bükülmezlerin Şövalyesi'yim." Örgülerini arkaya itti ve alnındaki üç kılıcı işaret etti. "Doğuştan ve sadık bir Savaşsoylu'yum. Arkon Caerson'un kanıyla vaftiz edildim. Halkından korkmam için bir neden yok."

"Bu kaçıncı söyleyişim, bu gösterinin arkasındakiler benim halkım değil. Burada anlamanın mümkün olmadığı bazı şeyler dönüyor. Ama şu sözüme inan, Saedii, doğuştan, sadakatle, kanla, her neyse. Burada boyunu aşan sulardasın."

Çıplak göğsümdeki morlukları tutarken yüzümü buruşturarak geri uzandım.

"Bu yüzden, gereksiz gevezelik etmemeye dikkat etsen iyi olur."

Ellerimi başımın arkasında birleştirip tavana bakarken, Saedii'nin bakışlarının vücudumu taradığını hissedebiliyordum. Beni öldürmek istediği çok açıktı, buram buram yaydığı tehdit ve hiddet bana kadar ulaşıyordu. Ama kameralar üstündeyken bir şey yapmayı deneyecek kadar aptal olmadığını biliyordum, üstelik yaralarının iyileşmesine çok vardı. Bu yüzden Şövalye Saedii Gilwraeth'in düşüncesini zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak, bu hücreden nasıl kaçacağımı düşünmeye koyuldum.

Üstümdeki giysiler dışında hiçbir teçhizatım yoktu. Holocamımı bile aldıklarını fark ettim ve Cat'ten bana kalan son nesneyi de kaybetmenin sızısı içimi acıttı.

Sanırım bana bir tek birlikte yaptırdığımız dövme kalmıştı.

Kendimi onu düşünürken buldum. Onu özlerken. Cat her zaman arkamı kollayacak bir insandı. Düşüncelerim kara iznindeki o geceye kaydı; parmağımı pazımdaki dövmede dolaştırdım, onun hissettiklerini ve nasıl ürperdiğini hatırladım.

Eziğin tekisin.

Gözlerimi kırpıştırdım. Yattığım yerden dikkatle doğrulup kısık ve nefret dolu gözlerle beni izlemeye devam eden Saedii'ye baktım.

"Sen bana..."

Ezik mi dedim? Evet. Böyle bir zamanda ölü bir sevgilinin hayalini kurmak mı?

Gözlerimi yine kırpıştırdım. Saedii benimle dudaklarını kıpırdatmadan konuşuyordu.

O, bir şekilde...

Sen... zihnimin içinde misin?

Küçümser gibi bir ses çıkardı.

Öyle de denebilir.

Ne... bunu nasıl yapabiliyorsun?

Çok zayıfsın.

Yaradan aşkına, burada neler olduğunu anlamaya çabalayarak kaşlarımı daha da çattım. Halüsinasyon görüyor ya da beyin sarsıntısı geçiriyor olmalıydım. Ya da belki de her şey bir rüyadan ibaretti. Ama sonra, Zümrüt Şehri'nde Kal'la konuşmamızı hatırladım. Saedii'nin onu *hissedebilmesi* sayesinde izini sürebileceği konusunda uyardığını.

Saedii'ye baktım. Durum kafamda netleşmeye başlamıştı.

Annen bir Yolyürüyen'di.

Karanlık ve çarpık bir öfkenin aramızda canlı bir elektrik akımı gibi çatırdadığını hissettim.

Bir daha annemin adını ağzına alma, Terralı.

Başımı hayır der gibi salladım. Düşünceler hızla dönüyordu.

Kal onun... Yolyürüyen yeteneklerinin bazılarının sana geçtiğini anlatmıştı. Yolyürüyenlerin empati kurabildiğini biliyordum. Ruh hallerini okuyabildiklerini. Hatta belki yüzeydeki

düşünceleri. Ama insanlarla telepati yoluyla konuşabildiklerini bilmezdim.

Serinkanlı ve küçümseyici bir ifadeyle beni süzdü.

Anlaşılan bilmediğin çok şey var, Tyler Jones.

... Ne demek bu?

Pis pis sırıttı. *Hakikaten babanın oğlusun demek.*

İçimde en az onunki kadar karanlık ve derin bir öfkenin kabardığını hissettim. Ellerim istemsizce boynumdaki zincire ve ucunda asılı duran yüzüğe uzandı.

Tartışırken anne ve babalarımızdan uzak durmaya ne dersin?

Kahkahası kafatasımın içinde yankılandı. *Aptalsın.*

Kafanı kafamın içine bana hakaret etmek için uzattıysan geri çekebilirsin.

Çok şık bir şekilde ifade ettiğin gibi, "kafamı kafanın içine uzattım" çünkü senden buram buram yayılan şehveti bütün duvarlarda hissettim ve kaynağını öğrenmek istedim. Bakışlarını çıplak bacaklarına ve iç çamaşırına çevirdi. *Fantezilerinin odağı ben olsaydım başparmaklarını koparacaktım.*

Homurdandım. *Kendini bir şey sanma.*

Ben kimseyi bir şey sanmam. Beni baştan çıkarmaya çalışan erkeklere yaptığım bu, Tyler Jones. Parmakları boynunda asılı duran kesik, kurumuş başparmaklara uzandı. *Onlara döviişte beni yenme fırsatı veriyorum. Ve başaramazlarsa...*

Ona baktım ve başımı usulca salladım.

Yaradan aşkına, sen gerçekten psikopatsın, değil mi?

Benimle ilgili düşünceleri kafandan uzak tutman için bir neden daha, küçük Terralı.

Kendimi zapt etmeye gayret ederim.

Ellerini dizlerine koyup öne eğildi. Yavaş ve cansız hareketlerle siyah tırnaklarını baldırlarından ayak parmaklarına

doğru kaydırarak esnerken saç örgüleri yüzünün iki yanına düştü. Hareketleri şehvetli, hatta baştan çıkarıcıydı ama bunu bariz bir şekilde beni kışkırtmak için yapıyordu. Gözlerime bakarken, içindeki kötülüğü iliklerimde hissettim.

Gayret etmekten fazlasını yapsan iyi olur, evlat.

Baksana, bunu nasıl...

Düşüncelerim hücre kapısının tıslayarak açılmasıyla kesildi. Yüzümü buruşturarak yattığım yerden bir kez daha doğrulurken, hafif taktik zırhları içinde yarım düzine TSK askeri hücreden içeri girdi. Saedii yumruklarını sıkarak onlara dik dik baktı. Ama askerlerin gözleri benim üstümdeydi. Üniformalarında geminin adını –KUSANAGI– görünce anladım ki...

Birliğin başını çeken teğmen şok silahını yüzüme doğru salladı.

"Prinseps seninle konuşmak istiyor, Lejyoner Jones."

20

KAL

Korkuyordu.

Bunu, arkasına düşen soğuk ve karanlık bir gölge gibi hissedebiliyordum. Omuzlarına atılmış, onu serinliğiyle ürperten koyu renkli ıslak bir palto gibi. Kendi kendisini hayal kırıklığına uğrattığını hissedebiliyordum.

Bütün galaksinin kaderinin tehlikede olduğunu biliyordu.

Başarısız olursa ne olacağını biliyordu.

Ve korkuyordu.

Kendi dairesinde, grinin farklı tonlarına dönmüş renklerin arasındaydı. Küçük bir seyir penceresinin yanında durmuş, Kat'ın renksizliğine bakıyordu. Pencerenin ötesinde ışıkla aydınlanan uzay sonsuzdu. Milyarlarca yıldır hazırlanan bir kozmik bale. Yaratılmış her şey gibi, tarifi imkânsız bir güzellik.

Ve bu güzellik onun yanında bir mum alevi kadar sönük kalıyordu.

"Be'shmai?"

Omzunun üstünden bana bakarken, beyaz irisinde parlayan ışık kalbimi tekletti. Kapı girişinde durdum ve üşümüş

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

gibi, kendini kollarıyla sarmasını seyrettim. Ve ondan bu yükü almak için *her şeyi* yapacağımı, o anda iliklerimde hissettim.

"İçeri gel," dedi usulca.

İçeri girerken kapı arkamdan bir fısıltıyla kapandı. Etrafıma bakınca bu odanın Aurora'ya ait olduğu hissini verecek çok az şeyin olduğunu gördüm. Finian'ın dairesi durumuyla baş edecek şekilde döşenmişti. Benimkinde küçük gümüş bir vazoya yerleştirilmiş küçük lias çiçekleri vardı ve içimden gelirse çalabileceğim bir siif bile düşünülmüştü. Ancak Aurora'nın odası üstünde babasının dili olarak tanıdığım bir yazı olan bir mum dışında, süssüzdü. Çince olduğunu Syldrathi yazısıyla en ufak bir benzerlik taşımamasından biliyordum. Çinceyi Akademi'de ilk kez gördüğüm zamanı hatırladım. İnsanların kendi kültürümün güzelliğine bu kadar yaklaşan bir şey üretebilecek olması beni çok şaşırtmıştı.

Ama şimdi şaşırtmıyordu.

Mum odada, onu yaktığını tahmin ettiğim kız dışında tek başınaydı. Sanki Adams ve de Stoy bu odanın uzun süre evi olmayacağını bilir gibiydiler. Ve sürekli oradan oraya savrulduğunu düşünmek, içimi hüzünle doldurdu.

"Finian, Macellan'ın kritik bir hasar almadığını bildirdi," dedim. "Sondaya dokunmak devrelerinin aşırı yüklenmesine neden olmuş ama zaman içinde tamir edebilecek."

Aurora seyir penceresinden dışarı bakmaya devam ederek başını sallamakla yetindi. Şu anda ihtiyaç duyduğu şeyin bozuk aygıtlarla ilgili güncelleme olmadığını tahmin ettim.

Böylece yanına yaklaştım ve kollarımı etrafına sardım. Bana yaslandı, gözlerini yumdu ve kollarımın arasında nihayet, nihayet evde olma hissine yaklaşmış gibi iç geçirdi.

Penceredeki yansımamıza baktım. Ben arkada, ikimiz bir arada. Ne kadar uyumlu olduğumuzu düşündüm. Tuhaf bir yapbozun iki parçası gibi. Hayatım boyunca eksik kalan tek parça oymuş gibi. İçimdeki İstek neredeyse sağır edecek kadar güçlüydü ama kıpırdamadan ve içimdeki fırtınayı yatıştırmak için derin nefesler alarak durdum. Çünkü gözlerine yansıyan hayranlığın ötesinde, söylemek istediği sözcükleri, onları dillendirecek cesareti toplamadan çok önce görebiliyordum.

"Korkuyorum, Kal," diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedim.

Yanağını okşadım, gözlerini geri kaparken titriyordu.

"Kadimler seni korkutacak ne söyledi?" diye sordum.

Kararsızlık içinde alt dudağını ısırdı, konuşurken galakside bunu itiraf edeceği tek kişinin ben olduğumu biliyordum.

"Beni eğitmeleri gerekiyor," dedi. "Silah'ı nasıl kullanacağım konusunda. Ama onlar..."

Kendini derin bir dalışa hazırlar gibi derin bir nefes aldı.

"Başarısız olursam beni öldüreceğini söylüyorlar. 'Bizim gibi, sen de her şeyi feda etmelisin.'"

Bu düşünce içimde kusursuz bir öfkenin kabarmasına neden oldu. Aurora benim olmadan önce, tamamlanmış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmezdim. Bu ışığı bulmadan önce karanlıktan korkmazdım. Ama bu kızı, hayatımın yapbozundaki eksik parçayı bulduktan sonra onu bu kadar çabuk kaybedebileceğim düşüncesiyle yüzleşmek...

"Gitmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Bencillik olduğunu biliyorum. Verdiğimiz mücadeleden sonra, feda ettiğimiz insanlardan, Cat'ten, Tyler'dan, bütün ekipten sonra..." Kafasını iki yana sallarken kirpiklerinde yaşlar ışıldıyordu. "Ama bunu... *bizi* riske atmak istemiyorum."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

İç geçirerek kollarımın arasına gömüldü, başını göğsüme yasladı.

"Bana bunun en doğrusu olduğunu söyle, Kal," dedi.

Saçlarını düzelttim, yanağını okşadım.

"Bunu zaten biliyorsun, be'shmai," diye mırıldandım.

Kollarıyla beni daha sıkı sardı. "Sen yine de söyle."

Bir an, kollarımın arasında Aurora'yla durmaktan hoşnut, derin bir nefes aldım. Yapmak zorunda olduğu şeyin zaten farkında olduğunu biliyordum. Bunu vücudunun her zerresiyle bildiğini. Aurora her şeyden önce çok cesurdu. Ama benden güç, güvence ve ateşe yürürken tutunabileceği bir şey istediğinin farkındaydım.

Bu yüzden ona daha önce hiçbir ruha söylemediğim bir şeyi söyledim.

"Hatırladığım ilk anılarda annemle babam hep kavga ederdi," dedim.

Bunu ona neden söylediğimi merak ettiğini hissettim. Ama bana soru sormayacak kadar güveniyordu ve sözlerimi sindirdikten sonra, bana biraz daha sıkı tutundu.

"Üzüldüm," diye fısıldadı. "Çok üzücü."

Başımı salladım ve penceredeki yansımamızın ötesine, Kat'a baktım.

"Annem ve babam tanıştıklarında çok gençlermiş. Annem Boşluk Tapınağı'nda çömezmiş. Babam da savaşçı hizbinde bir Asil. Kapılma'yı ilk hissettiklerinde, arkadaşları ve aileleri onları ömür boyu bağlanma fikrinden vazgeçirmek için çok uğraşmışlar."

"Neden?" diye sordu Aurora.

"Savaşsoylular ve Yolyürüyenler nadiren iyi bir eşleşme olur. Cevap arayanlarla, çoğu soruyu çatışmayla cevaplayanlar nadiren

iyi anlaşabilir." Omuz silkerek iç geçirdim. "Ama annemle babam buna rağmen birlikteliğe adım atmışlar. Başlangıçta birbirlerini çok severlermiş. İkisinin de canını acıtacak kadar çok."

Aurora hafifçe gülümsemeyi başardı. "Kulağa çok romantik geliyor. Başkaları ne derse desin birlikte olmak isteyen iki insan."

Başımı salladım. "Belki romantiktir. Ama akılsızlık olduğu kesin. Sanırım annem babamın çatışma aşkını aile sevgisine dönüştürebileceğini sandı. Ama o yıllarda Syldra, Terra'yla savaşıyordu. Ve halkımla sizinkilerin arasındaki uçurum açıldıkça, kendini içinde tamamen kaybetti. Hayat bağlarındaki çatlaklar Saedii'nin dünyaya geldiği dönemde kendini göstermeye başlamıştı. Ve benim doğduğum dönemde iyice derinleşmişti."

Böyle konuşabilmenin ne kadar büyük bir lütuf olduğunu fark ederek tekrar iç geçirdim. Bunu paylaşacak kadar güvenebileceğim birinin olmasının...

"Babam acımasız bir adamdı. Dediğim dedikti ve karşı görüşe asla göz açtırmazdı. Ablamla benim Savaşsoyu Hizbi'ne katılmamızı emretti ve eğitimimizle bizzat ilgilendi. Bizi Aen Suun'da eğitirken zerre sakınmazdı. Çoğu geceler Saedii ve ben yatak odalarımıza onun neden olduğu morluklarla ve kan içinde dönerdik. Ama o bunun bizi güçlendirdiğini söylerdi. Merhametin korkakların işi olduğunu.

"Saedii ve ben başlangıçta yakındık. Gençken, o benim gökyüzümdeki yıldızdı. Ama büyüdükçe, babam beni daha fazla kayırmaya başlayınca Saedii kıskandı. Saedii babamızı çok severdi, anlarsın ya. Onu benimkini gölgede bırakan bir coşkuyla severdi. Savaşsoylu olarak yetiştirilmeme rağmen, aslında anneme her zaman daha yakın hissettim. Annem bana hayatın değerini öğretti, Aurora. Anlamanın mutluluğunu, adil olmayı. Babam dışarıdaki savaşı daha iyi verebilmem için

içimdeki savaşı benimsemem konusunda baskı yaparken bile, annemi çok severdim. Annem geceleri babam uyuduktan sonra yanıma gelirdi. Babamın onun teninde bıraktığı morluklar benimkilerle aynı renk olurdu.

"'Şiddette sevgi yoktur, Kaliis,' derdi bana yaralarıma soğuk bez bastırırken. 'Şiddette sevgi yoktur.'"

"Bu korkunç bir şey," diye fısıldadı Aurora. "Çok üzüldüm."

O eski tanıdık sızıyı hissederek başımı iki yana salladım.

"Annemle babamın çizdiği savaş çizgileri benim ve Saedi-i'nin çizgilerine dönüştü. Saedii babamızın övgüsünü almanın peşine düştü, annemin bilgeliğine aldırmazdı." Alnımdaki üç kılıç simgesine dokundum. "O zamanlar babamın gemisinde yaşıyorduk. Sanırım yakınında olmamızı istiyordu. Annemi daha iyi kontrol etmek, Saedii ve bana istediği biçimi daha kolay vermek için. Büyüdüm. Boyum uzadı. Güçlendim. Saedii antrenmanlarda beni yenemez olunca beni cezalandırmanın farklı yollarını aramaya başladı. Sekizinci isim günümde annem bana bir siif vermişti. Siz Terralıların kemanlarına benzeyen yaylı bir çalgı. Ona annesinden armağandı. Ve bir gün, on iki yaşındayken, bir antrenmanda daha onu alt etmem üzerine, Saedii odama gitti ve öcünü almak için siifimi parçaladı.

"Annemin öğretilerini benimsemek için çabalamama rağmen babamın oğluydum. Ve İçerideki Düşman'ın kontrolü ele geçirdiğini o gün ilk kez hissettim. Dilimde nefretin tadını duydum Aurora. Ve hoşuma gitti. Kız kardeşimin peşine düştüm. Onu arkadaşlarıyla dövüş kortunda buldum. Ona siifimin kırık parçalarını gösterince bana güldü. Ben de siifle ona vurdum."

Başım utanç içinde öne eğildi. Ağzımın içi kül gibi kupkuruydu. Aurora yansımama baktı, gözlerindeki soruları göre-

biliyordum. Ama o da benim gözlerimdeki suçluluğu gördü ve yargılamak yerine merhametle yaklaştı. Elimi bir fısıltı kadar yumuşak bir tutuşla sıktı.

"Daha çocukmuşsun, Kal," dedi. "Artık o zaman olduğun insan değilsin. Ben seni *tanıyorum.* Bugün asla öyle bir şey yapmazsın."

"Bu bahane değil," dedim. "Üstünden yedi sene geçti ama kendimden duyduğum utanç bir damla bile azalmadı. O benim ablamdı, Aurora. Ve ona sadece canını yakmak için vurdum. Ve yere düşünce tekrar vurdum. Ve tekrar. O anda babamı omuzumda hissettim. Kulağımda sözlerini duydum. Zayıflığa lanet okuyan sözlerini. Acımaya. Pişmanlığa. 'Merhamet korkakların işidir.'"

Gözlerimi Kat'a, seyir penceresinin ötesindeki kozmik baleye çevirdim.

"Cezalandırılmayı bekledim. Ama babam beni cezalandırmak yerine övdü. Yaptığım şeyi duyduğunda, oğlu olmamdan her zamankinden daha çok gurur duyduğunu söyledi."

"Kal," dedi Aurora usulca. "Baban sanki..."

"Canavar gibi," dedim. "Canavar gibiydi, Aurora. Ve annem Saedii ve benden yarattığı canavarları görüyordu. Sonunda onu terk etmeye karar verdi. Aralarındaki yaşam bağını bozup Syldra'ya geri dönmeye. Babam kendisini terk ederse öldüreceğini söyledi. Annem onu terk ederek her şeyi geride bırakmış olacaktı. Yuvasını. Babamın kurmasına izin verdiği az sayıdaki dostluğu. Her şeyi. Saedii gitmeyi, babamdan ayrılmayı reddetti. Sonunda annem, benim hatırım için bütün hayatından vazgeçti. Bu, yaptığı en zor şeydi. Ama yine de yaptı.

"'Mai tu sarie amn, tu hae'si, tu kii'rna dae,' dedi bana sonrasında."

Aurora başını iki yana salladı. "Ne demek bu?"

"'Doğru olanı yapmak kadar acı verici ya da basit bir şey yoktur.'"

Aurora dudaklarını sıkarak dışarıdaki yıldızlara baktı.

"Bana babanın..."

"Öldü," dedim kalbim beni bile şaşırtan bir güçle sıkışırken. "Orion'da öldü, be'shmai. Jericho Jones'un canını alan savaşta. Tyler, Scarlett ve ben, o gün hepimiz yetim kaldık."

"Annene..." Sustu ve gözlerime baktı. "Annene ne oldu? Onu tanımak isterdim."

Ama gözlerimdeki acıyı görünce, sözcükleri bocaladı. Varlığını, en hafifinden bir dokunuş gibi zihnimin içinde hissediyordum. O ise zihnimde önce göz kamaştırıcı bir ışıkla parlayan, ardından dipsiz karanlığa vuran güneşi görüyordu. Etrafındaki gezegenleri saran, kocaman sistemleri unutuluşa sürükleyen güneşi ve boşluk onları bütün halinde yutmak için aralanırken hep bir ağızdan haykıran on milyon Syldrathi'nin sesini.

"Öldü," diye fısıldadı. "Ana dünyanızla birlikte."

Başım öne düştü. "Yıldızkatili benden çok şey aldı, Aurora. Ama annem bana çok daha fazlasını verdi. Bilgeliğinin tohumlarını içime ekmeseydi, beni kanımdaki öfkeyi iyi bir yönde kullanılacak bir şey, galaksinin güvenliğini onu kullanmaya değer bir amaç olarak görmem için zorlamasaydı, Syldra yok olduğunda ben de orada olacaktım. Aurora Lejyonu'na onun sayesinde katıldım. Her ne kadar onu ve dünyamı geride bırakmak yaptığım en zor şey olsa da."

Omuz silktim.

"Ama o karar beni bu ekibe getirdi. Ve sana. Senin macerana. O olmasaydı bunların hiçbirini yapmazdım."

"Annenin adı neydi."

"Laeleth."

Başını sallayınca açık renk saçları gözlerinin üstüne düştü. "Çok güzel."

"Seni severdi, be'shmai," dedim ve gözyaşları arasında gülümsedi çünkü söylediklerimin doğruluğunu gözlerimden okuyordu. "İçindeki gücü görürdü. Taşıdığın yükü, parçası olduğumuz bu şeyi, yürüdüğümüz bu yolu..." Başımı şaşkınlık ve hayretle salladım. "Bütün galaksinin kaderi senin ellerinde. Bu kadarını yapmak için gösterdiğin cesaret... Böyle bir ağırlığın altında ezilip ufalanacak bir sürü eli kanlı savaşçı tanıyorum. Ancak sen, dimdik ayaktasın. Güçlü, güzel ve yenilmez."

Ellerim bir kez daha ellerinin üstüne kapandı ve hafifçe sıktım. "Ve sana bu gerçeği söylemesi için seçtiğin kişi olmak kalbimi sevinçle doldursa da bunu zaten bildiğinden hiç şüphem yok. Çünkü sen busun. Ve seni bu kadar çok sevmemin sayısız nedeninden biri de bu."

Gözlerime baktı. "Orada ölebilirim, Kal."

Kalbim yine sıkıştı ama korkumu belli etmemeye gayret ettim. Şu anda benim güçlü olmama ihtiyacı vardı ve ona en azından bunu verebilirdim.

"Ölmeyeceksin, be'shmai," dedim. "Sen hayal ettiğinden çok daha fazlasısın."

"... Sen ne yapacaksın?" diye sordu alçak sesle. "Ben Yankı'dayken yani."

"Finian sondadan bir partikül izi ayırmayı başardığını söylüyor. Ne kadar zor olduğunu *uzun uzun* anlattı." Aurora hafifçe gülümsedi. "Aygıtın izini çıkış noktasına kadar sürebileceğini söylüyor. Eshvaren nereden fırlattıysa oraya kadar. Belki Silah'ı orada buluruz. Ya da konumu hakkında daha fazla ipucu."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Eshvaren muhtemelen bana nerede olduğunu söyleyecektir. Sınavlarını geçersem tabii."

"Sınavlarını geçtiğin zaman," dedim elini sıkarak. "Ama Scarlett milyon yıllık bir zar atışına dayanarak her şeyi riske atamayacağımızı söylüyor. Ben de ona katılıyorum. Ayrıca, sen şu şeydeyken... Yankı denen yerdeyken, bizi oyalayacak."

"Eshvaren..." dedi Aurora. "Bana zamanın orada farklı işlediğini söylediler. Oradaki saatlerin buradaki birkaç dakikaya denk düştüğünü. Düşündüm de belki... sen de benimle gelmek ister misin? Orada çok uzun süre yalnız kalacağım."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bunu yapabilir miyiz? Demek istediğim... buna izin verirler mi?"

Başını yana yatırdı. "Benden kahrolası galaksiyi kurtarmak için hayatımı riske atmamı istiyorlar, Kal. Sanırım o yolculuğa bir yoldaşla çıkmama izin verebilirler."

Bir an düşündüm. Bu Yankı denen yerin nasıl bir yer olduğunu bilmiyordum ama Scarlett, Finian ve Zila'nın sondanın izini tek başına sürebileceklerine inanıyordum. Ve işin aslı, Aurora'dan ayrı kalma düşüncesi ağır bir yük gibi omuzlarıma çökmüştü. Bu yüzden gülümseyerek başımı salladım. Ve bir an, bana bakarken dudaklarına yayılan gülümseme, kalbimde hissettiğim sevincin aynısıyla doluydu.

Ancak gölgenin geri gelmesi çok sürmedi.

Gözlerindeki korkunun içinde duruyordu.

"Doğru olanı yapmak kadar acı verici ya da basit bir şey yok," dedi.

"Hayır, yok."

Uzun süre konuşmadan durduk. İçinde olduğumuz durumun büyüklüğünü, Aurora'nın gitmek zorunda olduğu yeri, yüzleşmek zorunda olduklarını, büyük risk altında olan şeyin

ikimiz kadar küçük bir noktada dengede duruyor olmasını sindirmeye çalışıyorduk. Aurora gözlerini pencerenin dışındaki karanlığa dikmişti. Düşünceleri sessiz bir kaleydoskop gibiydi.

"Biliyor musun, ben onu bozmadan önce Macellan her gün bana rastgele bilimsel veriler gösterirdi," dedi sonunda. "Dün atomlarla ilgili bir şeyler okudum."

Sıcaklığı, vücudunu benimkine yaslamasının verdiği his uyuşturucu gibiydi ve kalbimin kaburgalarımın arasında nasıl şevkle attığının farkındaydım. Sırtı göğsüme yaslı olduğu için o da hissedebiliyor olmalıydı. Yine de onu dinlemek için elimden geleni yapıyordum. Bu anda, yanında olmak için.

"Atomlar," dedim.

"Evet," dedi Aurora. "Vücudumuzdaki her hücre elektronlarla çevrili bir çekirdek. Ve o elektronlar negatif yüklü. Bu yüzden, çok yaklaştıkları zaman, diğer elektronları geri itiyorlar. Bu makaleye göre, beyin elektron itilmesinin yarattığı gücü 'dokunmak' olarak algılarken, aslında atomlar birbirlerinden her zaman bir milimetrenin minicik bir parçası kadar da olsa uzak kalırlarmış."

Başparmağını benimkinin üstünde dolaştırarak başını salladı.

"Yani aslında hiçbir şeye gerçekten dokunmuyoruz," dedi. "Bütün hayatlarımızı tamamen ayrı yaşıyoruz. Başka bir canlıya hiçbir zaman gerçekten dokunmuyoruz. Hiçbir zaman."

İçimdeki açlık kıpırdandı. Aynı şeyi onun içinde de hissediyordum; aramızda büyüyen bu ateşin, gittikçe bir fırtınaya dönüşen bu fısıltının, yarın tamamen söndürülmüş olabileceği düşüncesi. Yüzünü yavaşça tutup kendime çevirdim. Gözlerinin içine baktım. Parmağımı yanağının kavisinden kaydırırken ürperdi.

Ben başımı ona yaklaştırırken sesi bir fısıltıydı.

"Macellan'ın söylediğine göre, iki partikül birbirlerine gerçekten değerse..."

Daha da yaklaştım.

"... nükleer bir reaksiyon yaratırmış..."

"Kulağa tehlikeli geliyor," dedim gözlerine bakarak.

Artık daha fazla yaklaşamazdım.

"Çok," dedi nefesi kesilir gibi.

Dudaklarımız buluştu, ateşlerimiz çarpıştı ve o anda her şey tamamen, eksiksiz bir şekilde doğrulandı. Ne gemi kaldı ne Kat. Artık kollarımda bu kızdan, özümdeki Kapılma'dan ve ağzının, ellerinin ve vücudunun benimkilerin üstünde bıraktığı histen başka bir şey yoktu. Nefessiz ve aç, onun da hissettiğim teselliyi, unutuşun sığınağını, bizim her şey, diğer her şeyin koca bir hiç olduğu duygusunu aradığını hissettim. Dili dilime sürtündü, ellerini olmalarını istediği yere yönlendirdi ve bir yanım söylediklerinin doğru olduğunu, aslında birbirimize değmediğimizi bilse de bir an gerçekten değiyor olmamızdan ve aramızdaki ısının ikimizi yakıp yok edecek bir nükleer ateşe döneceğinden korktum.

Bana asırlar kadar uzun gelen bir sürenin sonunda geri çekildi. Bana, benim gözlerimde gördüğünden emin olduğum hayranlığa yakın bir ifadeyle baktı. Parmak uçlarını yüzüme, kulaklarıma, dudaklarıma bastırırken, dokunuşu tenimde akkor etkisi yaratıyordu.

"Sen içinde yanmak için can attığım ateşsin," dedim.

Elimi tuttu.

Beni yatağına götürdü.

Yanına çekti.

"Birlikte yanalım," dedi nefes nefese.

21

TYLER

Sorgu hücresi soğuktu.

Bana gözaltı katından itibaren eşlik eden askerler bütün itirazlarımı, kendilerini kaptırdıkları şeyin çılgınlığına meydan okumalarımı duymazdan geldiler. İyi askerlerin teröristleri dinlemediğini bilirdim. İyi askerler düşünmezdi. Beni dinlemek yerine bu odaya soktular, manyetik zapt edicilerle sandalyeye sabitlediler ve bir dizi resmî selamın ardından, aynı kararlı adımlarla geri çıktılar.

Beni onlarla bırakarak.

Tepeden vuran spot ışıklarının aydınlattığı üç karaltıya baktım. Ağır ve sığ nefesleri tıslıyordu. Birbirine benzer hareketleri, birbirinin eşi aynamaskeleri ve birbirinin eşi koyu gri üniformaları vardı. Elbette onlara liderlik eden ve baştan ayağa beyazlar içinde olan dışında.

"İYİ AKŞAMLAR, LEJYONER JONES," dedi Prinseps. "*KUSANAGI*'YE HOŞ GELDİN."

Karşımdaki figürün gözlerinin olması gereken yere baktım. Hatsız maskenin arkasına saklanan yüzü hayal ettim.

"Tekrar görüşmek ne hoş, Zhang Ji," dedim.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Aurora'nın babasının adı. Bu şeyin çaldığı ve şimdi ucuz bir tulum gibi kuşandığı kabuğun adı. Bir milyon yıldır yaralı ve uykuda olan, gölgelerde saklanan, görünmemek, keşfedilmemek ve bilinmemek isteyen şey.

Ama ben adını biliyordum.

"Yoksa Ra'haam mı demeliyim?"

Onlara öfkeyle baktım. Bir cevap bekleyerek. Bir tepki. *Herhangi bir şey.* Ama onlar sessiz ve hareketsiz, bana bakmakla yetindiler.

"Ne yaptığınızı biliyorum," dedim öfkeyle. "Terra ve Bükülmezler arasında, yaptıklarınıza paravan olacak bir savaş başlatıyorsunuz. Kendinize yuva gezegenleriniz çiçeklenmeye hazır olana kadar zaman kazandırmak için. Ama milyonlarca insan ölecek. Belki *milyarlarca.* Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Gri KİA üniformalı iki kişi iki yanımda pozisyon aldı. Sol tarafımdaki eldivenli eliyle uzanıp boynuma bir acı tasması yerleştirdi. Soğuk metal tenime değince irkildim. Minik iğnesinin dışarı uzanıp omurgama bastırdığını hissettim.

"Acı tasmalarının kullanımı Madrid Antlaşmaları'yla yasaklandı," dedim. "Muhtemelen orada uzaylı parazitler tarafından zapt edilmekle ilgili bir şeyler de olmalıydı ama siz ne demek istediğimi..."

"AURORA JIE-LIN O'MALLEY NEREDE?" diye sordu Prinseps.

Çenemi yukarı kaldırıp karşımdaki boş, aynalı yüze baktım. "Aurora Lejyonu protokollerine göre size sadece adımı, rütbemi ve ekip numaramı söylememe izin var."

Prinseps başını yana yatırdı. "AURORA JIE-LIN O'MALLEY NEREDE?"

Dudağımı ıslattım. Kendimi hazırladım.

"Tyler Jones. Alfa. Aurora Lejyonu. Ekip 312."

Kafatasımın arkasına yoğun bir acı saplandı ve kafamın içinde infilak etti. Tenimin her santimi alev alırken, her sinirim tek tek soyulup cam kırıklarının üstünde sürüklenirken, gözlerim kafatasımın içinde patlayıp göz çukurlarıma asit dökülürken, sinüs boşluklarımı kemiren ve gırtlağımdan aşağı akan acıyla iç geçirdim.

Durdu. Prinseps'in parmağının bir hareketiyle kesildi. Dişlerimin arasından titrek bir nefes alırken, yaralarım akan ter yüzünden yanıyordu. Sadece birkaç saniye sürmüştü ama hayatım boyunca hissettiğim, altıncı sınıfta bir yerimi fermuarıma sıkıştırdığım zaman da dâhil, en berbat acıydı.

Prinseps beyaz eldivenli elini açıp bana acı tasmasının kontrolünü gösterdi. Ayarı 1'le 10 arasında değişiyordu. Şu anda 1'e ayarlıydı.

"AURORA JIE-LIN O'MALLEY NEREDE?"

"Tyler Jones. Alfa..."

Sözlerimin geri kalanı, tasmanın yine devreye girmesiyle yarıda boğuldu. Dişlerimin arasından bir inilti kaçtı. Bütün vücudum titriyordu. Sakinleştirici şeyler düşünmeye, kendimi bunun gerçek olmadığına ikna etmeye çalıştım. Ama beynimin mantıklı kısmı bunun sadece sinir indüksiyonu olduğunu, acının sadece yanılsaması olduğunu bilse de sürüngen kısmı *acıyla haykırıyordu*. Derim paslı bıçaklarla soyuluyor, açık kaslara zımpara sürtülüyor, omurlarımın arasına küt keskiler sıkıştırılıyor, sırtımdan aşağı kan ve omurilik sıvısı akıyordu.

Acı durdu. Bir anlık bir parlama, dile getirilemez bir rahatlama.

"AURORA JIE-LIN O'MALLEY NEREDE?"

Derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapadım. Yaradan'a güç için yalvardım.

"T... Tyler J..."

Ve böyle devam etti.

Zaman mefhumumu kaybettim.

O düğmeye kaç kez basıldığının hesabını tutamaz oldum.

Çığlık atmaya başladığımda 2. Seviye'ye çıkmıştık.

Durmaları için kükremeye başladım. Yaradan aşkına, 3. Seviye'de durun.

Ama 4'e kadar durmadılar.

"AURORA JIE-LIN O'MALLEY NEREDE?"

"Bilmiyorum."

Sırf öfkemi akıtacak bir şey olsun diye, beni tutan bağları takatsizce çekiştirdim. Ağzımda bakır tadı vardı, yere kan tükürdüm. Çığlıklarımın ses tellerime hasar vermiş olabileceğini fark ettim.

"AURORA JIE-LIN O'MALLEY NEREDE?" diye tekrarladı Prinseps delirtici bir tonlamayla.

"BİLMİYORUM!" diye kükredim, boğuk ve çatlak bir sesle. "Gideceğimiz istikametin bilgisi Hephaestus'un karakutusundaydı. Ben verileri hiç görmedim!"

Yine akılalmaz bir acı saplandı.

Kanlı, tükürüklü bir çığlık daha.

"BUNA SON VEREBİLİRİZ, LEJYONER JONES."

Ve yine.

"BİZE GERÇEĞİ SÖYLEMEN YETERLİ."

Ve yine.

"AURORA JIE-LIN O'MALLEY NEREDE?"

Ve yine.

"SİZE BİLMEDİĞİMİ SÖYLÜYORUM!"

Ve sonra kesildi. Öyle, bir anda. Başım dönüyordu. Sanrılar içindeydim. O acı olmadan geçen her saniye Yaradan'ın bir lütfu gibiydi ve karanlık için, uyku için ve her şeyin bitmesi için dua ettim. Ama sonra... bir elin yavaşça çıplak göğsüme dokunduğunu hissettim. Soğuk ve yumuşak dudaklar alnımın yanan tenine değdi, ardından bahar yağmuru gibi bir rahatlama geldi.

"Kahraman olmayı hep çok sevdin," dedi biri.

Gözlerimi açtım. Terin yaktığı gözlerimi kırpıştırırken bütün dünya bir pus perdesinin gerisindeydi. Ve o zaman rüya gördüğümü anladım. Bayılmış olmalıydım ya da belki de ölmüştüm çünkü karşımda gördüğüm yüz gerçek olamazdı, gerçek olamazdı.

Olamazdı.

"... Ca... Cat?"

Gülümsedi. Koyu renk saçlarının tepesi eskiden olduğu gibi uzun, yanları kısaydı. Boynunda yine Zümrüdüanka dövmesi vardı. Aynı güzel yüz, sivri çene, yay biçimli dudaklar.

"Ah, Tyler," diye fısıldadı yanağımı okşayarak. "Benim güzel Tyler'ım."

Boğuk bir hıçkırığın kanayan gırtlağımdan fırlamaya çalıştığını hissettim. Onu görmenin verdiği rahatlama, o duygu karmaşası, sevinç, sevgi, hayret, rahatlık, hepsi bir araya gelip beni suyun altına çekmekle tehdit ediyordu. Çok geç değil, diye düşündüm. Bitirme şeklimiz... Söylemiş ve yapmış olmam gereken her şey...

Ama sonra sırtında diğerleri gibi koyu gri bir KİA üniforması olduğunu fark ettim. Aynamaskesini kolunun altına kıstırmıştı. Sol tarafıma bakınca bir dakika önce orada duran ajanın gitmiş olduğunu gördüm ve o sis perdesinin ve bir anda

yükselen çaresizlik, öfke ve korku dalgasının arasında... boynuma o acı tasmasını geçirenin *Cat* olduğunu anladım. Ve daha kötüsü, bana yaşattıkları acının ve onu kaybettiğimi sanırken yeniden görmenin sızısından daha kötüsü, hepsinden daha kötüsü bana bakan gözlerine odaklandığım o an oldu. Çünkü benim tanıdığım ve sevdiğim Cat'in gözleri kahverengiydi.

Oysa bu Cat'in mavi gözleri vardı. Belli belirsiz ışıldayan mavi gözler.

Ve irisleri çiçek şeklindeydi.

"Hayır," diye soludum. "Ah, hayır..."

"Anlamıyorsun, Tyler."

Cat...

Prinseps'e baktım. Sonra yeniden Cat'in görüntüsünü giymiş şeye döndüm. Bir dehşet ve öfke dalgası beni iliklerime kadar ıslatarak içimden geçti.

"Sen de onlardansın," diye fısıldadım.

"Ben onlarım," diye mırıldandı ve göğsüme, kırılan kalbimin üstüne dokundu. "Onlar da ben. Ben bizim Tyler. Hepimizim."

"Yaradan aşkına," diye fısıldadım. "Sana ne yaptılar böyle?"

Kafasını salladı, gülümsedi ve bana bir çocuğa bakar gibi baktı. "Burası sıcacık, Ty. Harika. Dolu, eksiksiz ve gerçek bir yuva. Hiç bu kadar sevilmedim ya da kabul görmedim. Hiç bu kadar gerçek hissetmedim. Senin de bunu hissetmen için *sabırsızlanıyorum.*"

Öne eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırırken içimi kaplayan dehşetin tarifi yoktu. Teni ceset gibi soğuktu. Nefesinde toprak ve tiksindirici tatlı bir koku vardı ve dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan fısıldadı.

"Bekleyemeyiz."

Çenesini eğdi. Gözlerinde tehditkâr bir ışıltı vardı. "Ama bize Aurora'nın nereye gittiğini söylemelisin, Tyler."

Gözlerinin içine baktım.

Ve benimkilerden yaşların döküldüğünü hissettim.

"Tyler Jones," dedim. "Alfa. Aurora Lejyonu. Ekip 312."

Ve acı bir kez daha saplandı. Ve bir kez daha. Ve bir kez daha. Hiç bitmeyecek sandım. Ve sonunda çığlık bile atamayacak olmama, kim ve ne olduğuma dair bütün algımı yitirmeme rağmen, Auri ve diğerlerinin nerede olduğunu bilsem bile, artık asla söylemeyeceğimi biliyordum. Çünkü içimi ne kadar acıtsa da, ne kadar derine işlese de hissettiğim acı tutunduğum tek düşüncenin ızdırabının yanında hafif kalırdı.

Cat'im gitmişti.

Gerçekten gitmişti.

Ve onu benden almışlardı.

22

YANKI

Aurora

Her yönden çarpan rüzgârların arasında dik durmaya çabalıyordum. Etrafımda uluyan sert rüzgâr giysilerimi çekiştiriyor, dengemi kaybettirmeye ve beni çaresizlik içinde yere yuvarlamaya çalışıyordu.

Yankı'nın yemyeşil otlarının belki yüz metre üstündeydim ama aşağıda onu göremiyordum. Fırtınanın sürekli çekiştirip araladığı, sonra yeniden birleştirdiği gümüş rengi bir pusla sarılmıştım. Bu sınavın amacı –Eshvaren'e göre basit bir sınavdı– kendimi dik tutmam, konumumu sadece zihinsel güç aracılığıyla kontrol etmemdi. Ama balda boğulmak gibi, yorucu ve ürkütücüydü.

Zihnimin içinde Eshvaren'in sesini duydum.

Fizikselliğine çok fazla dayanıyorsun, diye kibarca azarladı. *Burada asıl odaklaman gereken, zihinsel gücün.*

Tabii, elbette. Zihinsel güç.

Bunu düşünmek için duraksamak kalkanımda bir çatlak açmaya yetti ve rüzgârın alıp götürdüğü bir çığlık atarak te-

petaklak döndüm. Ellerimi kullanarak ve kollarımı çırparak dengemi geri kazandım, birkaç saniye daha dik kalmak için çabalarken içimde adrenalin pompalanıyordu.

Sonra, sol tarafımdan esen sert rüzgâr kaburgalarıma çarparak nefesimi kesti. Hava almak için debelenirken konsantrasyonum bozuldu ve bir anda çığlık atarak sertçe düşmeye başladım. Kendimi yere çarpmadan durdurmak için kollarımı sonuçsuzca çırpıyordum. Altımdaki yeşillik pusun arasından görünür gibi oldu, sonra iyice canlandı ve suratıma hızla yaklaşmaya başladı. Bir gök taşı gibi etrafımdaki zemini parçalayarak yere çarptım.

Yukarıda şahsıma özel fırtına sürüyordu ama onun dışında Yankı her zaman olduğu gibi altın rengi ve güzeldi. Güneş usul usul parlıyor, yakınlardaki ağaçlardan kırmızı ve sarı çiçek salkımları sarkıyordu. Hava insanda yeme isteği uyandıracak kadar güzel kokuyordu. Ama açtığım kraterin içinde ayağa kalkmaya çalışırken kalbim son hızla çarpıyor, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Başımı çevirdim ve Eshvaren'in gökkuşaklarının parladığı şeffaf figürünün beni her zamanki gibi duygusuz bir ifadeyle izlediğini gördüm. İçinde bütün renklerin ışıldamasına neden olan bir ışık vardı sanki.

Tekrar? diye sordu hemen.

"Ba... bana birkaç dakika verin," diye yalvardım iki büklüm bir halde ellerimi dizlerime dayayarak, "nefes... nefesleneyim."

Ciğerlerindeki hava değil, dedi bana. *Tenindeki de ter değil. Burada fiziksel bir varlığın yok. Burada tek kısıtlaman kendi hayal gücün. Kendi önüne koyduğun engellerden başka engelin yok.*

Gözlerimi kapadım ve yeni bir psikosaçmalık turu karşısında hissettiğim öfkeyi bastırmaya çalıştım. Saatlerdir durmadan başımın etini yiyordu. Eshvaren'in neden bahsettiğini

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

çok iyi bildiğinin farkındaydım ama ben de elimden geleni yapıyordum. Ve her başarısızlığın benim hatam olduğunun söylenmesi hiç yardımcı olmuyordu.

"Olmuyor," dedim yavaş hareketlerle doğrulurken. "Hem de hiç. İyileşeceğime kötüleşiyorum."

Performansın gerçekten kötüye gidiyor gibi görünüyor, diye onayladı.

"Bunu neden yapıyoruz ki? Amaç ne?" Elimle fırtınanın devam ettiği gökyüzünü işaret ettim. "Silah'a ulaşmak için bir fırtınadan mı geçmem gerekecek?"

Eshvaren kafasını iki yana salladı. *Eğitiminde sabır gerekli. Gücün konusunda ustalaşmanın iki aşaması var. İkincisi çok daha zor. İlkiyle başlayacağız, becerilerine kendi iradenle hükmetmeyi öğrenmelisin. Görünüşe bakılırsa bu basit ders bile sana zor geliyor.*

"Benim için şu ana kadar harika gittiğini söyleyemem," dedim. "Demek istediğim, gücüm bizi birtakım zorlu anlardan kurtardı ama onu kullanmak bir kaplanı senin için dövüşmesi için serbest bırakmak gibi bir şey. O süreçte kimin ısırılacağından emin olamıyorsun."

Savaş kazanıldığı sürece, kaplanın kimi ısırdığı ne fark eder ki?

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne demek bu?"

Eshvaren başını sallamakla yetinirken, etrafındaki hava yumuşak bir kahkaha gibi şıngırdadı. Etrafını saran yumuşacık ışıltıdan bana gülümsediğini anladım.

Adım adım gidelim, dedi. *Haydi, baştan başlayalım.*

Kal

Aurora nihayet sendeleyerek kampımıza girdiğinde altın rengi gökyüzünün rengi solarak mora dönüyor, minik yıldızlar tepedeki cennette çiçekler gibi açıyordu. Çok bitkin görünüyordu, saçları dağılmış, gözlerinin altı çökmüştü ama yine de çok güzeldi. Onu kollarımın arasına alabilmem için iç geçirerek bana doğru yürüdü. Alnını öptüm, onu sıkıca tuttum.

"Eğitiminin ilk günü nasıl geçti, be'shmai?" diye sordum.

"Ofiste zor bir gündü," dedi.

Kampımıza yerleştik. Dürüst olmak gerekirse, yer adını hak etmiyordu. Uyumak için seçtiğimiz yer demek daha doğruydu. Mor yaprakları otlara kadar sarkan, gümüşi, uzun bir ağacın altındaki bir kuytuluktu. Yatağımız yoktu. Gerçek bir barınak da. Hava kusursuz olduğu için zaten etrafımızda duvarlara da ihtiyaç yoktu. Ama yine de açıkta uyumak beni geriyordu.

"*Senin* günün nasıldı?" diye mırıldandı kollarımın arasına kıvrılarak.

"Üretkenlikten uzak," dedim. "Kristal şehre yürümeye çalıştım. Belki dinlenmemiz için daha uygun bir yer olur diye, daha yakından bakmak istedim. Ama ne kadar yürürsem yürüyeyim hep ufukta, uzakta kaldı."

"Tuhaf. Eshvaren'e sorsak mı?"

Dudaklarımı sıkarak başımı salladım. "Onu uğraştırmayalım, be'shmai. Ev sahibimizle ne kadar az muhatap olursam o kadar iyi olurmuş gibi geliyor."

Bana baktı. "Yoksa sana bir şey mi dedi?"

"Hayır," dedim. "Ama ilk geldiğimizde beni gördüğüne pek hoşnut görünmedi. Beni burada istediğini sanmıyorum."

"Yapacak bir şey yok, Lejyoner Gilwraeth," dedi kollarımın arasına iyice sokularak. "Çünkü ben istiyorum."

Gülümseyerek ona daha sıkı sarıldım. Bir süre, birbirimizin sıcaklığının ve bedenlerimizin uyumla bütünleşmesinin tadını çıkararak konuşmadan oturduk. O bu kadar yakınımdayken, buraya gelmeden önce *Sıfır*'da geçirdiğimiz geceyi düşünmekten kendimi alamıyordum. O ateşin içinde yeniden yanmak için sabırsızlanıyordum. Ama şimdilik sadece yanında olmak yetiyordu.

"Aç mısın?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

"Ben de değilim," dedim.

"Eshvaren bana burada fizikselliğin olmadığını söyledi," diye mırıldandı.

"Sanırım fiziksel ihtiyaçlar duymamamız mantıklı."

Kollarımın arasında kıkırdayarak bana iyice sokuldu. "Kendi adına konuş, lejyoner."

Aurora sanki... Terraca ifadesi neydi? Kinaye miydi? Belki de ondan yapıyordu. Ama sonra doğruldu ve etrafımızı sarmaya başlayan alaca karanlığa seslendi.

"Merhaba? Beni duyabiliyor musunuz?"

Hava dalgalandı ve tek bir fısıltı bile çıkmadan, Eshvaren'in imgesi bir anda sessizce karşımızda süzülmeye başladı. İçindeki ışık kırılarak kristal berraklığındaki teninde ışıldıyordu. Bakışlarını bana çevirince bir kez daha orada istenmediğim duygusuyla sarsılmama rağmen, güzelliğine hayranlık duydum.

Evet? dedi müzikal sesiyle.

"Merhaba," dedi Aurora. "Dinleyin, bunun tuhaf bir talep olabileceğini biliyorum ama biraz yiyecek bulmamız mümkün

mü? Teknik olarak yemeğe *ihtiyacımız* olmadığını biliyorum ama..."

İstediğiniz her tür atıştırmalığı alabilirsiniz, dedi Eshvaren.

"Ah, harika," dedi be'shmai'm. "Ve birkaç eşya falan? Bir battaniye ve yastıklarla uyumak hoş olurdu."

Arzu ettiğiniz her tür konfor sağlanabilir.

"Harika," dedi Aurora gülümseyerek.

Eshvaren ses çıkarmadan karşımızda durmaya devam etti. Ortaya yiyecek ya da battaniye çıkmadan dakikalar ilerledi. Aurora pürüzsüz alnı kırışarak karşımızdaki karaltıya baktı.

"... Eee?" dedi.

Talep ettiğin her şey senin olabilir, dedi Eshvaren. *Tek yapman gereken onu irade gücüyle oldurmak.*

"Oldurmak mı?" Aurora'nın kaşları iyice çatıldı.

Evet.

"Daha kendimi temel eğitim egzersizinde dik tutamıyorum," dedi Aurora öfkelenerek. "Bu şeyleri hiç yoktan yaratmamı mı bekliyorsunuz?"

Ben sadece bir anılar koleksiyonuyum, diye hatırlattı Eshvaren. *Hiçbir şey beklemem.*

Ve Eshvaren tek kelime daha etmeden titreşerek siliniverdi.

Aurora ne yapacağını bilemeyerek bana baktı. Ne kadar bitkin olduğunu görebiliyordum. Burada geçirdiğimiz kısa sürenin ona ne çok şeye mal olduğunu. Ama sonra birbirinden farklı iki gözünde kararlılığın canlandığını gördüm. Derin bir nefes aldı ve kollarımın arasında sırtını dikleştirdi. Bana fırtınada bir kayaya sokulur gibi yaslandı.

Ve konsantre olmak için gözlerini kısarak elini öne uzattı.

Tenimde belli belirsiz bir karıncalanma hissettim. Yüzeyinin altında büyük bir şeyin kıpırdandığını algılar gibi oldum.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Etrafımızdaki hava elektrikle yüklenmiş gibiydi ve küçücük bir an önümüzdeki hava dalgalanıyormuş gibi geldi. Işıldıyormuş, bükülüyormuş gibi.

Ama sadece bir an.

Akım silindi. Aurora'nın kaslarının gerilimi azaldı, sırtı yay gibi eğildi. Teninin altında nabzının hızla attığını hissediyor, nefesi kesilir gibi iç geçirirken zorlandığını sesinde duyabiliyordum.

"Olmuyor..."

Nefes nefese, sıkkın ve öfkeli bir halde, kendini kollarımın arasına bıraktı. Dayanıklılığın sınırlarının ötesinde zorlanarak eğitim almanın, acımasız bir ustanın buyruğu altında eziyet çekmenin nasıl bir şey olduğunu bilirdim. İşini kolaylaştırabileceğimden emin değildim. Ama ufacık bir şekilde de olsa iyileştirmeye çalıştım.

"Cesaretini kaybetme, be'shmai," dedim ona. "Her şey yolunda."

Alnını öptüm.

"Vaktimiz var."

Ona sımsıkı sarıldım.

"Ve yalnız değiliz."

Aurora

Bu kayadan nefret etmeye başlıyordum.

Hayır, vazgeçtim. Bu kayadan nefret ediyordum. Varlığımın her zerresiyle. Beşinci sınıfta saçımdan bir tutam kesen o olmasına rağmen, Kassandra Lim'e yumruk attığım için disipline gönderen Bay Parker'dan bile daha fazla.

Kassandra Lim'den bile fazla.

Kaya ve ben yedi gündür kimsenin üstün gelmediği bir çıkmaz içindeydik ve erişilebilir bütün ölçümlere göre, cansız nesne galip geliyordu. Aralara manzaraya pembemsi bir renk katan minik pembe çiçeklerin serpiştirildiği, mavi-yeşil renkte muhteşem bir çayırlığın ortasında duruyordu. Gökyüzü de aynı pembe renkteydi ve doğu yönünde mor yapraklı dalları aşağı sarkan ağaçların gölgelediği küçük, kusursuz bir dere vardı.

Bana verilen görev benim gibi gücü olan biri için basit olmalıydı. Tek yapmam gereken kayayı alıp çayırın diğer tarafına taşımaktı.

Ama elbette yapamıyordum.

Gücüm hâlâ benim isteğimle kendini göstermiyordu. Ve daha önce onu nesneleri manipüle etmek için hiç kullanmamıştım. Nesneleri parçalamakla yetinmiştim.

Bir denemeye daha hazır mısın? diye sordu Esh.

"Evet, elbette," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak. "Yedi milyonuncu denemenin uğur getireceğinden *eminim*."

Öz disiplin yavaş yavaş gelir, dedi. *Küçük kazanımlar edinmeye devam ediyorsun.*

Parmağımı kayaya doğru salladım. "Şu ukala dümbeleği hâlâ bir hafta önce durduğu yerde duruyor. Büyük ya da küçük hiçbir kazanım elde etmedim."

Beş gündür onu devreye sokmadın, diye hatırlattı Esh.

"Bu işten bir şey çıkacağı yok, Esh," diye patladım. "Bu hızla gidersek ben yaşlı bir kadın, koca galaksi dev bir Ra'haam kolonisi olacak ve ben hâlâ o kayayı yerinden kıpırdatamamış olacağım."

Zaman sıkıntımız yok, dedi Esh. *Burada haftalar da geçse, senin mürettebatının algısıyla sadece bir saat geçmiş olacak. Yeniden başlamaya hazır mısın?*

Derin bir nefes aldım ve durdum. *Benim mürettebatım.* Bunu yapma nedenim onlardı. Bütün galaksiyi ve içindeki herkesi kurtarmak kulağa saçma geliyordu. İnsanın aklının almayacağı bir şeydi. Ama sadece birkaç insanı kurtarmak söz konusu olunca...

Cat'in Ra'haam'ın eline düşmesini hatırladım. TSK'nin alıp götürdüğü Tyler'ı düşündüm. Kardeşini geride bırakmak zorunda kalan Scarlett'ı. Beni korumak için her şeyi riske atan Zila ve Fin'i. Hepsinin kaybedecek bir şeyi ya birisi vardı.

Ve elbette Kal'ı düşündüm. Her an yanımda olan, sabırlı, sadık Kal'ı.

Kapılma'nın ne demek olduğunu ilk kez anladığımda, paniğe kapılmıştım. Kim kapılmazdı ki? Ama Kal hiçbir zaman onun hissettiklerini hissetmemi beklemedi. Aslında benden hiçbir şey beklemedi. Her zaman sadece bir şeyler sundu.

Ve bu kesinlikle uğruna savaşmaya değecek bir şeydi.

"Pekâlâ, Esh," dedim sırtımı dikleştirerek. "Şu şeyi yerinden oynatalım."

İyimserliğin takdire değer, dedikten sonra titreşerek yoldan çekildi.

Kayaya doğru yürüdüm ve zihnimi boşalttım. Eshvaren'in söylediği gibi, sadece sevdiklerimi korumayı düşünürken hissettiğim amaç duygusunu sahiplenerek duygu ve düşünceleri bir kenara ittim. Nefesimi bıraktım.

Sonra ellerimi kaldırıp kayaya odaklandım ve gözümde çayırın diğer tarafına taşındığını canlandırdım. Tenimde ter damlaları belirmişti. Kaşlarım çatılmıştı. Kayanın yerinden kıpırdayacağı inancımı ve arzumu özgür bıraktım.

Kıpırdayacaktı.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Kıpırdayacaktı.

Ve hiçbir şey olmadı.

"Hay canına yandığım!"

Öfkeli bir haykırışla kayaya bir tekme savurdum. Sonra çığlık atarak yere düştüm ve gözlerimde acı ve hüsran yaşlarıyla ayağımı tuttum.

Eshvaren gökkuşağının her renginde ışıldayan şeffaf yüzüyle tepemde belirdi.

Neden başarısız oluyorsun? diye sordu.

"Ben nereden bileyim?" diye bağırdım gözlerim yanarak.

Neden. Başarısız. Oluyorsun? dedi bir kez daha.

"Bunu bana senin öğretiyor olman gerekiyor!"

Zihnini bulandıran ne? diye sordu. *Yolunda duran ne?*

"Ben nereden..."

Sen sadece gücün aracısı değilsin, Aurora Jie-Lin O'Malley. Sen gücün kendisisin. Gezegenleri paramparça etmesi gereken bir gücün. Bu bir zihin durumudur. Seni buna bağlayan bağlar –ışıldayan parmağıyla göğsüme dokundu– *sadece mâni oluyorlar. Olduğun şeye dönüşmek için eskiden olduğun şeyi bırakmak zorundasın.*

Gözleri gökkuşağının her renginde parlayarak bana baktı.

Hepsini. Yak. Gitsin.

Başımı öne eğerken gözlerimde hain yaşlar belirdi.

"Ya yapamazsam?" diye sordum.

Eshvaren omuz silkti.

O zaman hiçbir şey yapmazsın.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Kal

Aurora hoşnutsuzdu.

Haftalardır burada olmamıza rağmen hiç ilerleme kaydedemiyor gibi görünüyordu. Sonuçsuz bir günlük çalışmanın sonunda hışımla kamp yerimize dönerken buram buram yaydığı hüsranı hissedebiliyordum. Kendini kollarıma bıraktı, dudaklarını dudaklarıma teslim etti ve bir an her şey yolunda gibi geldi. Buraya döndüğü için memnun olduğunu biliyordum. Bana. Birlikte olmamızdan memnundu. Ama yine de cesaretinin nasıl kırıldığını hissedebiliyordum.

"Sana nasıl yardım edebilirim, be'shmai?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Saçlarını geriye doğru iterken onu göğsümde tuttum. "Eshvaren ne diyor?"

"Bedenin kısıtlamalarını özgür bıraaaaak." Ev sahibimizin sesiyle alay eden derin bir ses takınırken, parmağını yüzüme doğru salladı. "Olduğun şey olabilmek için eskiden olduğun şeyle bağını koparmalısııın. Hepsini yak gitsiiiin!"

Kıkırdadım ve cevap olarak yüzünde beliren gülümseme kalbimi şenlendirdi.

Boşluk'un ruhları aşkına, o kadar güzeldi ki...

"Belki de ağır ilerlemek normaldir?" diye sordum. "Belki de bütün Tetiklerin yaptığı yolculuğun bir parçasıdır."

"Buraya benden önce başka Tetiklerin gelip gelmediğini bile bilmiyorum," diyerek iç geçirdi. "Hiçbir şey *bilmediğim* dışında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben seni tanıyorum," dedim. "Sen tanıdığım en cesur, en güçlü insanlardan birisin." Onu etrafımızdaki mavi-yeşil çayıra

bakacak şekilde çevirdim ve ellerimi kalçalarından çekmeden durdum. "Senden istediğini yap."

"Ne demek istiyorsun?"

"Zihnini boşalt," dedim. "Eskiden olduğun şeyi değil, olmak zorunda olduğun şeyi düşün. Ve sonra bizim için bir şey yap."

"... Ne gibi?"

"Basit bir şey mesela?" dedim. "Bir ateş yakmak gibi?"

Aurora derin bir nefes aldı. Hâlâ şüpheliydi. Ama sonunda başını onaylar gibi salladı. "Pekâlâ."

Gözlerini kapadı. Elini boşluğa, sadece birkaç metre uzağımızdaki pürüzsüz otlara doğru uzattı. İçindeki mücadeleyi, kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum.

"Olmuyor..." dedi dişlerini sıkarak.

"Yapabilirsin," diye fısıldadım.

Yüzünü buruşturdu, elleri titriyordu.

"Yak onu," diyerek soludu. "Hepsini yak."

Ona sımsıkı sarıldım. Güç vermek için. Ve sonra aklına yeni bir fikir gelmiş gibi, ellerimi belinden çözdü ve kollarımın arasından sıyrıldı. Göğsümde bir şaşkınlık tomurcuklanarak önündeki zeminin ışıldadığını, havanın içine bir avuç çakıl taşı atılmış bir su gibi dalgalandığını gördüm.

"Serbest bırak," diye fısıldadı.

Ve sonra, bir büyü yapılmış gibi, önündeki zeminden alevler fışkırdı. Sadece kontrolsüz alevler değil, yanan kütüklerin üst üste yığıldığı bir ateş kuyusu. Odunların kokusunu alıyor, sıcaklığı hissediyor, alevlerin çatırtısını duyuyordum.

Aurora gözleri parlayarak bana döndü.

"Kal, *başardım*."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Bir sevinç çığlığı atarak kollarımın arasına koştu. Yüzünde büyük bir hazla parmaklarının üstünde yükselip dudaklarını dudaklarıma bastırırken, neredeyse her şeyimle zaferinin sevincine kapıldığımı hissettim. Ama küçük bir parçam, Eshvaren bana bakarken istenmediğimi hisseden parçam, ellerimi kalçalarından itip kollarımın arasından sıyrılırken acıyan yanım, evet, diye düşünüyordu. Evet, başardı. Ama bunu...

Tek başına mı yaptı?

Yak onu, demişti.

Hepsini yak.

Aurora

Bir ay olmuştu ve kayayı çayırda her hareket ettirdiğimde hâlâ büyük bir tatminle doluyordum. Kaya bana artık kuş tüyü kadar hafife geliyor ve sadece irademin gücüyle havada fırıl fırıl dönüyordu.

Kendi kendime, "Al sana," diye mırıldandım.

Taş sana cevap veremez, dedi Esh. Bunu ilk söyleyişi değildi. *Sadece düşünme ve konuşma becerisinden yoksun olduğu için değil, aynı zamanda gerçek bir taş olmadığı için.*

"O zaman, benim galip gelmeme de aldırmıyordur," dedim.

Hissedebiliyordum. Hepsini. Başımızın üstünde, havada asılı tuttuğum, esintiye kapılmış kelebekler gibi dönen bir düzine taşın hepsini.

Gücü hissedebiliyordum, sadece içimde ya da sadece bir parçamla değil, *her şeyimle.* Nehirden bir kaya daha havalanıp diğerlerine katılırken, vücudumun verdiği hissi, tenimdeki güneşi ve içimdeki bu güç dışında herhangi bir şey olduğum duygusunu bir kenara ittim.

Esh'e dudaklarımı bükerek baktım. "Fena değil, değil mi?"

Bir ses arkamdan, "Jie-Lin," dedi.

Kalbim durdu. Midem ters döndü. Çünkü bu sesi kendi sesim kadar iyi tanımama rağmen olamayacağını biliyordum. Olamazdı, bu o...

Arkama döndüm ve onu karşımda buldum.

Eskisi gibi görünüyordu. Şeyden öncesi gibi... Octavia'dan. Işıl ışıl bir gülümseme, parlayan gözler ve alnında annemin şaka yollu takıldığı kırışıklıklar. Dalgalanan çiçeklerin ortasında, çayırda durmuş bana gülümsüyordu.

"Baba?" diye fısıldadım.

Üstümdeki kayalardan biri yere düşünce, yanımdaki zemin sarsıldı. Kayalar peş peşe düşerken korkuyla ciyakladım ve daha birkaç saniye önce parmaklarımın arasından kumları kaydırır gibi hiç zorlanmadan hareket ettirdiğim tonlarca taştan kaçmak için kenara çekildim. Yer sarsılıyor, çiçekler kayaların altında yamyassı eziliyordu.

Neden başarısız oluyorsun?

Yere serilmiş yatarken yukarı baktım ve pembe gökyüzünün önünde Eshvaren'in bana gökkuşağı gözleriyle bakan silüetini gördüm.

Yakmanı ne durduruyor? diye sordu.

Babamın durduğu tarafa baktım. Parçalanan zemine, ufalanan taşlara. Babam artık orada değildi. Onu gördüğüm andan geriye gözlerime dolan yaşlardan başka bir şey kalmamıştı. Babamın sadece bir hayalet olduğunu fark ettim. Bir yankı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum Esh'e içimden sel gibi taşan bir öfkeyle bakarak. "Sadece bir milyon yıllık anılar koleksiyonuysan babamın neye benzediğini nereden biliyorsun?"

Sana daha önce de söylediğimiz gibi, Aurora Jie-Lin O'Malley, dedi Esh. *Buradaki tek engelin kendi önüne koydukların. O engellerden kurtulmalısın.*

Bana doğru yaklaşırken, sesi zihnimde bir şarkı gibi çınladı. *Hepsini yak.*

23

TYLER

Nerede olduğumu merak ederek gözlerimi açtım.

Terra oksijen temizleyicilerinin havada bıraktığı metalik tadı duyabiliyordum ve bir an Aurora Akademisi'ndeki odama dönmüş olabileceğimi düşündüm. Akademi'yi düşünmek, ekibimi aklıma getirdi ve elbette Cat'i hatırladım ve bir anda her şey çığ gibi üstüme yığıldı. Gözaltı hücresi. Yüzsüz aynamaskeler. Cat'in içime işleyen yeni mavi gözleri ve benimkilere bastırdığı kuru, soğuk dudakları.

Burası sıcacık, Ty. Senin de bunu hissetmen için sabırsızlanıyorum.

Nefesim kesilerek yattığım yerden fırladım ve karşılığını başımda, göğsümde ve gırtlağımda keskin bir acıyla aldım. Çığlıklarım ses tellerimi koparmış olmalıydı, cam kırıkları yutmuş gibiydim. Elimle boynumu tutarak yüzümü buruşturdum ve etrafıma bakarken bir çift gözün beni izlediğini gördüm. Siyah saçlar. Siyah dudaklar. Simsiyah bir kalp.

Saedii.

Çok uzun süredir baygınsın, küçük Terralı.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Syldrathi kibir saçan ve küçümseme yüklü sesi, zihnimde çınladı. Bu psikopatın kafamın içinde konuşabiliyor olmasını hâlâ biraz korkutucu buluyordum ama gırtlağımın durumu düşünülünce, muhtemelen benim için daha iyiydi. Hasarın kalıcı olduğunu sanmıyordum ama uzun bir süre karaoke yapabileceğimden şüpheliydim.

Saedii bana bakarak, *Sana ne yaptılar?* diye sordu.

Sana ne bundan? diye çıkıştım.

Soruyorum, küçük Terralı çünkü muhtemelen bana da aynısını yapacaklar.

Korkuyor musun yoksa?

Düşmanını tanımalısın evlat.

Kaşlarımı kaldırdım.

Şu anda bana ciddi ciddi Terra askerî stratejisinden alıntı mı yapıyorsun?

Hafifçe ofladı. *Elbette hayır. Saçmalama.*

Bu, Sun Tzu'nun sözü. O da Terralı bir generaldi. "Düşmanını ve kendini tanırsan yüz savaşa korkusuzca girebilirsin."

Bunu Sarai Rael söylemiş. O bir Syldrathi Şövalyesi'ydi. "Kendine onunla ziyafet çekmek istiyorsan, önce düşmanının kalbini tanımalısın."

... Sanırım Sun Tzu'nun ifadesi çok daha şiirsel.

Ben bir Savaşsoylu'yum, Tyler Jones. Şiire neden ihtiyacım olsun?

Saedii uzun bacaklarını önüne uzatıp bana dik dik baktı. Belden aşağısında iç çamaşırı dışında hiçbir şey olmadığının acı duyacak kadar farkındaydım ama bir beyefendi olarak, gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Saedii'nin parmakları boynunda asılı duran kesik başparmaklara uzanınca, bir kez daha benden tepki almaya çalıştığını anladım. Güzelliğinin farkındaydı. O

güzelliğin, eğer izin verirlerse, insanları nasıl altüst ettiğini biliyordu ve bende ne etki yaratacağını görmek istiyordu. Bu kızın her şeyi ölçülüydü. Stratejik. Hesapçı.

Benim göğsümün de hâlâ çıplak olduğunu hatırladım.

Ve Saedii'nin bacakları uzadıkça uzar gibiydi.

Ekibim hakkında bilgi istiyorlar, dedim ona. *Sende olmayan bir bilgi. Savaş esirlerine işkence etmek Madrid Antlaşması'nı çiğnemek anlamına gelir. Bu yüzden, endişelenme.*

Biçimli kaşını kaldırdı.

Sana endişelenecek biri gibi mi görünüyorum, Tyler Jones?

Burada gerçekten neler olduğu konusunda bir fikrin olsaydı, endişelenirdin.

Burada neler olduğunu çok iyi biliyorum. Halkın intihara soyundu. Çok merak ediyorum, dünyan çığlıklar içinde Arkon Caerson'un güneşinizi dönüştüreceği kara deliğe sürüklenirken, en çok kim için yas tutacaksın acaba?

Başımın içinde alevlerin parladığını hissettim.

Düşmanını tanımaktan bahsediyorsun, dedim. *İçinde olduğumuz durumda sana şüpheli gelen hiçbir şey yok mu? Terra hükümeti en az iki senesini burnunu Syldrathi işlerinden olabildiğince uzak tutarak geçirdi. Ve şimdi, sırf eğlence olsun diye bir Bükülmez sancak gemisine ateş açıyoruz, öyle mi?*

Bükülmezler Jericho Antlaşması'nı hiçbir zaman kabul etmediler, evlat. Halklarımız arasındaki savaş hiçbir zaman gerçekten son bulmadı. Syldrathilerin ellerinin Terra kanıyla parlaması an meselesiydi. Bu bir onur sorunu.

Oyuna getirildiğini anlayamıyor musun?

Bana dik dik baktı ve küçümseyici bir ifadeyle güldü.

Yaklaşan fırtınadan korkuyorsun.

Elbette korkuyorum! Milyarlarca insan ölebilir!

Damarlarındaki kana layık değilsin.

Başımı salladım ve yüzümü çevirdim. Onu kendi tarafıma çekmeye çabalamam gerektiğini biliyordum. Düşmanımın düşmanının dostum olduğunu. Ama bu kızla *konuşmanın* bile boşuna olduğunu hissediyordum. Asker olmanın, gerçekten inandığın bir şey için savaşmanın ne olduğunu anlıyordum. Ama Kal'ın ablası sadece öfke ve küçümsemeden ibaret gibiydi.

Yine de o siyaha boyalı gözleriyle bana bakmayı sürdürdü.

Dünyasının ona ihtiyacı olduğu zaman, Jericho Jones savaşma cesaretini gösterdi. Orion'dan çağrı geldiğinde en azından cevapsız bırakmayacak kadar onurluydu.

Babamın adı geçince çenemi sıkarak ona ters ters baktım.

Yeni bir katliamın onurlu olacağını mı sanıyorsun? İkimiz de babalarımızı bu savaşta kaybettik, Saedii. Bu yeterli değil mi?

Saedii'nin gözleri kısıldı.

Yoksa Kal...

Kapı bir tıslamayla açıldı. O tarafa bakınca, şok tüfeklerini kucaklamış, tam taktik zırhlı yarım düzine Terra piyadesi gördüm. Bir anda boynuma acı tasmasının geçirilmesini hatırlamamla bütün keyfim kaçtı, gırtlağım tıkandı. Yeni bir işkence raundunu düşünmek, midemin buz kesmesine neden oldu.

"Ah, Yaradan aşkına," diye inledim.

Piyadeler botlarıyla zemini tangırdatarak içeri girdiler. Ama beni tutup kaldırmak yerine Saedii'nin biyo-yatağına yaklaştılar ve etrafında küçük bir çember oluşturdular.

"Eller, peri sürtüğü," dedi teğmenleri bir çift manyetik kelepçeyi havaya kaldırarak.

"Ondan ne istiyorsunuz?" dedim gırtlağım acıyarak.

"Eller," diye tekrarladı teğmen. Yoldaşları tüfeklerini doğrultarak emri vurguladılar. "Çabuk."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"O hiçbir şey bilmiyor," diye itiraz ettim. "Yanlış..."

Piyadelerden biri, "Kapa çeneni, hain," diye çıkıştı.

Saedii'nin sesi zihnimde yankılanırken, küçük gülümsemesi büyüdü.

Cesaret diye buna denir, Küçük Terralı. İzle ve gör.

Aheste hareketlerle ayağa kalktı ve kollarını uzatıp zarif bileklerini sundu. Altı kişiye karşı tekti ve yaralıydı. Ancak teğmen kelepçeyi takarken, Saedii elini kaldırdı ve parmak boğumlarını onun boğazına geçirdi.

Adam iç geçirerek üç metre gerideki duvara savruldu. Saedii yaralarına rağmen, piyadelerden birinin ayaklarını yerden kesmeyi ve üçüncü bir askerin tüfeğini kör edici bir süratle kapmayı başardı. Ama diğerleri ona nişan aldıkları tüfeklerle hazır bekliyorlardı. Hücrenin içinde silah sesleri yankılandı ve Saedii saç örgüleri savrularak sırtüstü düştü. Ben ne yaptığımı anlamadan karyolamdan doğrulmuştum bile, kalktığımı bir piyadenin tüfeği suratıma dayanınca fark ettim. Tüfeğinin lazer ışığı mor ve çıplak göğsümde parlayan piyade bana dik dik bakıyordu.

"Bana bir neden ver, hain," dedi. "Sana yalvarıyorum."

Gırtlağımdaki acıya rağmen, "Bizim usulümüz bu değil," dedim.

"Biz?" dedi küçümseyici bir tavırla, kolumdaki dövmeye bakarak. "Biz kimiz, Lejyon çocuğu?"

"Ben de sizin gibi Terralıyım. Ben..."

"O periler, *Andarael* saldırısında birkaç bin Terralıyı öldürdüler," dedi teğmen öfkeyle yerden doğrulurken. "Ve kararları *o* veriyordu. Bizim usulümüz tam olarak bu. Bu yüzden biz seni mecbur etmeden çeneni kaparsan iyi edersin."

"Sizi oyuna getiriyorlar!" diye tısladım. "KİA, TSK'yi kullanarak..."

Er bir adım yaklaştı ve tüfeğinin kabzasını suratıma geçirdi. Arkaya doğru sendeleyip karyolanın üstüne düştüm.

"Tek kelime daha edersen, hain," diye kükredi, "kırık parmaklarla dişlerini toplarsın."

Sırtüstü yattığım yerde ellerimi kaldırdım. Piyadelerden birinin yarı baygın haldeki Saedii'yi omzuna atmasını seyrettim. Teğmen bana zehirli bir bakış atarak yüksek sesle bir emir verdi ve birlik tek kelime daha etmeden hücreyi terk etti.

Dilimi dudağımdaki kesiğe değdirince kan tadı aldım. Kafatasım aldığım darbenin etkisiyle hâlâ çınlıyordu.

Ondan ne istedikleri konusunda bir fikrim yoktu ama iyi bir şey olmasa gerekti. Sonra ikinci bir deri gibi, KİA kolonicilerinin bedenlerine bürünen Ra'haam'ı düşündüm. Cat'in yeni mavi gözlerini hatırladım. Söylemiş ve yapmış olmam gerekenleri.

Ve başımı sallayarak iç geçirdim.

Yaradan aşkına, hiç iyi şeyler olmuyordu.

24

YANKI

Kal

Son birkaç ayda çok yol katetti.

Kampımızdan Aurora'yı izlerken, kullandığı güç karşısında nefesim kesiliyordu. Uyuduğumuz alan dönüşümden geçmişti. Çok uzun süre önce yaktığı ateşin yerini süslü taştan bir ateş kuyusu almıştı. Üstünde uyuduğumuz otlar hayatımda gördüğüm en büyük karyolalardan biriyle –dört direk, oymalı ahşap, ipekli çarşaflar– taçlanmıştı. Hatta be'shami'm gün boyu o eğitimiyle uğraşırken oyalanmam için bana bir siif bile yapmıştı.

Şimdi ağaçlarımızın altında oturmuş, enstrümanın tellerini tıngırdatarak onu izliyordum. Aurora göz kamaştırıcı gökyüzünde bir silüet halinde üstümde süzülüyordu. *Sıfır*'dan daha büyük kayalar, Aurora'nın yörüngesinde kusursuz bir senkronizasyonla farklı yönlere hareket ediyorlardı. Aurora havada oturur gibi tam ortada duruyor, sağ gözü âdeta yanıyordu. Kayalardan birinin binlerce parçaya ayrılmasını, parçaların Aurora'nın etrafında kusursuz bir küre oluşturmasını seyrettim.

Eshvaren de yakın bir mesafeden onu izliyordu. Bana hiç bakmıyor, benimle konuşmuyordu. Her zamanki gibi, onun yakınındayken belli belirsiz bir... düşmanlık değilse de istenmeme hissine kapılıyordum. Ancak be'shmai'min benim için yaptığı siifin tellerini tıngırdatırken, kristal biçiminin içindeki renklerin çaldığım müziğe göre değiştiğini fark ettim.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye seslendim.

Bana bakmadı. Ama dikkatinin bir kısmının bana çevrildiğini hissettim.

Sor, dedi.

"Buraya geldiğimizden beri kafamda bir düşünce var." Bir tele dokundum ve Eshvaren'in renginin değişip dans etmesini seyrettim. "Neden bize benziyorsunuz?"

O zaman kafasını çevirdi. Kaleydoskopa benzeyen gözleriyle bana baktı.

Bu şeyden korkmuyordum. Bir savaşçı sadece hiç zafer tatmamaktan korkardı. Ama içindeki gücü hissediyordum. Benim halkım galakside Eshvaren'e olan inancı koruyan çok az türden biriydi. Kadimler çocukluğumda benim için efsanevi varlıklardı. Ve burada kolektif hafızalarının huzurunda otururken, bakışlarını... tedirgin edici buluyordum.

"Demek istediğim, bize tıpatıp benzemiyorsunuz ama iki ayaklısınız. İnsanımsı bir görüntünüz var. Size hayranlık duymamızı kolaylaştırmak için mi böyle görünüyorsunuz?"

Eshvaren'in cevap vermesi biraz zaman aldı.

Biz size benzemiyoruz, delikanlı, dedi sonunda. *Siz bize benziyorsunuz.*

"... Yine de anlamıyorum," diye cevap verdim.

Anlamana gerek yok zaten.

"Belki. Ama anlamak isterim."

İsteklerinin bir önemi yok, delikanlı. Senin de bir önemin yok.

Gururumun aldığı yarayı yok saymaya ve sakin bir sesle konuşmaya çalıştım.

"Neden size benziyoruz?"

Eshvaren cevap vermedi, ışıldayan gözü üstümüzdeki pembe gökyüzünde süzülen Aurora'daydı.

"Terralılar, Betraskalılar, Chellerialılar, yüzlerce ırk daha," diye üsteledim. "Hepimiz benzer biçimler içindeyiz. Hepimiz iki ayaklıyız. Karbon bazlı. Oksijen soluyan. Bunun mümkün olması neredeyse imkânsızdı. Pek çok kişi benzerliklerimizi daha büyük bir gücün nihai kanıtı olarak yorumluyor. İlahi bir iradenin... tartışılmaz kanıtı olarak. Bu Birleşik İnançlarının temelini oluşturuyor. Bir tanrının varlığının. Bir Yaradan'ın."

Eshvaren yine sustu. Ama ben üsteledim.

"Düşmanımız bizden daha fazlasını biliyor. Ra'haam son savaş sırasında oradaydı. Onunla cehaletle karşı karşıya gelemeyiz. Yaklaşan savaşta bize fayda sağlayacak bilgiler varsa, onları bizden saklamak tehlikeli olabilir."

Eshvaren sonunda bana baktı. Sırtımda bir ürperti hissettim ve parmaklarım tellerin üstünden kayarak, içinde bir gökkuşağının patlamasına neden oldu.

Sır saklamanın bedeli üstüne nutuk çekmezsen iyi edersin.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne demek bu?"

Çağlardır bu savaşı kazanmak için hazırlanıyoruz. Büyük Düşman'ı bin yıllık bir kan ve ateşten geçerek ilk kez yendiğimizde, yeniden uyanmamasını sağlama almak için ne yapılması gerektiğini biliyorduk. Şimdi de biliyoruz. Sizden daha iyi. Bize buram buram koktuğun kandırmacanın tehlikeleri üstüne nutuk çekmeyi aklından bile geçirme.

Yanan gözlerini tekrar Aurora'ya çevirdi.

Sakın.

Siif elimde ağırlaşmıştı sanki. Eshvaren'in sözleri göğsüme taş gibi oturmuştu.

Enstrümanı kenara bırakıp sessizce oturdum.

Korkuyordum.

Aurora

Esh bugün beni yeni bir yere götürdü. Bir saat boyunca artık tanıdık gelen manzaraların üstünde uçtuk. Pembe çiçekli çayır. Aralamayı öğrenene kadar yüzlerce kez battığım geniş dere. Her bir yaprağını elimin tek bir hareketiyle durdurmayı nihayet başardığım, dalları birbirine dolanmış, karışık orman.

Sonunda, Yankı'nın engin manzarasına bakan, ufukta kristal şehrin silüetinin göründüğü bir uçurumun tepesinde durduk. Buranın bir sınırı olabileceğini hiç düşünmemiştim ama arkamızda yavaş yavaş dönen ve kabaran bir tür pus vardı.

Sanırım burası dünyanın sonuydu.

Uçurumun kenarında bağdaş kurdum ve eğitim alanıma bakarak bekledim. Yanımda havada süzülen Esh bir süre sonra konuştu.

Bizi hayal kırıklığına uğratıyorsun, Aurora Jie-Lin O'Malley, dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak ve bozulduğumu belli etmemeye çalışarak yüzüne baktım.

Kendini geliştirdin, dedi. *Ama yeterince değil.*

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum. "*Hiç olmadığım kadar* güçlüyüm. Nehirleri ortadan ayırabiliyor, dev kayaları parçalayabiliyorum."

Bu güciin üstiindeki hâkimiyetin kayaları değil, dünyaları parçalayacak kadar büyük olmalı. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.

"Bilmiyorum..."

Biliyorsun, dedi. *Biliyorsun. Hâlâ eski halinin esirisin. Eskiden olduğun şeyin fikrinin içinde kilitlisin. Odağın ileride yaşanacaklarda olmalıyken, bu yakınlıklar, bu bağlar, seni geri çekiyor. Onu tam anlamıyla benimsemek için, yanmalısın, Aurora Jie-Lin O'Malley. Yoksa buradan gitmeli ve kendini asla olmayacaklara teslim etmelisin.*

Üstünden aylar geçmesine rağmen, çiçek tarlasındaki başarısızlığımı hâlâ hatırlıyordum. Babamın görüntüsünü. Bir yanım Esh'in söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu; bir hayaletten tek bir kelime kontrolümü kaybetmem için yeterliydi. Beni gözyaşlarına boğmuştu. Şu anda da gözlerimde yandıklarını, kirpiklerimde biriktiklerini hissedebiliyordum.

"İstiyorum," dedim.

Öyle mi?

"Evet!" diye bağırdım. "Böyle hissetmekten *nefret ediyorum*. Ama... çok zor, Esh. *Çok* zor. Octavia'ya gitmek için yola çıkarken, birkaç hafta sonra uyanmam ve yeni bir hayata başlamam bekleniyordu. Oysa ben iki yüzyıl uyudum." Gözyaşlarıma, kendime sinirlenerek gözlerimi ovaladım. "Ve Yeryüzü'nden gelen bir kızın hayatı için gözyaşı dökmesinden daha önemli şeyler olduğunu biliyorum ama belki biraz yumuşayabilirsiniz." Gökkuşağı gözlerine suçlar gibi baktım. "Çünkü kaybettiğim her şeyi sizin yüzünüzden kaybettim."

Işıldayarak karşımda duruyordu. Neredeyse... öfkelendiğini hissedebiliyordum.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Senden nelerden vazgeçmeni istediğimizi biliyoruz. Ama galaksi tehlike altında.

"Bunu ben de biliyorum!"

Binlerce yaşanmamış dünya. Milyarlarca, milyarlarca ruh. Ra'haam'ın çiçek açmasına izin verilirse hepsi yok olacak.

"Bunu da biliyorum!" diye haykırdım ayağa fırlayarak. "Aptal değilim, Esh. *Biliyorum.*"

Buna rağmen reddediyorsun. Serbest bırakmayı. Yanmayı. Sen Tetik'sin, Aurora Jie-Lin O'Malley. Sen Eshvaren'inle tezahür eden güçsün. Ve seni yavaşlatan engellerden kurtulmazsan başarısız olursun.

"Ama nasıl?" diye sordum.

Bunu istiyor musun? diye sordu Esh.

Başımın üstündeki pembe renkli gökyüzüne baktım. Ötesinde bekleyen milyarlarca güneşe. Risk altında olan her şeyi düşündüm. Bütün o yabancıların ve dostlarımın hayatlarını. Ben burada tökezlersem kaybedilebilecek her şeyi.

Bütün hayatım boyunca bir kâşif olmak istedim. Çoğu insanın sadece hayalini kurduğu şeyleri görmek ve yapmak istedim. Haritacılık eğitimi almam, beni iki yüzyıl sonra bir şekilde buraya getiren Octavia görevine katılmak için o kadar çok şeyi feda etmem bu yüzdendi.

Bu uçurum kenarına.

Kendi sesimin, "Evet," dediğini duydum.

Gerçekten mi?

"Evet!"

O zaman gözlerini kapa.

Dediğini yaptım.

Kendimi geniş cam pencerelerinde öğleden sonra güneşinin parladığı beyaz bir odada buldum. Octavia görevine hazırlık

sırasında ailemin oradan oraya gezerken kullandığı bir düzine mutfaktan birinde olduğumu anladım. Sonra onu orada, karşımda, dokunabileceğim kadar yakınımda görünce göğsümde ani bir basınç, bir sevinç, kalp sızısı ve sevgi seli hissettim.

"Anne..." diye fısıldadım.

Kafasını kaldırdı ve bana dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissettiren gülümsemelerinden biriyle baktı. Ve etrafıma bakarken, manzarayı sindirirken, buraya daha önce geldiğimi fark ettim. Burası sadece anılarımdan bir yer değildi, bu daha önce yaşadığım bir akşamdı.

Babamın doğum günüydü. Annem kendi ailesine özgü, babamın çok sevdiği yemeği pişirmek için sebze doğruyordu. Havuç, patates, kuzu eti ve arpadan oluşan, kıvamlı bir yahni. Ben de babamın en sevdiği pirinçli taze erişte için tapyoka nişastası ölçüyordum.

On üç yaşındaydım ve artık annemle her zaman anlaşamıyorduk. Octavia'ya gitmek için şansımı denemek istediğime karar vermiştim. Annem hayata dair bu tür kararları almak için çok erken olduğunu söylemişti. Bu yüzden ettiğimiz kavgaları, küçücük bir şey için mücadele ederek ziyan ettiğimiz zamanları düşününce içim sızladı.

Şimdi, çok iyi tanıdığım alyansının süslediği hızlı ve becerikli ellerinin çalışmasını izliyordum. Bu akşam yüzyıllar önce ilk kez yaşandığında, diğerleri eve gelene kadar şarkı söyleyerek yemek pişirmiş ve benim bir ödevimi konuşmuştuk. Ama şimdi, çok fazla zorlamadığım sürece, istersem hayalimin yönünü değiştirebileceğimi biliyordum.

Ve istiyordum. Hem de çok.

Bu yüzden ev sistemine müziği kapatmasını söyledim ve annemin yanına sokulup başımı omzuna yasladım. Kolunu

bana sardı ve beni kendine çekti. Varlığı o kadar tanıdık, yumuşaklığı o kadar kusursuzdu ki gözlerimin yaşardığını hissettim.

"Ne oldu, Auri J?" dedi saçlarımı öperek.

Ona ne söylemek istediğimi düşünürken sessiz kaldım. Ona, olanları söyleyemeyeceğimi biliyordum, illüzyonu ve bu yerin şeklini bozardı. Ama yaklaşabileceğimi biliyordum.

"Sanırım eski okullarımdaki bazı arkadaşlarımı düşünüyorum," dedim.

"Ah?"

Alt dudağımı ısırdım. "Sürekli taşındığımızı biliyorum ama bazıları... sanırım benim daha uzun süre yakınlarda olmamı planlıyorlardı, bilirsin... Bazı şeyler için bana güvenebileceklerini düşünüyorlardı ve ben artık orada değilim."

"Ah, canım Aurora'm." Bana döndü ve beni çenesinin altına sıkıştırdı. Yakında boyum çok uzayacağı için bunu yapamayacaktı. "Sorumluluklarını her zaman çok ciddiye aldın. Buna çok saygı duyuyorum. Ve yola devam etmenin zor olduğunu da biliyorum. Ama kendimizi sonsuza dek aynı yerde tutamayız, hayatım, bunu hiç kimse için yapamayız. Hayat yaşamak içindir. Geride bıraktıkların iyi olacaklar, bana güven. Gelecekte geride bırakacakların da iyi olacaklar, bambaşka bir gezegene gitsen bile."

"Ama bazı insanlar bize güveniyor," dedim.

"Evet, bu doğru," dedi. "Ama gelecekte bir sürü macera yaşayacaksın ve çoğunda vedalar olacak. Seni sevenler seni o maceralara uğurlarken gurur duyacaklar, inan bana."

Ona bakmak için başımı arkaya yatırırken gözlerim acıyordu.

"Seni seviyorum, anne," dedim. Bana dünyadaki bütün sevgi yüzünde, ağzının nazik kıvrımında toplanmış gibi baktı.

"Ben de seni seviyorum," dedi usulca. "Ve günün birinde kendin için hayal ettiğin bütün o maceralara çıkarsan, hayallerinin peşinden gidecek kadar cesur bir kız yetiştirdiğim için gurur duyacağıma söz veriyorum."

"Seni geride bıraksam bile mi?"

"Bunu asla yapamazsın, bebeğim," dedi. "Ben *her zaman* yanında olacağım."

. . . . .

O gece Kal'ın kollarında ağladım.

"Onu bıraktım," dedim yüzümü göğsüne bastırarak. Burnumu çektiğim ve sesim boğuk çıktığı için beni anlayıp anlamadığından emin olamadım. "Onu bir macera için terk ettim ve beni öldü sandı."

Saçlarıma yumuşak bir öpücük bıraktı. "Ona göre, sen hayalinin peşinden giderken öldün. Hayatını tam onun söylediği gibi yaşıyordun. Hepimiz, uzunluğu ne olursa olsun, iyi yaşanmış bir hayattan daha fazla ne isteyebiliriz ki, be'shmai?"

Daha sonra bize patates, havuç, kuzu eti, arpa ve et sosu pişirdim ve Kal'a yahni ve annemin esmer İrlanda ekmeğini yapmayı öğrettim. Yan yana, omuzlarımız birbirine değerek oturduk ve ona Yeryüzü'nde büyümekle ilgili hikâyeler anlattım.

Ona çim hokeyini anlatmayı tamamladığımda, sopaları rakiplere vurmak için kullanmanın kurallara aykırı olması karşısında şaşkındı. Ağlamaktan gözlerim kurumuş, içimi dökene kadar gülmüştüm.

Hafiflemiş ve rahatlamıştım çünkü dürüst olmam gerekirse sadece Kal'ın yanında olmak bile beni rahatlatıyordu. Dokunuşu, bakışı, ondan aldığım küçük gülümsemeler, bunlar tanıştığımızda hayal bile edemeyeceğim şeylerdi. Ama hepsi,

bu yerin baskısı altında paramparça olmam çok olasıyken yere daha sağlam basmamı sağlıyordu. Yankı'da olmak, uzun ayları birlikte geçirmemizi ve birbirimizi bir insanı sadece zamanla tanıyabileceğiniz şekilde tanımamızı sağlamıştı ve bu armağan için öylesine minnettardım ki ona bunu nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyordum.

Hakkında öğrendiğim şeylerden biri, bakışları şu anda olduğu gibi dudaklarıma çevrildiği zaman, aklından beni öpmenin geçtiğiydi. Ve bunu yapmak için daha fazla beklemesini istemiyordum. Hele bu akşam.

Bu yüzden uzanıp tişörtünün önünü tuttum, onu hiç zorlanmadan kendime çekmeme izin verdi, çenemi ona doğru kaldırdım ve dudaklarımız buluşurken kürek kemiklerimin arasından belime doğru inen bir ürpertiyle sarsıldım.

Yan yana oturuyorduk ve bana iyice sokulmak için ağırlığını kaydırırken bir elimi boynunun etrafına sardım. Eli beni desteklemek için sırtıma kaydı ve beni yumuşak otların üstüne indirirken onu da yanımda çektim. Silüeti yıldızların bazılarını kapatıyordu ve öpüşmemizi derinleştirirken ondan duyduğum sesler bana nerede olduğumuzu unutturmaya yeterdi.

Onda bu anları kusursuz kılan bir heyecan ve aşinalık vardı ve sırtımı ona yaslamak için gererken bile, dudaklarına doğru gülümsüyordum.

İhtiyacım olan buydu. Bugün Esh'le yaptığımız dersle, Kal'ın sessiz, sağlam –ve hey, inanılmaz seksi– konforu birleşince omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyordum. İçimde bir gölge yıkanıp temizlenmişti sanki.

Sonunda burada yapmam gerekenin ne olduğunu anladığımı sanıyordum. Hepsini hissedebiliyordum; ailemi geride bırakmanın suçluluğu, elimden alınmalarına duyduğum öfke,

benden sonra kurdukları hayatın bir parçası olamamanın hüznü. Ama aynı zamanda hayatlarını bir şekilde kurdukları bilgisine ve bunu anlamama tutunuyordum.

Çünkü herkes hayatını yaşıyordu.

Şu anda, burada Kal'a sahiptim. İsteyebileceğim her şeydi ve onu sevdiğimi anlamak için Kapılma'yı hissetmeme gerek yoktu. Aniden, aceleyle değil, parça parça, saniye saniye, aldığım her yeni ders onun hakkında hissettiklerime yeni bir katman sağlayarak.

O gece yanağım göğsüne yaslı bir halde Kal'ın kolları arasında yatarken, beni aşağı çeken bu yükü ne yapmam gerektiğini artık biliyordum.

Beni tutan bu yükü.

Geçmişimi geride bırakıp şu ana odaklanmalıydım. Eskiden olduğum kişiyi geride bırakıp şimdi olduğum kişiyi sahiplenmeliydim.

Hepsini yakıp yok etmeliydim.

. . . . .

Ertesi sabah Esh'le birlikte aynı uçuruma döndük. Bütün güzelliğiyle altımıza serilen Yankı'nın üstünde süzülürken kendimi hava kadar hafif hissediyordum. Uçurumun kenarına oturup dünyanın ucundan aşağı baktım. Ve bu kez gözlerimi kapadığım zaman gördüğüm babam oldu.

Altı ya da yedi yaşındaydım ve bana uykudan önce bir hikâye okumaya gelmişti. Dünyanın her yerinden masallar ve öyküler içeren kocaman bir kitabımız vardı. Yatakta yanımda oturuyordu ve birlikte sayfaları çeviriyorduk. Babam okuyor, ben de küçük parmağımı çizimlerin üstünde dolaştırıyordum.

Kolunu ikimizin de alışık olduğumuz bir hareketle omzuma sardı, ben de kitabı kucağıma kaydırabilmesi ve sayfaları benim çevirebilmem için dizlerimi onunkilerin yanına kaldırdım.

Uzun süre okumasına izin verdim. Kokusunu içime çektim, kollarının dünyanın en güvenli yeri gibi geldiği zamanı hatırlayarak teninin sıcaklığının tadını çıkardım. Ama bir süre sonra, alnını çok sevdiğim gibi kırıştırarak bana baktı.

"Aklında bir şey mi var, Jie-Lin?" diye sordu usulca.

Benimle öylesine bütün, o kadar dikkatliydi ki. Aklımdaki tek şey son konuşmamızdı. Ya da en azından, henüz Ra'haam'ın bir parçası değil, kendisiyken yaptığımız son konuşma.

Ona ve Patrice'e bağırmış ve cevap verme fırsatı bırakmadan telefonu yüzüne kapatmıştım.

"Geride bıraktığım birini düşünüyorum," dedim.

"Son okulunda mı?"

Başımı evet der gibi salladım. "Kötü sözler söyledim. Ve oradan ayrılmadan önce özür dileme fırsatım olmadı."

"Ah." Kitabı özenle kapatıp yatağın yanına, yere bıraktı. "Pekâlâ, zor bir durum. Eğer mümkünse geri dönüp özür dilemek her zaman iyidir. Ama bunun mümkün olmadığı durumlarda, sanırım hiçbir ilişkinin ya da arkadaşlığın tek bir anla tanımlanmadığını hatırlamak önemli. *Seni seviyorum, Sana saygı duyuyorum* ya da *Benim için önemlisin,* diyen küçücük hareketlerimiz üst üste birikir. Ve bunlar dikkatsizce edilmiş birkaç kelimeyle silinemez."

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldadım.

"Büyükannen öldüğü zaman, onu o hafta aramadığım için çok pişman olmuştum. Aramak istemiştim ama meşguldüm. Ancak zamanla, atladığım tek bir konuşmanın ilişkimizi tanımlamadığını fark ettim. Bu birbirimize söylediğimiz on binlerce

'*seni seviyorum*'a düşerdi. Annem onu ne kadar önemsediğimi ve ona ne kadar saygı duyduğumu biliyordu. Ve önemli olan buydu." Babam omzumu sıktı. "Bunları duymanın bir faydası oldu mu, Jie-Lin?"

"Son sözlerin önemli olmadığından emin misin?" Gözlerimi kapayıp kendimi kollarının sıcaklığına bıraktım. "Seni affedeceğinden emin misin?"

"Gözünü bile kırpmadan. Bizi gerçekten sevenler, hiçbir zaman sadece bir parçayı görmez, her zaman bütünü görürler."

Tekrar ona sokuldum. Gözlerimi kapadım ve fısıldadım.

"Seni seviyorum, babacığım."

"Ben de seni seviyorum, Jie-Lin."

Alnımı öpünce, dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Her zaman."

. . . . .

O akşam Kal ve ben çayıra yürüdük ve gece çökünce yaprakları kapanan pembe çiçek tarlasına uzandık. Sarmaş dolaş bir halde bir zamanlar Eshvaren'in ana gezegeninin göğünü kaplayan yıldızlara baktık.

İşi kendim için zorlaştırdığımı biliyordum. Bütün günü bir şeyleri iterek geçirdikten sonra eve gelip Kal'a gittikçe daha fazla kapılıyordum. O da bunu bilir gibi görünüyordu. Bana hissettiği sevginin yanında, onun da içinde büyüdüğünü hissedebiliyordum. İçindeki bir gölgenin. Bu akşam tepemizde dönen yıldızların güzelliğine bakarken ağırlaşmıştı sanki ve onu aşağı çekiyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Zihnini, altın ipliklerden dokunmuş o örtüyü, annesinden aldığı empatinin benim gittikçe artan gücüme dolandığını hissedebiliyordum.

"Arada kaldım," dedi sonunda.

"Hangi konuda?"

"Bir süredir düşünüyorum." İç geçirerek gece göğüne baktı. "Adams'ın bana verdiği hediyeyi. *Totentanz*'da hayatımı kurtaran o sigara tabakasını."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Onu neden düşünesin ki?"

"O tabakanın içinde... bir not vardı. Finian'ın el yazısıyla yazılmış ama yazdığını hatırlamadığı bir not. O buldu. Ama acaba benim için miydi diye merak ediyorum."

"... Ne diyordu?" diye sordum bilmek istediğimden emin olmasam da.

Gözleri parlayarak bana baktı. "'Ona gerçeği söyle.'"

Hiç konuşmadan karanlıkta ona baktım. Çok güzeldi, ruhani bir havası vardı, neredeyse sihirliydi ve bir an benim olduğuna inanamadım. Ama içinde bir mücadele olduğunu görebiliyordum. Zihninin eziyet çektiğini hissedebiliyordum.

"Benimle ilgili bazı şeyler var, be'shmai," dedi ve gözlerindeki yaşları görünce şaşırdım. "Geçmişim hakkında. Kanımla..."

"Kal, sorun değil," dedim yüzüne dokunarak.

Başını iki yana salladı. "İçimdeki bu şey. Ondan hiç kurtulamamaktan korkuyorum."

Bana anlattığı Saedii'yle ilgili hikâyeyi hatırladım. Çocukluğunun acılarını, babasının ona ve annesine nasıl acımasız davrandığını, geçmişinin hep üstünde taşıdığı gölgesini. Her gün mücadele ettiğini biliyordum. Nasıl bir şiddetle yetiştirildiğini, içinde saklı duran şiddeti. Şu anda bile o güzel gözlerinin gerisinde pusuda beklediğini hissedebiliyordum.

"Sen geçmişinden ibaret değilsin, Kal," dedim parmaklarımı parmaklarına kenetleyerek ve üstümüzdeki takımyıldızlara bakarak. "Olmak için yetiştirildiğin şeylerden de ibaret değilsin. Burada olmanın bana öğrettiği bir şey varsa, bu. Pişmanlıklarımız, korkularımız bize ayak bağı oluyor. Olmamız gereken insana dönüşebilmek için onlardan kurtulmalıyız. Hepsini yakıp yok etmeliyiz."

"Geçmişimiz bizi biz yapan şeydir."

"Hayır," dedim, annem ve babamla ilgili yüklerimi içimden atınca omuzlarımdan nasıl bir ağırlık kalktığını hatırlayarak. "Hayır, *değildir*. Kim olduğumuzu kendimiz seçeriz. Her gün. Her dakika. Geçmiş geride kaldı. Yarın milyon tane düne bedel, göremiyor musun?"

Kal üstümüzdeki yıldızlara kaşlarını çatarak baktı.

"Ben... seni yürüttükleri bu yolu sorguluyorum, be'shmai," dedi usulca.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Eskiden olduğun kişiyle bağlarını koparırsan ve Kadimlerin isteğini yerine getirip senin için bir anlam ifade etmiş her şeyi yakıp yok edersen..." Başını salladı. "Amaç duygunu nerede bulacaksın? Sana mücadele gücünü ne verecek?"

"Bütün galaksiyi kurtarmak yeterli bir amaç," dedim kararlı bir sesle.

"Mücadelen çok onurlu bir mücadele," diye onayladı.

"Çok büyük bir *ama* yaklaşıyormuş gibi hissediyorum."

"Ama sevgi de bir amaçtır, be'shmai," dedi. "Bizi büyük şeyler başarmaya, daha büyük fedakârlıklara yönlendiren sevgidir. Sevgi olmazsa geriye ne kalır?"

Ellerimi ellerinden çektim. "Kal, bunu yapmaya *mecburum*. Ra'haam'ın yuva gezegenleri kendi hallerine bırakılırsa,

galaksideki herkesi, sevdiklerim *dâhil*, ellerine geçirecekler. Babamı bu şeye kaptırdım bile."

"Ve onu durdurmak için diğer her şeyi kaybetmeye hazırsın, öyle mi?"

"Bunu istediğimi söylemiyorum," dedim iç geçirerek. "Mecburum diyorum."

Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Ne yapacağımı. Bu yüzden bunu yapıyor olmaktan nefret ederek ayağa kalktım ve sessizce kampa geri yürüdüm.

Ve içini parçaladığını hissetmeme rağmen...

Beni durdurmadı.

. . . . .

Ertesi gün Callie'yi görme beklentim vardı ama onu bıraktığım gibi çocuk olarak bulacağımı sanıyordum. Oysa hayalime giriş yapınca, karşımda otuzlu yaşlarda, beline kadar inen siyah saçları, keman çalarken hareketleriyle uyumlu olarak dalgalanan bir kadın buldum. Güneşle aydınlanan bir pencerede duruyor ve parçayı ezbere çalıyordu.

"Callie," diye fısıldarken sesim gırtlağıma yapışır gibi oldu.

Gülümsemesi çiçek gibi açtı ve kemanını ve yayını elinden bıraktı. "Demek geldin," dedi kollarını iki yana açarak.

Bir an sonra kendimi odanın karşısında ona sımsıkı sarılırken buldum.

Benden daha büyük olması tuhaf bir histi ama neredeyse bütün hayatı boyunca böyle olmuş olmalıydı. Benim yaşıma ulaşmak, sonra on sekizinci yaş gününde, benim hiç olmayacağım bir yaşa geldiğini bilmek ona ne hissettirmişti acaba?

Hıçkırarak, "Çok üzgünüm," dedim. Gözyaşlarım yeşil ipek gömleğinde izler bıraktı. "Sizi bıraktığım için çok üzgünüm. Böyle olsun istemezdim."

"Kes şunu," dedi usulca, eliyle saçımı düzelterek.

"Ama sizi bıraktım," diye ısrar ettim.

"Hiçbir şey sonsuz değildir, Auri. Her şeyin bir mevsimi var. Biz gittikten sonra dünya dönmeye, yıldızlar dans etmeye devam ediyor. Biz gelmeden önce de yaptıkları gibi."

"Ben senin ablandım, Cal. Sana göz kulak olmam gerekirdi."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle bana baktı.

"Benimle gel."

Kolunu omzuma atıp beni kapıdan çıkardı. Koridorda konuşmadan ilerledik ve başka bir kapının önünde durduk. Bir beşikte top gibi kıvrılmış bir bebek vardı. Battaniyesinin altından sadece bir tutam siyah saç ve uykudaki küçük bir yüz görünüyordu.

"Jie-Lin," diye mırıldandı.

"Çok güzel," dedim nefes nefese gözlerimde yaşlarla.

"Seni çok özledim, Auri," dedi kardeşim bana. "Ama iyiyim. Her şey bizsiz de devam ediyor. Dans sürüyor."

Silinmeye başlamıştı ve uzanıp onu sıkıca tutmak ve bu anda kalmak istedim. Ama bunu yapmak yerine, yüzüne son bir kez baktıktan sonra onu bıraktım.

Her şeyi bıraktım. Sonunda. Tamamen. O küçük surata, benim adımı taşıyan o güzel bebeğe bakarken, her şeyin silindiğini hissettim. Öfke, hiddet, acı ve hüzün. Her şeyi kaçırdığım düşüncesi. Çünkü aslında kaçırmamıştım. En başından beri oradaydım. Terk ettiğim ama hiçbir zaman gerçekten geride bırakmadığım insanların kalplerinde.

Hepsini bıraktım.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Ve gözlerimi açınca, Eshvaren'i üstümde buldum. Yankı'nın etrafımda titreştiğini hissettim. Bu kocaman düzlemin enini ve boyunu kaplayan, ufkun sesini ve gökyüzünün tadını değiştiren bir dalga. Ve Eshvaren'in bana hafızasının bütün renkleriyle gülümsediğini gördüm.

Sonunda, dedi.

Kal

Dünya etrafımda titriyordu.

Parmaklarım hareketsiz kaldı, ellerimin arasındaki siiften yükselen müzik sessizliğe gömüldü. Gökyüzüne baktım ve kusursuzluğun farklı bir tonunda olduğunu gördüm. Bir an, omuzumda bir gölge hissettim ve açıklanamaz bir şekilde zihnime babamın düşüncesi dolunca onu orada görmeyi bekleyerek yavaşça döndüm.

Yumruklarım sıkılıydı.

Ama orada sadece şeffaf biçimiyle, Eshvaren vardı. Bana ilk kez görür gibi dikkatle bakıyordu. Ondaki, buradaki gücü, Kadimlerin bu düzlemin her atomuna akan mirasını hissedebiliyordum.

Neyin tehlikede olduğunu hatırla, dedi. *Bu senden büyük bir şey. Bizden de.*

Gözlerimi kırpıştırdım. "Anlamadım."

Geriye tek bir engel kaldı. Onu eskiden olduğu şeye bağlayan ve olması gereken şeyin önünde duran tek bir ayak bağı.

Kaşlarımın gittikçe daha fazla çatıldığını hissettim. "Neymiş o?"

Eshvaren başını yana yatırdı ve bir gökkuşağı saçarak gülümsedi.

25

ZILA

Finian yüzünü Aurora'nın yüzüne yaklaştırmış, göz kapaklarının kıpırtısını inceliyordu. "Gideli neredeyse on iki saat oldu," dedi. "Çoktan bir şeylerin olmuş olması gerekmez miydi?"

"Hiçbir şeyin olmaması beni rahatlatıyor," dedim. Ama işin doğrusu, ses tonumun sakinliğine rağmen endişeliydim. Aurora'nın Yankı'ya ilk ziyaretinden sonra anlattıklarına bakılırsa, bizim gözlemlediğimiz iki dakikalık baygınlık süresinde, o yaklaşık on iki saatlik bir zaman dilimi yaşamıştı.

Bu, bir günü dört dakikada geçireceği anlamına gelirdi. Aradan geçen on iki saatlik süreye bakılırsa o ve Kal yaklaşık altı aydır Yankı'da olmalıydılar. Beyin faaliyetlerinin çok yüksek seviyede olması, zamanın akışını şaşırtıcı bir hızla yaşadıklarını düşündürüyordu.

Zihnimi kurcalayan soru, insan ve Syldrathi beyinlerinin bu tür bir iş yüküne kalıcı bir hasar almadan daha ne kadar dayanabilecekleriydi.

"Sondanın partikül imzasının izini sürme işi nasıl gidiyor?" diye sordum.

"İz üstündeyiz," dedi Finian omuz silkerek. "Scar şu anda köprüüstünde. Ben hâlâ Aurora'nın lanet olası holocamını tamir etmeye çalışıyorum."

Göğsümdeki hisse bir ad vermekte zorlanarak gözlerimi kırpıştırdım.

Telaş, diye düşündüm.

"Şu anda gemiyi Scarlett Isobel Jones mu kullanıyor?"

Finian sırıttı. "O kadar kötü değil. Otomatik kılavuzdan yardım alıyor. Anlaşılan eski erkek arkadaşlarından biri ona biraz ders vermiş. Cat'ten de bir şeyler kapmış."

Bunu duyunca içim sızladı. Cat'in yüzünü, gülümsemesini ve sonunu hatırladım. Bu tür şeylere tepkilerimin önüne çekilen bariyerler eskisi kadar sağlam değildi.

Hiçbir şey hissetmiyor değildim.

"Ama sondanın ne kadar uzağa dayandığını kestirmek imkânsız," diye devam etti Finian. "Seyahatimiz haftalarca sürebilir."

"Öyle olmayacağını umalım," dedim. "Beyinlerimiz Kat'a uzun süre maruz kalmaya uygun değil. Dahası Scarlett'ı o kadar uzun süre kontrolde bırakarak belayı kışkırtmasak iyi olur."

Finian başını onaylar gibi salladı. "Evet. Ve Bükülmezlerin Yeryüzü'ne, sancak gemilerine düzenledikleri saldırı konusunda ne düşündüklerini bildirmelerinin uzun süreceğini de sanmıyorum."

Başımla onayladım. "Terra kuvvetlerinin kana susamış bir Syldrathi Şövalyesi'ne saldırısının cevapsız kalması pek olası değil."

Finian, Kal'ın uykudaki bedenine dudağını ısırarak baktı. "Peri Çocuk'un ablası çetin ceviz çıktı, değil mi?"

"Bayağı... korkutucuydu."

Fin bizi dinleyen var mı diye kontrol eder gibi etrafına baktı.

"... Ama bayağı da seksiydi, ha?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Psikopatlığı çekici bir özellik olarak gördüğünü bilmiyordum, Finian."

"Haydi amaaa!" Sırıttı. "Fark etmediğini söyleme. Ben işkence odasına kısa bir ziyarete hayır demezdim doğrusu."

Saedii'nin yüzünü –vücudunu– zihnimde canlandırırken dudaklarımı büzdüm. Doğruydu. Kal'ın ablasının estetik özellikleri... tavırlarına rağmen inkâr edilemezdi.

Yine de...

Sonunda, "Benim için fazla uzun," dedim.

Finian gözlerini devirdi ve bana sevecen bir gülümsemeyle baktı. Onunla romantik mevzular konuştuğumuzu fark edince yanaklarımın ısındığını hissettim. Damarlarımın verebileceği herhangi bir tepkiyi saklamak için başımı öne eğerken, acaba insanın arkadaşlarının olması böyle bir his midir diye merak ediyordum.

Hiçbir şey hissetmiyor değildim.

Konuyu değiştirmek için, başımla Kal ve Aurora'yı işaret ettim.

"Onları izlemeye devam edeceğim," dedim.

"Tamam." Finian bir adım geri çekildi ve kollarını iki yana açınca, dış iskeleti hafifçe tıslad. "Ben atıştıracak bir şeyler alacağım. Sen de bir şey ister misin?"

Düşündüm. "Scarlett'ın yememi yasakladığı kurabiyeler yeterli oldu."

"*Yeterli mi?* İkiniz kurabiye stokunun neredeyse tamamını yediniz."

"Aşırı kalori alımı kütlemin artmasına neden olur, bu da..."

Kaşlarımı çattım. Bu doğru değildi.

"Demek istediğim, bana olan şefkatin benim de şeyde göstereceğim artışla..."

Hayır. Bu da yanlıştı.

Sustum. Finian'ın boş siyah gözlerine baktım.

"Hâlâ, şu mizah olayını kavramaya çalışıyorsun demek," dedi.

Sesimi alçaltarak, "*Son derece* kafa karıştırıcı," dedim.

"Üstünde çalışmaya devam et. Ben mutfağa gidiyorum." Dudakları alaycı bir gülümsemeyle çarpılarak Aurora'ya baktı. "Bir ay sonra görüşürüz, çocuklar."

@ayisigikitap

26

AURI

Bir fırtına rüzgârının, kasırga kanatlarının üstünde uçarak eve doğru kayıyordum. Gücün içimde bir şelale gibi aktığını hissedebiliyordum. Bana ayak bağı olan bütün prangalar – suçluluk, korku ve eski ben– geride kalmıştı.

Yankı'nın üstünde gümbür gümbür ilerlerken, toprak geçişimin kuvvetiyle yarılıyordu. Sağ gözüm yeni doğmuş bir yıldız gibi yanıyor, arkamda gece mavisi bir fırtına, elimin tek bir hareketiyle çağırabileceğim bir psişik güç kasırgası çatırdıyordu.

Kal'a göstermek için sabırsızlanıyordum.

Her zaman olduğu gibi, beni beklediğini düşünüyordum. Burada geçirdiğimiz zamanı, benim için ne çok şey ifade etmeye başladığını. Bizi Yankı'nın dışında bekleyen Scarlett, Finian ve Zila'yı düşünüyordum; bu insanlar artık ailem oldular. Bana duydukları inanç, feda ettikleri her şey, hepsi, *hepsine* değdi.

Artık Octavia'ya gitmek üzere yola çıkan o kız değildim. İki yüzyıl sonra eskiden olduğu her şeyden kopmuş bir halde uyanan o kız da değildim. Beni dönüştürdükleri o araçtım; bütün hayatı, ışığı ve umudu yok etmeyi amaç edinmiş bir

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

düşmanı durduracak o güçtüm. Ve bu düşüncenin heyecanıyla başım dönerek, coşkuyla gülümsüyordum.

Ben lanet olası galaksiyi kurtaracak olan o kızdım.

Kal geldiğimi ve arkamda esen gücü gördü ve ben kampımızın etrafındaki o güzel yeşil otların üstüne inip kollarına atılırken, gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Onu öperken, benliğimin zihninin içine akmasına izin verdim ve ruhunun altın ipliklerinin benimkilere sarıldığını, ikimizin eksiksiz bir kusursuzluğa kavuştuğumuzu hissettim.

"Hazırım, Kal," diye fısıldadım.

Dudaklarımı dudaklarına bastırıp yüzünü, zihnini okşadım. "*Hazırım.*"

Henüz değil.

Yumuşak ve ezgili ses arkamızdan geldi. Dönünce, Eshvaren'in ışıltılı gökkuşağı biçiminin beni izlediğini gördüm. Havada yanlış bir his vardı; etrafımızdaki ağaçlar ve Kal'ın zihnindeki altın iplikler dalgalanıyordu. Ve onda daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim.

Kal korkuyordu.

Eshvaren, *Çok uzun yol katettin, Aurora Jie-Lin O'Malley,* dedi. *Ama henüz Silah'ı kullanamazsın.*

Elimi uzattım ve heybetli, tektonik bir psişik şok bütün ağaçları, bütün taşları ve bütün otları sarsarak Yankı'nın üstünden aktı.

"Hazırım," dedim.

Hazırsın, evet, dedi Esh başıyla onaylayarak. *Eski seni, her düşünceni, her hücreni, benliğini tutan son engellerden de kurtulmaya.*

Sözleri bende bir tokat etkisi yarattı. Kendimi kollarının arasından sıyırarak Kal'a baktım.

"Benliğim mi?"

Ve Eshvaren'in ışıldayan sağ gözüne bakarken, sonunda anladım...

"Kastettiğiniz buydu," diye fısıldadım kalbim göğsümün içinde hafifçe burkularak. "'Bizler gibi, sen de her şeyi feda etmelisin,' derken."

Gözlerim Yankı'da, güzelliğinde ve ihtişamında, benimki doğmadan çağlar önce batmış bir medeniyetin kalıntılarında dolaştı.

Esh bana sınavlarımda başarısız olmamın hayatıma mal olacağını söylemişti.

Başarsam bile ne olacağını söylememişti.

"Silah'ı kullanmak... Tetik olmak..." Gerçek sonunda kafama dank ederken güçlükle yutkundum. "Beni öldürecek, değil mi?"

Büyük olasılıkla, dedi Esh. *Evet.*

"... Yaradan aşkına."

"Başka bir yolu olmalı!" diye haykırdı Kal. Syldrathilere özgü serinkanlılığını kaybetmiş gibiydi.

Etrafına bak, delikanlı, dedi Esh ezgili sesiyle. *Bütün bunlar, dünyamız, medeniyetimiz, adımız, hepsi zamanın kumlarına dönüştü. İlk kez ayağa kalktığı zaman, Ra'haam'ı yok etmek için her şeyimizi verdik. Bin yıl süren bir kan kaybı ve ateşten iyileşemedik. Irkımız gelecek ırkların Büyük Düşman'ın açlıklarından esirgenebilmesi için kendini harcadı.*

Esh bana baktı ve zihninde acımaya yakın bir şey hissettiğimi sandım.

Bir kız daha, çok büyük bir kayıp mı olur?

Kal'ın öfkesini hissedebiliyordum. Beni kaybetme korkusunu. Ama içimde, derinlerde biliyordum...

"Hayır," dedim.

Başımı hayır der gibi salladım ama daha konuşurken doğru olduğunu biliyordum.

"Hayır, hiç de çok değil."

Kal, "Be'shmai," diye fısıldadı ve elime uzandı.

"Sorun değil," dedim gülümseyerek ona dönerken. "Korkmuyorum, Kal. Eski benle barıştım. Olmam gereken kişiye dönüşmeye hazırım."

Beşiğinde uyuyan o küçük kızı düşününce kendimi gülümsemekten alamadım.

"Her şey bir döngü, Kal. Ve... başkalarının devam etmesi için benim... durmam gerekse bile, sorun değil. Çünkü burada seninle geçirdiğim son birkaç ayda, hiç olmadığım kadar canlı hissettim. Ve ben gittikten sonra bile, bu seninle kalacak. Seni sevdiğimi o zaman da biliyor olacaksın."

Parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı boynuna sardım. Ve yavaşça uzanarak onu gözlerimde yaşlarla, bu kez daha yavaş öptüm. Fısıldayacak kadar geri çekildim ve dudaklarım dudaklarına değerek, "Seni seviyorum," dedim.

Yanağıma dokundu, gözyaşlarımı öptü, beni kollarının arasına aldı ve...

Hayır, dedi Esh.

Dünya durdu. Kal ve benim aramızdaki sihir bozulmuştu. Parmaklarımı onunkilere kenetleyerek Esh'e bakmak için döndüm.

"Ne demek hayır?"

Geçmişini tamamen terk etmelisin. Geleceğini eksiksiz teslim etmelisin. Sadece olmak için yaratıldığın o an kalmalı ve zamanı gelince hiç tereddütsüz harekete geçmeye hazır olmalısın. Zerre

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

duraksamadan. Seni bu yere, bu henliğine bağlayan hiçbir şey kalmamalı. Hiç. Hepsini yakıp yok etmelisin.

Işıldayan gözüyle kalbimin derinliklerine kadar baktı.

Buna o da dâhil.

"Ama... insanlar öyle yapmaz," diye karşı çıktım. "Fikirler için savaşırız, elbette ama insanlar için de savaşırız."

Esh ilginç bir şey söylemişim gibi, başını yana yatırdı. *Hâlâ bir insan olduğuna gerçekten inanıyor musun? Başarılı olmak istiyorsan boşluk olmak zorundasın. Büyük Düşman'a saldırdığın zaman, gücün akışını önleyecek hiçbir engel olmamalı. Saf iradeden oluşmalısın. Pişmanlık duymadan. Acı duymadan. Öfke duymadan. Keder duymadan. Korku duymadan.*

Sözleri göğsüme yumruk gibi indi.

Sevgi duymadan.

Kal'a baktım ve bana gözlerinde derin bir ızdırapla baktığını gördüm. Güneş dünyanın sonunda batmış, birlikte seyrettiğimiz bütün o yıldızlar, uzun zaman önce ölmüş o güzel yıldızlar çıkmıştı.

Ve sonunda, benden ne yapmamı istediklerini gerçekten anladım.

Ondan vazgeçmeliydim.

Onu yakıp yok etmeliydim.

Esh'e, bağlarımın beni tanımlamadığını ya da bana ayak bağı olmadığını ispatlamalıydım. Silah'ı tetikleme zamanı gelince, etrafımdaki her şeyin hayrına, herkesi ve her şeyi feda etmeye razı olmalıydım.

Gözlerim yıldızların ışığında Kal'ın yüz hatlarında dolaştı. Son birkaç ayda kendiminkiler kadar tanıdık gelmeye başlamışlardı.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Zihnimde mavi ve gümüş rengi bir girdap dönerken, ne yapmam gerektiğini bildiğimi fark ettim. Onu kontrol etmeli, iyileştirmeli ve aramızdaki bağları koparacak bir bıçak şekline sokmalıydım. Bunu Kal da benim kadar iyi biliyordu. Neyin tehlike altında olduğunu. Her şeyin muallakta olduğunu.

"Kal," diye fısıldadım.

Mecbursun, dedi Esh.

"Be'shami?" dedi Kal nefesi kesilir gibi.

O sözcük.

O güzel, o harika, o yabancı sözcük. Octavia'da bu kelimeden ilk kez bahsederken, Kal bunun insan diline yeterli bir tercümesi olmadığını söylemişti. Şimdi bana bakıyor, her gün yaptığı gibi sessizce kalbini sunuyordu. Ve o anda Syldrathi olmasam da, Kapılma'nın nasıl bir şey olduğunu asla bilmeyecek olsam da, âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi anladım. Onun kalbini kabul ettiğimi, karşılığında kendi kalbimi ona verdiğimi düşündüm.

"Üzgünüm," dedim.

Ve onsuz daha güçlü olacağım herhangi bir evrenin olmadığını biliyordum.

"Yapamam," dedim Esh'e dönerek.

Yankı'da sessizlik hâkimdi. Arkamda Kal'ın kalbinin hızla çarptığını, ağzımdan çıkan tek kelimenin bütün düzleme yaydığı dalgaları hissettim.

"Yapmayacağım," dedim.

MECBURSUN, dedi Esh emreder gibi.

"Hayır," dedim.

Hayır.

Çünkü Esh'in istediğini yapmayacaktım.

Kendimi feda etmeyi reddettiğim için değil.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Korktuğum için değil.

Burada, eğitimde ve Kal'ın yanında geçirdiğim her an beni iliklerime işleyen o gerçeğe götürmüştü. Yarın milyonlarca düne değer olabilirdi. Ama onsuz bir yarın, hiçbir şey etmezdi.

Gücün olmayacak, dedi Esh sesinde öfkeye yakın bir tınıyla. *Boşluk olmazsan, başarılı olamazsın.*

"Sanırım bekleyip göreceğiz," dedim.

Sen Tetik'sin. TETİK sensin.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Ama aynı zamanda Aurora Jie-Lin O'Malley'im."

Kal'ın eline uzandım.

"Ve sevdiklerim için savaşmaya istekliyim."

Gücü yakaladım. İrade gücümle bizi oradan götürmesini dilerken, bir ayrılma, bir kopma, gökyüzü kadar geniş ve sonsuzluk kadar derin bir yırtılma hissettim. Ve benim ve onun, bir iki kalp atışımızla, Yankı'dan ayrılıp *Sıfır*'daki bedenlerimize geri döndük.

Daha gözümü bile açmadan hissettiğim ilk şey, elimdeki eli oldu.

27

TYLER

Saedii'yi bir süre sonra hücremize geri getirdiler.

Kapı açıldı, piyadeler onu bir et yığını gibi yere fırlattılar. Vücudunun yere çarpma sesi ve görüntüsü midemi kaldırdı. Bacaklarındaki sargıları koparmışlardı. Uyluklarındaki morlukların rengi açılmıştı ama yüzündekiler tazeydi. Dudağı patlamış, gözü şişmişti ve bir eli kaburgasındaydı. Gözlerinin üstünden geçen ve dudaklarını kaplayan siyah boya dağılmış, akmıştı. Kusursuz saç örgüleri açılmıştı. Yerden doğrulmaya çabalarken, siyah bir saç perdesi yüzüne düştü.

Ayağa kalkıp piyadelere dik dik baktım. Saedii bir düşman subayıydı. Bükülmez'in Şövalyesi'ydi. *Andarael*'deki çarpışma sırasında ne çok insanın öldüğünü görmüştüm. Bu TSK askerlerinin çoğunun o saldırıda arkadaşlarını kaybettiğini biliyordum. Yine de bazı kurallar vardı. Bazı çizgileri aşamazdınız. Onlarla aramızdaki fark bu olmalıydı.

"Yaradan aşkına, ona ne yaptınız?!"

Piyadeler bana bakmadılar bile. Kapı hiç ses çıkarmadan kayarak kapandı. Saedii ve ben baş başa kaldık.

"Gel," diye mırıldandım ona yardım etmek için eğilirken. "Dur da sana..."

"Sakın bana dokunma!" diye kükredi. Parmaklarını pençe gibi kıvırmıştı, siyah tırnakları antiseptik ışıkta parladı. Ulaşamayacağı bir mesafeye geri çekildim.

Saedii derin bir nefes alarak toparlanmaya çalıştı. Neredeyse duymayacaktım ama gırtlağından küçük, boğuk bir hıçkırığın firar ettiğine yemin edebilirdim.

"Güneşiniz ya... yanacak..." diye fısıldadı. "O rezil ırkınızın tamamı..."

Tıslayarak doğrulmaya çalıştı. Kolları, nefesi, bütün vücudu harcadığı çabanın etkisiyle titriyordu. Ama yapmaya çalıştığı şey çok fazla geldi ve yere yığıldı. İçim acımayla, utançla doldu. Ona bu muameleyi Terralılar yapmıştı. Benim halkım.

Elbette düşmandı. Beni sürüngen bir ölüm makinesinin midesini boylamam için bir çukura atmıştı, evet. Yoldaşları aralarında babamın da olduğu on binlerce Terralı askerin ölümünden sorumluydu, evet. Ama kendimi zorlarsam babamın sesini duyabilirdim. Daha küçük bir çocukken babamın içime ektiği sözleri.

Lider olmak için önce örnek olmalıydınız. Lider olmak için, izinizden gelmesini isteyeceğiniz türde bir insan olmalıydınız.

Yolu bil.

Yolu göster.

Yolu yürü.

Kal'la geçirdiğim zamandan, fiziksel temasın Syldrathiler için çok önemli olduğunu biliyordum. Ama onu kanlar içinde kendi haline bırakamazdım. Bu yüzden onu kucakladım. Saedii canlandı ve matlaşmış koyu renk saçlarının arasından sivri dişlerini gösterdi. Kendine daha fazla zarar vermesinden

korkarak onu daha sıkı tuttum. Dişlerini sıkarak saydığı sözcükler zihnimin içinde, düşünceleriyle eş zamanlı yankılandı.

"BIRAK BENİ!"

"Sakin ol!"

"BENİ YERE İNDİR!"

"Yaradan aşkına, bırakacağım, gevşe biraz!"

Kollarımın arasında vahşi bir yaratık gibi çırpınınca, onu can havliyle tutarak karyolasına taşıdım. Saedii çatlak ve şiş dudaklarının arasından bana tükürdü ama öfkesinin ona pahalıya mal olduğunu görüyor, benden kurtulmaya çalışırken bütün vücudunun nasıl titrediğini hissedebiliyordum. Onu yavaşça yatağa bırakıp geri çekildim ve bana doğru hamle yapmaya çalıştı. Ama bu hareket çok çaba gerektirmişti, yatağa geri yığıldı ve kesik kesik nefes alırken yeni doğmuş bir tay gibi titriyordu.

"Bana el sürmeye cesaret etmek ha?" dedi alçak sesle tıslayarak. "Derini yüzeceğim, evlat... İki taşağını da koparıp onları..."

"Evet, evet bana çok kızdın, anladım. Zihnimde canlandıracak ayrıntılara girmeye gerek yok."

Bir şeyler daha söylemeye çalıştı ama başaramadı. Her yerim acıyordu. Yorgundum. Ve biyo-yatağıma geri otururken, üstüme çullanan acı ve yorgunluğun...

Hepsinin benim olmadığını fark ettim.

Onun muydu yoksa?

Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum. Ama... onu hissedebiliyordum. Saedii'nin bilinçaltından benimkine akıyordu. Kafasının içindeki imgeleri yakaladım: Terra askerî üniformaları, üstüne inen kanlı yumruklar, çığlıkları dışında sessiz geçen, acı dolu bir saat. Hem de ne çığlıklar atmıştı. Öfkesini ve

kırgınlığını ulumuş ve ondan ne istediklerini sormuştu. Ve bütün seans boyunca, sayılı konuşmaları ona hakaretlerden ibaretti.

Ona soru bile sormamışlardı.

"Çok üzgünüm," dedim.

Morarmış gözleri titreşerek açıldı ve bıçak gibi keskin bakışlarını bana dikti.

"Sana bunu yaptıkları için üzgünüm," dedim.

"Yanacaklar..." diye fısıldadı. "Sen de öyle..."

"Saedii, lütfen."

"Korkak," dedi sesi titreyerek. "Rezil. Terra bir toplu mezar olacak."

Sabrımı korumaya, sakin kalmaya, beni takip etmesini isteyeceğim türde bir insan olmaya çalışarak şakaklarımı ovaladım. "Saedii..."

"Küllerinizi Boşluk'a saçacağız, Terralı," dedi dirseğinin üstünde doğrularak. "Hâlâ atan kalplerinizin kanını içeceğiz. Çocuklarınızın çığlıkları, danslarımıza şarkı..."

"Yaradan aşkına, Saedii, SADECE BİR AN DURUP DÜŞÜNEBİLİR MİSİN LÜTFEN?"

Kontrolümü kaybetmekten hiç hoşlanmazdım. Bu yüzden içki içmezdim. Uyuşturucu kullanmazdım. Küfür bile etmezdim. Ama o anda, daha fazla dayanamadım. Kendimi tutmaya çalıştım ama kontrolümden çıkmıştı bir kere. Kaçak olarak geçirdiğim haftalar. Scarlett, Auri ve diğerlerinin bensiz olduğu düşüncesi. Babamın anıları ve Bükülmez ve Terra'nın kanlı bir çarpışmaya doğru ilerlediğini ve Ra'haam'ın sessizce her şeyi yönettiğini ve olanları Cat'in yepyeni gözlerinden izlediğini düşünmek. Hepsi bir anda köpürüp kabardı, ayağa fırladım, karyolamı tutup duvara çarptım. Ben hışımla

Saedii'ye dönüp yaralı gırtlağımdan kükrerken, kablolardan kıvılcımlar püskürüyor, akıllı cam ekranlar tuzla buz oluyor, metaller eğriliyordu.

"Ve eğer düşünmeyeceksen lütfen KAHROLASI ÇENENİ KAPA Kİ BEN DÜŞÜNEBİLEYİM!"

Saedii bunun üstüne sustu. Şaşırdığı her halinden belliydi. Karyolasına çöktü ve beni tepeden tırnağa süzdü. Gözleri kasılan çenemde, çıplak göğsümde ve yumruklarımda dolaşırken, dudakları hafif aralıktı. Simsiyah bir saç tutamını ağzının kenarından çekmek için elini kaldırdı. Ve o anda, gözlerinde yazıyormuş gibi net bir şekilde hissettim. Etkilenmişti.

Yaradan aşkına, hatta beni onaylar gibiydi.

Kapının üstündeki kameraya baktı. Yere kan tükürdü.

"Nasıl istersen."

Sırtımı duvara yaslayıp yere çömeldim. Oda sessizdi ve bir yanım piyadelerin içeri dalıp kafamızı gözümüzü tekmelemesini bekliyordu ama gelen olmadı. Bizi izliyor olmalıydılar. Bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyorlardı. Belki işlerine yarayacak bir şey öğrenmeyi umuyorlardı. Belki de sadece zaman geçirmeye çalışıyorlardı. Ancak Saedii gözlerini benden bir an ayırmadan, ellerime, kollarıma, sonra tekrar gözlerime baktı. Ve sonunda onu yeniden kafamın içinde hissettim.

Öfken pismiş, küçük Terralı.

Kontrol edebildiğim zaman değil.

Gördün. Beni nasıl hırpaladıklarını.

Ona baktım. Sonra gözlerimi kaçırdım. Bu şekilde konuşmak ne kadar tuhaf olsa da bizi izleyen insanlara iletişim kurabildiğimizi belli etmek istemedim. Bu, sayılı avantajımızdan biriydi ve bu durumdan kurtulmak istiyorsam, bütün avantajlara ihtiyacım olacaktı.

Evet, gördüm.

İlginç.

Niyetim bu değildi. Düşüncelerin bir şekilde... benimkilerin arasına aktı.

Usulca homurdandı ve kafasını sallayarak bakışlarını duvara çevirdi.

Gerçekten en ufak bir fikrin yok, değil mi?

... Ne demek bu şimdi?

Cevap vermedi ama bana bakarken gözleri ışıldıyordu.

Bütün bunlar çok yanlış, Saedii, dedim. *Ve bunu sen de biliyorsun.* Andarael*'deki saldırı sırasında birliklerini nasıl yönlendirdiğini gördüm. Sen de benim gibi bir strateji uzmanısın. Seni döverlerken soru bile sormamışlar. Bunu yapmaya neden gerek gördüler ki?*

O yarık dudağını emerken sesi kafamın içinde yankılandı.

Eğer bir eylemin amacı yoksa, eylemin kendisi amaçtır.

Neredeyse altı saattir Kat'ta yol alıyoruz, dedim. *Motorlar tam kapasiteyle çalıştığında, Yeryüzü'nün KatKapısı'yla* Andarael*'in bize saldırdığı nokta arasındaki mesafe en çok beş, beş buçuk saat alır. Çoktan gelmiş olmalıydık.*

Bizi Terra'ya götürmüyorlar, dedi.

Aynen öyle.

Peki, nereye götürüyorlar?

Cat'in mavi gözlerini düşünerek güçlükle yutkundum.

Bilmiyorum. Kendimce şüphelerim var. Ama bir düşün. Bir Bükülmez sancak gemisiyle kavgaya tutuşuyorlar ama size Yıldızkatili'ni saldırıya uğradığınız konusunda uyarmanız için fırsat veriyorlar. Ve hiç olmayacak bir şekilde, Bükülmez'in en yüksek rütbeli üyelerinden birini yakalamayı başarıyorlar. Ama seni bir pazarlık malzemesi olarak kullanmıyorlar. Hatta sorgulamıyorlar

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

bile. Seni tamamen devre dışarı bırakıyor ve Yeryüzü'ne doğru uçmazken, testosterondan oluşan birkaç zibidinin seni posanı çıkarana kadar dövmesine izin veriyorlar.

Gözleri kısıldı. Ben konuşmaya devam ederken, menekşe rengi irisleri öfkeyle parlıyordu.

Bir düşün. Bu şovu yöneten KİA ajanları böyle bir şeye neden izin versin? Bükülmez'e o ilk yumruğu neden indirsin? Terra Hükümeti'nin ayağınıza dolanmamak için her şeyi yaptığı iki yıldan sonra?

Savaş istiyorlar, dedi sonunda.

Yıldızkatili'yle savaş. Güneşleri yok edebilen bir adam. Bunu neden yapsınlar? Yeryüzü'nün bundan çıkarı ne olabilir?

Saedii morarmış gözü ve şiş dudaklarıyla bana bakıyordu.

Hiçbir şey.

Derin bir nefes aldı ve bütün kötülüğünün ve öfkesinin arkasında, gözlerine yansıyan zekâyı gördüm. Caersan bir aptalı Şövalye olarak seçmezdi ve Saedii bütün hiddetine rağmen, düşünmeden hareket edecek biri değildi. Benim düşman olmadığımı anlayacak zamanı olduğu için, şimdi benim...

Kazanma şansları olmasaydı, KİA'n Caersan'ı kışkırtmazdı.

Onlar benim KİA'm değil.

Bunu daha önce de söyledin. Aurora Lejyonu'nun bağımsızlığı...

Yaradan aşkına, ben Lejyon'dan bahsetmiyorum. KİA'nın içine sızıldığını söylüyorum, Saedii. Tek bildiğim, Küresel İstihbarat Ajansı'nın tamamının Yeryüzü'nün çıkarlarına ters hareket ettiği. Ve bütün galaksinin. Ve bu gemideki TSK personeli emirleri sorgulamayacak kadar iyi eğitimli. Hatta şüphe duymayacak kadar.

Saedii gözlerini kırpıştırdı. Güvensizliği gözlerinden okunuyordu.

Sızmak mı? Kim?

Kim değil. Ne.

Ona ne kadarını anlatmam gerektiğini bilmiyordum. Ne kadarına inanacağını. Ra'haam kavramı, galaksi için planları ona altından kalkamayacağı kadar ağır gelebilirdi. Ama Kal'ın söylediklerine göre, galaksinin geri kalanı onları efsane olarak görse de Syldrathiler Kadimlere inanmayı sürdürüyorlardı. Ve Saedii burada delice *bir şeylerin* döndüğünü anlayacak kadar akıllıydı. Bu kızın bana güvenmesi şarttı. Birlikte hareket etmeliydik.

Düşmanımın düşmanı dostumdur.

Ya da dostum değilse bile, bu işten kurtulana kadar müttefikim.

Ancak eninde sonunda bizi götürdükleri yere varacaktık. Ve eğer şüphelendiğim gibi yuva gezegenlerden birine gidiyorsak, Ra'haam, Cat ve Octavia III kolonicileri gibi bize de bulaşabilirdi. Bizi kovan zihnine çeker ve olduğumuz ve bildiğimiz her şeyi emerdi.

Yoldan çıkmış KİA ajanlarının bunu gemideki TSK mürettebatına nasıl izah edeceğinden emin değildim. Tabii eğer planları gemideki *herkesi* enfekte etmek değilse.

Belki Ra'haam kendinden o kadar emindi.

Belki Auri dışarıda ve özgür olduğu için o kadar *çaresizdi*.

Belki kozunu açığa çıkarmıştık.

Belki Silah'ı bulmuşlardı.

Çenemi sıktığımı, içime adrenalin dolduğunu hissettim. Elimi sarı saçlarımın arasından kaydırırken Saedii ile göz göze geldim.

Düşmanımın düşmanı dostumdur.

Pekâlâ, arkana yaslansan iyi olur. Söyleyeceklerimi sindirmek biraz zor olabilir.

28

SCARLETT

"Finian, Zila, beni duyuyor musunuz?"

Bütün gemi etrafımda sarsılırken *Sıfır*'ın köprüüstünde oturmuş, pilot konsolundaki çılgın göstergelere ve yanıp sönen ışıklara bakıyordum. İşlerin herhangi bir açıdan iyi gittiği söylenemezdi. Hatta muhtemelen ölmek üzereydik. Beni biraz olsun yatıştıran tek şey bu kaosun arasından gümbürdeyen elektropoptu. Holocamımı anons sistemine nasıl bağlayacağımı dört saat önce keşfetmiştim ve Brittneee Vox'un son teklisi "Get It" tekrar tekrar çalıyordu ve ateist olduğumu ve muhtemelen ne olduğu bilinmeyen bir uzaysal anormalliğin ortasında yok olmak üzere olduğumu biliyordum ama YARADAN AŞKINA, BU ŞARKIYA BAYILIYORDUUUM.

Siz beni yargılamaya başlamadan önce, galaksinin en berbat pilotu olduğumu bilmenizi isterim. Bu koltukta oturmaya Abraaxis IV'ün Büyük Ultrazoru'nun pedikür yaptırması kadar yakın olmalıydım. Bazı insanlar uçmak için doğar, demeye çalışıyorum. Ben *uçurulmak* için doğdum. Tercihen birinci sınıf ve Julio adında suç sayılabilecek kadar yakışıklı bir uçuş görevlisi bana hizmet ederken.

Gemi tekrar ve bu kez daha sert sarsıldı.

Anons sisteminden Brittneee "Onu Al" diye haykırıyordu. O şeyin ne olduğunu tahmin etmeye gerek yoktu. Bu şarkı pek çok şey olabilirdi ama o şeylerin arasında incelikli imaya yer yoktu.

"Şey, Finian?" dedim koma doğru. "Zila?"

Demek istediğim, ikinci sınıfta kısa bir süre bir As'la çıktım. Cat'in içinde kolayca yüzdüğü yüksek egolu, evet-seksi-olduğumuzun-farkındayız-ama-sen-de-farkındasın tadındaki uzay pilotları dünyasına ilk çıkarmamdı. (Kyle Reznor 19 numaralı eski erkek arkadaş. Artıları: Müthiş öpüşüyordu. Eksileri: Kokpit esprileri bitmiyordu.) Uçmak konusunda görüldüğü gibi, bizi buraya kadar öldürmeyecek bilgiye sahibiydim ama dürüst olmam gerekirse *Andarael*'den kaçtığımızdan beri pilot koltuğunda geçirdiğim süre, bütün hayatım boyunca geçirdiğimden daha fazlaydı.

Ekranlardan bilgiler ve UZAYSAL ÇARPILMA, YAKINLIK UYARISI ve AŞIRI TEHLİKE gibi dikkat dağıtıcı sözcükler akıyordu. Hâlâ Kat'ta olduğumuz için köprüüstünün ışıkları tamamen griydi ama gerçekten çok hızlı yanıp sönüyorlardı ve ekranlarımda bir anda açılan UYARILAR isabetli bir kararla KIRMIZI olarak işaretlenmişti. Bunların genellikle *iyiye* işaret olmadığını biliyordum ama bir şeye dokunmamın durumu daha da *kötüleştirmesinden* korkuyordum.

Gemi beni onaylar gibi bir kez daha sarsıldı.

Brittneee şehvetli bir sesle onu *gerçekten* istiyor muyum diye soruyordu.

"Finian?" dedim koma bir kez daha vurarak. "Zilaaaaaa?"

Pilot konsolunun üstünde oturan Yonca'ya baktım. Ejderha siyah düğme gözleriyle beni izliyordu. Sadece bir peluş oyuncak olduğu için hiçbir şey söylemedi ama...

"Beni yargıladığını hissedebiliyorum," dedim.

"Scar?"

Fin'in sesindeki paniği duyarak koltuğumu hızla ona çevirdim.

"Selaaam, Finian."

Arkamdaki uyarı ekranlarına fal taşı gibi büyümüş gözlerle bakıyordu. "Ne yaptın?"

"Olması gerektiği gibi sonda istikametinde uçtum."

"Evet... ama..." Merkezî monitörü görünce gözleri daha da büyüdü. "Yaradan aşkına, BU NE?"

Konsolda yüksek çözünürlükte holografik bir... pekâlâ, dürüst olmak gerekirse ne olduğu konusunda bir fikrim yoktu. Bin kilometre genişliğindeydi ve uzayın nasıl beyin eritecek kadar büyük olduğunun anlatıldığı üç saatlik bir astrometrik dersi alana kadar kulağa çok büyük geliyor. Bir tür girdaba benziyordu; tuhaf, grinin farklı tonlarında bir enerji sonsuz bir helezonla kendi etrafında dönüyordu. Ancak kontrol panellerimin paniğine bakılırsa, aynı zamanda çok tehlikeli olmalıydı.

"Bu nereden çıktı?" diye sordu Fin.

"Beş dakika kadar önce karşımızda bitti."

"Neden hâlâ üstüne doğru uçuyoruz?" diye sordu biraz panikle.

"Çünkü duramıyoruz."

"Ne?" dedi paniği artarken.

"Dönmeye çalıştım. Motorları kapatmaya çalıştım. Hatta canı sıkılınca Cat'in yaptığı gibi konsolu yumrukladım. Uçuş bilgisayarı bana bağırmakla yetindi."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Gemi bu kez daha şiddetli sarsıldı. Yonca tüneğinden düştü. Finian gözlerini kırpıştırarak etrafı taradı ve çatık kaşlarla hoparlörlere baktı.

"... Bu elektropop neyin nesi?"

"Ah, Brittneee hayranı değilmişsin gibi davranma, de Seel."

"Motor ya da navigasyon kontrolü olmadan saniyede yüz binlerce kilometre hızla uzaysal bir anormalliğin içine çekiliyoruz. Kucaklar dolusu uyarının bunu haykırıyor olması gerekmez mi? Sirenler falan diyorum."

"Onları kapattım."

"... NE?!"

Koltuğumu çevirdim ve konsolumun Sessiz düğmesini açtım. Brittneee'nin eşlik edilebilir melodisi, uçuş bilgisayarının köprüüstüne püskürttüğü kulakları sağır edici uyarı kakofonisinin arasında duyulmaz oldu.

"UYARI: GÜÇ ÇEKİRDEĞİ DALGALAN..."

"NAVİGASYON SİSTEMLERİ KAPALI, NAVİ..."

"ANORMALLİK ÇEKİRDEĞİNDE ENERJİ HÜCUMU, TAVSİ..."

Düğmeye tekrar bastım.

Brittneee, bu sefer o soruyu Finian'a soruyordu.

"Gördün mü?" dedim. "Böyle daha rahatlatıcı."

"Yaradan aşkına. Öleceğiz," dedi Fin.

"Hayır, ölmeyeceğiz," dedi bir ses.

Ölüm karşısında takındığım özenle çalışılmış serinkanlı duruşum Fin'in arkasına doğru bakıp köprüüstünün eşiğinde onu görünce bir anda silindi.

"Auri!" dedim.

Onu yeniden ayakta görmenin taşkın mutluluğuyla onu karşılamak, kucaklamak için ayağa fırladım. Yankı'da neler

yaşadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Beyin aktivitelerinin çok yüksek olduğunu biliyordum. Zila o ve Kal'ın sadece birkaç dakika içinde birkaç hafta birden yaşadığını anlatmıştı. Ancak yüzündeki ifade, duruşu, onunla ilgili *her şey*...

Auri değişmişti.

Birbirinden farklı gözlerine bakarken hissettim. Vücut dilini incelerken. Bir şekilde etrafındaki havada bile farklılık vardı. *Canlanmıştı.* Ona bakmanın bile tüylerimi diken diken etmeye yeteceği bir amaçla, güçle doluydu sanki. Kal, her zamanki gibi, omuzunun gerisinde, bir nefeslik mesafede duruyordu. Arkalarında duran Zila'nın gözleri hızla içine çekildiğimiz anormalliğe sabitlenmişti.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun, Kaçak Yolcu?" diye sordu Finian.

Aurora ışığı sağ gözünün irisine yansıyan girdaba baktı. Bir an, içinde karşılık verir gibi atan bir ışık gördüğüme yemin edebilirdim.

"Bu bir kapı," diye fısıldadı.

"Nereye?" diye sordum.

"Nereye değil," dedi Auri kafasını sallayarak. "Neye."

"Tamam," dedim. "Geri aldım. Neye?"

Ciğerlerini dolduracak kadar derin bir nefes aldı.

Sağ gözü küçük bir güneş gibi ışıldıyordu.

"Silah'a," dedi.

. . . . .

Kırk saniye sonra, tam hoparlörlerden Disasterpiece'in kafayı bulup işi pişirmeye eşlik eden *dubpunk* klasiği "Last Heartbeat in the Club" şarkısı dökülürken, anormalliğin içine daldık.

Elbette Brittneee kadar iyi değillerdi ama hey, hiç kimse onun kadar iyi değildi.

Her neyse, ölmediğimizi bildirmekten memnuniyet duyuyordum.

Galaksinin renk skalasının bir anda Kat'ın gri tonlarından gökkuşağının renklerine dönmesini kafamın içinde hissettim. *Sıfır* altımızda sarsılarak kapıdan geçerken ve hepimiz can havliyle bir yerlere tutunurken Aurora'nın köprüüstünün ortasında bir kaya gibi –kolları iki yana açık, gözleri bir fener gibi parlayarak– dimdik durduğunu gördüm. İçimden bir ses o yanımızda olmasaydı kapıdan geçerken hepimizin atomaltı partiküllere ayrılacağımızı söylüyordu. Bu haliyle bile o şeyin içine dalmak, kafanıza çıplak bir astrofizikçiyle vurulduğu etkisini yaratıyordu.

Biraz komik.

Kesinlikle tuhaf.

Ama daha çok acı verici.

Ve şimdi diğer taraftaydık. Anormalliğin, Aurora gibi birinin açılmasını tetiklemesini bekleyen bir tür gizli, yarı duyarlı bir KatKapısı olduğunu tahmin ediyordum. Uyarılar durularak neredeyse normal seviyeye inmişti. Müziği susturmuştum, içinde olduğumuz an biraz ciddiyet gerektirir gibiydi. Çünkü merkezî holografik ekranın etrafında toplanınca, nihayet sondanın çıkış noktasını görebildik. Bu yolculuğun –Aurora'nın ve bizim yolculuğumuzun– sayısız bin yıl önce başladığı yer. Eshvaren'in Ra'haam'ın yeniden canlanmasını durdurmak için çaresizce son bir kumar oynadığı nokta.

Bu bir gezegendi.

Büsbütün ölü bir gezegen.

Cansız. Susuz. Yanıp sönen kırmızı bir cüce yıldızın yumuşak ışığıyla aydınlanan, çorak ve yalnız bir gezegen.

"Burası neresi?" diye fısıldadım.

"Evleri," dedi Aurora gözlerini ekrandan ayırmadan. "Daha doğrusu, evlerinden geriye kalan."

"Kadimler," dedi Kal hürmetle.

"Eshvaren," diye soludu Finian.

Aurora iç geçirdi. "Keşke eski halini görebilseydiniz."

"Tektonik aktivite saptayamıyorum," dedi Zila göstergelerine bakarak. "Çekirdeği kaskatı donmuş. Atmosfer neredeyse yok. Hiç yaşam belirtisi yok." Köprüüstünde etrafına baktı ve sonunda gözleri Aurora'da durdu. "Mikrobiyal bile."

"Burası orası," dedi Auri çelik gibi bir sesle. "Sondayı yaptıkları yer. Silah'ı yaptıkları. Onları... görebiliyorum. Hissedebiliyorum." Alnı kırıştı ve parmaklarını şakağına bastırdı. "Yankılarını. Seslerini."

Kal'a baktı, eline uzandı.

"Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum."

Kal gözleri ışıldayarak başını salladı. "Her şeyin sonuna kadar peşindeyim, be'shmai."

Biz diğerleri yorgun, sabırsız, pasaklı ve baygın arası bir görünümdeydik. Her zamanki gibi, Kaliis Idraban Gilwraeth'in gümüş rengi saçlarının tek bir teli bile yerinden oynamamıştı. Ama onda da bir farklılık vardı.

Adını koyamadığım bir şey.

"Yankı'da ne oldu?" dedim bakışlarım ikisinin arasında gidip gelerek.

"Eğitimin başarılı oldu mu?" dedi Zila. "Silah'ı kullanabiliyor musun?"

Auri altımızdaki ölü dünyaya baktı. İçindeki ateşi hissedebiliyordum. Güneş gibi yanan bir sıcaklık. Ama sanki aynı zamanda... belirsizlik de vardı.

Kal'a baktı. Çenesini dikleştirdi. Yumruklarını sıktı.

"Önce onu bulalım."

. . . . .

Eshvaren dünyasının üstündeki atmosfersiz gökyüzünde sürtünmesiz bir inişin ardından, on yedi dakika sonra gezegene konduk. Zila kibarca –ne kadar kibar olabilirse– kontrollerin kendisine devredilmesini önerdi. Dümen başında geçirdiğim zamandan sonra, ne yaptığını bilen birinin bizi uçurması fikri bana rahat bir nefes aldırdı.

Bu dünyada artık okyanuslar, kıtalar yoktu ama güney kutbu yakınında bir yere indik. Zila kusursuz bir iniş yaptı, indiğimizi sadece yumuşak bir gümbürtü ve bir navigasyon çınlamasından anladık. "Bu yaptığına hava atmak denir," dedim gülümseyerek.

"Evet, ama sakın bana âşık olma, Scarlett. Sadece kalbini kırarım."

Gülerek göz kırptım. "Senin için fazla uzunum, unuttun mu yoksa?"

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı ve koyu renk bir bukleyi kulağının arkasına itti. Normalde hemen gözlerini kaçırmasına rağmen, bakışlarının bir süre üstümde kaldığını fark ettim.

İlginç...

Çok geçmeden kenetlenme bölmesinde tulumlarımızı kuşanıyorduk. *Sıfır*'da bütün ekibe yetecek kadar çevre tulumu vardı. Hantal, çirkin, dehşet verecek kadar sıkıcı tulumlar her

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

birimizin bedenine göre hazırlanmış ve üstünde adlarımızın yazılı olduğu dolaplara yerleştirilmişti. Zila, Fin'in tulumunu mekanik dış iskeletinin üstüne çekmesine yardım ediyordu. Auri ve Kal da kesinlikle, hiç şüphesiz ve yüzde yüz birlikte olan insanlara özgü bir rahatlıkla birbirlerine yardım ediyorlardı.

Şanslı kız.

Elbette Bay Kusursuz Saç ve Küçük Bayan Tetik'in iş dışı aktiviteleriyle ilgili düşüncelerim, Tyler'ın dolabını görmemle bıçakla kesilmiş gibi son buldu. Metal kapakta yazan adını görmek bütün keyfimin kaçması için yeterliydi. Olduğumuz yere ve yaptığımız şeyin büyüklüğüne rağmen kendimi yine endişe içinde buldum. Burada kahrolası galaksiyi kurtarmak üzere olduğumuzu, bize yapmamızı emredeceği şeyi yaptığımızı biliyordum. Ama o benim ikizimdi ve hâlâ onu merak ediyor, iyi olduğunu umuyor ve bunun için dua ediyordum.

Fin bunu hissetmiş gibi, gerilimi yatıştırmaya çalışarak bana doğru yaklaştı.

"Bu tulumların ağır şartlara uygun olması çok iyi olmuş," dedi başıyla bölme kapısının yanındaki spektrometreyi işaret ederek. "Dışarıda bikini havası olmadığı kesin."

"Çok yazık," dedim gülümsemeye çalışarak. "Bikini bana çok yakışır."

"Hey, ne tesadüf, bana da."

Ama espriye aklını vermemişti ve konuşurken Tyler'ın dolabına bakıyordu. Güçlükle yutkundu.

"İyi olacak, değil mi?"

"Evet," diye iç geçirdim.

"Cidden," dedi Fin destek arar gibi diğerlerine bakarak. "Burada işimiz bitince onu almaya gideceğiz, Scar."

Kal, Syldrathilerin onay verirken yaptığı gibi başını eğdi. "Onurum üzerine yemin ederim."

"Hiç şüphesiz," dedi Auri kararlı bir sesle.

"Zor olduğunu biliyorum, Scarlett," dedi Kal ve tablo gibi güzel gözleriyle bana dikkatle baktı. "Ama burada doğru yoldayız. Tyler Jones bunu en iyi anlayacak insan."

Biraz geri çekildim, sırtımı dikleştirdim. Etrafımdaki bu insanlar, dostum olan ekip arkadaşlarım, ailem olan dostlarım beni cesaretlendirmişti.

Burnumu çektim ve kaskımı aşağı indirdim. "Anlayacağını biliyorum."

Fin beceriksiz bir hareketle omzumu sıvazladı. "Tamam," dedim. "Gidip şu kahrolası atıcıyı bulalım."

Havakilidine doluştuk ve çok geçmeden Eshvaren gezegeninin dondurucu yüzeyine indik. Bunu en son Octavia III'te yaptığımızı hatırlayarak Aurora'ya baktım. O zaman henüz olduğu şeyle yüzleşmeye çabalayan gergin bir enkazdı. Ama şimdi başı çekiyor, ufalanan taşların üstünde kararlı adımlarla ilerliyordu. Yer örtüsü gri ve cansızdı. Kutup rüzgârı saatte yüzlerce kilometre hızla esiyordu ama atmosfer çok ince olduğu için ancak esinti etkisi yaratabiliyordu.

Burada hava bile ölüydü.

Kal ve Zila şok tüfekleri taşırken, ben ve Fin elimiz tabancalarımızda yürüyorduk. Auri'yi takip ederken etrafta tehlike hissi yoktu. Tuhaf ya da Octavia III'te karşılaştığımız doğaüstü düşmanlığa benzer hiçbir şey algılamıyorduk. O anda durumun haksızlığıyla sarsıldım: Ra'haam varlığını sürdürürken, yolunu kesmek için her şeyini feda eden ırkın sonunun bu olması. Hüzün duydum. Kendimi küçücük hissettim. Tulumuma rağmen üşüdüm.

Yirmi dakika boyunca istikrarlı bir eğimle tırmandıktan sonra, nihayet kendimizi bir kratere, bu ölü dünyanın derisinde açılmış, ufka doğru uzanan yuvarlak oyuğa tepeden bakan bir uçurumda bulduk. Ancak kraterin ortasında gördüğüm şey...

"Bir giriş," diye fısıldadı Finian.

En azından girişe benziyordu. Belki on kilometreyi bulan genişliğiyle kocamandı. Gökyüzüne açılmış bir ağza benziyordu ve arkasında uzanan uçsuz bucaksız, karanlık geçidin başlangıcıydı. Bu gezegenin yüzeyi bir çöplüğe benziyordu ama içerideki tünel, doğanın elementlerinden zerre etkilenmemiş gibiydi.

"Açık mı olmalı?" diye sordum şüpheyle.

Yan gözle Aurora'ya bakınca, ondan buram buram yükselen gerilimi hissettim.

"Be'shmai?" dedi Kal ona dikkatle bakarak

"Burası eskiden kristal şehrin olduğu yer, Kal," dedi kendisininkine hiç benzemeyen bir sesle. "Burası..."

Başını iki yana salladı.

"Hepiniz. Bana ve birbirinize tutunun."

Aşağıdaki boşluğa bakmaya devam ederek ellerini iki yana uzattı. Kal sağ elini, ben sol elini sıkıca tuttuk. Zila, Kal'ın elini tuttu, Finian parmaklarını benimkilere kenetleyip güven vermek ister gibi hafifçe sıktı.

"İyi misin, Kaçak Yolcu?" diye sordu Auri'ye.

"Sıkı tutunun," dedi Auri.

Ensemde bir karıncalanma hissettim. Havada bir güç, bir telaş, yağlı bir his vardı. Ve ne olduğunu anlamadan, ayaklarım yerden kesilerek renksiz göğe yükseldim.

Bir an küçük bir kız gibi çığlık atma isteğiyle dolarak iç geçirdim. Aurora'ya baktığım zaman, dudaklarını sıktığını,

gözünün kör edici beyaz bir ışıkla parladığını gördüm ve bunu onun yaptığını anladım. Bizi sadece zihin gücüyle taşıyordu.

Ra'haam, Octavia III'te bize saldırdığı zaman da bizi havalandırıp kurtarmıştı. Ra'haam'ı uzak tutmuştu. Ama o zaman gücünün kontrolü elinde değildi; kendinde bile olmadığı, içindeki gücün kuklası olduğu hissine kapılmıştım. Ama şimdi, kendinde olduğunu görebiliyor, *hissedebiliyordum*. Bu, Eshvaren'in ona verdiği yeteneği ustaca kullanan bir Aurora'ydı. Bizi oyuncakmışız gibi kolayca havalandırıp kraterin içine ve oradan, uzun ve karanlık tünele taşıyordu.

"Vay canına," dedi Finian, Aurora'nın yüzünü izleyerek.

"Hemfikirim," dedi Zila.

Auri'nin iradesinin gücüyle hızlanarak tünele girdik. Her birimizin zorlandığımızı hissedebiliyordum, hepimiz bu yeni bulunan güç gösterisine farklı bir şekilde tepki veriyorduk. En iyi karşılayan Kal'dı; muhtemelen Yankı'dayken bu tecrübeyi bir miktar tatmıştı. Kız arkadaşına hayranlıkla ve katettiği yolu takdir ederek bakıyordu. Ama yine de onun da bir şekilde şüpheli olduğunu hissediyordum. Neden şüphe duyduğunu ise sadece tahmin edebilirdim.

Zila, Auri'ye büyülenmiş gibi bakıyordu. Bir yandan holocamından değerleri takip ederken, o kocaman beyni aşırı çalışmaya geçmiş gibiydi. Fin daha sersem görünüyordu ve bu konuda ben de ondan aşağı kalmazdım. Daha bir gün önce Auri insanlara zarar verme korkusuyla içindeki bu şeyi kullanmaktan çekinen, ufak tefek, ürkek bir kızdı. Şimdi ise onu, içinde onunla doğmuş gibi kendinden emin kullanıyordu. Yapması gereken *tam olarak* buymuş gibi.

Yüzeyi arkamızda bıraktık. Etrafında döndüğümüz kırmızı cüce yıldızın ışığı azaldı ama Auri'nin gözünden saçılan

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

ışık önümüzdeki tüneli aydınlatmaya yetiyordu. Tünelin eni kilometrelerce uzunluktaydı. Kenarları göremeyeceğim kadar genişti. Yüzeyi pürüzsüz taş duvarlar içinden geçtiğimiz tortul kayacın katmanlarının çizdiği güzel desenleri sergiliyordu. Çevre tulumum beni sıcaklığın düştüğü, yer çekiminin azaldığı ve hızımızın arttığı konusunda uyarıyordu. Auri'ye biraz endişeyle baktım ama kararlı yüz ifadesi kontrolün tamamen onda olduğunu düşündürüyordu.

Duvarlar kayadan gökkuşağı renklerinde kristale dönüştü. Tulumlarımızın dışındaki sıcaklık artık eksi yüz dereceye inmişti. Kalbimin kaburgalarımın arasında gümbürdediğini duyar gibiydim. Bu ölü dünyanın çekirdeğine doğru süzülürken, tünel öyle boş ve öyle bitmek bilmezdi ki sonunda tam bir şey söylemeye, konuşmaya hazırlanırken...

Finian, "Yüce Yaradan aşkına..." diye soludu.

Tünel karşımızda devasa bir odayla birleşti. Eshvaren dünyasının yüzeyinin kat kat altına oyulmuş, milyon yıllık tozla kaplı geniş bir alan. Duvarları kaplayan kristalden yapılmış, amaçlarını bilmenin mümkün olmadığı tuhaf yapılar görüyordum. Buradaki uzay hissi, o müthiş *yabancılık* neredeyse korkutucuydu. Hepimiz hayranlık ve şaşkınlıkla Aurora'nın ışığında parıldayarak değişen bu akılalmaz biçimlere bakıyorduk.

"Burası ne böyle?" diye fısıldadım.

"Bir atölye mi?" dedi Finian.

"Bir silah fabrikası," dedi Zila.

Yabancı makinelerin arasından merkeze doğru uçarken içimi büyük bir heyecan kapladı. Harcadığımız onca zamana, maruz kaldığımız onca kayba, hepsine değecekti. Şimdi onu karşımızda görebiliyordum: karanlığın içinden yükselen devasa bir yapı iskeleti. Aurora'nın hazzının içime aktığını hissediyor-

dum. Bu keşfin verdiği sevinç, karşımıza aldığımız düşmana rağmen bu savaşın kazanılabilir, Ra'haam'ın yenilebilir olduğu düşüncesi çok büyüktü çünkü yanımda duran bu kız, gece mavisi bir enerjiyle titreşen bu minik trafo, Tetik'ti ve şimdi sonunda...

... Silah'ı bulmuştuk.

Kristal yapı iskeletine ulaştık. Gökdelen kadar yüksek, bir şehir kadar genişti. Her şeyin anahtarını bulma gayretiyle, gözlerimi zorlayarak ötesinde uzanan karanlığa baktım.

"Şey," dedi Finian.

"Evet..." dedim kaşlarımı çatarak. "Şey."

"Ah, hayır," diye fısıldadı Aurora.

Kal, "Be'shmai?" diye mırıldandı.

"Hayır, hayır, *hayır*..."

Hepimiz Auri'ye, yüzüne baktık ve bir şeylerin yolunda olmadığını anlamak için Lejyon'da eğitilmiş bir diplomat olmak gerekmezdi. Yapı iskeletinin, etrafımızda ışıldayan kristalin arasından dolaşarak karanlığa doğru süzüldük. Bu yapı iskeletinin bir şeyi taşımak için inşa edildiği çok belliydi. Ve ne kadar yabancı görünse de boş olduğunu hepimiz anlamıştık.

Auri'nin yanaklarından yaşların süzüldüğünü, yüzünün buruştuğunu görünce, etrafımızdaki havanın yüzeye çıkan hüsranının, korkusunun ve çaresizliğinin gücüyle dalgalandığını fark edince, korkunç gerçeği anladım.

"Burada değil," diye fısıldadım.

Finian'a, Zila'ya, Kal'a ve son olarak Aurora'ya baktım.

Aurora'nın söyledikleri taş olup içime oturdu.

"Silah gitmiş."

. . . . .

Sıfır'a döndük. Ve oradan Kat'a.

Başka ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Keşke Tyler burada olsaydı. Burada olmasını o kadar çok istiyordum ki kaburgalarımın arasına bir bıçak saplanıyormuş gibi canım acıyordu. O ve ben aynı ana rahmini, *her şeyi* paylaşmıştık ve şimdi onsuz, lidersiz, başsız kalmak, ona ne kadar ihtiyacımız olduğunu hatırlatıyordu. Renk tonlarının yeniden siyah ve beyaza döndüğü *Sıfır*'ın köprüüstünde ayaktaydık.

Aurora yüzünde gördüğüm en karanlık kaş çatışla bir ileri bir geri yürüyordu. Kal, alnı kırışmış bir halde kenarda duruyordu. Fin merkez istasyonda, karşımda oturmuş haber akışlarını tarıyor, konsolun tepesindeki Zila koyu renk saçlarını çiğniyordu.

"Nasıl gitmiş olabilir ki?" diye sordum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bilmiyorum," dedi Auri sesi titreyerek.

Finian başını salladı. "Anormalliğe girmek, normal bir gemiyi yok ederdi. Ve nerede olduğunu bilmeleri için sondayı bulmuş olmaları gerekir."

"Ya da onlara yerini Kadimler söyledi," dedi Kal.

Cevap çok açıktı.

"Bir başka Tetik," dedi Zila.

Auri dudakları büzdü. "Eshvaren benden önce başkalarının olabileceğini söylemişti. Biri oradan ayrılınca Yankı sıfırlanıyormuş ve bu plan bir milyon yıldır devredeymiş. Ama aynı zamanda benden önce gelenlerin başarısız olması gerektiğini çünkü Ra'haam'ın hâlâ hayatta olduğunu da söylediler."

Kafasını sallarken, etrafındaki hava hissettiği hüsranla dalgalandı.

"Anlamıyorum."

Finian beyin fırtınasına başladı. "Belki bu diğer Tetik eğitimini tamamladı, Silah'ı ele geçirdi, sonra... ne bileyim, merdivenden düştü, boğazına bir şey takılıp öldü falan?"

"Belki de eğitimini tamamladı," dedi Kal, Aurora'ya bakarak, "sonra Ra'haam'ı yenmek için ödemesi gereken bedeli öğrenince caydı."

Auri, Kal'a baktı ve yumuşak bir sesle, "Bunu konuşmayalım, olur mu?" dedi.

Zila'nın kaşları iki milimetre kalktı. Bu, Zila söz konusu olduğunda, bir telaş çığlığı demekti. "Ne bedeli?"

"Önemli değil," dedi Auri öfkesi kabararak. "Önemli değil çünkü lanet olası Silah yerinde bile değil!" Etrafındaki hava çatırdıyor, irisinden açık renk bir ışık dökülüyordu. "Onca şeyden sonra! Yaşadığımız onca şeyden sonra biri onu elimizden aldı! Lanet olsun, içimden... çığlık atmak geliyor."

Kal'a baktım ama iyi bir adam olarak her zamanki görevine soyunmuş ve Auri'yi cazip kollarının arasına almıştı bile. Alnını şefkatle öptü, saçlarını arkaya yatırdı.

"Her şey yoluna girecek, be'shmai," diye söz verdi. "Buna güven. Bize güven. Güneş doğacak."

Auri iç geçirerek ona yaslandı. İkisini izlerken birbirlerinin içlerine nasıl işlediklerini fark ettim. Yankı'da geçirdikleri sürede, bizim için sadece birkaç saat süren o aylarda aralarında büyüyen bağı hissedebiliyordum. Sevgiyi. Ve kara kaplı defterinde ellinin üstünde teyit edilmiş cinayeti olan bir kalp kırıcı, bir talipler katili olarak, günün birinde ben de bana onların birbirleri için oldukları kadar çok şey anlam ifade edecek birine sahip olabilecek miyim diye merak ettim.

"Şey," dedi Finian.

Teknisyen'imize baktığımda iri siyah gözleri ekranlarına sabitlenmişti.

En iyi Tyler taklidimle kaşlarımı kaldırdım. "Sınıfla paylaşmak istediğin bir şey mi var, Lejyoner de Seel?"

Tek kelime etmeden metalle kaplı parmağını oynattı ve dış iskeleti yınlayarak kendi ekranındaki akışı ana konsolun üstündeki holo ekrana aktardı. Yeryüzü'nün en güvenilir haber kaynağı TerraNet'ten bir haber yayınıydı ve ekranın altından SON GÜNCELLEME yazısı geçiyordu. Karşımızda Kat'ta köpek balıkları gibi süzülen binlerce gemiden oluşan devasa bir Syldrathi armadasının görüntüleri vardı.

Gördüğüm en büyük filoydu.

"Amna diir," dedi Kal.

Fin bir başka düğmeye daha bastı ve yayının sesi açıldı.

"... Bükülmez armadası şu anda Kat'ta Terra uzay sahasına açılan geçit kapısı yakınında toplanıyor. Terralı güçler henüz angaje olmadılar, Güneş sistemi içinde savunma pozisyonu alıyorlar. Terra Savunma Kuvvetleri'nin başındaki isim Amiral Emi Hotep bir saat önce bir beyanat yayınladı."

Görüntüde TSK'nin şık subay üniforması içinde kısa, koyu renk saçlı, ciddi görünüşlü, bronz tenli bir kadın belirdi.

"Bu mesajı bütün kanallardan Bükülmez filosuna hitaben gönderiyorum. Geçmişimizde farklılıklarımız olsa da Syldrathiler Yeryüzü'nün dostudur. Sizi doğuştan savaşçı, onurlu bir halk olarak görüyoruz ve Bükülmez kuvvetleriyle düşmanca bir çatışma içine girmeyi dilemiyoruz. Ancak Syldrathi gemileri, Terra uzay sahasını istila etmeleri durumunda, öldürücü bir kuvvet tarafından karşılanacaklardır."

Holografik ekranda şimdi subay üniformalı bir Betraskalı vardı. Altındaki yazı BÜYÜK KABİLE SAVAŞ LİDERİ ANALI DE TREN olduğunu söylüyordu.

"Betraska halkı her zaman kalplerimizde, evlerimizde ve göklerimizde barış için mücadele eder. Ama herhangi bir dünya ya da güç haksız düşmanlığa soyunursa, Trask Terralı müttefiklerimizin yanında olacaktır."

Köprüüstünde etrafıma bakarken içimi mutsuzluk kapladı. Aynı çaresizliği ekibimin yüzlerinde de görebiliyordum. Galaksimiz savaşın eşiğindeydi.

Yayın devam ediyordu.

"Rahatsız edici bir şekilde, Bükülmez filomuzun içinde bilinmeyen bir araç saptandı. TSK Komutası 'süpersilah' iddiasını reddetti ancak Syldrathi ana dünyasının Bükülmez lideri Arkon Caersan, namıdiğer Yıldızkatili'nin elinde maruz kaldığı kader –on milyon Syldrathi'nin hayatını kaybettiği o saldırı– yok sayılamaz. Dakikalar önce, dronumuz yok edilmeden önce, TerraNet bu bilinmeyen Syldrathi gemisinin görüntüsünü almayı başardı. Sadece TerraNet'te."

Holografik ekranı yine Kat'ta yol alan armadanın görüntüsü kapladı. Boyutları, Yıldızkatili'nin *Andarael*'e düzenlenen saldırıya misilleme olarak getirdiği ateşgücünün büyüklüğü beni bir kez daha sarstı.

"Caersan denen şu adam bu işi bayağı kişiselleştirmişe benziyor," diye mırıldandı Finian.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Neden aca..."

"Yaradan aşkına!" diye fısıldadı Auri gözleri büyüyerek.

Görüntüleri izlerken Kal'ın yüzü tatsız ve solgundu ve normalde buz soğukluğunda olan Syldrathi duruşunun çatlaklarından incecik bir korku ve keder süzülür gibiydi.

"Be'shmai?"

Ekrana baktım. Görüntü bulanıktı, TerraNet dronu yok edilmeden bir ya da iki saniye önce alınmış birkaç kare. İki Bükülmez gemisinin silüetleri arasında bir geminin karaltısı seçiliyordu. Kelimenin tam anlamıyla *devasaydı*, kesinlikle gördüğüm en büyük gemiydi. Kilometrelerce genişlikte ve bir şehir kadar uzundu. Syldrathi gemilerinin pürüzsüz siyah metal profillerinin aksine, bu geminin bir obua ya da klarnete benzeyen tuhaf, konik bir şekli vardı. Ve sanki...

Kristalden yapılmıştı.

"Haydi canım, bu o," diye fısıldadı Auri.

Fin gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Bu o," dedi Auri sesi yükselerek. "Silah! *Eshvaren'in Silah'ı*!"

Köprüüstü sessizliğe gömüldü, hepimiz şoku yavaş yavaş sindiriyorduk. Zihnimin çarkları hızla dönüyor, kalbim hızla atıyor, gördüğüm şeyin imkânsızlığı içime işliyordu.

"Aurora'nın Ra'haam tohum dünyalarını yok etmek için Silah'ı kullanması gerek," dedi Zila alçak sesle. "Ve Yıldızkatili bir şekilde Syldrathi güneşini yok etti."

"Demek böyle başardı!" dedi Aurora heyecanla. "Silah'ı kendi dünyasının üstünde kullandı!"

"Yani Caersan..." diye fısıldadı Fin.

"O da bir başka Tetik mi?" diye sordum.

Kal'ın gözleri dehşetle büyüdü. "Sai'nuit," diye fısıldadı gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Ne demek bu?" diye sordu Fin.

"Yıldızkatili," diye mırıldandım.

"*Bir son dakika gelişmesi*," dedi TerraNet sunucusu. "*Bükülmez filosundan bütün kanallar üstünden bir ileti alıyoruz. Şimdi bu son görüntülerle canlı yayına ara veriyoruz.*"

Silah'ın görüntüsü kayboldu, yerini bir adamın cüssesi aldı.

Bugüne dek gördüğüm en göz kamaştırıcı adam.

Süslü siyah Syldrathi zırhını koyu renkli bir pelerinle tamamlamış uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Yüzü solgun ve pürüzsüz, uğruna ölünecek kadar yakışıklı, elmacık kemikleri çıkık, menekşe rengi bakışları deliciydi. Gümüş rengi saçlarını yüzünün iki tarafından dökülen on örgüyle toplamıştı. Gittikçe incelen kulaklarının uçları sipsivriydi, gümüş rengi kaşlarının arasında Savaşsoylu glifi parlıyordu. Aydınlık, büyülü ve korkunçtu; etrafa karanlık bir ışık saçıyordu. Onu görmek bile tenimin karıncalanmasına, midemin dönmesine, kalbimin sıkışmasına yetmişti.

Orion'a düzenlenen saldırıyı bu adam yönetmişti.

Babamı öldüren bu adamdı.

Sonra konuşmaya başladı ve çok korkunç olsa da bir yanım sesindeki müziğe az kalsın âşık oluyordu.

"Ben Caersan. Bükülmez'in Arkon'u. Yıldızkatili."

Köprüüstünde etrafıma bakınca görüntüsünün hepimizi bir şekilde sarstığını fark ettim. Auri etrafına güç, öfke ve korku saçıyordu. Fin koltuğuna iyice gömülmüştü ve Zila kafasını çevirmiş, bir tutam saçını ısırıyordu. Kal'ın yüzü ölüm kadar solgundu, yumrukları sıkılıydı ve boynunda bir damar atıyordu. Aramızda en kötü görünen oydu, biri bileklerini kesip kanını son damlasına kadar yere akıtmış gibiydi. Büsbütün dehşet içindeydi, gezegenini yok eden canavarın görüntüsü onu iliklerine kadar sarsmıştı.

Caersan tekrar konuşmaya başladı. Her sözcük bir yıldırım etkisi yaratıyordu.

"Kuvvetlerim Terra uzay sahasının sınırında toplandı. Bükülmez'e karşı zafer kazanılamaz. Yeryüzü halkı, beni iyi dinleyin.

Size bir şans veriyorum. Bir seçenek. İnsanlarınızı, dünyanızı ve güneşinizi yumruklarımın altında onları bekleyen yok oluştan kurtarabileceğiniz tek bir yol."

Yıldızkatili gözlerini kameraya dikti ve kulağa delice geldiğini biliyorum ama bakışlarının ruhuma işlediğine yemin edebilirdim.

"Kat'taki bir münakaşa sırasında Şövalyelerimden biri Terra kuvvetleri tarafından esir alındı. Şimdi size onu salmanız için on iki saat süre tanıyorum."

Kal'a baktım ve "Saedii," diye fısıldadım.

"Bu sürenin sonunda bana dönmüş olmazsa, güneşinizi yok ederim. Bütün dünyanızı Boşluk'un unutuluşuna gömerim. Ve elinizdeyken en ufak bir zarar görmesi halinde, şunu bilin: Eziyet gördüğü her saniyeyi türünüze on bin katıyla ödeteceğim. Gezegeninizin ortadan kaldırılmasıyla yetinmeyeceğim. Ömrümden geriye kalan yüzyılları türünüzü avlamaya adayacağım. Ta ki bu galakside tek bir canlı insan kalmayana dek."

Caersan öne eğilip objektife baktı. Sonra bütün galaksiyi başımıza yıkan dört kelimeyi sarf etti.

"Kızımı bana geri verin."

Yayın karanlığa gömüldü.

Nefes alamıyordum.

Göremiyordum.

Konuşamıyordum.

Duyduklarımın arkasındaki düşünce, simsiyah buzlu su gibi kafamdan aşağı boşaldı. Ağırlığı göğsüme öyle sert bir darbe olup indi ki elimi sızlayan kalbime götürdüm.

"Kızı..." demeyi başardım.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Hepimiz Kal'a bakıyorduk ama Kal dehşet dolu gözlerle Auri'ye bakıyordu. Aynı dehşeti Auri'nin gözlerinde de görüyor, kendi bakışlarımda da hissediyordum.

"I'na Sai'nuit," diye fısıldadı Auri sesi titreyerek. "Dünya Gemisi'ndeki o Bükülmezler. Tyler adını kullandığı zaman, öyle demişlerdi."

"Be'shmai, lütfen," dedi Kal yalvarır gibi. "Açıklamama izin ver..."

I'na Sai'nuit.

Yıldızkatili'nin Oğlu.

"Sen onunsun," diye fısıldadım.

Yavaş hareketlerle, bacaklarım titreyerek, yüzüm çarpılarak ayağa kalkarken gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Buna inanamıyordum. Hiçbirimiz görememiştik.

"Sen o piçin *oğlusun*."

4. KISIM
GÜNEŞE VURAN GÖLGE

29

KAL

Ona gerçeği söyle.

Notun bana söylediği buydu. Zamanın olasılıksız, açıklanamaz bir cilvesi aracılığıyla bana iletilmiş bir mesaj. El yazısı benim değildi. Keşfeden de ben değildim. Yine de kalben, mesajın benim için olduğunu biliyordum. Şimdi her şeyim ve belki de bundan sonra hiçbir şeyim olan onun gözlerindeki acıya bakarken, dinlemem gerektiğini biliyordum.

"O senin *baban* mı yani?" dedi Aurora şaşkınlık içinde.

O bana bu kadar çok şey verirken ben ona neden gerçeği vermemiştim sanki?

Çünkü korkuyordun.

"Be'shmai..." diye fısıldadım.

"Bana babanın öldüğünü söyledin," dedi gözleri yaşlarla dolarak. "Orion'da öldüğünü söyledin. Bana *yalan* söyledin."

"Yalan söylemedim," dedim kulaklarım yanarak. "O öldü. Benim için öldü."

Finian dehşet içinde başını salladı. "Yaradan aşkına, Kal..."

"Gururu sadakate yeğlediği gün öldü," diye bağırdım. "Onuru zafer için bir kenara attığı gün öldü. Orion'da bir hile

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

bayrağı altında on binlerce askeri öldürdü ve benim kalbimde sonsuza dek ölü kaldı. O benim babam değil." Yumruklarımı sıktım. "Ben de onun oğlu değilim."

İçimdeki öfke bana fısıldıyordu.

Bu kurtçukların karşısında kendini küçültüyor musun? Sen doğuştan savaşçısın. Biz Syldrathiler daha bu böcekler ağaçlarından inerken yıldızları yuvamız belledik. Onlara hiçbir borcun yok, Kaliis.

"Sus," diye tısladım.

Ama beni dinlemedi. Hep yaptığı gibi yine konuştu.

Babamın sesiyle.

I'na Sai'nuit.

Ancak Scarlett'ın sesi araya girdi. "O benim babamı öldürdü."

Scarlett'a baktım ve ihaneti gördüm. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı, alt dudağı titriyordu. Ama sesi demir gibi sertti.

"O benim babamı öldürdü ve sen bunu biliyordun. Yaptığını biliyordun. Bizden neyi aldığını. Ve gözlerimizin içine baka baka tek kelime bile etmedin. Bilmeye hakkımız vardı." Başını tiksintiyle salladı. "Bize söylemek yerine arkadaşımızmış gibi davranmaya cüret ettin."

"Scarlett, ben sizin arkadaşınızım."

"Hepimizi tehlikeye attın!" diye haykırdı. "Saedii onun için senin peşindeydi! Saedii olmasaydı, sen olmasaydın, *Andarael*'e binmezdik! Tyler TSK'ye yakalanmazdı! Ve Ra'haam pislik babanı *bütün galaksiyi ateşe verecek* bir savaşa sokmanın yolunu bulamazdı!" Bana yumruklarını sıkarak dik dik baktı. "Hepsi senin suçun, Kal!"

Zila usulca gırtlağını temizledi. "Scarlett, biraz abartmış..."

"Abartmak mı?" diye haykırdı Scarlett. "Sence bize kim olduğunu söyleseydi bu ekibe girebilir miydi? Aurora Akade-

misi'ne alınır mıydı?" Gözlerini kısarak hışımla bana döndü. "Bahse girerim, başvurunda da yalan söylemişsindir, değil mi? Adams'ın ve de Stoy'un galaksinin en azılı katilinin oğlunu Akademi'ye kabul etmesi mümkün değil. İmkânsız."

Dudaklarımı sıkarak gözlerine baktım. Meydan okuması karşısında içimde yükselen öfkeyi var gücümle bastırdım.

"Söylesene?" dedi.

"Orion'dan sonra annemin soyadını aldım," diye itiraf ettim. "Caersan'la ya da Bükülmez'le hiçbir alakam kalsın istemedim. Aurora Akademisi'ne onun yaptıklarını telafi edebilmeyi istediğim için katıldım! Ama kim olduğumu bilirlerse komutanların beni Lejyon'a asla almayacaklarını biliyordum."

"Ve yalan söyledin," dedi Scarlett.

Bütün çabama rağmen öfkemi tutamadım. "Onları hiç ilgilendirmezdi!"

"Ama bizi ilgilendirirdi. O bizim babamızı öldürdü, Kal!" dedi öfkeyle ve darbesinin hedefi vurduğundan emin olmak için diğerlerine baktı. "Hazır başlamışken itiraf etmek istediğin başka bir şey var mı? Adın Kaliis, değil mi? Yoksa o konuda da mı yalan söyledin?"

Bu sözler üstüne hepsi bana baktı. Aurora bile ve bunu görünce, kalbim nasıl sızladı. Hepsinin aklından aynı düşüncenin –belki de benimle ilgili her şeyin bir yalan olduğunun– geçmesini izledim. Beni hiç tanımıyor olabileceklerinin.

"Adım Kaliis," dedim. "Beni *tanıyorsunuz*, Scarlett."

Ama haklı öfkesinin içinde kaybolmuş gibi, başını salladı. "Hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Peri Çocuk pisliği. Ağzından çıkacak tek bir kelimeye bile inanamayacak olmamız dışında."

Zila gergin bir tavırla saçını çiğnemeye devam ediyordu, yüzleşmenin onu gerdiği her halinden belliydi. Kendi içine çekilmiş, küçülmüş ve sessizleşmişti.

Finian yumuşak bir sesle konuştu. "Sen babanın..." Başını iki yana salladı. Bana bakarken kırgın görünüyordu. "Yıldız-katili'nin bir Tetik olduğunu biliyor muydun? Silah'ın onda olduğunu?"

"Hayır," dedim üstüne basarak. "Hiçbir fikrim yoktu. Annem ve ben onu seneler önce terk ettik. Onu son kez gördüğümde on bir yaşındaydım ve o zaman Aurora'nın yeteneklerinden hiçbirine sahip değildi. Orion'dan sonra uzun yıllar boyunca oradan oraya dolaştı. Belki de yolculukları sırasında Kat'ta başka bir sonda keşfetmiştir. Belki de bir geçiş kapısına denk gelmiştir ve..."

Scarlett, "Ya da belki de sen her konuda olduğu gibi, bu konuda da yalan söylüyorsundur," diye homurdandı.

"Yalan söylemiyorum!" diye patladım.

Finian gözlerime baktı. "Bunu nereden bilelim, Kal? Söylediğin herhangi bir şeye nasıl güvenelim?"

Kalbim göğsümün içinde söner gibi oldu. Hepsinin bana düşman olduğunu, kırgınlıklarını, ihanete uğradıklarını düşündüklerini ve bütün bunların gözlerini bana karşı kör ettiğini hissedebiliyordum. Bu yüzden içlerinde beni en iyi tanıyan kişiye döndüm.

"Aurora..."

Bana ona vurmuşum gibi bakıyordu. Bu bakışı çocukluğumdan, annemin babama bakışından hatırlıyordum. Onun sandığı adam olmadığını anladığı zamanki bakışından.

"Aurora, çok üzgünüm," dedim. "Beni affet, lütfen."

"Bana yalan söyledin, Kal," dedi. "O gece odamda. Hani ilk kez..." Başını iki yana sallayarak kollarıyla kendini sımsıkı sardı. "Anne babanla ilgili o hikâyeyi anlatırken. Gözlerimin içine baka baka yalan söyledin."

"Babam benim için öldü. Babam Orion'da öldü, be'shmai. Dünyamı küle çevirdiği zaman bir kez daha öldü. Annemi benden aldığı zaman. O andan itibaren geriye sadece dönüştüğü şey kaldı." Kelimeleri dilimi yakan asidi tükürür gibi söyledim. "Sai'nuit. Yıldızkatili."

Ona doğru bir adım attım, o geri çekildi ve kalbimin göğsümün içinde kırılıp kanadığını hissettim. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Hiç şu anda ve burada olduğum kadar umutsuz, bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Aldığım her nefeste ellerimin arasından kayıp gittiğini hissediyordum.

"Sana anlatmaya çalıştım," dedim. "Yankı'da. O gece, çayırda. Bana bedeli ne olursa olsun, dile getirmeye çalıştım. Ama sen, olmak için yetiştirildiğim insan olmadığımı söyledin. Yarının bir milyon düne bedel olduğunu. Hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı. "Ve senin bizi biz yapan şeyin geçmişimiz olduğunu söylediğini de hatırlıyorum. Sevginin amaç olduğunu söylediğini."

"Öyle," dedim nefesim kesilerek.

"Peki, beni sevdiğini nasıl söyleyebilirsin?" diye sordu şaşkınlıkla. "Yüzüme baka baka yalan söyleyebilirken. Ve ben seni sevdiğimi nasıl söyleyebilirim? Böyle..."

Başını iki yana salladı. Kirpiklerinde gözyaşları parlıyordu.

"Kim olduğunu bile bilmezken?"

"Kim olduğumu biliyorsun," dedim yalvarır gibi. "Sen benim ayım ve güneşimsin, Aurora. Sen benim *her şeyimsin*."

Gözyaşları usulca dökülmedi. Gemiyi sarsarak zemine çarptılar. Affedilmeyi dileyerek, umutsuz gözlerle Finian'a, Zila'ya, Scarlett'a baktım.

"Sizinle birlikte savaştım. Sizin için kanımı döktüm. Yıldızkatili evimi benden aldığından beri hiç yuvam olmadı. Burada sizin yanınızda bulduğum yuvadan başka." Yumruğumu kalbime vurdum. "Ekip 312. Soğuk görünebildiğimi biliyorum. Anlaşılması zor, geçinmesi daha zor olduğumu da." Hepsine tek tek baktım. "Ama dostlarımı tanırım ve çok azlar. Ve o çok az dost için canımı veririm."

Köprüüstüne sessizlik çöktü.

Sonra o sessizlikte Scarlett öfkeyle mırıldandı.

"Bunu Cat'e anlat."

Sözleri göğsüme inen bir darbe oldu.

Bir an nefes alamadım.

"Scarlett, haksızlık ediyorsun."

"Haksızlık mı?"

Öfkeyle dolup taşarak bana doğru yürüdü. Finian temkinli bir tavırla ayağa kalktı ama yaklaşmadı. Zila kollarını bacaklarına sardı, yüzünü dizlerine gömdü. Ama Scarlett tam karşımda durmuş, suratıma haykırıyordu. Boyu ancak çeneme geliyordu ama öfkesi açığı kapatıyordu.

"Haksızlıktan mı bahsediyorsun?" diye haykırdı. "Benim kardeşim senin yüzünden KİA'nın elinde, seni orospu çocuğu! Bunun nesi hak? Ya onu Octavia'ya geri götürdülerse, ha? Bunu hiç düşündün mü? Ya Cat'e yaptıklarını ona..."

O susarken ben mırıldandım.

"Onunla yer değiştirebilseydim, bunu yapardım, Scarlett. Çok üzgünüm."

"Üzüntünün canı cehenneme," dedi elini kaldırarak. "Ve senin de canın cehenneme. Kal."

Ve tokadını savurdu. Öfkeyle. Beceriksizce. İçimdeki Düşman, içine doğduğum, kanımda var olan şiddet damarlarımda bir kasırga gibi esmeye başladı. İçgüdüsel olarak ve kas hafızasıyla harekete geçtim ve Scarlett'ın elini acıyla haykıracağı kadar sert kavradım.

Onu, "Sakın bana dokunma," diye uyardım.

"Hey!" diye bağırdı Finian öne doğru bir adım atarak. "Onu rahat bırak!"

"Finian..." dedi Zila.

"Bırak onu!" diye haykırdı Finian.

Teknisyen'imiz iki elini birden göğsüme koydu ve mekanik dış iskeleti vınlayarak beni itti. Bütün vücudum gerildi ve bütün dürtülerim tehlike karşısında harekete geçti.

Dağıt onu, Kaliis.

Parçala onu.

Yana doğru su gibi pürüzsüz bir adım attım. Scarlett elimin arasında büküldü ve onu bırakıverdim. Hareketin momentumuyla Finian'a çarptı ve ikisi birlikte yere düştüler. Finian haykırdı, bacağı burkulmuştu ve tam ellerimi kaldırırken göğsümden bir kez daha, bu kez demir gibi sert itildiğimi hissettim. Etrafımdaki hava gece mavisi bir enerjiyle çatırdıyordu.

Kafamı kaldırınca, Aurora'nın elini kaldırdığını gördüm. Bana doğru nişan almıştı. Gözleri sönmek üzere olan bir güneş gibi yanıyor, saçları uzun süre kaybedilmiş bir dünyanın esintisiyle uçuşuyordu.

"*Sakın...*" dedi.

"Ben asla..."

Ve anladım. Hakkımdaki gerçeği öğrenen herkesin gördüğü şeyi. Ben bir canavardan, milyonlarca kişinin katilinden olmuştum. Şimdi bana bakarken bunu görüyorlardı. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, asla dışına çıkamayacağım o gölgeyi.

Aurora bana gözyaşları teninde pırlanta tanecikleri gibi ışıldayarak bakıyordu. Daha konuşmadan, ne söyleyeceğini anladım.

"Gitmelisin, Kal."

"Aurora, hayır," diye yalvardım. "Hayır."

Başını eğdi. "Git."

Paramparça olmuştum. Çaresizdim. Fikrini değiştirebilecek herhangi bir şey aradım.

"Onu tanımıyorsun, be'shmai," dedim beni yaratan adamın az önce konuştuğu ekrana bakarak. "Nasıl biri olduğunu hayal bile edemezsin. Syldra yıkılmadan önce de bir canavardı. Bir şekilde senin gibi olduysa, Kadimlerin gücüyle demlendiyse..."

"Bana onun karşısında bir şansım olmadığını mı söyleyeceksin?"

Bakışlarım sertleşti, sesime çelikten bir kararlılık geldi. "Onu tanımıyorsun, Aurora."

"Bildiğim tek bir şey var, Kal," dedi elinin tersiyle yanağındaki gözyaşlarını silerken. "Artık hazır olduğumu biliyorum. Eshvaren'in dediği gibi, gerçek anlamda hazırım. Ben Tetik'im. Tetik de ben. Ve Büyük Düşman'a saldırdığım zaman, artık bana ayak bağı olacak hiçbir şey olmayacak. Hiçbir kırgınlık. Öfke. Korku."

Başını iki yana salladı.

"Aşk da olmayacak."

O anda kafamın içinde Eshvaren'in sözlerini duydum. Yankı'daki son günümüzde dile getirdiği o uğursuz uyarıyı.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Neyin tehlikede olduğunu hatırla. Bu senden büyük bir şey. Bizden de.

Yak.

Hepsini yakıp yok et.

Aurora başını önüne eğdi ve kalbim paramparça oldu.

"Güle güle, Kal."

30

FINIAN

Trask'a dört yüz ışık yılı uzakta Meridia adında bir yıldız vardır. Yıldızın çekirdeğini Trask'ın ayı büyüklüğünde, yaklaşık on desilyon karat olduğu tahmin edilen bir elmas oluşturur. Halkım oraya bugün galaksinin en büyük ve yoğun transit merkezlerinden biri olan bir uzay limanı inşa etti. Meridia'dan galaksideki her yere ulaşabilirsiniz. Gezegenin en büyük elmasının etrafına bir otobüs durağı inşa etmemiz biz Betraskalılar hakkında çok şey anlatıyor.

Her neyse, Kal'ı oraya bıraktık.

Hâlâ aranan teröristler falan olduğumuz için, vedalarla çok fazla zaman harcamadık. Zila *Sıfır*'ı üçüncü derece rıhtımlardan birine yanaştırdı ve ancak Kal'ı indirecek kadar durdu. Kimse vedalaşmaya çıkmadı. Onu kenetlenme bölmesi kameralarından izledim. Sırtında bir çantayla istasyona indi. Sivil giysiler içindeydi; koyu renkli uzun bir palto, Scarlett'ın Zümrüt Şehri'nde satın aldığı, cepleri Adams ve de Stoy'un bizim için kasaya bıraktığı kredilerden payına düşenlerle dolu saçma sapan PVC pantolon.

Sanırım Lejyon üniformasını odasında bıraktı.

Öfkeyle dolu bir halde sırtını dikleştirdi ve gururla yürüdü.

Meridia'yı arkamızda bıraktıktan sonra, sistemden çıkıp Kat'a dönerken bir süre kimse konuşmadı. Kendi açımdan, ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir şey bulmak için çabalıyordum; bu kalın, ağır ve can acıtan sessizliği bir şekilde bozması gerekenin ben olduğumu biliyordum ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Biz Betraskalıların her yaptığımız, inandığımız ve olduğumuz her şey aileyle ilgiliydi. Ve Cat'i kaybetmemiz, Tyler'ı geride bırakmamız ve şimdi Kal'ın ihaneti bir araya gelince, odağımı gelecekte tutmam her geçen gün zorlaşıyordu. Sanki vurulmuştum ama hareket etmeye devam ediyordum. Otomatik pilota geçmiş gibiydim ama şimdi ortalık sakinleşince, bundan sonra ne yapmam gerektiğini bulamıyordum.

Köprüüstü çok büyüktü. Artık konsolun üstünde duran Yonca hariç dört kişiydik ve Tyler ve Kal'ın boş koltukları bize kaybettiklerimizi hatırlatıyordu. Hayranlık uyandıran pilotumuzu, taktik dehamızı ve beden gücümüzü kaybettiğimizi düşününce, şaka değildi.

Scarlett'ın gözleri çökmüştü. Nasıl ben bizi ayakta tutacak kıvrak bir espri bulamıyorsam o da ekibin Yüzü olarak numaralar kitabında bu durumu olduğundan daha iyi gösterecek bir şey bulamıyordu. Bunun olacağını göremediği için kendini suçladığını biliyordum ama tanıştığı herkesi okumak konusunda insanüstü bir beceriye sahip olsa da bunun da bir sınırı vardı. İlk kez... nasıl desem... şey görünüyordu. Yenik? Korkmuş?

Koltuğunda oturan Auri'nin gözleri uzaklara dalmıştı. Her şeyi değişmişti, duruşu bile. Artık tanıdığımız o kız değildi. Tamamen odaklanmıştı. Kal'ın desteği olmadan daha güçsüz

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

olur sanmıştım ama içinden geçtiğimiz ısı ve ateş onu daha güçlü bir şeye dönüştürmüşe benziyordu.

Kırılmaz bir şeye.

Sessizliği Zila bozdu. Sırtı bize dönük bir halde, *Sıfır*'ı KatKapısı'ndan geçirip siyah beyaz güvenliğe ulaştırmakla meşguldü. Görevini tamamlayıp bize döndüğü zaman, yüzü tanıştığımız zamanki kadar ifadesizdi. Onda ne çok küçük değişim gördüğümü o değişimler Kal'la birlikte gemiden ayrılana kadar fark etmemiştim. Yine içine kapanmıştı, düz ve gri bir sesle, dikkatle konuştu.

"Bundan sonraki adımlarımızı düşünmeliyiz."

Auri'nin cevabı hızlı ve kararlıydı. "Silah'ın kontrolünü ele geçirmeliyiz."

Scarlett başını salladı. "En ideali Caersan onu Yeryüzü'nü havaya uçurmak için kullanmadan ele geçirmek olur. Ve on iki saatlik geri sayımının üç saati geride kaldı bile."

Auri ona gözlerinden ateşler çıkarak ve çenesini dikleştirerek baktı.

"Sonra da Silah'ı Ra'ham'a çevirmeliyiz."

"Doğru," diye onayladım. "Yani bu Silah'a çıkmamız anlamına geliyor, değil mi? Sayısız silahını ucundan köşesinden düşmanca görünen herhangi bir şeyin üstüne boşaltmaya hazır ve üst düzey alarm durumundaki devasa bir Syldrathi savaş filosunun arasından geçerek."

Zira başını eğdi. "Doğru bir özet oldu."

"Hiç avantajımız var mı?" diye sordu Scar. Sanırım, Tyler'ın ne yapacağını kestirmeye çalışıyordu. İkizinin geride bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışıyordu.

"Bizi bekliyor olmayacakları kesin."

Keşke Zila şu anda yeni edindiği mizah duygusunu esneterek espri yapıyor olsaydı. Ama zaten bariz olanı belirtmişti. Hiç kimsenin bu kadar delice bir şey yapmasını ve şansını bu kadar zorlamasını beklemiyor olmalıydılar. Çünkü bu, intihardı.

"Auri beyin mermileriyle onları yere serebilir," dedim. "Sanırım bunu avantaj sütununa yazabiliriz."

Aurora gülümsemedi bile.

"Bu doğru," dedi Zila bir o kadar ciddi bir tavırla. "Ancak yıkıcı psişik güç gösterisi Syldrathi armadasının dikkatini çekecektir. Şaşırtma avantajımızı korumak istiyorsak göze batmamalıyız."

Auri'nin bakışları Zila'ya çevrildi. "Bir Syldrathi gemisine ihtiyacımız var."

Kaşlarım çatıldı. "Syldrathi gemisini nereden..."

Scarlett'ın gözlerindeki bakışı yakalayınca sustum. O gözlerin gerisindeki zekâyı, bir ukalalık ve kayıtsızlık maskesinin arkasına gizlediği aklını görebiliyordum. Bir keresinde bana, Lejyon'a katılmayı hiç istemediğini söylemişti. Sadece Tyler'a göz kulak olmak için katıldığını. Ve kardeşinin yokluğunu hepimizden beter hissettiğini biliyordum. Ama bir anda yerini gayet iyi doldurmaya başlamıştı.

"Raliin Kendare Aminath," dedi.

Yaradan aşkına, elbette. *Andarael*'de kurtardığımız Yolyürüyenlerin lideri bize borcunu ödemesinin bir yolu olduğunda onu bulmamızı söylemişti.

Scar, Zila'ya baktı, Beyin'imiz başını onaylar gibi eğdi ve parmakları pilot konsolunun üstünde hareket etmeye başladı. "Dört saat içinde orada olabiliriz," dedi. "Rotayı gireyim mi?"

Scarlett başıyla onay verdi. "Çıkabildiğin en yüksek hıza çık."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

. . . . .

Sonraki birkaç saat boyunca hepimiz kendimizi oyalamanın bir yolunu bulduk. Zila kontrol masasında, gösterge değerlerini kontrol ediyordu. Auri odasına çekilip kapısını kapattı. Scarlett Syldrathi dilinde dosyalar indirip okumaya başladı.

Ben mi? Macellan'ı tamir etmeye çalışmak dışında hiçbir işim yoktu ve dürüst olmam gerekirse ne kadar aptal olduğumun fazla neşeli bir ses tarafından acımasızca özetlendiğini duymak şu anda pek eğlenceli gelmiyordu. Bu yüzden yiyecek bir şeyler buldum, Zila ve Scar'ın karnını doyurdum –Auri kapısını tıklatınca cevap vermedi– sonra biraz dolaştım. Yaptığı şey hakkında ne düşündüğümü anlamaya çalışarak Kal'ın dairesinin kapalı kapısına baktım. Normalde onları söyleme fırsatı geçtikten bir ya da iki saat sonra akıllıca cevaplar bulup çıkarmak konusunda galaksi sınıfı bir şampiyon olmama rağmen, bu kez elimde kocaman bir hiç vardı. Şu anda sadece Kal'ın gitmesinin nasıl hissettirdiğinden emin olabilirdim. Ve dürüst olmam gerekirse, birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, biri kalplerimizin içine uzanıp avuç dolusu parça koparmış gibi hissediyordum.

Bir süre sonra, içimden gelen bir hisle, depolama alanına döndüm. Tahmin ettiğim gibi, bir köşede yedek yakut hücreleri ve yedek parçaların arkasında kalın siyah boya varilleri duruyordu. Tam ihtiyacımız olan şey.

Bu gemide *hakikaten* yok yoktu.

Bu beni düşünmeye sevk etti. Kal'ın sigara tabakası içindeki notu. Küçük metal kutunun kendisi bir işe yaramış ve içindeki not doğru çıkmıştı.

Ya Zümrüt Şehri'nin emanet kasasına bizim için bırakılan diğer armağanlar? Zila'nın küpeleri, Scar'ın kolye ucu, Tyler'ın parlak yeni botları. Adams ve de Stoy başımıza gelecekleri –nerede olacağımızı, ne yapacağımızı– bilir gibiydiler ve ben kim bilir kaçıncı kez bunun nasıl mümkün olduğunu merak ettim.

Kargo pantolonumun cebinden bana verdikleri tükenmez kalemi çıkardım. Çatık kaşlarla baktım. Yaradan aşkına, ne içindi acaba? Birlik komutanları Kal'ın vurulacağını biliyorduysa, onu gerçeği söylemesi konusunda uyaracak kadar bilgi sahibilerse belki de elimdeki bu şeyin en karanlık saatimizde işe yarayacak bir sihri olabilirdi.

Ucundaki düğmeye bastım, tekrar bastım. Bir tür mucize umarak.

Hiçbir şey olmadı.

Koca bir sıfır.

İç geçirdim. "Kazıklandım."

. . . . .

Tiernan İstasyonu'na vardığımızda –Zila gerçekten gazı köklemişti ama saat hâlâ ilerliyordu– bizi nasıl karşılayacaklarını bilmiyorduk. Bu yüzden KatKapısı'ndan temkinle geçtik ve geminin renkleri geri döndü. İstasyonun yapısı bütün Syldrathi tasarımları gibi çok güzeldi. Her tarafına ışıklar serpiştirilmiş kocaman bir yumurta şeklindeydi. Bir tarafına zarif bir yazıyla kocaman bir Yolyürüyen glifi çizilmişti ve istasyonun etrafında zarif ve akıcı yaylar çizen yaklaşık yüz savaşçı ve kruvazör toplanmıştı.

Ortaya çıktığımız anda, her birinin silahı üstümüze kilitlendi.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Scar öne eğildi ve çok büyük bir dikkatle mikrofona konuştu. Syldrathi dilini anlamıyordum ama holocamımdaki çevirici üzerinden takip edebiliyordum ve bu diyalog çok önemli olduğu için Scar oraya varmadan önce her kelimesini prova etmişti.

"Buraya Üstat Raliin Kendare Aminath'ı görmek için geldik."

Bir duraksama oldu, sonra cevap cızırdadı.

"Hangi amaçla?"

Scarlett derin bir nefes alıp iç geçirdi. Bana başka bir açı olmayınca, gerçekle devam etmek en iyidir, demişti. Bu yüzden İlet düğmesine bastı ve dürüstlüğünü on üzerinden on bire ayarlayarak konuştu.

"Galaksinin kurtarılmasına yardım etmeliyiz."

. . . . .

Yaklaşık yarım saat sonra, Tiernan İstasyonu'nun iniş peronlarından birinde durmuş, eskice bir mekiğin yan tarafındaki Syldrathi gliflerini özenle boyuyordum. Bükülmez armaları çok güzel ve zarif olmakla birlikte, bir şekilde bir vahşilik barındırıyorlardı. Bazıları Yıldızkatili'nin savaşçılarının hayranlık duyduğu şiddeti ima ediyordu. Bir dizi çok şüpheli Yolyürüyen'in gözetiminde Scar'ın holocamıma gönderdiği görsel bir rehberi takip ediyordum.

Zila mekiğin içinde, nasıl kullanacağıyla ilgili ders alıyordu.

Auri sonunda odasından çıkmıştı ve iniş peronunda ağır adımlarla tur atıyordu. Kal'la daha fazla bağdaştırdığım bir zarafetle hareket ediyordu ve bana huzursuz bir yırtıcı hayvanı anımsatıyordu. Bizim farkımızda değil gibiydi. Ancak *Andarael*'de tutsaklıklarına son verdiğimiz Yolyürüyenler ondan büyülenmişlerdi ve ileri geri gidip gelmesini gözlerini ayırmadan izliyorlardı. Bütün Yolyürüyenler bir tür düşük seviye

psişik beceriye sahipti. Empati kurabiliyorlardı. Titreşimleri hissediyorlardı. Hatta bazılarının aralarında telepati yoluyla konuşabildiklerine dair söylentiler duymuştum. Belki de Auri'nin yeni beyin kaslarını algılıyorlardı.

Scar hayat tercihleri konusunda hayli endişeli görünen üstatla konuşuyordu. Aksanının berbatlığına rağmen, Auri'ye faydası olsun diye kırık dökük bir Terraca konuşuyordu.

"Bu konuda size yardım edemeyiz," dedi kızlara. "Caersan –Boşluk'un laneti üstünde olsun– dünyamızı zaten yok etti. Bu yerleşim alanını toparlamak birçok döngümüzü aldı. Öfkesini üstümüze çekme riskini alamayız, genç Terralılar."

"Anlıyorum," dedi Scarlett.

Raliin hafifçe gülümsedi. "Yalanınızı takdir ediyoruz. Ve hiç şüphesiz, size bizi *Andarael*'de kurtardığınız için çok şey borçluyuz. Ama biz Yolyürüyenler halkım arasında en küçük kabileydik, dünyalarımız yok edilmeden önce bile. Ve Syldrathi'nin devrilmesinden bu yana, Caersan'ın ajanları sürekli peşimizdeler."

Bunu duyunca Auri'nin gözleri kısıldı. Yürümeyi bıraktı ve Raliin'in gözlerinin içine baktı.

"Ne için peşinizdeydiler?"

Syldrathiler eğilerek selamlamak yerine, başlarını eğerlerdi ve üstat cevap vermeden önce uzun süre duraksayıp başını önünde tutunca, bu insanların Auri'nin ne olduğu ve ne yapmak üzere olduğu konusunda bir şeyler hissettiklerini fark ettim.

"Deli bir adamın aklından geçenleri biliyormuş gibi yapamayız," dedi Caersan. "Sadece burada dikkatle ve gizlice toplandığımızı biliyoruz. Dikkatleri üstümüze çekemeyiz." Benim boyamakta olduğum gemiyi işaret etti. "Ancak dediğim gibi, bizi Bükülmezlerden kurtarmanız karşılıksız kalmayacak.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Dört kişilik bir mürettebatı alabilecek en hızlı gemimiz bu. Ve size verdiğimiz kimlik şifreleri hâlâ sahada olan az sayıdaki istihbarat ajanımız tarafından alındılar. Boşluk'un izni, Yıldızkatili'nin armadasının büyüklüğü ve yaklaşan saldırının heyecanıyla, Bükülmezler sizi fark etmeyebilir."

"Teşekkürler, Üstat Raliin." Scar saygıyla başını eğdi. Sizinle bir gün içinde temasa geçmezsek *Sıfır* sizindir. Buradaki güvenlik düzeyinizin ne kadar yüksek olduğunu düşünürseniz düşünün, onu ve filonuzun geri kalanını kullanarak kaçmanızı öneririm. Bu işi beceremezsek Bükülmez galaksinin en küçük sorunlarından biri olacak."

Dürüst olmak gerekirse, bir gün benim için fazla iyimser bir süreydi. Yıldızkatili'nin mobilyaların yerlerini değiştirmek için Terra sistemine inmesine iki buçuk saat kalmıştı. Ve onu durdurmak için doğruca üstüne gidiyor olduğumuz düşünüldüğünde, Caersan'ın bize yeniden şekil vermesine de sadece iki buçuk saat kalmış olması kuvvetli bir ihtimaldi.

31

TYLER

Ra'haam.

Saedii hücrenin karşı tarafından bana dudaklarını büzerek bakıyordu. Ona her şeyi –Aurora, Eshvaren, Ra'haam, Octavia III, Cat, Zümrüt Şehri'ndeki kasa, KİA, hepsi– anlatmamın sonuna geldiğimde yüzündeki ve zemindeki kan kurumuştu. O süre boyunca zihnime tek bir düşünce göndermemişti. Yüz ifadesi sadece bir kez, diğerlerinin bensiz bulduğunu umduğum Silah'tan bahsettiğimde değişmiş, gözleri hafifçe kısılmış ve titreşmişti.

Scarlett.

Auri.

Yaradan aşkına, umarım hepsi iyidir.

İtiraflarımın ardından Saedii, karşımda sessizce oturuyordu. Gülmesini bekliyordum. Yalancı ve kaçık olduğumu söylemesini, kadim bir psişik ırka karşı bir savaş kaybetmiş kadim bir bitki-varlığın bir milyon yıllık bir şekerlemenin ardından uyanmak ve bütün galaksiyi mideye indirmek üzere olduğunun anlatıldığı herhangi bir normal insanın vereceği tepkiyi vermesini bekliyordum.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Ama sonunda zihnimin içinde konuştuğunda, düşünceleri sakindi.

Bu, sürekli düşündüğün şu kızı açıklıyor.

Gözlerimi kırpıştırdım.

... Ne?

Cat, sanırım, değil mi? Düşüncelerinde çok büyük yer kaplıyor, Tyler Jones.

Güçlükle yutkundum. Göğsüm sızladı.

Cat... arkadaşımdı.

Saedii gözlerini kıstı. *Arkadaştan daha fazlası.*

... Belki.

Ve onu aldı. Şu Ra'haam yani. Onu dönüştürdü. Yuttu.

İçimde bir öfkenin kabardığını hissettim. Hoş ve sıcacık bir öfke.

Evet. Öyle oldu.

Tıpkı biz izin verirsek galaksiyi de yutacağı gibi.

Evet. Başımı onaylar gibi salladım. *Galaksiyi de yutacak.*

Bu hücreden firar etmeliyiz, Tyler Jones.

Tek kaşımı kaldırdım. Ekstra etki için yara izli olanı.

Burada olup bana bunları söylediğin için minnettarım, Saedii.

Laf mı soktun şimdi, küçük Terralı?

Omuz silktim. *Laf sokma özelliğinin büyük kısmını ikizim aldı. Ama bana da bulaşmış olmalı.*

Almak kelimesini duyunca gözleri yine kısıldı. Bana uzun uzun baktı. Koyu renk kirpiklerin ve boyanın çevrelediği ışıltılı gözleriyle. Bakışları çıplak göğsümde olması gerekenden daha uzun süre oyalandı.

Biraz sıkkın bir tavırla, içimden, *Dinle, bu göğüs kaslarının başkanlığa aday olsalar kazanacaklarını biliyorum,* diye geçirdim. *Ama göz banyosu yaparken bir tık daha az belli edebilirsin.*

Kaçırdıysan diye söylüyorum, burada gırtlağımıza kadar belaya batmış durumdayız.

Bu sözlerim Bükülmezlerin Şövalyesi'nin başını yana yatırmasına neden oldu. Yavaş hareketlerle biyo-yatağında arkasına yaslandı ve uzun, çok uzun bacaklarını öne uzattı. Ne yaptığını biliyordum. Ne istediğini. Zihnimi seksi olmaya ışık yıllarınca uzak düşüncelerle doldurdum. Ayak tırnaklarını dişleriyle kesen eski oda arkadaşım Björkman, bir yerimi fermuara sıkıştırdığım o gün, büyükannemin iç çamaşırları, yelken gibi sallanan o krem rengi, kocaman çirkin şeyler...

Elimde değildi. Birkaç saniye önüme baktım.

Kahretsin.

Tekrar Saedii'nin gözlerine baktım. Yarık dudakları küçük bir gülümsemeyle büküldü.

Senin belagatle ifade ettiğin gibi "göz banyosu" yapmıyorum, Tyler Jones.

Düşünceli bir ifadeyle tekrar göğsüme baktı.

Sadece o kaburgaların altında ne tür bir kalbin attığını merak ediyorum.

... Ne demek bu?

Düşmanımın düşmanı dostumdur demek. Aramızdaki husumete ve hakaretlere rağmen, bana sırlarını açacak kadar güvenmene saygı duyuyorum. Ve belki de karşılığında sana sırlar borçlanmama. Benimle ilgili sırlar.

Gözlerimin içine baktı.

Seninle ilgili sırlar.

Kaşlarım çatıldı.

... Benimle mi?

Omzunu hafifçe silkti ve siyah saçıyla oynayarak beni bir kez daha süzdü. *Seninle ve kız kardeşinle sanırım.*

... Scar'ın bununla ne ilgisi var?

İkizsiniz, değil mi?

Evet, ne olmuş?

Jericho Jones, Kireina IV'teki savaştan önce Syldrathi tutsaklığından kaçmıştı, değil mi?

Kaşlarım iyice çatıldı. *Bunu nereden biliyorsun?*

Tekrar gülümsedi. *Baban Kireina'da kendisininkinin iki katı bir filoyu durdurdu. Savaş boyunca aldığımız en kötü yenilgiydi. Düşmanını tanı, Tyler Jones.*

Ben...

Jericho Jones zaferinden sonra bir yıl içinde tuğamiralliğe yükseldi. Doğma büyüme bir savaşçı, Savaşsoyu'nun en iyilerini savaşarak durdurdu ve Syldra'nın İç Konseyi'ndeki egemenliğimizi kaybetmemize neden oldu. Ancak buna rağmen görevinden istifa etti. Senatonuzda barışın en güçlü savunucusu oldu. Bu değişiklik nedendi?

Saedii'nin nereye varmaya çalıştığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama gözlerindeki bir şey onunla konuşmaya devam etmeme neden oluyordu.

2367'de bununla ilgili bir konuşma yapmıştı, dedim göğsüm gururla kabararak. *Bugün hâlâ Aurora Akademisi'nde ders olarak anlatılır. "Çocuklarımın gözlerine, başkalarının çocuklarını öldürmenin yanlışlığını görmeden bakmam mümkün değil."*

Saedii burnunu çekti. *Güzel yalan.*

Sinirlendim. *Babam hakkında konuşurken dikkatli ol, Saedii.*

Zihninle ilk konuştuğumda bana Yolyürüyenlerin becerilerine sahip olanların başka insanlarla telepati yoluyla konuşabildiğini bilmediğini söylemiştin.

Omuz silktim. *Bilmiyordum.*

Saedii başını sallarken, kontrol altında tutmak için harcadığı çabaya rağmen küçümsemesi zihnimden içeri süzüldü. *Bunun nedeni, başka insanlarla konuşamamamız, Tyler Jones. Başkalarıyla sadece bu yetenek sayesinde konuşabiliriz.*

Midem yerinden oynadı. *Ne demek istediğini...*

Ben doğuştan ve sadakatle Savaşsoylu'yum, dedi Saedii. *Ama... Ondan nefret etmeme rağmen, annemin bazı becerilerini de aldım.*

Bana gözleri cam gibi parlayarak baktı.

Anlaşılan annen de yeteneğini seninle paylaşmış.

Bir anda ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. Kalbim küt küt çarpıyor, beynim dönüyordu. Ama Saedii bana serinkanlı bir ifadeyle bakarken, kafamın içindeki ipleri tutmaya ve onları bir anlam ifade edecek şekilde dokumaya çabaladım.

Annemizi hiç tanımamıştık. Onu hep merak etmiştim ama ondan bahsetmenin babamı ne kadar üzdüğünü görebiliyordum. Üstüne gitmek istememiştim. Ve önümüzde ona neler olduğunu soracak koca bir hayat olduğunu sanıyordum. Annemin nereye gittiğini soracak.

Ama babam aylarca düşman hattının gerisinde kayıp kalmıştı. Onun bir anda Syldrathi'nin en büyük düşmanından barışın en güçlü savunucusuna dönmesinin bana çok tuhaf geldiğini itiraf etmeliydim. Sanırım bir yanım onu bir kaideye yerleştirmek istemişti. Savaştığı düşmana saygı duymaya başlayan soylu bir savaş kahramanı. Hepimizin, özünde aynı olduğumuzu anlayan.

Ama çok daha mantıklı olurdu, eğer...

Tutsak olduğu sürede...

İkiz olmak tuhaf bir şeydi. Bazen ikizimin ne söyleyeceğini o söylemeden bilirdim. Bazen o sadece bana bakarak ne

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

düşündüğümü anlardı. Scar ve ben çocukken ayrılmaz bir ikiliydik. Babam, daha konuşmadan kendi dilimizi icat ettiğimizi söylerdi. Ve kız kardeşimin insanları içgüdüsel olarak, kitap gibi, hatta bazen kafalarının içini görür gibi okuması...

"Yaradan aşkına," dedim sesli olarak.

Görüntümüzden anlaşılmıyor, dedi Saedii. *Muhtemelen anneniz sizi bu yüzden gönderdi. Ama sen ve kız kardeşinin* –bakışları yine üstümde dolaştı– *belli bir zarafete sahip olduğunuz inkâr edilemez. Boyunuz. Endamınız. Bana yapılan işkencenin görüntülerini zihin gözüyle gördün. Benimle zihninin içinde konuşabiliyorsun. Tıpkı senin beni hissettiğin gibi, ben de seni burada* –alnına dokundu– *hissedebiliyorum. Bunun tek bir açıklaması var, Tyler Jones.*

Saedii, uzun siyah bir saç tutamını kulağının arkasına itti.

Anneniz bir Yolyürüyen'di.

Güçlükle yutkundum. Koluma baktım. Yanık tenime. Kasların altında açık mavi yollar çizen damarlarıma.

Scar ve benim damarlarımızda Syldrathi kanı mı vardı yani?

Saedii'nin parmak uçları boynundaki kesik başparmaklara uzandı. Dilinin ucunu sivri köpek dişlerine bastırarak beni baştan ayağa süzdü.

Asıl soru, buna layık mısın?

Bütün bunları sindirmeye çalışırken başım dönüyordu. Bu nasıl olmuştu? Babam bize neden anlatmamıştı? Annemiz kimdi?

... Hayatta mıydı?

Kılıcını kuşan, delikanlı, dedi Saedii. *Hazırlan.*

Az önce üzerime hayatımın en büyük bombası bırakıldı, Saedii. Sanırım birkaç dakikaya ihtiyacım olacak.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Birkaç dakikamız yok, Tyler Jones. Bana... şu kadim düşmanla ilgili anlattıkların doğruysa, bu hücrede bu böceklerin arasında harcadığımız her saniye galaksinin kötü sonuna bir saniye daha yaklaşıyoruz demektir.

Yüzümü buruşturdum. Öfkem birbirine açık zihinlerimizin arasından kan kırmızı bir renkle aktı.

Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?

Saedii bana uzun uzun baktı. Onu, hislerini, düşüncelerini, her şeyini hissedebiliyordum. Düşüncelerimi toparlamak, hissettiklerimin hangilerinin ben, hangilerinin o olduğunu kafamda işlemek zordu. Sanki dokunuyorduk ama dokunmuyorduk.

Sanırım bilmediğin çok şey var, dedi.

Yaradan aşkına, daha ne olsun?

Saediii çıplak bacaklarını altına topladı ve kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı.

Arkana yaslansan iyi olur. Söyleyeceklerimi sindirmek biraz zor olabilir.

32

KAL

Her şeyin bir çekim yasası vardır.

Kısa bir süre önce, Aurora'ya öyle demiştim. Sonunda ona hissettiklerimi itiraf ederken gözlerinin içine bakarak. Bedenlerimizdeki her atom, evrendeki her atom etrafındaki atomlara çekim kuvveti uygular. Çekim kuvveti her şeyi bir arada tutan güçlerden biridir. Değiştirilemez. Hiçbir şey düşmeden yükselemez. "Acaba"sı yoktur, bütün mesele ne zaman olacağıdır.

Biz Syldrathiler her şeyin bir döngü olduğuna inanırız. Sonsuz bir döngü. Günün birinde evrenin büyümesinin son bulacağına, onu başlatan patlamanın ürettiği gücün çekim kuvvetine yenileceğine. Ve o gün evrenin sıkışmaya başlayacağına. Dışa doğru bir sarmalla büyümek yerine içe doğru düşeceğine, var olan her atomun başlangıç noktasına geri sürükleneceğine ve her şeyi başlatan tekilliğin içine doğru çökeceğine. Yeniden sıfırdan başlamak üzere.

Hepimiz çekim kuvvetinin köleleriyiz.

Hepimiz ona çekiliriz.

Her şeyin başladığı ve bitmesi gerektiğini bildiğimiz yere.

Meridia'dan bir ulaşım aracı bulmam uzun sürmedi. Galakside Yıldızkatili'den korkan, Terra ve Bükülmez arasında büyüyen belayı kimin galip çıkacağından kesinlikle emin olarak izlemeyen insan çok azdı. Yine de Syldra'nın yok oluşundan beri toplanan en büyük Bükülmez filosuna yaklaşmanın tehlikeleri nedeniyle, Chellerialı kaçakçıyı beni Bükülmez armadasına taşımaya ikna etmek için hayli dil dökmem gerekti. Ancak Amiral Adams ve Savaş Lideri de Stoy'un bizim için Zümrüt Şehri kasasına bıraktığı küçük servetten payıma düşen kısmın kaçakçıyı ikna etmemde katkısı büyük oldu.

Komutanlarımız o parayı bize bırakırken ne için kullanılacağını biliyorlar mıydı acaba?

Yolumun nereye çıkacağını.

Kokpitte kaçakçının ve yardımcı pilotunun –boynuzlarından biri kökünden koparılmış iri yarı bir Rikerite– yanında ayakta duruyordum. Kaçakçı kayadumanını çok seviyor olmalıydı, konsolun üstünde duran buhurdandan yayılan leş gibi metalik ve yoğun koku kokpiti doldurmuştu. Kokpitin ses sisteminden haber yayını yükseliyordu.

Kat etrafımızda her zamanki gibi renksiz ve başımın etrafındaki fırtına bulutları kadar griydi. Tarayıcılardan yaklaşan Bükülmez gemilerini izliyordum. Hayalet sınıfı dört keşif gemisi rotamızın içindeydi. Kat'ta bize doğru ilerliyorlardı ve onların ötesinde, Terra sisteminin eşiğinde toplanmış çok sayıda koyu renkli, şık ve ölümcül gemiyi görebiliyordum. Bütün göğü ateşe verecek kadar büyük bir güç.

Ve tam ortasında, beni o bekliyordu.

Çıkmayı bir türlü başaramadığım gölge.

Haber akışı öncü keşif gemisinin iletisinin devreye girmesiyle bölündü ve kaçakçının dokunduğu ekranda alnında

Savaşsoylu glifi, ışıldayan gri gözlerinin üstünde siyah savaş boyası olan genç bir Bükülmez askeri belirdi.

"*Tanımlanamayan araç,*" dedi serinkanlı bir tavırla. "*Ya delirmişsiniz ya da canınıza susamışsınız. Ya geri çekilirsiniz ya da imha edileceksiniz. Bu ilk ve son uyarımızdır.*"

Kaçakçı bana baktı. Konsola parmağımı bastırıp konuştum.

"Babamı görmek için buradayım," dedim.

Alnımdaki glifi ve yedi saç örgümü süzerken askerin bakışları sertleşti. "*Çok uzun zaman önce teslim olan Syldra Konseyi'nin onurunu temizlemeye hazırlanıyoruz, delikanlı. Siyah kanatlı ölümüz ve bugün bir yıldızı öldürebiliriz. Aile toplantısının zamanı değil.*"

İleti düğmesine tekrar bastım ve yumuşak ama tehditkâr bir sesle konuştum.

"Arkon Caersan seninle aynı fikirde olmayabilir, asker."

Askerin gözleri önce kısıldı, sonra söylediklerimin ne anlama geldiğini fark edince yavaşça büyüdü. Titrek bir nefes aldı ve kansız dudaklarından bir tıslama döküldü.

"*I'na Sai'nuit.*"

İleti düğmesine bastım ve etrafımızdaki Kat kadar gri bir sesle konuştum.

"Babama onunla konuşmak istediğimi söyleyin."

. . . . .

Kalbim bir savaş davulu gibi hızla çarpıyordu.

Benim için gönderdiği mekikte, etrafımı saran altı Asiliyle ellerim arkada bağlı bir halde duruyordum. Syldrathi gemisinin dekoru siyahtı ve kırmızı ışığı Kat'ın etkisiyle griye dönmüştü. Etrafımdaki Bükülmez askerleri merasim zırhları içindeydiler ve gümüş rengi kirpiklerinin arasından beni izliyorlardı. Hiçbiri

düşüncelerini dile getirecek kadar cesur değildi ama aslında, hiçbirinin bunu yapmasına gerek yoktu. Hissedebiliyordum.

Merak. Güceniklik. Korku.

Kayıp oğul geri döndü.

Bükülmez armadasının arasında zikzaklar çizerken, mekiğin ekranlarını izliyordum. Görüntüsü hayranlık uyandırıcı ve korkutucuydu. Boyutu, tek bir kelimeyle kaos saçmaya hazır sayısız gemisi. Babam saygı uyandırıyordu. Adının anılması bile korku salmak için yeterliydi. Kendi onurunu feda etmektense ana dünyasını yakmaya hazır bir adam. Milyarlarca insanın canının alınmasını teslim olmaya yeğleyen bir adam.

Lias ağaçlarının altında arkamda duruşunu hatırlıyordum. Eli omzumda. Ben Dalga Yolu çalışırken, hamlelerime kılavuzluk edişi.

Şimdi kendimi biraz zorlarsam onu yine hissedebilirdim.

İçimdeki Düşman.

Ve sonra onu gördüm.

İki devasa taşıyıcının hilal şekillerinin arasından bir an göründü. Gemiler önümüzde su gibi aralanınca tamamı önümüze serildi. Nefesim kesildi. Kendimi bir tanrının huzurundaki bir böcek gibi hissettim.

Silah.

Gördüğüm en büyük gemiydi. Burnundan kuyruğuna kadar yirmi kilometrelik boyuyla etrafındaki en ihtişamlı gemilerin bile çocuk oyuncağı gibi görünmesine neden oluyordu. Biçimi koniğe yakındı ve pruva olduğunu tahmin ettiğim tarafta kocaman merceklere benzeyen, asimetrik, gizemli ve tamamen yabancı görünüşlü, bir dizi devasa içbükey yapı sıralanmıştı. Yankı'da Eshvaren'in oluştuğu canlı kristalden oyulmuştu ve bütün yüzeylerinde dans eden hipnotize edici ve ezgili gökku-

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

şağı ışığı bir anda aklıma gelen düşünce olmasa da yeterince göz alıcı olurdu.

Kat'tayız.

Etrafımızdaki her şeyin siyah beyaz olması gerekirdi. Grinin kısık tonları. Ama Eshvaren Silahı güzelliğiyle insanın içini parçalayan bir renk şarkısıydı. Bu, güneşleri yok etmek için tasarlanmış bir aygıttı ama onu görmek ruhumu kanatlandırmıştı.

Kanımdaki savaş arzusu kamçılandı. İçindeki bir şey, köpürüp kabararak aramızdaki uçurumun üstünden bana uzanıyor, nabzımın hızlanmasına, parmak uçlarımın seğirmesine neden oluyordu. Aynı anda hem yabancı hem tanıdık bir güç. Yıllardır duymadığım ama hayatım boyunca her gün duyduğum bir ses şimdi kafamın içinde yankılanıyordu.

Kaliiis.

Mekik Silah'a yaklaşırken, belli belirsiz ışıldayan, yarı şeffaf bir tür sahadan geçtik. Gemi altımda sarsıldı. Etrafımdaki Asiller oldukları yerde sallandılar ve kafamın içine bir gücün aktığını hissettim. Şurup gibi kıvamlı. Demir gibi ağır. Görüşümü bulanıklaştıran bir güç.

Mekik, tavanı ve duvarlarında kristal yapılar olan, renk yelpazesi yoğunluğuyla göz kamaştıran tuhaf bir kenetlenme alanına indi. Yanımdaki Asillere baktım ama sessizdiler. Alanın kapısı, soğuğu ve vakumu dışarıda tutacak bir şeyi yoktu. Ama savaşçılar mekiğin havakilidine yürüdüler ve hiç tereddüt etmeden, çevirerek açtılar.

Donmadık. Boğulmadık.

Asillerin komutanı gri bakışlarını bana dikti.

"Daha ileri gidemeyiz, I'na Sai'nuit," dedi.

Ben yüzeyin ayaklarımın altında yınladığı alana çıktım. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde, yolu biliyordum. Kuzeye çekilen pusula iğnesi gibi, şakıyan, fısıldayan ve yınlayan kristalin dolambaçlı yollarında ilerledim.

Tuhaf hissediyordum. İçimdeki bütün duyguların sesi artmıştı sanki. Gözümde *Sıfır*'ın köprüüstünde eli havada duran ve bana durmamı emrederken gücü göğsüme çarpan Aurora canlandı. Scarlett'ın bana lanet okuyan, beni suçlayan sesindeki zehri duydum. Finian'ın şaşkın acısını, beni gemiden kovarlarken Zila'nın sessizce kabullenişini. Onlar için savaşmış, onlar için kanını akıtmış, onları güvende tutmak için her şeyini riske atmış beni. Birlik'e katılmanın benim için ne anlama geldiğini, ne çok şeyi feda ettiğimi, ne çok acı çektiğimi, kalabalık bir odada bile yapayalnız olmanın nasıl bir duygu olduğunu hiçbiri anlayamazdı.

Annem Syldra'ya geri kaçtığından beri, bir an bile huzur bulamamıştım. Alnımdaki Savaşsoyu glifi ve damarlarımdaki kan yüzünden kendi halkım tarafından dışlanmıştım. Akademi'nin acemi erleri arasında eski bir düşman, peri çocuk, ucube olarak kenara itilmiştim. Orion'u hatırla. Orion'u hatırla. Ekip 312'nin üyeleri arasında kendime bir yuva bulduğumu sanmıştım. Ait olacağım bir yer. Uğruna savaşmaya değecek bir şey.

Ama aptalmışım.

Geçmişin gölgesinin sonsuza dek aramızda olacağını bilmeliydim. Gerçekte kim ve ne olduğumuzu inkâr edemeyeceğimizi.

Ve Aurora.

"Aurora." Adını, dudaklarıma bir zehir değiyormuş gibi fısıldadım. Onunla ilgili düşünceleri, Yankı'da geçirdiğimiz

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

zamanın anılarını, paylaştıklarımızı bir kenara ittim ve onunla birlikte kafamın içindeki bir odaya kilitleyip anahtarı fırlattım.

Ben artık hiç kimseydim.

Sadece buydum.

Her zaman olduğum şey.

Bu geniş ve ışıltılı koridorlarda tek bir ruh yoktu. Ne bir asker ne bir bilim insanı ne de hizmetkâr. Gemi aynı anda hem tanıdık hem bilinemez gelen bu *güç* dışında boştu. Kristal yolda ilerledikçe, katatoni, vertigo ve kusursuz bir netlik hissettim. Nabzım, zaman dışı bir davul ritmi gibi uyumsuzca çarpıyordu. Ağzımda pas tadı vardı.

Gemi çok büyüktü. Koridorlar sonsuz görünüyordu. Ancak bir süre sonra, yollar birleşerek küre şeklinde, kocaman bir odaya açıldı.

Havadan akan güç kıpkızıl bir renkle tenimde tıngırdıyordu. Duvarlar gölgelerin içinde kayboldu ve gözlerim ışığa, odanın merkezinde ışık saçan, iç içe geçmiş kristal kulelere çevrildi. Işık saçan devasa bir tahtla taçlanmış zeminden yükseldikçe yükselen bir podyum. Tavandan, duvarlardan, bir ağacın suya ulaşmaya çabalayan kökleri gibi, kristal dallar uzanıyordu. Gözlerimi kıstım ve gökkuşağı ışığına karşı elimi siper ederek bakınca, tahtta bir karaltı gördüm.

Güneşimin üstüne bir gölge düştü.

Yüksek yakalı siyah bir zırh giymişti ve omuzlarına kırmızı bir kuyrukla altındaki basamaklara kadar inen uzun bir pelerin atılmıştı. Parlak gümüş rengi saçları on örgüyle toplanmış ve uzun kalın dalgalarla yüzünün bir tarafına bırakılmıştı. Ve o yüz hatırladığım her şey ve daha fazlasıydı. Güzel. Korkunç. Etrafına esrarengiz bir ihtişam saçıyordu. Beni saran güç gittikçe yoğunlaşarak ve ayak seslerim kocaman kristal kürede

yankılanarak basamakları tırmanmamı ifadesiz bir yüzle izledi.
Çekim gücü beni ona çekiyordu. Beni geri çekiyordu.

Her şey bir döngüydü. Bitimsiz bir döngü.

Her şey beni bu ana yönlendirmişti.

Karşısında durdum.

"Baba," dedim.

"Oğlum," dedi.

Ve sonra, nihayet diz çöktüm.

33

TYLER

Kal...

Saedii bana bakıyordu. Kardeşiyle, babalarıyla –kim ve ne olduğuyla– ilgili söyledikleri aklımın alamayacağı kadar ağırdı. Konuşma, düşünce hızıyla olup bitmişti. Başlayalı belki on dakika olmuştu. Ama bana bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

Kal'ı dostum olarak görmüştüm. Güvenebileceğim biri olarak. Sağlam, güçlü ve emin. Ekipten koparıldığım zaman bile, orada olup onlara göz kulak olacağını bilmek, baş etmemi kolaylaştırmıştı. Ama onun babamı öldüren adamın oğlu olduğunu ve bunca zamandır bize yalan söylediğini öğrenmek.

Bana, *Arkanda olacağım, kardeşim,* demişti.

Ne kardeş ama...

Ama kırgınlığımı, ihaneti bir kenara ittim. Elimden bir şeylerin geleceği soruna odaklandım. Galaksi hâlâ savaşın eşiğindeydi. TSK ve Bükülmez birbirlerini parçalamaya başlamış olabilirlerdi. Ama eğer Saedii'nin bana söylediği her şey doğruysa, Yıldızkatili'nin Syldrathi güneşini yok etmek için kullandığı Silah...

Adı ne demiştin? diye sordum Saedii'ye.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Babam adını Neridaa koydu, dedi.

Başımı hayır der gibi salladım.

Syldrathicem Scar'ınki kadar parlak değil.

Saedii pis pis sırıttı. *Botların Syldrathicenden daha parlak.*

Zümrüt Şehri'ndeki kasadan edindiğim botlara üzüntüyle baktım. Yüzleri çizilmiş, hırpalanmış ve kanla lekelenmişti. Bir kutu cila için cinayet işleyebilirdim, gerçekten.

Vay canına, iyi laf geçirdiniz, hanımefendi.

Saedii tek kaşını hafifçe kaldırdı. Bu kadar basit bir harekete bu kadar çok şey sığdırabilmesi inanılmazdı. Keyif. Küçümseme. Kibir. Üstünlük. Scar bu kızdan ders alabilirdi.

Neridaa *kaba Terra dilinize tercüme etmesi zor bir kavram. Benim Terracamı bu işe karıştırmayalım, olur mu?*

Kaşı biraz daha yükseğe kalktı. *Bu sözcük... Paradoksu tarif eder. Bir başlangıç ve son halini. Yok etme ve yaratma eylemini.*

Ve bu geminin Eshvaren'in Silahı olduğundan eminsin, öyle mi?

Zihnimin derinliklerinde incecik bir korku hissettim.

Hiçbir şeyden emin değilim. Babam her şeyi kendine saklar. Ve ilk yadigârı keşfettiğinde ben orada değildim.

... *Ne yadigârı?* diye sordum.

Bir tür sonda. Üç sene önceydi. Ben Şövalye olmuştum ve Andarael'*de görev yapıyordum. Syldra Konseyi'ndeki hainlere karşı savaş veriyorduk. Ama babamın sancak gemisinden panikle gelen bir iletiyle Kat'ta boşlukta süzülen bir nesne keşfettikleri uyarısını aldım. Anlaşılan, babam o şeyi rüyasında görmüş. Bilim birimine o şeyin ona seslendiğini söylemiş. Ve onu gemiye aldıkları zaman dokunmuş ve hareketsiz bir halde yere serilmiş.*

Saedii başını salladı.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Bu yüzden, bütün bilim ekibini drakkana attırdım. Aptallar. Buldukları nesne kristaldi. Yapısının her tür analizini yalanlıyordu. Babam yerde, kristalin yanında yatıyordu. Ne yaptıysak kendine getiremedik. Her şeyin çözülmek üzere olduğunu sandım. Feda ettiğimiz onca şeyden sonra, Arkon'umuz boyutlararası uzayda ne olduğu belirsiz kadim bir şeyle karşılaşması sonucu yere serilmişti. Şarkımıza acımasız bir son gibi görünüyordu.

Ancak on sekiz saat sonra, babam çok derin bir uykudan uyanır gibi kendine geldi. Yepyeni bir güçle dolmuştu. Neredeyse mutluluktan ağlayacaktım. Ona ne olduğunu sorunca bana bir yabancıya bakar gibi baktı. Sonra dümene yeni bir rota belirlemelerini emretti. Kat'ta bizi uzun süre önce ölmüş bir dünyaya götüren bir yarık. Ve oradan da bize savaşımızı kazandıran, Syldra Konseyi'nin ihanetini ebediyen sonlandıran ve babamın adını kanla ve bütün güzelliğiyle yıldızların arasına yazdıran Silah'a.

Şaşkınlık içinde Saedii'ye baktım.

Ona sormadınız mı? Hiçbiriniz yerini nereden bildiğini merak etmediniz ya da koskoca yıldız sistemlerini yok etmeye muktedir bir silahın ortalıkta bırakılmasını yadırgamadınız mı? Ne için olduğunu merak etmediniz mi?

Saedii küçümseyici bir ifadeyle gülümsedi.

Elbette merak ettik. Ama o bizim Arkon'umuzdu, Tyler Jones. Bizler onun Şövalyeleri, Asilleri, askerleriydik. Ölümüne sadık. Syldrathi iç savaşı Orion saldırısından beri son hızla sürüyordu. Ve nihayet bizi, bizi utanca boğan o alçaklara ve korkaklara, diz çöküp babanın lanetli barış antlaşmasını imzalamaya dünden hazır Dokumacılara, Gözcülere ve İşçilere karşı zafere ulaştırmıştı.

Başımı hayır der gibi salladım. *Barış bu kadar korkunç bir şey mi?*

Kusursuzluğa ancak çatışma yoluyla erişilir, Tyler Jones. Kılıç kınında uyudukça keskinliğini kaybeder. Taşa bastırıldığı zaman keskinleşir.

Saedii bana gözleri parlayarak dik dik bakıyordu. Taşıdığı güçlü inancı görebiliyor, hayır *hissedebiliyordum*. Göğsünde yanan alevi. Savaş bu kız için bir yaşam tarzından çok daha fazlasıydı. Bir dindi. Ve işin en berbat tarafı, söylediklerinde bir gerçeklik payı bulmamdı. Ancak kendimize meydan okuyarak güçlenebilir, daha iyi ve daha fazla olabilirdik.

Ama gerçek bundan ibaret değildi.

Savaşmaktan korkmuyorum, dedim. *Ama benim savaşım her zaman bir şey için oldu. Aile. İnanç. Yaradan aşkına, barışın kendisi. Ama savaşmış olmak için savaşmak...*

Ben savaşmak için doğdum, Tyler Jones, dedi kusursuz kaşlarını kusursuz bir kaş çatışla birleştirerek. *Ve eğer sen de damarlarındaki Syldrathi kanına layıksan, bu kavramla barışsan iyi olur. Çünkü kaçmak istiyorsak bu gemide yolumuzu kendi ellerimizle açmak zorundayız. Bu gemiyi kırmızıya boyamak zorundayız.*

Kat'tan geçiyoruz. Her şey siyah beyaz.

Yüzünü ekşitti. *Ah, yine şu muhteşem Terra alaycılığı.*

Çenemi sıkarak başımı salladım. *Bu insanlar emirlere uyuyor. Onlar sadece işlerini yapan askerler. Burada asıl düşman Ra'haam. TSK değil, KİA.*

Bana işkence ettiler.

Sen de onların arkadaşlarını öldürdün!

Bu senin gözünde durumu düzeltiyor mu?

Derin bir nefes aldım. Gözlerim yüzündeki morluklarda dolaştı. Ne cevap vereceğimi daha soruyu sormadan biliyordu.

Hayır, düzeltmiyor. Ama babam bana lider olmak için, önce örnek olmak gerektiğini öğretti. Lider olmak için izinden gelmesini isteyeceğin türde bir insan olmalısın.

Evet, diye tıslarken sırtını dikleştirdi. *Bir savaşçı. Yenilmez ve Korkusuz.*

Hayır. Daha iyisi. Savaştığımız düşmandan daha iyi olmalıyız. Ra'haam birbirimizi parçalara ayırmamızı istiyor. Birbirimizin gırtlağına yapışmamızı. Tek yapması gereken zamanı kazanmak. Ona tohum dünyalardaki kuluçkasını tamamlayıp Kat'a yayılacak kadar zaman kazandıracak kaos ve kargaşa yaratmak.

Saedii kollarını kavuşturdu ve başını sallayarak saçlarını gözlerinin önünden itti.

Babamın ele geçirdiği Silah'ın amacını anlayıp anlamadığını bilmiyorum. Ama bu gemiden kurtulmalı ve onu bu daha büyük düşman konusunda uyarmalıyız. Biz Bükülmezleriz. Kimsenin piyonu değiliz. Babamın manipüle edilmekten hoşlanmayacağını söylemek, hafif kaçar.

Seni ona geri götürsek bile gezegenimi havaya uçuracak kadar mı?

Bu sözler üstüne gözleri kısıldı.

Ben geri döndürülürsem, Yeryüzü bağışlanır. Babamın Neridaa'yı *mecbur olmadıkça kullanmak istemediğini söylediğimde bana inan.*

Onu Syldra üstünde kullanmaya çok hevesli görünüyordu.

O bir onur meselesiydi. Ayrıca Silah'ın tam potansiyelini serbest bıraktığı ilk seferdi. Bunu tekrar yapmak için acele etmeyecektir.

... Neden?

Saedii bana soğuk ve hesapçı gözlerle baktı. Şüphesinin içgüdüleriyle savaştığını görebiliyordum. Birbirimize güvenme-

miz gerektiğini biliyordu. Ve bütün bunlar başta inandığından çok daha büyüktü. Yine de cevap vermesi uzun zaman aldı.

Babam Silah'ı kullanırken bir bedel ödedi, Tyler Jones.

Ne bedeli?

Silah'ı ateşlediğinde ben yanında değildim... Saedii kafasını salladı. *Ancak* Neridaa'*nın* Andarael'*in kıç tarafına altı bin kilometre uzakta olmama rağmen hissettim. Öz içimden suyun süngere çekildiği gibi çekiliyordu sanki. Ve Silah özgür bırakıldığında, babam tam kalbinde duruyordu.*

Yani... Silah onu tüketti mi demek istiyorsun? Bir pil gibi.

Saedii sadece omuz silkti. *İyileşmesi çok döngü aldı. Bu yüzden Silah'ı kafasına estiği gibi ateşlemeyecektir.*

Yani bana Yeryüzü'nü yok etme tehdidinin sadece bir blöf olduğunu mu söylüyorsun?

Ah, hayır. Babam yıldızlarda dolaşmış gelmiş geçmiş en acımasız adamdır. Ona iade edilmezse yuvanızı tarihe gömer. Bir dahaki sefere Neridaa'*yı kullanmak zorunda kaldığında, tükenmenin daha az olması için önlemler aldı. Sözüm ona, kendine ait bir pil.*

Bir an, içinin ürperdiğini görür gibi oldum.

Ama buna mecbur bırakılmadığı sürece, onu ziyan etmeyecektir. Ona dönmeliyim.

Başımı yana yatırıp gözlerine baktım. *Sen de bir taktikçi olarak benden aşağı kalmazsın. Bu hücreden çıkmanın bir yolunu düşünebiliyor musun? Kenetlenme bölmesine inmeyi saymıyorum bile.*

Muhafızlar bize yemek vermek için içeri girince. Onları etkisiz hale getirip silahlarını alalım.

Bize yemek vereceklerini varsayarsak, diye belirttim.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

O zaman yaralarım olduğundan kötüymüş gibi yaparım. Karnımı tutarak yere yığılırım. Tıbbi personeli ve güvenliği içeri gönderdikleri zaman saldırırız.

Zayıf rolü yapmak, başımı onaylar gibi salladım. *Evet, bunu ben de düşündüm. Ama fark etmediysen, bu çocukları altılı gruplar halinde gönderiyorlar.*

Hiç fark etmemişim, dedi bana dik dik bakarak.

Bu yüzden, yarım düzine tam silahlı ve zırhlı TSK piyadesini alt ettiğimizi varsayarsak bile, kapının üstündeki kamera üstlerine atladığımız anda bizi gammazlar. Bütün gemi daha biz bu kattan ayrılmadan kilitlenir.

Belki de beni eleştirmek yerine bir öneride bulunman daha iyi olabilir.

Hey, hemen aksileşme, küçük hanım.

Saedii'nin dik bakışları hücre kapısını delip geçecek kadar yakıcıydı.

Hakaret etmek istediğin bütün dişilere küçük hanım mı dersin, delikanlı?

Sadece bana delikanlı diyenlere, küçük hanım.

Dudağımı ısırarak etrafıma baktım. Çocukluğumdan beri TSK gemilerini inceliyordum. İyi haber şuydu, eğer bu hücreden çıkabilirsek iniş peronlarına nasıl ineceğimizi biliyordum. Kötü haber ise bu hücrelerin tam olarak nasıl inşa edildiğini ve kaçmanın nasıl imkânsız olduğunu da bilmemdi.

Küçük öfke nöbetim sırasında parçaladığım biyo-yatak enkazına baktım. Bakışlarım üstündeki püskürtme sistemine kaydı. Havalandırma sistemlerine uzanan küçük, dar ızgaralara. Kafamda birtakım planlar yaptım ve aynı hızla bertaraf ettim.

Avantaj olabilecek hiçbir şeyimiz yoktu.

Eee? dedi Saedii. *Haydi, beni etkile.*

Yine bunaldığımı hissettim. Biz burada kilit altındayken dışarıda yaşanıyor olabilecekleri düşünmek beni raydan çıkarıyordu. Çaresiz hissediyordum. İşe yaramaz. Derin bir nefes aldım ve yumruklarımı açıp kapadım. Beynimin çarkları hızla dönüyordu. Çözülmez hiçbir sorun yoktu. Bir yerde, bir şekilde, bulunacak bir anahtar olmalıydı. Bana gereken tek şey, nereye bakacağımı bilmekti.

Beni etkilediğini söyleyemem, Tyler Jones.

Dur. Kalbimi kırıyorsun.

Kalbini kaburgalarının arasından söküp tekrar birleştirebilirim, istersen.

Kapa çeneni ve düşünmeme izin ver, olur mu?

Saedii iç geçirerek yatağından kalktı. Kollarını başının üstünde kavuşturdu ve uzun siyah saçları sırtından dalga dalga dökülerek bir kedi gibi gerindi ve yaralarına rağmen, odanın içinde dolaşmaya başladı.

Bunun faydası olmuyor, dedim.

Ama benim düşünmeme faydası oluyor.

Gözlerimi kapayıp iç geçirdim. *Bak, durumumuzun ciddiyetini anlıyorum ama iç çamaşırınla karşımda dolaşman düşünce netliğime fayda sağlamayabilir.*

Saedii bana dik dik baktı ve biyo-yatak enkazından kocaman bir parçayı tekmeleyerek bana doğru savurdu. Bacaklarıma çarpmadan botumun topuğuyla durdurdum.

Büyü, dedi bana.

Enkaz parçasını ayağımla benden uzağa ittim.

Şu anda kaçınmaya çalıştığım durum tam olarak bu: büyümek.

Saedii gözlerini devirdi, hücrenin içinde bir tur daha attı ve sonra eski yerine dönüp yatağına çöktü. Dudaklarımı bü-

zerek bana fırlattığı metal parçaya baktım ve botumun lastiğine saplanan cam kıymıklarını çıkarmaya koyuldum. Derinin üstündeki yeni çiziklere kaşlarımı çatarak baktım. Yaradan aşkına, bu botların gerçekten bir kat cilaya ve...

Klik.

Gözlerimi kırpıştırdım. Kameranın merceğine hızlı bir bakış attım ve aynı hızla kafamı çevirdim. Bağdaş kurma pozisyonuna geçtim ve omuzlarımın kavisinin ayaklarımı kameradan saklaması için öne eğildim. Botlarıma tekrar baktım. Bu botlar Zümrüt Şehri'ndeki o emanet kutusunda beni sekiz sene boyunca beklemişti. Amiral Adams ve Savaş Lideri de Stoy bu botların bende olmasını *istemişlerdi*. Olabildiğince yavaş hareketlerle aşağı uzandım ve topukta belirmiş küçük çatlağa bastırdım.

İçindeki gizli bölmede metalik bir ışıltı gözüme çarptı.

Saedii ruh halimdeki değişimi hemen yakaladı. Gözlerini özenle benden kaçırırken, sesi zihnimin arka tarafına süzüldü.

Ne oldu? diye sordu.

Uzun zaman sonra ilk kez neredeyse gülümsedim.

Çok etkileyici bir şey, dedim.

34

ZILA

Yıldızkatili'nin filosu hepimizin hayal ettiğinden çok daha büyüktü. Kat'ın siyah beyaz manzarası Syldrathi gemisi kaynıyordu. Gemiler Terra'ya açılan KatKapısı'nın ağzının etrafına üşüşmüşlerdi ve iki karşı yönden hızla birbirlerine doğru gelip aralarında sadece birkaç metre kalacak şekilde yan yana geçiyorlardı. Kusursuz ve detaylı bir koreografiyle savaş filosu boyutlarında bir korkak tavuk oyunu arası bir görüntüydü.

Filo toplanmaya devam ederken sürünün dış kenarına ulaşmış ve geç gelen ve durum değerlendirmesi yapmakla meşgul olan diğer gemilerin arasında saklanmıştık. Pilotluğu ben yapıyordum ve Scarlett ve Finian arkamdaki ikincil istasyonlardaki koltuklarındaydılar. Aurora avlanmaya hazır bir tazı gibi yanımda duruyor ve avını işaret ederken neredeyse titriyordu.

Kendi gibi değildi, bakışları boyutuna rağmen Arkon'un hükmettiği sayısız geminin arkasında gizlenen Silah'ın olduğu tarafa kilitlenmişti. Tanıdığımız Aurora kabuğunu yeni ve amaca odaklanmış yırtıcı bir yaratığa bırakarak bizi terk etmişti sanki.

Filonun arasından ilerlerken, düşündüğüm şuydu: Yaklaşmakta olduğumuz adamın Kal'ın babası olduğunun farkında mıydı acaba?

Sevdiği Kal'ın.

Kendi açımdan dersimi uzun zaman önce almıştım. Kalbini birine açmanın sonu mutlaka kötü olurdu. Kendi canını kurtarmak için altı yaşındaki bir çocuğu ele vermeye razı olan Miriam'ın yaptığı gibi, sana ihanet ederlerdi. Ya da ailemizin güvenliğini sağlayamayan annemle babamın yaptığı gibi, bırakıp giderlerdi. Onlar soğuk ve ölü halde geride kalırken, ben hiç olmadığım kadar yalnız hükümetin bakım sistemine savrulmuştum.

Kalbini birine açarsan, o kişi sana ya ihanet ederdi ya da seni terk ederdi.

Cat, Tyler ve Kaliis bana bu dersi yeniden vermişlerdi.

Yakında Aurora da onlara katılacaktı.

Eski halime geri çekilmenin iyi olacağını biliyordum ama ne kadar istemesem de hiçbir şey hissetmiyor değildim.

Sanırım becerimi kaybetmiştim.

Bir kruvazörün arkasından dolaştım ve Scarlett oturduğu yerden geminin adını tercüme etti: "*Belzhora*. 'Kan İçici'."

Bizim de artık bir parçası olduğumuz filoda gerçeküstü bir şey vardı. Kusursuz sessizliği sadece gemimizin iticilerinin yumuşak uğultusu bozuyordu. Bu kadar çok şiddet potansiyelinin tek bir yerde toplandığını ilk kez görüyordum. Açılmayı bekleyen sıkı sarılmış bir yay gibi. Rakibinin ilk göz kırpışını kollayan bir savaşçı gibi.

"Bütün bu gemiler neyi bekliyor?" diye sordu Fin.

"Belki pazarlık etmek isteyecek Terralıları," dedim alçak sesle.

"Caersan'ın verdiği süre dolmak üzere," dedi Scarlett.

Ve sonra Bükülmez gemileri aralandı ve onu gördük. Sessiz siyah beyazlığın arasında ışık saçan bir harika, kristalde kırılan ışığın yarattığı gökkuşağı ve sonsuz renkler. Akılalmaz bir renk. Kat'ta görünmesi mümkün olmaması gereken bir renk.

"Bir avizeyle teleskobun bebeği olmuş gibi görünüyor," dedi Fin küçük gemimizi kaplayan gerilimi dağıtma çabasıyla. Karanlıkta ıslık çalarak karşımızdaki şeyin ihtişamına meydan okumaya çalışıyordu. Ancak Aurora dışında hepimiz ürkmüş gözlerle gemiye bakıyorduk. Bu gemi bütün kuralları çiğniyor ve etrafına güç saçıyordu ve hepimiz biliyorduk.

Silah.

Kendimi pratik bir gözlem yapmaya zorladım. "Çevresinde şerit şeklinde bir boşluk var. Yaklaşmak zor olacak. Görülürüz."

Aurora ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Bu uzun süre sorun olmayacak."

O ana kadar tamamen sessiz ve odaklıydı ama şimdi o sessizliğin arkasını görebiliyordum. Ucunda bekleyen patlayıcılara doğru ağır ağır yanan bir fünye. Aurora enerjiyle, amaçla ve mutlak bir azimle yüklenmişti.

Kıvılcım varış noktasına vardığı zaman, mekiğimizde olmasını istemezdim.

"Seçenekler?" diye sordu Scarlett gemiye daha iyi bakabilmek için gözlerini kısarak öne eğilirken.

"İki seçenek var," dedi Fin. "Auri'yi gemiye çıkarmamız gerekecekse o zaman ya olabildiğince göze batmamaya çalışarak yaklaşacağız ya da dikkat dağıtacağız."

"Dikkat dağıtmak için yapacağımız şey ölümcül olabilir," diye hatırlattım.

Kısa bir sessizlik oldu. Görev zaten ölümcül olacaktı, bunu hepimiz biliyorduk. Ama benim kastettiğim *çok erken* ölümcül olmaması gerektiğiydi.

"Bunu önermek zorunda olmaktan nefret ediyorum," dedi Finian. "Ama yeterince uzun süre beklersek, Terra sistemine atlarlar ve biz de ihtiyacımız olan dikkat dağıtıcı şeyi bulmuş oluruz."

"Bu, TSK Bükülmez filosuna ateş açtığı anda, çok sayıda Terralı ve Syldrathi'nin can vermesi anlamına gelir," dedim.

"Kusursuz bir plan olduğunu söylemedim," diye omuz silkti. "Ben strateji adamı değilim. Birinci sınıftaki taktik dersini hoca beni bir yıl daha sınıfında istemediği için geçtiğimden şüpheleniyorum."

Finian ne yaptığını fark edince, esprisinin sonu havada kaldı.

Tyler'ın bizimle olmadığını bir kez daha hatırlatmıştı.

Ve kaybettiğimiz her şeyi.

Scarlett çenesini sıkarak omuzlarını dikleştirdi.

"Bükülmez iletişim ağlarını dinleyebiliyor muyuz?" diye sordu.

Başımı evet der gibi eğdim. "Üstadın bize verdiği giriş şifrelerini kullanmamızı gerektirir ama eğer doğrularsa, evet dinleyebiliriz."

"Yap o zaman," dedi Auri.

Bükülmezlerin iletişim ağlarına bağlandım, erişim şifrelerini girdim ve kabul edilip edilmeyeceklerini görmek için beklerken nefesimi tutmaya gayret ettim. Sırtımdan buz gibi bir ürperti indi ama hiç konuşmadım. Bir anda hoparlörlerden bir Syldrathi sesi döküldü.

Scarlett birkaç saniye dinledi, sonra alnını kırıştırarak, "Ah, kahretsin," dedi.

"Kötü haber mi?" dedi Fin.

"KatKapısı'ndan geçmeye hazırlanıyorlar."

Filo pozisyon alırken, bir dalgalanma oldu. Bükülmez KatKapısı'ndan toplu halde geçebilsin diye gemilerin arasındaki boşluk kapandı. Ölçülemez, durdurulamaz bir akış.

"Bizi Silah'a yaklaştır! Biraz daha. Sonrasını kendim hallederim."

"Uzay yürüyüşü mü yapmak istiyorsun, Kaçak Yolcu?" dedi Fin. "Ortalama bir Syldrathi'nin yarısı kadarsın. Buradaki tulumların hiçbiri..."

"Tuluma ihtiyacım yok." Gözlerime baktı. "Zila, beni yaklaştır."

Scarlett'a baktım, başıyla onay verince itaat ettim.

Fin bir küfür savurdu ve hemen arkasında Aurora'yla mekiğin kıç tarafındaki havakilidine yürüdü. Aurora bize veda etmedi.

Mekiği yan yan yanaştırarak devasa iki kruvazörün arasından Silah'ın gökkuşağı kırılmalarına yaklaştırdım. Scarlett elini omzuma koyup hafifçe sıktı.

Dokunuşunun içimdeki gerilimi beklenmedik bir şekilde yatıştırdığını fark ettim.

"Kapıdan Terra uzay sahasına geçtiğimiz anda," dedi yumuşak bir sesle, "TSK bize ateş açacaktır."

"Evet."

"Karşılık veremeyiz. Kendi insanlarımızla savaşamayız."

"Çatışmadan kaçınmak için elimden geleni yapacağım." Cümlenin geri kalanını dile getirmedim. *Elimden geldiğince uzun süre.*

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Bükülmez iletişim ağından bir ses döküldü. Derin ve müzikal bir ses. Duyar duymaz tanıdığımız bir ses.

"De'na vosh, tellanai," dedi Yıldızkatili.

"'Korku nedir bilmeyin, evlatlarım,'" diye mırıldandı Scarlett.

"De'na siir."

"'Pişmanlık nedir bilmeyin.'"

"Tur, si mai'lesh de'sai."

"'Bugün, utancımızı yakıp kül edeceğiz.'"

"Turae, si aire'na aire no'suut."

"'Bu gece kan dansı edeceğiz.'"

Bükülmez filosu göz kamaştıran bir ışık çakmasıyla KatKapısı'ndan geçmeye başladı. Zırhlı gemiler ve taşıyıcılar. Dalga dalga kruvazörler, destroyerler, savaşçılar ve dronlar. Sonunda Silah'ın kendisi gözlerimizin önünde kayboldu. Kendimi hazırladım, iticilerimizi devreye soktum ve birkaç saniye sonra biz de bütün gözeneklerimde hissettim bir his dalgasıyla KatKapısı'ndan geçtik.

Savaşın kaosunun tam ortasına çıktık. Etrafımızdan füzeler ve izli mermiler uçuyor, Bükülmez filosu Terra savunmasına angaje olmak için yayılıyordu. Gemiler dönüyor, perende atıyor, atışlardan kaçıyor, sessizce infilak ederek etrafımızda parçalara ayrılıyorlardı. Komdan köprüüstümüze takip edemeyeceğim bir hızla Syldrathice talimatlar yayılıyordu.

"Lanet olsun!" diye haykırdı Scarlett.

Bükülmez filosu kanatlara ayrılarak ve karanlığı ateşe vererek geniş bir çevreye yayıldı. Bükülmez süper silahının varlığını tartışan haber yayınlarına rağmen, TSK Komutası iddiayı ciddiye alır gibi görünüyordu; neredeyse bitişik olarak sıralanmış bir dizi Terra gemisi Syldrathi gemilerinin oluştur-

duğu duvara, Bükülmez savunmasında bir delik açma umuduyla var gücüyle saldırıyordu.

"Bunlar Betraskalılar," diye fısıldadı Scarlett radar ekranımızı işaret ederek.

Doğruydu. Terra filosunun kalkık burunlu gemilerinin arasında, Bükülmez kuvvetleriyle savaşa tutuşmuş Betraska destroyerlerinin ve savaş gemilerinin böceğe benzeyen pürüzsüz biçimleri seçiliyordu. Görünüşe bakılırsa Yeryüzü'nün müttefikleri sözlerine sadık kalarak Terra'yı savunmak için göreve soyunmuşlardı. İlk gerçek galaksi savaşı olabilecek bir şeyin açılış atışlarını gördüğümüzü fark edince yüreğim pır pır etti. Yok saymaya çalıştım ama karşımdaki manzaranın neden olduğu biyolojik tepki çok güçlüydü.

Etrafımızdaki mutlak sessizlikte gemiler infilak ediyordu. Kokpitimiz ciyaklayan alarmların ve uçuş bilgisayarından gelen uyarıların kakofonisine boğulmuştu. Scarlett gereksiz akıllar veriyor, motorlarımız gümbürdüyordu ve ben hepsinin ortasında kendimi küçücük ve önemsiz hissediyor, burada ne işimin olduğunu sorguluyordum. Elimden geldiğince uçmaya çabalıyordum ama kumanda kollarını sıkmaktan bembeyaz kesilen boğumlarıma bakarken elimden gelenin en iyisinin bizi uzun süre idare etmeyeceğini biliyordum. Kafamı kaldırıp koltuğumun üstüne sıkıştırdığım pelüş ejderhaya baktım. Yonca boncuk gözleriyle beni izliyor, Cat'in yokluğunda beni denetliyordu.

Keşke burada olsaydın.

Sonra, Cat bana kendi elleriyle sunmuş gibi, anımı yakaladım. Silah'ı koruyan taşıyıcılar, akın eden TSK kruvazörlerini durdurmak için saldığı savaşçı kanatları üstlerine gelen TSK kruvazörü kasırgasının yolunu kesmek için pozisyon alıyordu.

Kontrol düğmelerine vurur gibi basarak silah yüklü bir zırhlı Bükülmez gemisinin altından geçtim. Kısa bir an, Silah'la aramızda hiçbir şey kalmadı. Yakınından geçmek için, bir elektromanyetik top ateşi arasında zikzaklar çizerek ilerlerken, konsolumda titreşerek yanan bir ışık beni arka havakilidinin açıldığı konusunda uyardı.

Yedi kalp atışı sonra, havakilidi geri kapandı.

"Bol şans, Auri," diye mırıldandı Scarlett.

TSK gemisinden püsküren füzeler, pruvamızın önünden akarken, kaçmak için içgüdüsel olarak düğmelere var gücümle bastım. Işıldayan Silah'tan hızla dönerek uzaklaşıp daha geniş kaosun arasına çekilirken, görüşümün genişlediği hissine kapıldım. Savaş gittikçe büyüyordu, karşımda göz alabildiğince uzanan binlerce gemi büyüklüğündeki bir okyanus vardı.

Auroa'yı hiçbir şekilde göremiyordum.

Derin ve sakinleştirici bir nefes aldım ve kontrol kollarını tutan ellerimi gevşetip kendimi önümüzdeki göreve odaklamaya çalıştım. Aurora'ya elimizden geldiğince yardım ve destek sunacak kadar uzun yaşamaya. Kendimi bu denli küçük hissederken, yeteceğinden hiç emin değildim.

Ama sonuçta, başka ne yapabilirdim ki?

"Scarlett, sıkı tutun."

35

AURI

Etrafımda bir hava ve basınç baloncuğu oluşturmak için, zihnimin bir köşesini kullanmam yetti. Benliğimin küçücük bir parçası beni buz gibi soğuk boşluktan Silah'a doğru itmek için yeterliydi. Etrafımda binlerce gemi bir ölüm ve yıkım dansı ediyordu ama benim için zaman yavaşlamıştı. Her hamlelerini onlar yapmadan görebiliyordum. Kaderlerini daha mühürlenmeden biliyordum.

Ve varış noktama her an biraz daha yaklaşıyordum.

Kaderime.

Silah'a ışıltılı ve yarı saydam bir sahanın içinden uçarak yaklaştım ve dokunuşunda, Eshvaren'in enerjisini algıladım. Karşımda duran, karanlıkta ışık saçan şeyin yaratıcılarının enerjisini. Bu histe bir dostun elime uzanması gibi bir aşinalık vardı. Bir an, kendimi yine Yankı'nın içinde, Esh'in karşısında duruyormuşum ve en basit talimatlarını dinliyormuşum gibi hissettim.

Kendi önüne koyduğun engellerden başka engelin yok.

O engellerden kurtulmalısın.

Odaklan.

Ve öyle yaptım. Beni Silah'ın içinde bekleyen adam, burada olduğumu anlayacaktı. Bundan emindim. Ama içimde ne korku ne de tereddüt vardı. Sadece ne yapmam gerektiğinden emindim.

Bütün sevgilerimi ve bağlarımı yakıp yok etmiştim.

Geriye amacımdan başka bir şey kalmamıştı.

Kenetlenme hangarı kristalden yapılma, ışıldayan dev bir mağaraya benziyordu. Ben içeri süzülürken tamamen boştu. Kendimi yere indirdim ve etrafımdaki kristal yapıyla temas ettiğim anda, eve gelmiş gibi oldum. Etrafımla bütünleştiğimi, bu uçsuz bucaksız gökkuşağı kırılmalarının ayrılmaz bir parçası olduğumu, gücünün bana aktığını hissettim.

Bulmaya geldiğim adamın tam merkezinde olduğunu biliyordum ve o tarafa yürüdüm. Birbirine dolanan, bir yükselip bir alçalan yürüyüş yolu amaçsız görünüyordu. Ama sabırla yürüdüm. Bu yerin enerjisini aktardıklarını, onun ve benim güçlerimizi odakladıklarını hissediyorum ve ayaklarımın altından akmasının tadını çıkarıyordum.

Botlarımı çözmek, çoraplarımı çıkarmak ve yola çıplak ayakla devam etmek için yere çömeldim. Etrafımdaki yüzeyle her anlamda bağlantı kurmuştum. Eshvaren Silah'ı bana şakıyordu. İçimde çınlıyordu. Bu yerin parçasıydım. En başından beri burada olmam gerekmiş gibi. Ben Tetik'tim, Tetik bendi.

Bu yüzden onu karşımdaki kavşak noktasında bulunca, hiç şaşırmadım.

Kal.

Bükülmez'in siyah kılığına bürünmüştü ve onu ilk kez gördüğümde olduğu gibi, dimdik, güzel ve meydan okur gibi duruyordu. O zamanlar, ben henüz Syldrathilerin varlığından bile habersizken, Aurora Akademisi'ndeki odamda belirmiş

bir hayaldi. Şimdi ise çenesini aynı kendinden emin tavırla kaldırarak beni selamlıyordu.

"Gelmemeliydin," dedi.

"Geleceğimi biliyordun."

"Neyle karşı karşıya olduğunu anlamıyorsun, Aurora."

"Hayır, Kal," dedim. "Asıl sen anlamıyorsun. Ne olduğumu. Neye dönüştüğümü."

"Sana ne yaptıklarını."

"Galaksiyi kurtarmaya çalışıyorlardı, Kal. Doğru olanı yapmaya çalışıyorlardı."

"İdrak edebilmiş değilsin," dedi kaygılı gözlerle koridora bakarak. "Ama korkarım yakında edeceksin. O sana gösterecek."

Dudaklarım büküldü. Çok yakın zamanda, onunkilere bastırdığım dudaklarım.

"Demek artık havarisisin," dedim. "Diğerleri gibi?"

"Bunu ben istemedim, Aurora. Bunların hiçbirinin olmasını istemedim. Ben seni sevdim."

"Sevgiyi bir yalanın üstüne inşa edemezsin, Kal."

"O zaman kalbimin içine bak. Bana ne hissettiğini söyle."

Uzandım. Sadece bir an. Burada, şu anda bile, kendimi tutamadım. Tanıdık bir altın dokunuşu hissettim, eskiden kim ve ne olduğumuza dair bir iz. Sonra bu etkiyi elimi sallayarak kopardım.

"Kandırma ya da adanma hissettin mi?" diye sordu.

"... İkisi de," dedim doğru olduğunu fark ederek.

"Sadece biri senin için, Aurora."

"Ben..." Onu baştan ayağa süzdüm, sonra başımı salladım. Benim için ifade ettiği her şeyi alıp sımsıkı bohçaladım ve bilinçli bir çabayla bir kez daha yakıp yok ettim. "Buraya beni ona götürmeye geldiysen, bunu yapsan iyi olur, Kal."

Yüzünü buruşturdu. Omuzlarını dikleştirdi, çenesini kaldırdı. O zaman hissettim. İçinde. Bahsettiği o gölgeyi. İçerideki Düşman'ı.

Ve o koridorun ucunda beni beklediğini anladım.

"Beni takip et," dedi Kal.

Güzel kristal yollardan, o önde ben arkada ilerledik. Güç etrafımda her geçen saniye biraz daha kabarıyor, tenime, kafatasıma baskı yapıyordu.

Işığa doğru yürürken acıyan ve Kal'ın elini tutmayı isteyen parçam sessizdi. Her şey bambaşka olmadığı için pişmanlık duyan, bunu dileyen yanım beni terk etmişti. Artık sadece güç vardı, beni dönüştürdükleri şey, galaksiyi kurtaracak o kız sevdiğini sandığı oğlanın peşinde ışıltılı yolda ilerledi, ilerledi ve sonunda geminin kalbine çıktı.

Güzeldi. Kusursuzdu. Duvarları gölgede neredeyse kaybolmuş, devasa küre biçiminde bir oda, yerden dört bir yanda genişleyerek yükseliyor ve zirvede buluşmak üzere geri kapanıyordu. En alçak noktadan kristal kuleler üstünde kocaman ve girintili çıkıntılı, gökkuşağının renklerinde ışık saçan bir taht yükseliyordu.

Burası Silah'ın, her şeyin merkeziydi ve bütün oda ona doğru çekiliyor gibi görünüyordu. Duvarlarından, o tahtın tepesinde oturan kişiye ulaşmak ya da ona hürmetlerini sunmak için uzanan ellere benzeyen içe dönük kristal kırıkları çıkıyordu.

Yüzünde Kal'ı gördüm. Tanıdık elmacık kemikleri, çenesinin dik duruşu, kaşlarının küstah yayları. Yüksek yakalı siyah bir zırh giymişti ve kan kırmızısı pelerini tahtına çıkan basamaklardan aşağı sarkıyordu. Gümüş rengi saç örgüleri yüzünün tek yanını örtüyordu ve ağzının bir tarafı belli belirsiz bir gülümsemeyle bükülmüştü.

Arkon Caersan.

Yıldızkatili.

Sevdiğim oğlanın babası.

Eshvaren'in Tetiği.

Eshvaren'in Haini.

Kal kavisli duvarlara doğru geri çekilirken ben ne yaptığını görmek için babasını sınayacak, onu biraz dürtecek sözcükler arıyordum.

"Bu, çok çarpıcı bir kılık," dedim. "Bu tür pelerinler nereden bulunuyor? Yoksa özel olarak mı diktirdiniz?"

Cevap vermedi. Ama ayağa kalktı ve pelerini arkasından sürünerek ağır adımlarla basamakları indi ve bana yaklaştı. İtiraf etmeliyim ki çok etkileyiciydi. Sadece birkaç metre ötede bana tepeden bakacak şekilde karşımda durana kadar konuşmadı. Hiç acele etmeden beni tartar ve eksiğimi arar gibi baştan ayağa süzdü.

"Daha," dedi sonunda güzel, ezgili ve büyüleyici bir sesle, "uzun olursun sanmıştım."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," dedim sırtımı dikleştirmek için zerre çaba harcamadan. Neysem oydum ve bu özellikle bir Syldrathi'yle karşılaştırıldığında, hayli kısa olduğum anlamına geliyordu.

"Seni bekliyordum," diye devam etti. "Uyandığını hissettim."

"Ve işte buradayım. Ve ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Gümüş rengi kaşını kaldırdı. "Kendini Eshvaren'in amacına feda etmek gibi mi?"

"Ra'haam'ı yenmek," diye düzelttim. "Binlerce dünyayı kurtarmak."

"Oyun alanlarını korumak," dedi düşünür gibi. "Ve içinde yaşamak için yarattıkları oyuncak bebekleri."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne demek bu?"

"Ne olduğunu bilmiyorsun," dedi.

"Senin yapmayı başaramadığın şeyi yapacak kız olduğumu biliyorum."

"Başaramadığım mı?" Gülümsedi. "Başaramadığım tek şey benden istedikleri gibi diz çökmekti."

"Eshvaren seni sen yaptı. Sana galaksiyi kurtaracak bu gücü verdi ve sen o gücü milyarları öldürmek için kullandın."

"Böyle olduğuna mı inanıyorsun," dedi cılız bir gülümsemeyle. "Galaksiyi kurtarmak istediklerine? Bizi zerre kadar önemsediklerine?"

Küçümseyici bir ses çıkararak nefesini bıraktı.

"Biz onlar için nesneleriz, çocuk. Aletler. Bizi onlar yarattı."

"Elbette bizi onlar yarattı," diye tekrarladım düz bir sesle. "Bizi galaksiyi..."

"Bizi değil," diye tısladı. "Sadece seni ve beni değil yani. Hepimizi."

Dışarıyı, şu anda bile son hızla devam ettiğini hissedebildiğim savaşı işaret etti.

"Etrafındaki her şey. Her ırk, en yaşlısından en küçük bebeğine her birey. Hepimiz, Eshvaren tarafından, milyarlarcamız arasında Ra'haam'a karşı savaşlarını sürdürecek birini bulabilmek umuduyla yaratıldık. Onları alt eden ırktan intikamlarını almayı başarabilecek bir araç." Dudakları bir sır verir gibi büküldü. "Eshvaren seni olduklarına inandırdıkları soylu erdem timsalleri değil. Hayatlarını bizim için feda etmiş şehitler değiller. Onlar iblisler. Tanrı olmak isteyen iblisler."

Küçümseyen bir gülümsemeyle, "Buna inanmamı mı bekliyorsun?" dedim.

Biraz zor anlayan bir öğrenciymişim gibi başını hafifçe salladı. "Birbirimize neden benzediğimizi hiç merak ettin mi? Düşün, çocuk. Galaksideki bütün ırklar. Hepimiz iki ayağımızın üstünde duruyoruz. Aynı havayı soluyoruz. Diğerlerinin anlayabildiği diller konuşuyoruz. Bu kadar geniş bir zaman çizgisi ve mesafede birbirine bu kadar benzer kalıplarla evrim geçiren yüzlerce ırkın olması ihtimali *sıfır.*" Kollarını kavuşturdu, yüzünü buruşturdu. "Eshvaren galaksiye kendi imgesinin tohumlarını ekti. Bizler onun için petri kaplarındaki bir virüsüz. Böceklerden farkımız yok."

Sözler zihnimde yankılanarak, bütün vücuduma ürpertiler gönderdi. Tyler ve Fin'in Birleşik İnançlarından bahsettiklerini duyduğumu hatırlıyordum. Galaksideki ırklar arasında bu benzerlikleri açıklamak için büyüyen din.

Bir duvarın önünde duran Kal'a baktım.

"Ama... Yaradan," dedim.

Yıldızkatili başını hayır der gibi salladı.

"Yaradan değil, çocuk," dedi. "*Yaradanlar.*"

Sözcük beni sarstı, kanım buz kesti.

"Eshvaren bizim kukla ustalarımız," dedi Caersan menekşe rengi gözlerinde ışıklar çakarak. "Bizler de onların kuklalarıyız. Yüzlerce dünyaya kendi imgelerinde hayatlar ekmenin gerektireceği kibri bir düşün. Hepsi uyduruk bir intikam uğruna olabilir mi?" Etrafımızdaki Silah'ı, kristalin üstünde dans eden gökkuşaklarını işaret etti. "Bu onun alayı, Aurora Jie-Lin O'Malley. Hepimiz bundan ibaretiz. Tanrı falan yok. Büyük bir tasarım yok. Yıkılmış bir imparatorluğun son çaresiz hamlesi olmanın ötesinde, hiçbir amacı yok. Milyonlarca yıl ve sayısız hayatla, son bir intikam fırsatı için oynanan bir piyango."

Bütün bunlar sindiremeyeceğim kadar ağırdı. Ama bizi birbirimize bağlayan güç sayesinde Caersan'ın yalan söylemediğini biliyordum. Bütün dünyaların bütün dinleri, bütün yaratılış hikâyeleri, bunun nasıl ve neden başladığına dair bütün inançlar...

Ve gerçekten, hepimizi yapan Eshvaren miydi?

Göğsüme bir ağırlık çöktü. Soğuk bir el içimi sıkıyordu. Bunları bilseydi Finian ne düşünürdü acaba? Ona anlatabilseydim Tyler ne derdi?

Yaradanlar...

Ama sonra bu düşünceyi, ağırlığını ve onları bir kenara ittim. Dikkatimi yeniden beni küçümseyici bir tavırla baştan ayağa süzen Caersan'a çevirdim.

"Eshvaren için bir *hiçsin*. Buna rağmen onlar için ölecek misin?"

"Elbette ölürüm," dedim. "Sen ne dersen de, Ra'haam hâlâ bütün galaksiyi ve içindeki bütün canlıları tüketmek istiyor. Onu durdurmak için tek bir can daha istemek, bana çok küçük bir bedel gibi geliyor."

Hiç acele etmeden onu süzdüm.

"Senin bunu ödemekten korkman çok yazık olmuş."

Saniyenin onda biri kadar bir an, bakışlarında öfke gördüm.

İlginç.

"Ben kendi yazgımı şekillendirecek kadar güçlüydüm," dedi serinkanlılıkla. "Sözde efendilerimin benim için döşediği yoldan inecek kadar."

Kişner gibi bir ses çıkardım. "Ve güçten anladığın, kendi ana dünyanı öldürmek miydi? Milyarlarca can almak?"

Gözümün ucuyla Kal'ın huzursuzca kıpırdandığını gördüm.

Babası sadece omuz silkti. "Bu çaba bana bir şeye mal olmuş gibi konuşuyorsun. Bütün bağlarımı çok uzun zaman önce yakıp yok etmiştim. Onların bize öğrettiği gibi."

Hepsini yakıp yok et.

Sanırım mantıklıydı.

Caersan bütün bağlarını –aile, sevgi, onur, sadakat– koparmışsa ve yerlerine Ra'haam'ı yok etmeye adanmayı koymadıysa, geriye ne kalırdı? Tetik'in bütün güçlerine sahip boş bir kabuk.

Ama bir şekilde, bunun doğru olduğundan emin değildim. Bakışlarında –gümüş rengi bir balık gibi bir an yüzeye çıkıp hemen kaybolan o anlık öfke parıltısında– bana, yakıp yok ettiği her neyse, yavaş yavaş geri süzülmeye başladığını söyleyen bir şey vardı.

Benim belki de daha güçlü olduğumu söyleyen.

Ona, bir kamçı şaklamasının süratinde, bir saf güç dalgası fırlattım. Arkaya doğru sendeledi, sonra hemen doğruldu ve bana küçümseyen gözlerle baktı.

"Bu neydi, çocuk?"

"Sadece bir merhaba," dedim en tatlı halimle.

Caersan karşılık verdi ama aynı anda içgüdüsel olarak ellerimi havaya kaldırdım. Enerjim aralarına bulutsular gibi, yıldız ışığı gibi gümüş rengi tutamların karıştığı bir gece mavisiydi. Onunki ise arasına antik altın ipliklerin yayıldığı, kurumaya yüz tutmuş kan gibi koyu ve tozlu bir kırmızı. Bir derinliği, zenginliği ve eski ben olsaydım korkutucu bulacağım bir gücü vardı.

Ama eski ben değildim. Eshvaren icabına bakmıştı ve nedenini şimdi anlıyordum.

Gücünü sokan bir yılan gibi üstüme savurarak tekrar saldırdı ve ben karşılığını verdim. Gece mavisi ve kızıl kahverengi

güçlerimiz birbirlerini boğma çabasıyla birbirlerine sarıldılar. Tutkusunun onu zayıflatacağını, amacımın beni taşıyacağını bilerek, duygusuz bir halde gücüme yüklendim.

Ona, suratına bir tokat yapıştırır gibi, elimden geldiğince sert bir psişik darbe daha gönderdim. Caersan'ın kafası yana savruldu ve pürüzsüz yanağında küçük bir kesik açıldı. Yüzünün tek tarafına düşen gümüş rengi örgüler yana kayarak galaksinin geri kalanından sakladığı gözünü açığa çıkardı.

Ve elbette, benimki gibi onun gözü de bembeyaz ışıldıyordu.

Ancak o ışıldayan gözün etrafında, eski bir dere yatağındaki çatlaklar gibi Caersan'ın yüzünde yer etmiş yara izleri de vardı. Yüzünün sağ tarafı, canı çekilmiş gibi soluk ve yaşlıydı. Bana dik dik bakarken gözünden gelen ışık çatlakların arasından süzülüyordu. Utanmış gibi saç örgülerini eski yerine çekti. Etrafımızdaki Silah'a, tam kalbinde duran tahta doğru uzanan sivri kristal mızraklara baktı.

"Artık anlamışsındır. Onu kullanmanın bana neye mal olduğunu. Ve sana neye mal olacağını." Hırlarken sivri dişleri açığa çıktı. "Bu gücü bize bu *şeyin* onu bizden parçalarcasına geri çıkarmasını bekleyerek bağışladılar. Bizi parça parça çözmesini bekleyerek. Ortada güzel bir ölüm yok. Yüce bir fedakârlık da. Parça parça ölmemizi istediler. Yok edeceğimiz yirmi iki gezegen, ruhumuzdan tek tek koparılıp intikam makinelerine yem edilecek yirmi iki dilim."

Düşüncesi bile beni irkiltmek için yeterliydi. Anısının içinde ve aramızdaki bağ boyunca titreştiğini hissedebiliyordum. Silah'ı ateşlerken hissettiği acının sadece küçücük bir kırıntısını duydum ama o bile sarsıcıydı. Fakat eskiden yaptıkları düşünüldüğünde, o acıyı hak ettiğini de biliyordum.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Ellerini havaya kaldırdı ve gücü aramızdaki boşluğa aktı. Ben karşı koymak için harekete geçince Silah sarsıldı ve botları kristal zeminde kaymaya başladı. Etrafımızda güç yeniden canlanıp üstümüze mavi ve kızıl dalgalar yağarken, karşımdaki güzel ve güçlü adam istemeyerek bir adım geri çekildi. Ben bütün gücümle üstüne saldırınca, harcadığım büyük çabanın etkisiyle homurdandı. Zarafeti dağılıyor, dengesi bozuluyordu ve saç örgüleri arkaya savrularak, rüzgârla savaşan bir adam gibi öne eğildi. Gece mavisi gittikçe büyüyen bir fırtınayla etrafımda gümbürdeyerek dönerken sesimi sertleştirdim.

"Sen bize verilen yeteneği kirlettin, Caersan. Ölmekte olan bir galakside kendin için yıllarca sürecek bir gücü, yüzlerce türün *binlerce* yıllık ömrüne yeğledin."

Bütün gücümü toplayıp saldırıya geçerken gücüm ona hızla çarptı. Kuvvetim, içimdeki saf ve engelsiz güç büyük bir dalga gibi üstüne kapandı. Caersan'ın ayakları yerden kesildi, kollarıyla çırpınarak duvara uçtu ve gürültülü bir çatırtıya neden olarak kristale savruldu. Ona peş peşe darbeler indirdim, ta ki burnundan mor renkte ince bir kan çizgisinin dudağına doğru aktığını görene kadar. Gece mavisi gücüm savaştığı eski gücün çevresini kuşatarak onu tüketmeye başladı. Gümüş iplikler altın rengi damarların etrafına sarılıyordu. Ve sonunda, Caersan yere yığıldı.

"Bir can çok büyük bir bedel değildir," dedim ona.

Işıldayan gece yarısı ışığında ona doğru bir adım daha attım.

"İki de öyle, Yıldızkatili."

O zaman saç örgülerinin çevrelediği yüzünü bana çevirdi ve bakışlarında çatırdayan gururu ve nefreti gördüm. Gücünün büyüdüğünü hissettim ve kendimi odaklanmaya, onu sımsıkı

tutmaya devam etmeye zorladım. Kal fırtınanın içinde öne doğru yürüdü ve uğultunun arasında sesini duyurmak için bağırdı.

"Aurora!"

Ama onu duymazdan geldim. Gözlerimi babasından bir an ayırmıyordum.

"Onu hissedebiliyorum," dedim. "Silah'ı ateşlediğin zaman ne kaybettiğini."

Caersan yumruklarını sıkarken hava çatırdıyordu. "Benden aldıklarını."

"Ve gittiği zaman, ebediyen gitmiş oldu."

"Evet."

Buna gülümsedim. "Yani eski halinden eksiksin, Yıldızkatili."

İşi tamamlamaya hazırlanarak kendi derinliklerime ulaştım.

"Benden azsın."

"Belki," diye fısıldadı. "Ama bir şeyi hesaba katmayı unutuyorsun."

Varlığında hoşuma gitmeyen ve beni temkinli olmaya iten ani bir kıpırtı oldu.

"Neymiş o?"

"Yalnız olmadığımı."

Gücü ufuktan doğan güneş gibi parladı ve etrafımızdaki duvarlardaki kristal içinden aydınlanarak karşılık verdi.

Onları o zaman gördüm. Gölgelerin arasında saklandıkları yerden çıkmış, arkadan vuran kan kırmızısı ışıkla aydınlanmışlardı. Sıra sıra dizilmiş, yüzlerce Syldrathi görünmez bir güç tarafından üstümdeki odanın duvarlarına sabitlenmişti. Gözleri hiçliğe bakıyordu, elleri iki yana uzanmıştı.

"Haydi canım," diye soludum.

Alınlarındaki glifler Yolyürüyen olduklarını işaret ediyordu. Hepsinin. Ve Bükülmez'in galaksinin dört bir yanında onları avlamasının nedenini fark edince içim ürperdi.

Yolyürüyenler parmaklarını açıp kapayarak ve yüzleri çarpılmış bir halde haykırdılar. Güçlerinin Caersan'a ani akışı bir dalgaya yakalanmak, sonunda elinizden nefesinizi tutmaktan başka bir şey gelmeden taklalar atarak yuvarlanırken ciğerlerinizin patlayacak gibi olması, bir saniye daha fazla dayanmak için hava işine kim bakıyorsa ona dua etmek gibiydi.

Oğlununkilere çok benzeyen gözlerini benimkilere kilitleyerek konuştu.

"Ben doğuştan savaşçıyım. Sen beşiğinde uyurken ben adımı kanla yıldızlara yazdım. Ben bir Savaşsoylu'yum. Ben dünyaları yiyip bitiren, yıldızları katledenim. Eski halimden eksiğim yok, fazlam var, çocuk."

Kollarını iki yana uzatarak yavaşça doğruldu. Etraflarındaki güç ikiye, üçe katlanarak kan kırmızı ve altın rengi bir psişik kasırgaya dönüştü. Etrafımızdaki oda, Silah'ın tamamı sarsılırken Yolyürüyenlerin çığlıkları zihnime doldu.

Ve gittikçe artan bir dehşetle, kendini tuttuğunu fark ettim.

"Sen bana elindekinin en iyisini gösterdin, küçük Terralı," dedi.

Yıldızkatili yavaş hareketlerle yumruklarını sıktı.

"Şimdi ben de sana göstereceğim."

36

TYLER

Adına gremlin deniyordu.

Dördüncü sınıfta çatışma tarihi dersinde incelediğim Terra savaş propogandası posterlerinde, gremlinler sivri kulaklı ve pençeli, küçük kötücül insanımsılar olarak tasvir edilmişti. Ancak aslında pilotların morallerini yüksek tutmalarının bir yoluydular. Pilotların onları hayatta tutmaları ve savaşın kazanılması için bel bağladıkları uçuş mürettebatlarını işaret etmekten kaçınabilmesi için, ekipmanlardaki arızaların suçu gremlinlere atılırdı.

Bugünlerde ise *gremlin* taşınabilir karşı-elektronik aygıtlar –sinyal bozucular, ağ kırıcılar ya da botumun topuğunda az önce keşfettiğim mucize örneğinde olduğu gibi, elektromanyetik pals jeneratörleri– için genel bir lakap olmuştu.

Bunu nasıl bilmiş olabilirler?

Hücre kapısının üstündeki kamerada ters etki yaratmak için beni yok sayar gibi davranan Saedii'ye baktım. Topuğumdaki gremlini görmüştü ve çok zeki bir kadın olduğu için, içinde olduğumuz zor durumda ne işe yarayacağını çok iyi biliyordu.

Onu sana bırakanlar, diye devam etti. *Nereden bilmişler?*

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Hiçbir fikrim yok, dedim.

Terra piyadeleri nasıl keşfetmediler acaba? Seni taramadan geçirmişlerdir herhalde?

Topuk korunaklı görünüyor. Bunu oraya her kim koyduysa saklamam gerekeceğini biliyormuş.

Nasıl? dedi Saedii. *Bu nasıl mümkün olabilir ki?*

Bunun bir önemi yok. Buradan çıkmalıyız. Nereye gideceğimizi bilmiyorum ama Ra'haam'ın bizim için iyi haber olacak bir yer seçmesi neredeyse imkânsız. Ve Bükülmez ve TSK şu anda muhtemelen birbirlerini parçalamakla meşguldürler.

Kısacık bir an bana baktı.

O zaman yeniden savaştayız demektir, küçük Terralı.

Gözlerimi daha sonra oyarsın, olur mu? Bu gremlinin görüntüsüne bakılırsa, yeterli bir menzili olmalı. Ama TSK gemileri çok büyüktür. Pals çalıştığı zaman çok hızlı hareket etmeliyiz. Fırlatma hangarlarına ulaşıp kendimizi bu gemiden dışarı atmalıyız. Bu yüzden hazır ol.

Saedii küçümser gibi gülümsedi.

Muhtemelen her an savaşmaya hazırdı ve uyarım ona hakaret gibi gelmişti. Maruz kaldığı işkenceye rağmen, kısık ve odaklı gözleri etrafına çelik sertliğinde bir irade saçıyordu. Çizmelerimi kameradan saklamak için öne kıvrılarak ve botlarıma son birkaç günde yaşattığım bütün cezalara rağmen bir şekilde hâlâ çalışır durumda olduğunu umarak elimi gremline uzattım.

Parmaklarım aktivasyon düğmesini buldu. Saedii'yle göz göze geldik.

Bas.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Düğmeye bastım. Botumun içinde hafif bir titreşim ve belli belirsiz bir yınlama hissettim. Sonra hücredeki bütün ışıklar söndü.

Kamera kapandı.

Manyetik kilit etkisiz hale geldi.

Saedii aynı anda ayağa fırladı. Acil durum ışıkları devre dışı bırakılmıştı, etrafımızdaki korunaksız elektronik aygıtlar artık sadece kâğıt ağırlıklarına dönmüşlerdi. Işıklar olmayınca burası zifirî karanlıktı ve paramparça ettiğim biyo-yatağın bir parçasını alıp kapıyla çerçevenin arasına ittiğini hayal meyal gördüm. Ben de ayağa fırladım ve bükülü metal parçasını tutup ona yardım ettim. Saedii sessiz, ben harcadığım efor yüzünden hafifçe inleyerek metali var gücümüzle ittik. Ancak güçlerimizi birleştirerek hücre kapısını birkaç saniyede açmayı başardık.

Dışarıdaki koridor da zifirî karanlıktı; bütün terminaller kontak yapmış olmalıydı. Ama dediğim gibi, çocukluğumdan beri Terra gemilerini incelerdim ve etrafımızdaki karanlığa rağmen, nereye gideceğimizi ezbere biliyordum.

Karanlıkta uzanıp Saedii'nin elini tuttum.

Hızla geri çekti.

"Sana bana dokunma izni vermedim, Tyler Jones," diye hırladı. "Bir daha yaparsan canına okurum."

Ona karanlıkta dik dik baktım ama yüzünü göremiyordum.

"Pekâlâ, şuna ne dersin?" dedim. "Ben *senin* bana dokunmana izin veriyorum. Bu geminin planını avucumun içi gibi biliyorum. Bu yüzden ister karanlıkta kendi başına tökezleyerek ilerlersin, istersen güçlerimizi birleştirip koşarız."

Karanlıkta elimi uzattım.

"Tercih hanımefendinin."

Bir an aramızda sadece Kat motorlarının uğultusunun bozduğu bir sessizlik oldu. Alarmlar ötmeye başladı, koşan ayakların sesleri duyuldu. Koridorumuzun ucundaki karanlıkta lazer silahlarının kırmızı ışıklarını gördüm. Uzaktan vuran ışığın önünde Saedii'nin silüetini artık seçebiliyordum.

Derin bir nefes aldı.

Elini benimkine bastırdı.

Ve el ele, karanlığa doğru koştuk.

. . . . .

Sekiz dakika sonra, Saedii ve ben malzeme dolabında, birbirimizi yok saymaya çalışarak ismi lazım değillerimize kadar soyunmakla meşguldük.

Alan dar, bir şok tüfeğinin altına asılı el fenerinin verdiği ışık loştu. Tüfeğin erkek sahibi, uzun boylu dişi yoldaşıyla birlikte, kıyafetlerinden soyunmuş bir halde koridorun karşı tarafındaki malzeme odasında yatıyordu. İki piyadeye güvenlik taramalarının ortasında yaklaşmış ve ateş etmelerine fırsat bırakmadan etkisiz hale getirmiştik. Şaşırtma unsuru işimizi kolaylaştırmıştı. Yanımda bir Aen Suun dövüş ustasının olmasının da katkısı büyüktü doğrusu. İki piyade de bayılana kadar dayak yemişlerdi ve eğer ben orada olup onu durdurmasaydım, Saedii çoktan ikisinin de canını almıştı.

"Gözlerini benden uzak tut, Terralı," diye uyardı. "Yoksa ikisini de oyarım."

"Burada bir ölüm kalım halindeyiz. Sanırım aklımı elimizdeki işte tutmayı başarabilirim." Gözlerimi çıkarmaya uğraştığım botlarıma diktim. "Ayrıca daha önce de sutyen gördüm ve inan bana seninki o kadar bakılası değil."

AY ISIĞI KİTAPLIĞI

Dişi piyadenin taktik yeleğini teftiş ederken durdu. "Ben Bükülmez Şövalyesi gibi giyiniyorum, delikanlı. Bakılası olmaları gerekmiyor."

Dik bakışları göğsümde bir delik açacak kadar yakıcıydı. Bakışlarını ve onu yok saymak içim elimden geleni yapıyordum. İlk patlama gemiyi sarstığında, ben iç çamaşırıma kadar soyunmuştum, onun üstünde ise Bükülmez Şövalye giysilerinin çok azı kalmıştı.

Ne sarsıntı ama!

Saedii dengesini sağlamak için malzeme rafına tutundu ama ben çok yavaştım. Bir oyuncak gibi odanın içinde savrularak Saedii'ye çarptım. Ağzından Terraca karşılığının altı harf olduğunu bildiğim bir kelime döküldü ve ikimiz birlikte yere düştük. Ben sırtüstüydüm, Saedii üstümdeydi ve uzun siyah saçları üstümüze dökülüyordu. Yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı.

"Bu da..."

"Sus!" diye tısladı başını yukarı kaldırarak.

Birkaç saniye olduğumuz yerde kaldık ve Yaradan aşkına, yok saymak için elimden geleni yaptım ama iki metrelik bir Syldrathi savaşçı prensesi sadece iç çamaşırlarıyla üstümde yatıyordu. Ve her ne kadar Aurora Lejyonu'nun böyle durumlarda madalya vermediğini tahmin etsem de, ağzımdan çıkan cümle için bir madalyayı hak ettiğime şiddetle inanıyordum.

"Kalk üstümden."

"Sessiz ol, Tyler Jones!"

Saedii elleri iki yanımda yere yaslı bir halde, gözleri tavanda üstümde dururken kıpırdamadan bekledim.

Seksi olmayan şeyler düşün.

Seksi olmayan şeyler düşün.

"Seni duydum," diye fısıldadı bana bakarak.

"Bak, sana bana dokunman için izin verdiğimi biliyorum ama sınırları biraz zorlamış..."

Gemi yeni bir darbeyle sarsıldı. Büyük bir gümbürtü duyuldu. Altımızdaki metalde güçlü bir titreşim hissedildi. Saedii'nin zafer kazanmış gibi parlayan gözleri benimkileri buldu.

"İşte oldu," dedi gülümseyerek.

Ona kaşlarımı çatarak ve anlamaya çalışarak baktım. "Bu bir..."

"Syldrathi pals topuydu." Dilini sivriltilmiş dişine bastırdı. "Geldiler."

Geminin anons sistemi bu işareti bekliyormuş gibi, "UYARI," diye haykırdı. Sirenlerin uzaktan gelen sesi karanlığı delip geçti. "UYARI. BÜTÜN MÜRETTEBAT SAVAŞ İSTASYONLARINA."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Kim onlar?"

"Teğmenim Erien olduğunu tahmin ediyorum," dedi Saedii. "Asillerim. Askerlerimden geriye kim kaldıysa. Babama ben olmadan dönmeleri intihar olur. *Andarael*'deki çarpışmadan beri Kat'ta izimizi sürdüklerini tahmin ediyorum."

"TEKRAR EDİYORUM: BÜTÜN MÜRETTEBAT SAVAŞ İSTASYONLARINA," diye haykırdı anons sistemi. "SYLDRATHI GEMİSİ YAKLAŞIYOR. BU BİR TATBİKAT DEĞİLDİR. BU BİR TATBİKAT DEĞİLDİR."

Üstümde yatan kıza kaşlarımı çatarak baktım. "... Geleceklerini biliyor muydun?"

"Şüpheleniyordum."

"Ve bana söylemedin?"

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Sana güvenmiyordum, Tyler Jones." Yüzünü buruşturdu. "Hâlâ güvenmiyorum. Sen bir Terralısın. Büyük düşmanımız Jericho Jones'un oğlusun. Halklarımız şu anda savaşta."

"Halklarımız mı?" dedim. "Daha biraz önce bana yarı Syldrathi olduğumu söyledin. Benim halkım, senin halkın."

Bunu söyleyince duraksadı. Menekşe rengi gözleri bana dikkatle bakıyordu.

"Belki," dedi.

Saedii parmaklarını kuş tüyü gibi hafif bir dokunuşla göğsüme bastırınca tenim ürperdi. Gemi yeni bir patlamayla sarsıldı, yine anonslar yükseldi ve Saedii'nin tırnağı tenimi çizince yüzümü buruşturdum.

"Merak ediyorum doğrusu, acaba damarlarında hangi kan akıyor?"

"Bu gemiden en kısa sürede ayrılmazsak," dedim, "kanımı çok yakından inceleme fırsatın olacak. Çünkü yerler kanımla yıkanacak."

Dudakları aheste bir gülümsemeyle büküldü.

"Hımm."

Saedii üstümden kayarak inip yerde çömelirken, gemi tekrar sarsıldı. Çalıntı taktik tulumunun birbirine karışan parçalarına uzandı. Derin bir nefes alıp kendimi yerden zorla kaldırdım ve sirenler ötmeye devam ederken ihtiyacım olan teçhizatı ayırmaya devam ettim. Giyinirken Saedii'ye sadece bir kez baktım ve onu beni izlerken buldum. İkimiz de gözlerimizi kaçırdık.

Birkaç dakika içinde ikimiz de giyinmiş, silahlarımızı kuşanmıştık ve yüzlerimiz TSK taktik zırhlarının kaskları arkasına gizlenmişti.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Silah seslerinin yarattığı etkiye bakılırsa," dedi başını yana eğerek, "bize saldıran geminin dört ya da altı pals bataryası olmalı."

"Evet," dedim. "En az Eidolon sınıfı. Büyük bir gemi."

"Bu boyutta bir savaşta kaos bize yardımcı olacaktır. Kaçış kapsüllerine ulaşabilirsek ben iletişim sistemini Bükülmez acil durum frekansına ayarlayabilirim. Şansımız yaver giderse, mürettebatım bizi alabilir."

"Tabii TSK kapsüllerimizi havaya uçurmazsa," dedim.

Saedii omuz silkti. "Savaşçı mısın, kurtçuk mu, Tyler Jones?"

Yere serdiğimiz piyadeden aldığım tüfeği havaya kaldırıp Şok moduna ayarladım.

"Harekete geçme zamanı."

37

SCARLETT

Holoekranlarımızda son sürat ilerleyen savaş, hayatım boyunca dâhil olduğum en *delice* şeydi. Ve bunu Gıpta Edilen Ölüler adında çok sayıda platin albüm sahibi yıldızlararası bir rock grubunun albüm tanıtım partisine davetsiz girmek için altı aşamalı bir güvenlik ekibini aşmayı başarmış, on iki kasa Larassia semptarı içeren bir kaçışı, volkanik bir gezegende çırılçıplak yüzmeyi, altmış bir kez tutuklanmayı ve kısa süreli romantik bir aşk kazasını atlatmış biri olarak söylüyordum. (N1kk1 Gunzz. 34 Numaralı eski erkek arkadaş. Artıları: Rock yıldızı. Eksileri: Baterist.)

Etrafımızdaki karanlık gemilerle doluydu: Syldrathi, Terra, Betraska gemileri. Pals topları, elektromanyetik top atışları, karanlıkta süzülen füzeler, kocaman boşlukta sessizce yaşanan patlamalar. Dövüşen, öldüren ve ölen on binlerce insan. Ve hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

"Dikkat!" diye kükredi Finian.

"Lütfen sesini alçalt," dedi Zila uçuş kontrol kollarını çevirirken. "Sesin yükseltilmesi pilotluk becerilerimi artırmıyor."

"Şey, çok özür dilerim, nedense..."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Finian, *kapa çeneni*!" diye haykırdım.

Zila pilot konsolunun üstüne kapanmıştı ve parmakları takip edemeyeceğim bir hızla hareket ediyordu. Fin ve ben arkasında, ikincil istasyonlarımızda yan yana oturuyorduk. Konsollarımızın üstünde sürmekte olan mücadelenin holo ekranları açıktı. Gemimiz savaşın kanlı ve bol ateşli dış çevresinden çok geride, Silah'a yakın uçuyordu ama dürüst olmam gerekirse, hâlâ uçuyor olmamız yine de bir mucizeydi. Hava savaşçılarla doluydu ve Zila savunma modunda uçuyor, dışarıdaki binlerce geminin tehlikeli görünen bir şeyi öldürmeyi yeğleyeceğini umarak, bize ateş açan kimseye karşılık vermiyordu. Ama şansımız eninde sonunda tükenecekti.

Silah'ta bir tür ışık yanıp söndü. Bunu daha önce bir ya da iki kez daha yapmıştı ve neden olduğu konusunda hiçbirimizin bir fikri yoktu. Karanlıkta bir el feneri gibi görünüyordu, kırımın ortasında atan kristal bir kalp gibi. Ve kırım gittikçe kötüleşiyordu.

"Sizce Auri içeride iyi midir?" diye fısıldadı Finian Silah'a bakarak.

"Umarım," diye iç geçirdim.

"Lütfen güvenlik kemerlerinizi iyice sıkılaştırın," dedi Zila.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye homurdandı Fin ona yan yan bakarak. "Zila, güvenlik kemerimi biraz daha sıkarsam, yakında..."

Zila iticilere asılıp bir elektromanyetik top ateşi yağmurundan gemiyi yuvarlayarak kaçırırken Fin ciyakladı. Kanadımızın hemen yanında bir füze patladı, sonra tam karşımızda bir tane daha ve Zila bizi helezon şeklinde bir dalışa atarken, küçük gemimizin etrafında çekim kuvveti sağlayan atalet sönümleyiciler telafi etmek için büyük çaba harcıyorlardı. Tarayıcıları-

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

mıza bakınca, peşimizde birilerinin olduğunu gördüm. Kalkık burunlu, öfkeli görünen TSK savaşçıları. Bize ateş açtıkları için onları suçlayamazdım. Ne de olsa Bükülmez renklerini taşıyorduk. Yine de...

"Pruvadan dört kötü adam hızla yaklaşıyor," dedim.

"Kıç taraf!" Bir füze daha patlarken Fin yüzünü buruşturdu. "O kıç taraf, Scar!"

"Lanet olsun, size uzay gemileri hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylemiştim!" diye bağırdım. "Kıçımızdalar tamam mı? Ateş açmaya çok meraklı dört gemi, biçimli kıçlarımızın dibinde, Zila!"

"Onları görüyorum," dedi Zila. "Sıkı tutunun."

"Biçimli kıçlarımız mı?" diye mırıldandı Fin.

"Sakın bana fark etmediğini söyleme, de Steel."

Kaosun içinde zikzaklar çizerek ilerliyorduk. Dışarıdaki simsiyah örtü Federasyon Günü'nde havai fişekler atılıyormuş gibi aydınlanıyordu. Ve Zila hiç şüphesiz etkileyici bir gösteri sergiliyordu ama hiçbir şekilde usta bir pilot değildi ve ona yardım eden bir otomatik kılavuza rağmen, bütün bunların ne kadar süreceğini merak ediyordum. İleri patlama ekranlarımızın dışındaki karanlıkta ateş ve kanın rengi seçiliyordu. Yeryüzü eline ne geçerse Syldrathi filosunun üstüne fırlatıyordu ama bu Syldrathiler Bükülmezlerdi. Hayatlarının her anında savaş için eğitilen Bükülmezler. Onlara liderlik eden psikopata fanatik bir sadakatle bağlıydılar, lanet olası güneşlerini yok ederken arkalarına yaslanıp alkışlayacak kadar.

Ve tadım her saniye biraz daha kaçıyordu çünkü biz de hareket halindeki bir savaşın parçasıydık. Terra güneş sisteminin kalbine doğru hızla ilerleyen bir savaşın. Kuiper Kuşağı'nı geride bırakmış, hızla Neptün'e yaklaşıyorduk. Ve Silah'ın

menzilini bilmiyordum ama geçen her dakika Bükülmez filosu ana dünyaya ve yörüngesinde döndüğü güneşe biraz daha yaklaşıyordu.

Yok edecekleri güneşe.

Silah yine, içinde saf ışıktan bir kalp atıyormuş gibi, içinden aydınlanarak titreşti. Işık geminin arka tarafından geliyordu ama Silah'ın tamamı kristalden yapılma bir optik kablo gibi aydınlanarak tepki verdi.

"Bunu neden yapıyor?" diye fısıldadı Fin.

"Bilmiyorum," dedim.

"Ürkütücü."

Zila'nın bizi iki Syldrathi gemisi arasından yukarı doğru fırlatan ani dönüşüyle koltuğuma sertçe gömülürken iç geçirdim. Peşimizdeki TSK savaşçılarının peşine de düşenler olmuştu ve şimdi ikisi onlarla uğraşmak için bizden ayrılıyordu. Ama iki gemi öğle yemeği paralarını çalmışız gibi, hâlâ peşimizdeydi.

Silah tekrar parladı. Gözümü kısıp baktığımda, ışık tek ucunda toplanmış gibi görünüyordu. Pruvadaki (Hah! Gördünüz mü, istersem öğrenebilirim!) o tuhaf, soyut şekiller, Silah'ın kalp gibi her atışıyla biraz daha fazla ışık saçar gibi görünüyorlardı.

Zila bizi ateş fırtınasının içinden hızla geçirirken, "Alternatif bir stratejiye ihtiyacımız var," dedi.

"B planı mı demek istiyorsun?" dedim.

Omzunun üstünden bana bakıp başını evet der gibi salladı. "Ve hemen şimdi lazım."

"Bu kadar emin olmanın sebebi ne?"

"Değilim. Ama Eshvaren Silahı güç topluyor gibi görünüyor."

"Zila, bizim de gözümüz var," dedi Fin. "Ama bu..."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Belki de gözleriniz Bükülmez gemilerinin pozisyonlarını fark etmiştir," dedi Zila. "Duruş şekillerinin nasıl değiştiğini?"

Gemimizi kıl payı ıskalayan bir füze patlamasıyla sarsıldık ve az kalsın dilimi yutuyordum. Ancak gözlerimi kısarak holo ekranlara baktığımda, taktik bilgisayarımızdan gelen değerler bana...

"Bükülmez filosu yolundan çekiliyor," dedim.

"Son üç dakikadır Silah'ın ileri ateş açma yayını boşaltıyorlar," dedi Zila. "Ateş açmaya hazırlandığını bildikleri aşikâr."

"Siktir," dedim.

Tarama ekranlarına, küçük güneş sistemimizin holografik görüntülerine baktım. Gaz devleri Neptün ve Uranüs. Satürn'ün güzel buz halkaları, yedi yüzyıldır kızıl fırtınası dinmeyen Jüpiter. Asteroit kuşağının ötesinde Dünya'nın ilk gezegen kolonisi, Mars duruyordu. Ve arkalarında küçük mavi bir nokta olarak benim büyüdüğüm gezegen, yuvam, dünyam Yeryüzü vardı. Onun ötesinde gökten erimiş kurşun yağacak kadar sıcak olan Venüs. Son olarak Merkür. Ve hepsinin ortasında, milyarlarca canın, bu tarihin, bu medeniyetin tam merkezinde, küçük sarı bir güneş vardı. Benim güneş sistemimin kalbini oluşturan yıldız.

Caersan'ın öldüreceği yıldız.

"Ne yapabiliriz?" diye sordum. "Onu nasıl durdurabiliriz?"

"Bu gemide Silah'a hasar verecek kadar ateş gücü yok," dedi Zila. "Ama Bükülmez renkleriyle uçuyoruz. Ona yaklaşabiliriz."

Fin gözlerini kırpıştırdı. "Ne kadar?"

Zila komuta kollarını çevirerek ona baktı. "Çok."

Silah yine parladı. İçindeki ışık bükülerek bir araya toplanıyordu. Bu kadar kötücül olmasaydı güzel bile sayılabilirdi. Gökkuşağı renklerinde bir son.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Ona şiddetle çarpmaktan bahsediyorsun," dedim nefesim kesilerek.

"Bu geminin ağırlığı iki yüz tondan fazla," dedi Zila. "Yeterli hızlanma süresiyle altı faktörlü bir sürate çıkabilir. Silah'la çok yüksek hızda çarpışırsak, çok sayıda yüksek etkili termonükleer aygıta denk bir kuvvet yaratırız."

"Ama Silah'ı imha edemeyiz," dedim kaşlarımı çatarak. "Ra'haam'ı yenmek için ona ihtiyacımız var."

"Onu yok etmeyi umamayız zaten," dedi Zila. "Çok büyük. Ama bu büyüklükte bir çarpmanın o merceklere hasar vermesini ya da en azından hizalarını bozmasını umabiliriz. Belki Aurora'ya zaman kazandırmış oluruz."

Finian bana baktı. Sonra Zila'ya döndü.

"İyi bir B planı, Lejyoner Madran."

"Sende daha iyisi varsa, memnuniyetle uygulamaya koyarım, Lejyoner de Seel."

O anda kafama dank etti.

O ateş fırtınasının ortasında, TSK savaşçıları, Syldrathi kruvazörleri ve Betraska zırhlı gemileri etrafımızda birbirlerini parçalarken, dünyamın, medeniyetimin ve hatta bütün galaksinin kaderi pamuk ipliğine bağlıyken... Hatırladım.

Hatırladım.

Elimi üniformamın içine attım ve Finian'ın meraklı bakışları altında dekoltemin arasına uzattım.

"Şey..." dedi.

"Lanet olsun, burada Abraaxis IV'ün Büyük Ultrazoru bile kaybolur," diye söylendim.

"... Scar?" dedi Fin.

Parmaklarım gümüş zincirin etrafına kapanınca heyecanla, "Aha!" dedim. Ödülümü gömleğimden dışarı çekip zafer edasıyla baş ve işaret parmaklarımın arasında tuttum.

Gümüş bir madalyon. Sekiz sene boyunca bizi Dominyon Hazine Binası kasasında beklemiş bir madalyon. Daha ben Lejyon'a katılmadan ve onlar benimle tanışmadan önce Aurora Akademisi komutanlarının benim DNA'mla açılacak şekilde şifrelediği kasada.

Madalyonun bir yüzüne kaba bir pırlanta parçası kakılmıştı. Diğer tarafta ise kıvrımlı bir yazı vardı.

"Zila?" dedim.

"Evet, Scarlett."

"B planından yürü."

38

KAL

"Sen bana elindekinin en iyisini gösterdin, küçük Terrali. Şimdi ben de sana göstereceğim."

Oda sarsıldı.

Üstümdeki Yolyürüyenler haykırdılar.

Babam elini kaldırdı.

Psişik güçten yapılma bir balyoz Aurora'ya çarparak onu Silah'ın kalbi üstünde sektirerek geriye doğru kaydırdı. Aurora'nın peşinden ışıldayan kristal kırıkları yağdı. Yüzü çarpılmıştı, ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı ve etrafındaki havada gece mavisi ve koyu kırmızı iplikler çatırdıyordu.

Benim sırtımı yasladığım duvar titriyor, babamla Aurora'nın arasındaki alışveriş etrafımızdaki kristalde kaynaşıyordu. Birbirlerine indirdikleri her darbede Silah biraz daha parlak bir ışık saçıyor, hava gittikçe ağırlaşıyordu. Fazla sıkı sarılmış bir yay, özgürlüğünü ilan etmek için bastırır gibiydi. Birbirlerinin üstüne attıkları enerjiyle dolup taşan Silah'ın ateş almaya hazır olduğunu hissedebiliyordum.

Dizginlerinden boşandığında, Boşluk'un ruhları yoluna çıkan her şeyin yardımcısı olsun.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Aurora yeniden saldırıya geçti ve bıçak keskinliğinde, şimşek gibi hızlı bir güç şeridi havayı yararak babamın üstüne atıldı. Babam çocukken Syldra'daki ağaçların altında ona saldırmaya çalıştığımda yaptığı gibi, neredeyse tembel bir tavırla elini kaldırdı. O zamanlar da boyutuna ve gücüne rağmen, avantajını kullanmaktan asla geri durmazdı. Her kusuru, atılan her yanlış adımı, her hatayı mutlaka cezalandırır ve beni yatağıma hırpalanmış bir halde gönderirdi.

Şimdi aynısını Aurora'ya da yapıyordu. Çaresiz gözlerle, be'shmai'min savunmasını delip onu geri fırlatmasını seyrettim. Aurora bir kez daha duvara çarptı. Çarpmanın gücüyle kristalin çatırdadığını duydum.

Aurora dizlerinin üstüne indi. Ama bir an sonra etrafına dalga dalga bir güç yayarak tekrar ayağa kalktı ve parmak boğumlarını kanayan burnunun altından kaydırdı.

"İyi atış," diye mırıldandı.

Böyle olmasını istemezdim.

Aurora yükselen fırtınanın içinde titreşircesine öne atıldı. Gözleri karşılığını ancak babamınkilerde bulabilecek bir yoğunlukla, güneş gibi yanıyordu. Ne kadar çok çabaladığını görebiliyordum. Ama babam tek başına ondan eksik olsa da tek başına *değildi*. Etrafımızda mahkûm edilmiş bu zavallı ruhlardan güç alıyordu.

Arkasındaki havada bir gölge bırakan, görüntünün birbirine karıştığı bir süratle bir darbe daha indirdi. Aurora yukarı fırlayarak tavanı parçaladı. Sonra yağan ışıltılı kristal kırıklarının arasına düştü ve babam göz açıp kapayana kadar kızıl bir bulanıklık arasında altında belirip tekrar saldırıya geçti. Aurora bir bez bebek gibi cansız odanın karşı tarafına savruldu. Kristal zeminde yuvarlanırken etrafa saçılan gökku-

şağı renkleri gün batımı zamanı bir kumsala çarpan dalgaları hatırlatıyordu. Yolyürüyenler bir kez daha haykırdı. Aurora yumruklarını sıkarak yeniden ayağa kalksa da bu kez biraz öncekinden daha yavaş hareket ediyordu.

Toz ve alev misali çarpıştılar. Babam etrafımızdaki çokluğun gücünü kendine çekerken ona tepeden bakıyordu. Aurora'nın yüzü acı ve kandan yapılma bir maskeye dönmüştü ve gözü karanlıkta ışık saçıyordu. Çok küçük görünüyordu. Ona, her şeyim ve belki de artık hiçbir şeyim olan o kıza bakarken, gerçeği anladım.

Buraya gelmeden önce ona söylemiştim sonuçta.

Benden nefret ettiği için onu suçlayamazdım. Ona ve diğerlerine asla yalan söylememeliydim. Ama onu buraya gelmemesi için uyarmıştım. Bununla kendi başıma uğraşmayı yeğlerdim. Kendi utancımla. Kendi kanımla. Damarlarımdaki ve ellerimdeki kanla. Belki devi deviririm sanmıştım. Çocukluğumda hatırladığım, bende, ablamda ve annemde morluklar bırakan o adamı katlederim sanmıştım.

Ama babamı gördüğüm anda, eskisinden çok daha fazlasına ve çok daha azına dönüştüğünü anladım. Beklemeyi düşündüm. Belki de Silah'ı kullanmaya hazırlanırken, dikkati dağılır ve ona karşı saldırıya geçebilirdim. Ya da belki de Silah'ı ateşledikten sonra onu sonsuza dek yok edebileceğim kadar güçsüz düşerdi. Aurora'yı bu mücadeleden sakınmak dışında elle tutulur bir planım yoktu.

Kandırmacam ve adanmam. Sadece biri Aurora içindi.

Ama şimdi.

Şimdi...

Etrafımdaki kavisli kristal duvarlara bir panoya tutturulmuş böcekler gibi sabitlenmiş Yolyürüyenlere baktım. Gözleri

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

açıktı ama görmüyorlardı. Syldrathi erkekleri ve kadınları ve hatta çocukları, alınlarına işlenmiş bir göz ve beş gözyaşı damlasından oluşan Yolyürüyen glifi.

Annemin de alnında taşıdığı o glif.

Annem bana, *Şiddette sevgi yoktur,* derdi.

Altımdaki zemine uzandım. Parmaklarım duvardan kopan bir kristal parçasına uzandı. Bir hançer gibi uzun ve sivri kristal kırığını aldım. Ve babamın gücünü aldığı o sefil insanlara baktım. Yumruğumun içinde sıktığım kristal avucumu kesti.

İşlerini bitirmem çok zor olmazdı. Onları bu hayattan ve babamdan koparmam. Babamı güçsüz düşürmem. Kim bilir belki alt edecek kadar?

Merhamet korkakların uzmanlık alanıdır, Kaliis.

Ama hayır. Bu onun yapacağı bir seçimdi, benim değil. Ve eğer sonunda bu gölgeden çıkacaksam, bunu karanlığa adım atarak yapamazdım. Ben geçmişim değildim. Babamın beni dönüştürdüğü şey değildim. Güneşin ışığında durmalıydım.

Bana neye mal olursa olsun.

Elimde kristal hançerle, onların etraflarında oluşan güç fırtınası karşısında sarsılan zeminde zorlanarak ilerledim. Babam ve be'shmai'm birbirlerine kilitlenmişlerdi ve Silah etrafımızda tektonik bir şiddetle sarsılıyordu. Aurora'nın burnundan, kulaklarından ve gözlerinden kan damlıyordu. Kolları titriyordu. Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi.

Bunu tek başına yapamazdı.

Ama gerçeğe gelirsek.

Aurora hiçbir zaman yalnız olmamıştı.

Babamın arkasından yaklaştım. Bir gölge gibi. Ona musallat olmaya gelen geçmişi gibi. Boşluk'a giden, annemin de aralarında olduğu on milyar ruhun sesleri gibi. Ve kolumu

boynuna sarıp kristal hançerimi beşinci ve altıncı kaburga-larının arasındaki noktaya sapladım.

Kristal babamın zırhını delip geçti ve kısacık ve çok güzel bir an, altındaki etin yarıldığını, kristal hançerin hâlâ sahip olduğunu sadece varsayabildiğim kalbe gömüldüğünü hissettim.

Ama sonra durdu.

Bana dokunmasa da bileğimi tuttuğunu hissettim. Ellerinin hâlâ Aurora'nın ellerinde olmasına rağmen, gırtlağıma yapıştığını hissettim. Beni gittikçe daha fazla sıkarken, çaresiz debelendim. Gözleri soğuk bir alev gibi yanarak omzunun üstünden bana baktı.

"Cık cık cık," dedi.

Kafasını savurarak, be'shmai'mi arkaya doğru fırlattı ve kanlar içinde ve nefes nefese yerde sekmesine neden oldu.

Sonra bana döndü.

Olduğum yere çivilenmiştim. Yerden bir metre yüksekte, kıpırdamadan, havada asılı duruyordum.

Etrafımızda kopan fırtınanın arasında bana baktı. Çok değişmişti. Onu bir zamanlar bağlayan bütün bağları kopmuştu. Ama gözlerinin içine baktım ve eskiden olduğu şeyden geriye kalan bir şeyi görür gibi oldum. Korktuğum, sevdiğim ve nefret ettiğim adamdan kalan.

"Demek," dedi hayal kırıklığına uğradığını saklamadan. "Hâlâ annenin oğlusun."

Ve ona vurmak için hamle yapamamama, nefes alacak gücü zor bulmama rağmen, bir şekilde konuşmayı başardım.

"Senin oğlun değilim."

Gözleri kısıldı. Fırtına rüzgârı şiddetlendi. Yolyürüyenler haykırmaya başladı ve her şeyim olan kızın kafasını kaldırıp bana baktığını gördüm.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Ka... Kal..."

"Be'shmai," diye fısıldadım.

Ve sonra babamın zihnimin içine uzandığını hissettim.

Ve beni parçaladığını...

39

TYLER

Geminin bu kısmında yedek güç korunuyordu ve Saedii ve ben, acil durum lambalarının loş ışığında kaçış kapsüllerine doğru koşuyorduk. TSK piyadelerinin gözaltı katında bizi aramaya devam ettiklerini tahmin ediyordum ama Bükülmez saldırısı bütün mürettebatı meşgul ediyor gibi görünüyordu. Güverteler arı kovanı gibi hareketliydi: Piyadeler, teknisyenler, tamirat ekipleri, pilotlar hepsi savaş istasyonlarına akıyorlar, gemi Kat'ta yaşanan çatışmanın hiddetiyle sarsılıyordu.

Çalıntı kasklarımızdaki kulaklıklardan aldığımız raporlar iyi değildi. Görünüşe bakılırsa ben de Saedii de yanılmıştık. Bize saldıran Eidolon değil, Banshee sınıfı dört Syldrathi kruvazörüydü. Bizim bulunduğumuz gemi, *Kusanagi*, ağır bir kruvazördü ama Banshee'leerin onları radarda neredeyse görünmez kılan perdeleme teknikleri vardı. Muhtemelen bize bu sayede sokulabilmişlerdi. Yani *Kusanagi*'nin topları görsel olarak nişan almak zorundaydılar ama rakibiniz saniyede birkaç bin kilometre hızla ilerlerken, çok kolay iş değildi. Bütün bunlar Syldrathi gemileri ne kadar küçük olsa da ciddi bir kapışma yaşanacağı anlamına geliyordu.

Dürüst olmam gerekirse, kimin galip çıkacağı konusunda bir fikrim yoktu.

Kusanagi yeni bir patlamayla sarsılınca, Saedii sendeleyerek bana çarptı, ben de duvara çarptım. Yarım düzine Terra teknisyeni koşarak yanımızdan geçerken ve alarmlar avaz avaz ötmeye devam ederken, güçlükle de olsa yerden kalktım.

"Gelecekte gerekirse diye soruyorum," dedim dengemi sağlamaya çalışarak. "Düşersen ve ben seni tutarsam, yine kasıklarıma tekme yiyecek miyim?"

"Sessiz ol, Tyler Jones," dedi Saedii sendeleyerek ilerlerken.

İçimden, *Belki de o küstah kızının üstüne düşmene göz yummalıyım*, diye geçirdim.

Seni duydum, dedi sesi kafamın içinde.

Anons sistemi, "İLK DÜŞMAN GEMİSİ YOK EDİLDİ," diye duyurdu. "İKİNCİ DÜŞMAN GEMİSİNE KRİTİK DÜZEYDE HASAR VERİLDİ. *KUSANAGI* 4. SEVİYEDE GÖVDEDEN HASAR ALDI VE PORT BATARYALARI DEVRE DIŞI BIRAKILDI. TEKNİK MÜRETTEBATIN DERHAL 6. SEVİYE, 6 BETA VE EPSİLON KORİDORLARINA ULAŞMASI GEREKMEKTEDİR."

"Kaçış kapsülleri biraz ileride olmalı," dedim.

"Onları görüyorum," dedi Saedii loş ışıkta hızla ilerlerken.

TSK taşıyıcılarında her katta bir reaktör hasarı durumunda bağımsız olarak güç alan tek kişilik kaçış kapsülleri bulunurdu. Karşımızdaki T şeklindeki kesişim noktasında birkaç tanesini görebiliyordum; duvarda bir dizi kapı göze çarpıyordu. Kapsüllerin işleyiş mekanizmaları kısaca ACİL DURUM HALİNDE KIRIN yazılı camın arkasındaki büyük kırmızı düğmelerden ibaretti. Bir felaket senaryosu durumunda bile, kolayca kul-

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

lanılacak şekilde tasarlanmışlardı. Şansımız yaver giderse bu bizim...

Şok silahının darbesi Saedii'nin kafasına isabet etti. Taktik kaskı darbenin en sert kısmını emse de Saedii'nin olduğu yerde bir tur dönmesini önleyemedi.

"Temas! Temas!" diye haykırdı bir piyade arkamızdan. *"Kısım A, Kat 3!"*

Üstümüze tekrar ateş açılınca, Saedii'yi de yanımda sürükleyerek kaçış kapsüllerinden uzağa, bitişikteki koridora daldım. *ksunagi* bir darbe daha alınca, atışları hedefi bulamadı. Bizim koridorumuzun ucunda siper almış yarım düzine TSK piyadesi gördüm. Bizi nasıl tespit ettiklerinden emin değildim. Belki göğüs zırhlarımızdaki numaralar sayesinde olmuştu ama bunu her nasıl başardılarsa, şok silahları Öldür moduna ayarlıydı. Sırtımı T şeklindeki kesişme noktasının köşesine yaslayarak rastgele birkaç el ateş ettim. Kaçış kapsülleri en çok beş metre ötedeydi. Ama beş kilometre uzakta gibiydiler.

Saedii'nin kafasının içine, *İyi misin?* diye seslendim.

Sesini alçalt, Tyler Jones, diyerek duman tüten kaskını kafasından çıkardı.

Gözlerine inen saçlarını kenara itti, tüfeğini doğrulttu ve köşenin arkasından ateş etmeye başladı. Ve bir anda canımız pahasına bir çatışmaya girdik. Loş koridor namluların ucunda çakan ışıklarla aydınlanıyor ve ciyaklayan alarmlar şok tüfeklerinin gürültüsünde boğuluyordu. Koridorun diğer ucundan yeni bir piyade grubu daha görünürken, Saedii beni kafamın içinde yankılanan bir haykırışla uyardı. Arkamızdan sokulurlarsa öldük demekti.

Hava şok atışlarının cızırtılarıyla kaplanmıştı ve tüfeğim elimin arasında sarsılıyordu. Çok incelikli nişan almıyordum,

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

bütün çabam TSK piyadelerinin kafalarını eğmelerini sağlamaktı. Ama omzumun üstünden bakınca Saedii'nin üç piyadeyi –ikisini yüzlerine aldıkları atışlarla, üçüncüyü ise duvarda yanında duran yangın söndürücüyü patlatarak– yere serdiğini gördüm. Ve bunların hepsini kafasına bir Öldür atışı isabet etmiş haliyle yapmıştı.

Yaradan aşkına, bu kız çok iyi.

Seni duydum.

LANET OLSUN, KES ŞUNU.

Saedii bana pis pis sırıtırken, isabetli bir atış yaparak bir piyade çavuşunu yüz siperliğine aldığı bir darbeyle yere serdim. Bayılmış görünüyordu.

İyi atıştı, Tyler Jones.

Samanyolu'nun bütün iyi atışları bir araya gelse bizi buradan kurtaramaz, sayıca çok üstünler.

Kusanagi yeni bir darbeyle sarsılırken, üstümüze açılan ateş beni geri çekilmeye mecbur etti. Burada biraz daha kalırsak işimiz biterdi. Daha iyi nefes alabilmek için kaskımı çekip çıkardım ve gözlerime akan teri silerek koridorun karşısındaki kaçış kapsüllerine baktım. Bir acil durumda kolay açılacak şekilde yapıldıkları için, binmek çok zaman almazdı. Ama onlara ulaşmak için koridorda koşmak, piyadelerin çapraz ateşinde kalma riski demekti.

Elimi uzatarak Saedii'ye, *Bana tüfeğini ver,* dedim.

... Neden?

Sen önden git. Seni koruyacağım.

Yüzünü buruşturdu. *Senin yardımına ihtiyacım yok, delikanlı.*

Yaradan aşkına, seninle her şey illa kavga sebebi mi olmak zorunda?

Evet, dedi bir piyadeyi daha vururken. *Ben savaş için doğdum, Tyler Jones.*

Pekâlâ, ölürsen savaşamazsın! Bu yüzden kaçış kapsüllerinden birine ulaşmalı ve psikopat ekibini bizi havaya uçurmak yerine, buradan almaları için uyarmalısın.

Seni burada bırakıp mı?

Ben de arkandan geleceğim.

Bir şok atışı kafamın üstünden vınlayarak geçip arkamdaki duvara isabet ederken iyice eğildim. Ateşle karşılık verdim ve siper almaya koşan bir piyadeyi şokla sersemletmeyi başardım. Omzumun üstünden arkama bakınca Saedii'yi bana bakarken buldum.

Ne? diye sordum.

Saedii hiçbir şey söylemedi. Taktik zırhının kemerine uzanıp şok silahının yedek güç bataryasını aldı ve koridorun ucuna, kaçış kapsülünün kontrol paneline fırlattı. Atışı isabetliydi (neden şaşırıyordum ki?) ve cam bu acil durum örneğinde olması gerektiği gibi kırılırken, panel kırmızıdan yeşile döndü ve kapı dönerek açıldı. Ben ateş etmeye devam ediyordum ama Saedii'nin ellerini kemerimde hissettim. Bu kez benim yedek güç bataryamı çıkarıyordu. Aynı prosedürü tekrarladı, yine isabetli bir atış, kırılan bir cam, açılan bir kapsül kapısı daha. Bu kez benim için. Piyadeler aramızdaki mesafeyi kapatmak üzereydiler, sadece birkaç saniyemiz vardı.

Saedii tüfeğini bana verdi. Gözlerimin içine baktı.

Cesursun, Tyler Jones. Kanın hakiki.

Göğüs zırhımı tuttu ve bana doğru eğilip yanağımı öptü.

Boşluk'un ruhları seni gözetsin, dedi.

Yutkunarak gözlerine baktım.

... *Seni de*, demeyi başardım.

Vurulmama izin verirsen, kalbini göğsünden söker, sana yediririm.

Az kalsın gülecektim. *Git. Arkanı kollayacağım.*

Koridora eğilip iki elimde birer tüfekle etrafa ateş yağdırdım. Atışlarım rastgeleydi; herhangi bir şeyi vurmam imkânsızdı. Ama beceriksiz atış yağmurum piyadelerin Saedii'nin aradan kaçmasına yetecek kadar bir süre sinmelerine neden oldu. Saedii fırladı, siyah saçlarını savurarak mızrak gibi koştu ve bir şok atışı onu kıl payı ıskalarken kendini kaçış kapsülünün kapısından içeri attı.

Kapı arkasından hızla kapandı ve panelin rengi yeşilden maviye döndü. Ve *Kusanagi* bir atışla daha sarsılırken, Saedii'nin kapsülü harekete geçti.

Artık duman tadı alıyordum, *Kusanagi* bir kez daha isabet alırken anons sisteminden hasar raporu akmaya devam ediyordu. Yaradan'a başıma daha fazla piyade üşüşmediği için teşekkür ettim ama muhtemelen dışarıdaki Syldrathi Banshee'leri tarafından havaya uçurulmakla meşguldüler. Bir an kendimi Saedii'nin yerine sapasağlam ulaşması için dua ederken buldum. Adamlarının onu TSK havaya uçuramadan alması için. Ama sonra, asıl kendim için dua etmem gerektiğini fark ettim.

Tüfeğim bir anda boşaldı. Saedii'nin bana verdiği tüfeğe baktım. O da yüzde 13 seviyesine düşmüştü. Ve şok atışlarının yankılandığı koridora baktığım zaman, iki yedek bataryamın cam kırıkları arasında yattığını gördüm.

Hımm... Belki de o kadar kusursuz bir taktikçi değildi.

Başımı dışarı uzatınca, iki yönden gelen şok atışlarıyla karşılandım. Piyadeler hızlı ilerliyordu ve etrafımı sarmaları artık an meselesiydi.

Bu işi nasıl kıvıracağımdan emin değildim.

Soğuk, metalik bir ses, "ATEŞİ KESİN," diye emretti.

"*Ateşi kesin!*" diye tekrarladı bir teğmen bağırarak. "*Askerler, ateşi kesin!*"

Sırtımı duvara dayadım. Kalbim kaburgalarımın arasından fırlayacak gibi çarpıyordu. Dışarıdaki bir KİA ajanıydı. Belki Prinseps beni hücreme geri sürüklemeye gelmişti. Ya da belki de işimi temelli bitirmeye...

"TYLER?"

Yüreğim ağzıma geldi.

Metalin ve aynamaskesinin altında bile, sesini tanımıştım. O sesi beş yaşımdan, anaokulundaki ilk günümüzden, onu ittiğim ve sandalyeyi kafama geçirdiği zamandan beri tanıyordum.

En yakın arkadaşımın sesi. Beni her zaman kollayan kızın. Benim de karşılığında kollamış olmam gereken kızın. Sevdiğim ve yüzüstü bıraktığım kızın.

Koridora kafamı uzattım ve işte oradaydı. Baştan ayağa KİA'nın koyu gri üniformasını kuşanmıştı. Yüzünde o hatsız aynamaske vardı.

Ama onu yine de tanımıştım.

"TYLER, GİTME," dedi Cat.

"Efendim," dedi arkasındaki piyade. "Bu tutsak hücresinden kaçtı ve..."

"DAĞILABİLİRSİNİZ, TEĞMEN," dedi Cat ona bakmadan.

Teğmen şüpheli görünüyordu. "Efendim, aldığımız emir..."

"O EMRİ GEÇERSİZ KILIYORUM," diye çıkıştı Cat. "DIŞARIDA BİZİ MOLEKÜLLERİMİZE AYIRMAYA ÇALIŞAN ÜÇ SYLDRATHI KRUVAZÖRÜ VAR. SENİN VE

ADAMLARININ VAKTİNİZİ HARCAYACAK DAHA İYİ İŞLERİNİZ OLDUĞUNDAN EMİNİM, TEĞMEN."

"Ama tutsak, efendim..."

Cat başını yana yatırmış, bana bakmaya devam ediyordu.

"HİÇBİR YERE GİTMİYOR. ÖYLE DEĞİL Mİ, TYLER?"

Gözlerim aynamaskesine kilitlendi. Dilim damağım kurumuştu.

"ADAMLARINA GERİ ÇEKİLMELERİNİ EMRET, TEĞMEN," dedi Cat. "EMİNİM BU OPERASYONUN KÜRESEL İSTİHBARAT AJANSI'NIN KOMUTASINDA GERÇEKLEŞTİĞİNİ HATIRLATMAMA GEREK YOKTUR."

Teğmenin gözlerindeki çelişkiyi görebiliyordum. Emirler doğru gelmiyordu ve o da ekibi de bunun farkındaydılar. Ama daha önce de söyledim, yine söylüyorum: Terra askeriyesi size savaş anında düşünmeyi öğretmez. Size emirlere uymayı, yoksa insanların öleceğini öğretir. Ve şu anda dışarıda Kat'ta süren saldırı karşısında, bu piyadelerin gerçekten de beni tartışmaktan daha önemli işleri olmalıydı.

"Evet, efendim." Teğmen başıyla selam vererek ekibini geri çekti.

Piyadelerin uzaklaşmasını, tüfeğimin güç ekranına bakarak dinledim.

Yüzde sekiz.

Cat'in vücuduna bürünmüş şey dumanla kaplı, sarsılan koridorda ikimiz baş başa kalana kadar bekledi. Sonra küçük, ıslak bir tıslama duydum. Gemi yine sarsıldı.

"Tyler?" dedi bir kez daha onun sesiyle.

Hiçbir şey demedim. Dudağımı ısırdım.

"Ty?" dedi tekrar.

Sonunda, "Ne istiyorsun?" diye bağırdım.

"Kalmanı istiyorum."

Dışarı bakma riskini aldım ve onu koridorda tek başına dururken gördüm. Hâlâ KİA'nın koyu gri üniforması içindeydi ama aynamaskesini çıkarmıştı ve yüzü, burnu, dudakları, hepsi onundu. Yumuşak ve zehirli bir ışıkla parlayan gözleri dışında her şeyi onundu.

"Bizimle kal, Tyler," dedi Cat'in vücudunu giymiş olan şey. "Lütfen."

"Sen Cat değilsin!" diye bağırdım. "Oymuşsun gibi yapma!"

"Ama oyum," diye seslendi. "Anlamıyor musun? Eskisinden daha fazlasıyım ama hâlâ buradayım. Ben hâlâ benim!"

"*Senin onunla hiçbir alakan yok!* Siz milyarlarca insanın canına mal olabilecek bir savaşı idare ediyorsunuz ve ne uğruna? Zehrinizi galaksinin geri kalanına bulaştırmak için!"

"Ben seni kurtarmaya çalışıyorum, Tyler," diye yalvardı. "Anlamıyor musun?"

Sesinde bir titreme duydum. Ağlamaklıydı. Ve saklandığım yerden bir kez daha bakma riskini aldım ve onu yumruklarını iki yanda sıkmış bir halde gördüm. Mideme yumruk yemiş gibi oldum çünkü... ağlıyordu. Çiçek şeklindeki irisleri gözyaşlarıyla parlıyordu. *Kusanagi* yine sarsıldı ama beni dizlerimin üstüne indiren o sarsıntı değildi. Karşımdaki şeyin söyledikleriydi.

"Seni seviyorum, Tyler."

Gözlerimi kapadım. O kelimelerin her biri göğsüme bir mermi gibi saplandı. Bir yanım, benim hakkımda ne hissettiğini biliyordu. Bir yanım bunu hep bilmişti. Ama Cat bu sözcükleri hiçbir zaman yüksek sesle söylememişti. Birlikte geçirdiğimiz o geceden sonra bile. Ve şimdi onları duymak...

"Seni seviyorum," dedi. "Bu yüzden Ra'haam da seni seviyor."

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

İçim buz gibi bir dehşetle doldu. En beter korkularım onaylanmıştı.

"Biliyordum," dedim. "Bizi oraya götürüyorsunuz. Bu yüzden hâlâ Kat'tayız. İstediğiniz..."

"İstediğimiz senin burada bizimle olman." Gözlerinden yaşlar süzülerek bir adım attı. "Kalmanı istiyoruz."

Koridora bir kez daha baktım. Ve onu orada görür gibi oldum. Ona ihtiyacım olduğunda, şaşmaz bir şekilde arkamı kollayan kızı. O kıyı izninde dövmecide yanımda oturan ve sonrasında barda bana bir içki daha doldururken kahkahalarla gülen, tişörtümü başımdan çekip çıkarırken adımı mırıldanan ve benimle birlikte yatağa uzanan o kızı. Onu görebiliyordum.

Onu görebiliyordum.

"Cat?" diye fısıldadım.

"Evet," dedi nefesi kesilir gibi.

"Beni... duyabiliyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı. "Benim, Ty. Benim."

Gittiğini sanıyordum. Bir daha onunla konuşma şansım olmaz sanıyordum. Ona hayattayken söylemem gereken her şeyi söyleyemem sanıyordum. Hiç kimseye böyle bir ikinci şans verilmediğini biliyordum. Ona onun için hissettiklerimi, elimden gelseydi her şeyi farklı şekilde yapacağımı, onu hep sevdiğimi ve her zaman seveceğimi söylemem gerektiğini biliyordum. Bunları duymak isteyeceğini biliyordum. *Bilmek* isteyeceğini. Midem düğüm düğümdü, kalbim hızla çarpıyordu ve kalbimin bana söylediklerini inkâr edemezdim. Cat oradaydı. O tuhaf yeni gözleriyle bana bakıyordu.

Ama sonunda bu, durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Cat."

Çünkü onun o şeyin içinde olduğunu biliyordum.

"Sana sadece, seni bir daha hayal kırıklığına uğratmama sözü verebilirim."

Ama artık orada tek başına değildi.

Ve sonra tüfeğimi doğrulttum. Yüzünün çarpıldığını gördüm ve gözlerindeki ışığın grisinde, uçsuz bucaksız, eski ve korkunç bir şey hissettim. Tüfeğin son gücünü harcayarak tetiği çektim ve atış Cat'e ve o olmayan şeye isabet ederek fışkıran gri kanın arasında arkaüstü uçmasına neden oldu. Sonra doğruldum ve koridorda hızla koşup kaçış kapsülünün kapısından içeri atladım. Kapı çığlıklarının üstüne kapandı.

"Tyler!"

Üzgünüm.

"TYLER, GİTME!"

Çok üzgünüm.

Emniyet koşumlarımı taktım.

Fırlatma düğmesine bastım.

Ve yanan Kat'a doğru fırlatıldım.

40

SCARLETT

Zila bir iblis gibi uçuyordu ama bir Cat Brannock değildi.

Etrafımızda kelimenin tam anlamıyla kaos vardı. Tek kişilik küçük savaşçı tipi gemilerden, TerraFilosu ve Betraska savaş komutasının elindeki en büyük gemilere kadar her biçim ve boyutta bir sürü gemi. Bütün güneş sistemi alev almış gibiydi. Ama kulağa ne kadar delice de gelse, kendimi en yakın dostumu düşünürken buldum. Oda arkadaşımı. Canımı. Bu hurdanın dümeninde Cat olsaydı, onu dans ettirirdi. Şu hayatta onunla yarışabilecek tek bir pilot yoktu.

Ama Cat artık bizimle değildi.

Tyler da. Kal da. Auri de.

Geriye sadece Fin, Zila ve ben kalmıştık.

Yedide üç.

Siyahlığı yırtarak Silah'a doğru yol alırken, kapasitelerinin uç noktasına zorlanan motorlar âdeta uluyordu. Zila peşimizdeki iki TSK savaşçısından kurtulmak için geniş bir yay çizmek zorunda kalmıştı ve şimdi yakıcı bir mermi, füze ve daha kim bilir neler fırtınası arasında zikzaklar çiziyordu. O devasa kristal mercekleri yerlerinde tutan destek sütunlarından daha

ince bir tanesini hedef alarak uçuş yolumuzu hesaplarken parmaklarının hareketini takip etmek imkânsızdı. Şu anda Silah'ın suratına doğru uçuyorduk. Dünyamızı –ya da belki de bütün galaksiyi– kurtarmak için, sonunun iyi olmayacağı çoktan belli son bir çaba.

"Çarpmaya kırk beş saniye," dedi Zila.

Dürüst olmam gerekirse, bunun işe yarayıp yaramayacağı konusunda bir fikrim yoktu. Yaptığımızın doğru olduğundan da emin değildim. Ama baktığımda boynumdaki madalyon ışıldıyor, etrafımızda alarmlar avaz avaz haykırırken, pırlantalı yüzeyinde kırmızı uyarı ışıkları yanıp sönüyordu.

B planından yürü.

Hiçbir zaman inanan biri olmadım. Yaradan ya da Birleşik İnanç fikirleri bana hiçbir zaman cazip gelmedi. Ty'la bu konuda sürekli kavga ederdik. Bana ne kadar saçma geldiyse, ona bir o kadar bariz görünürdü. Ama sonuçta, Ty ikimize de yetecek kadar inanırdı. Ve bu işi tam olarak nasıl becerebileceğimizden emin değildim ama Aurora Komutası doğru yolda olduğumuzu söylemişti.

Size inandığımızı bilin. Ve birbirinize inanmalısınız. Biz birliğiz. Biz ışığız. Gece ışıl ışıl parlarız.

Ve ölümlerimize doğru hızla yol alırken, kendimi Aurora Lejyonu, Ekip 312'den geriye kalan son birkaç üyeye bakarken buldum. Ve Tyler'ın dediği gibi olduğunu fark ettim.

Bazen inanmak gerekir.

Güçlükle yutkundum. Kalbim göğsümün içinde hızla çarpıyordu.

"Sen iyi misin?" dedi yanımda oturan Finian usulca.

Ona baktım. Silah karşımızda her geçen saniye biraz daha büyüyordu. Finian'ın korktuğu her halinden belliydi.

Ne duymak istediğini biliyordum. Doğru olanı yaptığımızı duymak istiyordu. Emin olduğumu. Sadece on sekiz yaşında ve ömrümün büyük kısmını yaşamamış olmama rağmen, sorun etmediğimi. Çünkü bunun bizlerden daha büyük bir şey için olduğunu. Daha yüce bir şey için.

Ama çok saçmaydı.

Ölecek kadar korkuyordum.

"Hayır," dedim.

Uzanıp elini tuttum.

"Ama yanımda olduğun için mutluyum, Fin."

Ve o anda isabet aldık. Bir füze. Bir pals atışı. Ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama fena sallandık ve çarpmanın etkisiyle önce koltuğuma yapışıp sonra emniyet kemerimin üstüne doğru geri savruldum. Gözlerimde yıldızlar çaktı. Önümdeki ekran kıvılcımlar saçarak kapandı. Alarmlar ötüyordu, devreye giren yangın söndürücüler yüzünden kokpit kimyasal bir sisle doluverdi. Ağzımda kan tadı duydum, kulaklarım çınlıyordu ve...

"Scar, iyi misin?" diye bağırdı Fin kemerini çözerken.

"Ben... İyiyim..." demeyi güçlükle de olsa başardım.

Yanımda diz çökerek beni kontrol etmeye başladı. "Zila?"

Pilotumuz titreşen ve kıvılcımlar saçan kontrol panellerinin arkasında doğruldu ve yüzüne düşen gür bukleleri kenara çekti. Onu Dominyon Hazine Binası kasasında bekleyen küpeleri takmış olduğunu ilk kez o zaman fark ettim. Altın halkalarını hiç çıkarmadığını bilen birinin onun için bıraktığı o küçük atmacalar.

Onları kimin bıraktığını öğrenmeye ömrümüz yetecek miydi acaba?

"Hayattayım," dedi.

"Bize ne çarptı öyle?"

"Serseri bir elektromanyetik top sanırım." Zila başını iki yana salladı. Kontrol düğmelerine basarken, alnındaki kesikten kan sızıyordu. "Belki de hızlı hareket eden bir enkaz parçasıdır."

"Hasar raporu," dedim dumanla dolan kokpitte etrafıma bakıp öksürerek.

"İkinci kılavuz sistemlerini ve yedek gücü devreye sokuyorum. Kontrolün birazdan yeniden çevrim içi olmasını bekliyorum." Parmakları konsolların üstünde âdeta uçuyordu. "Ama güç bobini kritik düzeyde hasar aldı. Motorlar çevrim dışı."

Silah bir kez daha, bu kez hiç olmadığı kadar parladı. Aldığımız darbe bizi rotamızdan çok fazla uzaklaştırmamıştı: hâlâ o devasa kristal merceklere bakıyorduk. Hâlâ ateş hattındaydık. Ama momentumumuz yoktu.

Başarma ihtimalimiz sıfırdı.

Silah'a bakarken, gökkuşağı rengi bir enerji çarpışmasının bir fırtınanın gözü gibi kaynaştığını gördüm. Uzayın bir vakum olduğunu, sesin uzayda yol alamadığını biliyordum ama bir ses duyduğuma yemin edebilirdim. Yavaş yavaş şiddetlenen bir ses. Şimdi duyma eşiğini hızla geçen. Gittikçe yükselen.

Ve bunu hepimiz biliyorduk.

"Ateş açacak," dedi Zila sesi biraz titreyerek.

"Başaramayacağız," diye fısıldadım.

"Evet, başaracağız," diye homurdandı Finian bir solunum maskesini yüzüne indirirken.

Kaşımı kaldırdım. "Fin?"

"Bana sorarsanız, çevrim dışı motorlar, lanet olası Aurora Lejyonu'nun en iyi Teknisyen'inin altından kalkabileceği bir işe benziyor."

"Tamir edebilir misin?"

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Bileğini çevirdi ve dış iskeletinin kolundan çok amaçlı bir alet dışarı uzandı. Daha önce sesinde duyduğum korku tamamen buharlaşmış ve yerini jilet gibi keskin bir sırıtışa bırakmıştı. "Ve dürüst olalım. Ne zamandır inanılmaz cesurca ve kahramanca bir şey yapmıyorum."

"Ben de seninle geliyorum," dedim kemerimi çözerken.

"Dikkatli olun," dedi Zila. "Elinizi çabuk tutun."

Finian elimi tuttu, kokpitin kapısını hızla açtı.

Solunum maskemi yüzüme indirdim.

Ve koştuk.

41

ÜÇ BİR İKİ

Aurora

Kal yere yığıldı, zihninin tanıdık mor ve altın iplikleri babasının koyu, kurumuş kan rengi karşısında bozguna uğramıştı. Son saniyeye kadar zihnime dokunmaya devam ettiğini, bağlantıyı koruduğunu ancak üstüne tam bir karanlık inerken fark ettim.

Vazgeçemediği bir bağlantı.

Benim hiçbir zaman tamamen yakıp yok etmediğim bir bağlantı.

Kandırma ve adanma. Onda ikisini de algılamıştım.

Sadece biri senin için, demişti.

Yolyürüyenler sesleri ahenksiz bir feryatla yükselerek, çığlık atmaya devam ediyorlardı.

Babası Kal'ı koca bir hiçmiş gibi orada bırakıp yeniden bana dönerken, Kal'ın söylediği başka bir şeyi daha hatırladım.

Sevgi de bir amaçtır, be'shmai.

Bizi büyük şeyler başarmaya, daha büyük fedakârlıklara yönlendiren sevgidir.

Sevgi olmazsa geriye ne kalır?

Tyler

Kat yanıyordu. Siyah ve beyaz alevler parlıyordu.

Karanlığın içinde TSK savaşçı gemileri kol geziyor, etrafımdaki gece patlamalarla aydınlanıyordu. Bir Syldrathi Banshee'sinin enkazı *Kusanagi*'nin pruvasında cansız ve simsiyah asılı kalmıştı. Yakıt buharı ve incecik ateşler sızdıran bir diğeri, ağır ağır bir sarmal çizerek sürmekte olan savaştan uzağa doğru sürükleniyordu.

Ancak diğer iki Banshee *Kusanagi*'yi lime lime ediyordu.

İçimdeki taktik ineği savaştan kelimenin tam anlamıyla büyülenmişti ama dürüst olmam gerekirse, etrafımda süren meydan kavgasından daha büyük şeylerle ilgilenmeliydim. Muhtemelen şu anda Yeryüzü'nün çevresinde son sürat yaşanan savaştan bile daha büyük.

Sorun şuydu ki bu TSK kapsülleri temelde fırlatıldığınız gemiden küçük motorlarının el verdiği maksimum hızla uzaklaşmak için tasarlanmış füzelerdi. Etrafım molozlarla, hurdaya dönmüş savaşçı tipi gemilerle, Banshee'den kopmuş dev parçalarla ve yanan plazma arklarıyla kaplıydı. Bu kapsül bir balığa benzemekle ve bir balık gibi hareket etmekle birlikte, bir inek gibi sık sık yoldan sapabiliyordu.

Bir yandan kontrol kollarıyla boğuşarak kırımdan uzaklaşmaya çabalarken, koma seslendim:

"Saedii, benim Tyler, duyuyor musun?"

Finian

Korkuluğa can havliyle tutundum, az kalsın motorlara yetişme telaşımdan geçiş koridorundan aşağı düşüyordum. Her şey

bana göre biraz fazla büyük yapılmıştı. Hepsi şu uzun Syfdrathi piçleri yüzünden.

Ayağım basamaktan kayarken korkuyla çığlık attım ve Scarlett beni arkadan yakaladı ve bir şekilde tek kolumdan tutarak dengemi sağlamama yardım etti. Teşekküre nefes tüketmedim, koridora ucu ucuna kontrollü bir iniş yaptıktan sonra koşmaya başladık.

Bir yanım kendi ölümümü önlemeye çalışmak için koştuğumun farkındaydı ve bu beklediğim bir şey değildi.

Ama zemine inmiş olmamıza rağmen Scarlett hâlâ elimi bırakmamıştı. Ve bu az şey değildi.

Motor odasının kapısı mühürlüydü, bir elimi dokunma paneline uzatırken son anda yapmak üzere olduğum şeyden dehşete kapılarak hızla geri çektim.

Panelin yanındaki uyarı ışığı kırmızı renkte yanıp sönüyordu.

Parmak uçlarımda yükseldim (uzun piçler) ve seyir penceresinden içeri baktım.

Ah.

"Orada ne oluyor?" diye sordu Scarlett.

Ben cevap vermeyince beni omzuyla kenara itti. Ve Scar en güçlü mekanik yeteneğimiz olmasa da nutkumun tutulmasına neden olan şeyi gördüğü anda anladı. Motor odasından gaz ve sıvılar uzaya boşalıyordu.

Geminin yan tarafında kocaman bir delik vardı. Deliğin eğri büğrü kenarları içe doğru kıvrıktı ve dışarıda yaşanan savaşı görebiliyordum. Ve yıldızları. Bize çarpan şey gövdemizde kocaman bir delik açmıştı.

Motorlarımız paramparçaydı.

Bunu tamir edemezdim.

Zila

Karşımızda duran Silah etrafa ileri geri kırılan binlerce gökkuşağı saçarak parlıyordu.

Yavaşça ellerimi kumanda kollarından çektim. Zihnimin dinlenmesine izin verdim. Düşüncelerim sakinleşti.

Artık benden hesap istenmiyordu.

Bu tuhaf bir şekilde huzur vericiydi.

Ekip arkadaşlarımla konuşmak için mikrofonuma eğildim.

"Finian, Scarlett. Sizinle birlikte Ekip 312'de görev almak benim için büyük bir ayrıcalıktı."

Hiçbir şey hissetmiyor değildim.

Tyler

Siyah, hilal şeklinde bir Syldrathi Banshee'si ölüm kadar sessiz yanımdan geçti. Enkaza dönmüş bir TSK savaşçısının yanından, Banshee gövdesinden kopan bir parçadan kıl payı kaçarak geçerken alarmlar avaz avaz bağırıyor, avuçlarım terliyordu.

"Bükülmez gemileri. Tyler Jones konuşuyor, beni duyabiliyor musunuz? Tamam."

Kom düğmelerine tekrar bastım. Saedii'ye bir şey mi olmuştu acaba? Mürettebatı onu almayı başarabilmiş miydi? Acaba...

... beni burada ölüme terk etmeye karar vermiş olabilir miydi?

Bunu yapmazdı, değil mi?

"Saedii, beni duyuyor musun?"

"SENİ DUYUYORUZ, TYLER."

Acil durum kanalımda çınlayan cevap gümbürdeyen kalbimi durdurdu. Buz gibi soğuk ve cızırtılıydı. Ama buna rağmen sesi tanımıştım.

Beş yaşından beri tanıdığım o ses.

"... Cat."

Scarlett

Umarım Tyler hâlâ dışarıda bir yerde hayattadır.

Onu terk etmek istemediğimi anlayacağını biliyorum.

Kahramanca öleceğimi hiç tahmin etmezdim. Daha çok yüz elli yedi yaşında, havuzun bakımını yapan delikanlıyla skandallara konu olacak şekilde sevişirken ölürüm sanıyordum, anlarsınız ya.

Ama... böylesi de olurdu.

Fin'in gözlerine baktım. Simsiyahtılar ve kontak lenslerinin ifadesini okumamı imkânsızlaştırması gerekirdi. Ama bana hiçbir zaman zor gelmemişti.

Hâlâ el ele olduğumuzu fark ettim.

Ona döndüm ve diğer elini de tuttum.

Aurora

Sendeleyerek ayağa kalkarken, bütün kaslarım çığlıklar atıyor, zihnim Yıldızkatili'nin saldırılarına karşı koymak için kendini zorluyordu. Yolyürüyenlerin psişik enerjisi ona şimdi sel gibi akıyordu ve o artık kenarlarını seçemeyeceğim kadar büyüktü.

Onu zar zor kendimden uzaklaştırırken kahkahayla gülüyordu. Görüşümün kenarlarından kararmaya başladığını fark ettim.

AY IŞIĞI KİTAPLIĞI

Kal hareketsiz yatıyordu.

Ama ben alev almıştım.

Yanıyordum.

Yanıyordum.

Yanıyordum.

Zila

Her zaman agnostiktim. İnanç benim için zordu. İnanmaya uygun biri değildim.

Ama annemle babam beni bekliyor olacak mı diye merak ediyordum.

Başaramamıştık ama ne kadar çok çabaladığımızı umarım görürlerdi.

Tyler

"ÇOK ÜZGÜNÜZ, TYLER," dedi Cat.

Kaşlarım çatıldı. "Ne için üzgünsünüz?"

Kaçış kapsülünün başüstü göstergesi çınladı ve ardından ana bilgisayardan bir uyarı duyuldu.

"UYARI: FÜZE KİLİTLENMESİ SAPTANDI."

Yüreğim ağzımdan fırlayacak gibi oldu. Birkaç saniye sonra kapsülün kokpitinde yine alarmlar ötmeye, ışıklar yanıp sönmeye başladı ve başüstü göstergemde yeni bir nokta belirdi.

"UYARI: FÜZE YAKLAŞIYOR. TEKRAR EDİYORUM: FÜZE YAKLAŞIYOR."

Üstüme doğru geliyordu.

"Yaradan, bana yardım et," diye fısıldadım.

Finian

Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Ellerimi sıktı ve nasılsa, akılalmaz bir şekilde, sırıttı. *Yaradan aşkına, âdeta ışık saçıyordu.*

Ve nasılsa, akılalmaz bir şekilde, beni de gülümsetti.

Scarlett

Onu hiç sadece gülümserken görmemiştim. Alay etmeden, kalkanının arkasına saklanmadan.

Çok güzeldi.

Birbirimize bakarken dudağını ısırdı ve hey, Silah'ın bize ateş etmesi ya da bir TSK gemisinin bizi havaya uçurması an meselesiydi.

Bu yüzden kenetlenmiş ellerimizi onu kendime çekmek için kullandım. Benimle aynı boydaydı.

Tek yapmam gereken, başımı birazcık eğmekti.

Finian

Teşekkürler, Yaradan, teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Bakışlarımı hafifçe aşağı çevirmekten kendimi alamadım. Gözlerimi kapamak ve Scarlett Isobel Jones'u havalı bir şekilde öperek ölmek üzereydim.

Yemin ederim kirpiklerim aşağı eğilirken amacım dekoltesine bakmak değildi ama gözlerim kolyesine indi.

B planından yürü.

Kıçımın B planı. Tamamen çuvallamıştı. Ve daha kalemimin ne işe yaradığını bile öğrenememiştim.

Ama canı cehennemcydi. Ben şu anda...

... Bir dakika.

Scarlett

Ellerimi bıraktı ve elini me... Ah, hayır, kolyeme uzattı.

"Scar," dedi nefesi kesilir gibi. "Bu pırlanta değil."

Şaşkın bakışlarını gözlerime çevirdi.

"Bu Eshvaren kristali."

Tyler

"BURASI ÇOK GÜZEL, TYLER," dedi Cat. "KEŞKE GÖRSEYDİN."

Göstergedeki noktanın gittikçe yaklaşmasını izlerken alarmlar ötmeye devam ediyordu.

"FÜZENİN İSABETİNE BEŞ SANİYE."

Ekibimi düşündüm ve iyi olduklarını umdum.

"DÖRT SANİYE."

Kız kardeşimi düşündüm ve onu yalnız bırakacağımı bilmek içimi acıttı.

"ÜÇ SANİYE."

Boynumdaki zincirde asılı duran Senato yüzüğüne uzandım.

"İKİ SANİYE."

Acaba benimle gurur duyar mıydı?"

"BİR SANİYE."

"Birazdan görüşürüz, baba," diye fısıldadım.

"ÇARPMA..."

Aurora

Her şey acıydı ve artık Kal'ı hissedemiyordum.

Eshvaren yanılmıştı. En başından beri yakıp yok etmem gerekmiyordu.

Sevgi de bir amaçtır, be'shmai.

Bizi büyük şeyler başarmaya, daha büyük fedakârlıklara yönlendiren sevgidir.

Sevgi olmazsa geriye ne kalır?

Bu sorunun cevabını bulmam gerekmiyordu.

Çünkü onu seviyordum.

Gücüm vardı. Amacım vardı.

Babasının zehirli zihni artık Silah'la bütünleşmişti. Kristal halkımın güneşini yok etmeye hazırlanırken etrafımda vınlıyor, şakıyor ve çığlıklar atıyordu.

Şimdi duramazdım. Çok ileri gitmiştik, bu inanılmaz, akılalmaz güç dalgasının salınacağı ana çok yakındık.

Ama belki, sadece belki...

Zila

Karşımda saf bir ışık hüzmesi çaktı.

Gördüğüm en güzel şey.

Ve sonra her şey

k a r a r d ı

k a r a r d ı

k a r a r d ı

k a r a r d ı

k a r a r d ı

Ayışığı Kitaplığı

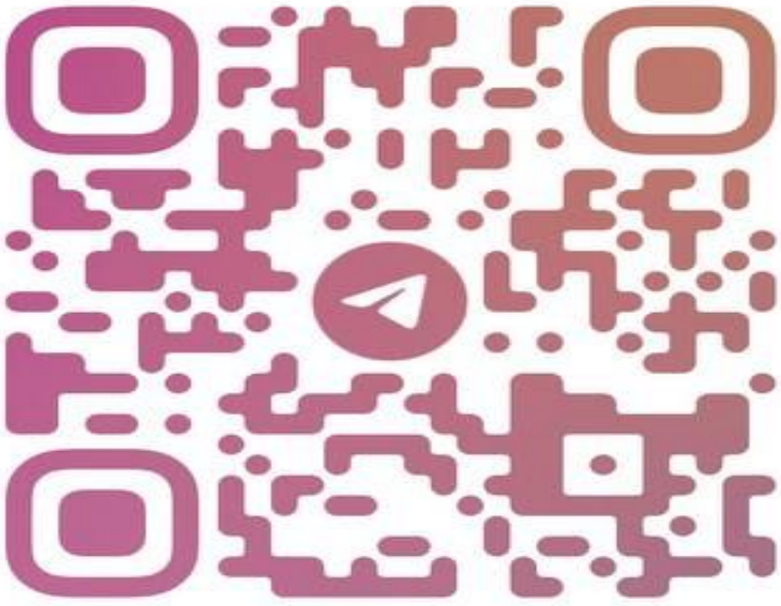

@AYISIGIKITAP